

JOHANN URWICH - FERRY

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Verlag : Komitee der Gefangenen Nationen - "Stindardul Românilor "
Editura : Comitetul Naţiunilor Captive - "Stindardul Romanilor [11]

Umschlagentwurf : Johann Urwich, 1986
Plastische Bearbeitung : Johann Urwich, 1986

DEDICAȚIE :

Dedic această lucrare fraților și surorilor de soartă, de diferite naționalități, religii și rase, care nu au mai avut puterea sau posibilitatea să se reîntoarcă în sânul familiei naționale, rămânând pentru totdeauna în pământul umed sau înghețat, neprimitor, al întinsei Golgote Răsăritene sau Nordice.

Mulțumesc tuturor celor care prin aportul lor, conștient sau nu, m'au ajutat cu materialele necesare de-a putea scrie această lucrare, pentru a dezvălui omenirii adevărata fericire pe care Comuniștii Bolșevici Sovietici o pregătesc generațiilor viitoare.

Cer iertare tuturora celor care nu-și vor găsi numele scris sau pomenit, fie că l-am uitat, pierdut sau din alte motive pentru securitatea lor și a altora nu au fost trecute.

Această lucrare să fie o pietricică din temelia - Monumentului Etern - a celor fără de nume, fără de cruce și fără de lumânare, care prin lupta și jertfa lor, au lăsat viitoarelor generații acest TESTAMENT, iar ultima suflare de disperare, ce-a ieșit din pieptul lor, a fost :

"Strigătul Golgotei Răsăritene".

[illegible] Mai 1986

Motto:
•• 70 de ani sunt o picătură de apă în oceanul istoriei, totuși destul pentru a îngropa milioane de oropsiți pe întinsa Golgotă Răsăriteană."

Cuprinsul

CUVÂNT ÎNAINTE

în constelația aparițiilor editoriale din ultimii 40 de ani elaborate de diaspora anticomunistă esteuropeană, lucrarea actuală a D-lui Johann Urwich își va impune fără îndoială o poziție prioritară. Asertiunea de mai sus necesită argumentația de rigoare, fără a omite însă că te va precizări prealabile.

în primul rând tema dezvoltată de autor cu o dăruire și responsabilitate emoționantă, se referă esențialmente la infernul fără asemuire (ca organizare, diversitate, durată și amploare) la sistemul sovieto-comunist, ce întunecă și blamează de decenii istoria extraordinară a acestui secol.

în al doilea rând, dedicația semnată de Dl. Johann Urwich certifică valoarea sa de testament, ca un omagiu adus "fraților și surorilor de soartă", ce au sfârșit tragic pe întinsurile Golgotei răsăritene și nordice.

Trebuie apoi subliniat că redactarea și tipărirea acestei scrieri s'a făcut sub auspiciile primei demonstrații în Europa a Națiunilor Captive sub comunism (Bonn, 19 Iulie 1986), urmată de crearea Comitetului Națiunilor Captive - Europa, Dl.Urwich fiind în cadrul acestor două evenimente, secondat de semnatarul acestor rânduri, inițiatorul și organizatorul principal. Strigătul Golgotei Răsăritene ca și lucrarea precedentă (Fără pașaport prin URSS), va contribui fără îndoială atât în fața publicului cât și a mass mediei occidentale, la susținerea legitimității luptei diasporei esteuropene, de înlăturare a flagelului comunisto-sovietic.

Cunoscând precizările de mai sus se pun legitimele întrebări : ce anume particularizează lucrarea D-lui Urwich, ce conține ea mai valoros, prin ce își justifică locul la temelia "Monumentului Etern" ale hecatombelor victimelor monstruosului sistem sovieto-comunist ?

A. Fără îndoială, valoarea excepțională a aceste cărți este în primul rând aceea de document istoric. Autorul, el însuși o victimă a sistemului comunist (ani de temniță sau lagăr de muncă forțată în URSS și ani de domiciliu obligatoriu după eliberare în România), a avut șansa extraordinară (folosită de Domnia sa maximal), de a culege mărturiile verbale a mii de martori, victime, foști colaboraționiști sau participant direct la functionarea sistemului comunist sovietic.

documente secrete atât vestice, dar mai ales sovietice și comuniste. Exemplele ce vor urma (expuse fără nicio ordine anume), vor contribui fără îndoială la extinderea înțelegerii tragicelor evenimente consumate în acest secol în spatele cortinei de fier pentru fiecare cititor, indiferent de nivelul său de competență.

1. Dezvăluirile uluitoare privind activitatea "Grupurilor de luptă contra neomeniei" organizate în Germania de Est ca forță oponentă în fața ocupantului sovietic și a sistemului terorist sub oblăduirea și îndrumarea sa.

2. Istoria vagoanelor-închisoare de tip "Stolipin", model de creativitate maladivă a comuniștilor.

3. Tragedia familiei lui Boris Pasternak, deportată în lagărul politic din Potma.

4. Adevărul asupra asaltului "Palatului de iarnă" (Febr. 1917), acțiune datorată nu clasei muncitoare (cum cu nerușinare minte de decenii așa zisa istoriografie sovietică), ci garnizoanei Retrogradului, nemulțumită prin neprimirea soldei.

5. Povestea inginerului constructor Fittermann, pedepsit de Stalin pentru curajul de a-i fi replicat "asasinului georgian" că tehnologia sovietică în acel moment, nu poate realiza o limuzină de tip "URSS".

6. Adevărul asupra votării constituției rusești la 15-18 Ianuarie 1918, lucru realizat prin alungarea și maltratarea deputaților din sală cu trupe de șoc, ca cele conduse de evreul Leon Trotzki.

7. Analiza componenței lagărelor organizate în URSS între 1918- 1927 (aristocrație, funcționarii și ofițerii imperiului țarist, clerul necolaboraționist, etc.)

8. Organizarea administrativă a Gulagurilor, însumând în acel moment (după datele culese de autor) 600 de centre, numerotate de la 1 la 600 și "asigurând" chinuirea sau exterminarea în fiecare moment a unui număr între 9 și 30 de milioane de oameni (variație explicată de fluctuațiile valului de teroare).

9. Organizarea criminalității în URSS în patru zone geografice, cu complicitatea NKGB-ului, ce-și primea recompensa (tainul) după reguli bine stabilite.

10. Adevărul asupra forței "Ministerului de Interne", ce dispunea de 800.000 de soldați (inclusiv o aviație proprie), 800.000 de agenți plătiți în URSS și 500.000 înafara granițelor imperiului sovietic.

11. Istoria capilor NKGB-ului începând cu Trotzki, continuând cu Kruglow, Serow, lagoda, Berija și Andropow. Evident se dă cezarului ce- i al cezarului, subliniindu-se rolul de ctitor al lui Leon Dzerjinski al "embrionului" Ministerului de Interne al URSS,

în cadrul acestei istorii aflăm că "modernul" Gorbaciov, și atributele continua cu o nesăbuită și perversitate dezgustătoare, și-a început cariera politică ca "turnător" al echipelor de miliție repartizate la stațiunile agricole. Catapultarea sa ulterioară spre vârful ierarhiei comuniste aparține mai ales intervenției mâinii atotputernice a NKGB- ului.

12.Istoria mișcării comuniste din Grecia (culminând cu crearea EDAS- ului, ca armată așa zisă de eliberare și a guvernului provizoriu al "Greciei Libere" în munții Gramos, acțiune plănuită și finanțată de sovietici) oferă deasemeni pagini de lectură extrem de palpitante. Și exemplele pot continua la nesfârșit !

Iconografia lucrării, impresionantă ca diversitate și calitate, nu face decât să întărească afirmațiile autorului și să mărească valoarea lor de documente istorice.

B. Un punct extrem de greu în estimarea semnificației globale a acestei cărți o constituie și valoarea sa ieșită din comun (mă refer în special la penuria dovezilor scrise) ca un act de acuzare teribil, vizând nu numai schingiuitorii principali (aparatul de represiune sovietic), dar și colaboratorii voiți sau inconștienți ai lor (guverne, personalități sau mass media aparținând lumii libere). Dovezile aduse de autor sunt grele precum plumbul, neiertătoare și menite să producă coșmare celor implicați sau răsuciri în mormânt celor ce-au părăsit lumea noastră. Iată câteva piese ale acuzării :

1. Rolul monstruos jucat de Ilja Ehrenburg, autor al teribilei foi volante cu titlul "Omoară !". Iată câteva fragmente din conținutul ei : "Nemții nu sunt oameni. Noi nu vom vorbi, noi vom omorî ! Omoară nemți !" și celebrul final, mostră de cinism și bestialitate : "Nu te sfii, omoară

2. Adevărata față a lui Martin Gorki, mândru de instituirea "Teroarei Roșii", sub bagheta celui, pe care-1 considera un om de o mare bunătate

Dzerjinski. Ca urmare a activității acestui "bun samaritean", după datele furnizate de Dl.Urwich, din cei 5.888.000 de culaci oficial înregistrați (posesori ai unei parcele de pământ mai mare de 10 ha.) în anul 1932 nu mai rămăsese nici unul în viață.

3. Rechizitoriul la adresa ministrului de interne lagoda, vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcției canalului M.Albă - M.Baltică, dat în exploatare în 1933, ce a decimat printre altele întreaga floare a creștinătății ortodoxe ruse, poate constitui baza oricărui act de acuzare incriminator la adresa acestui criminal patologic.

4. în panoplia călăilor, un loc de frunte îl ocupă Nicolai leschow, care printre altele, și-a lichidat ex-șeful lagoda, cel ce a condus

5. Folosirea în scop exterminatorii! a "colaboraționiștilor" din armata generalului Vlasow (circa 85 de mii de oameni) la construcția căii ferate Kotlas - Konosha (1940-1943), dezvăluie un alt aspect al crimelor săvârșite de sovietici.

6. De judecata istoriei nu poate scăpa nici grupul "Eaton-Boys , agentură de spionaj a NKGB-ului având ca leader pe Prof.Antony Blut, grup constituit în 1931 și care are la activ acte de trădare de patrie, imposibil de estimat în ceeace privește consecințele lor. -

7. Monstrozitatea actului de trădare săvârșit de armatei engleze ce a predat spre exterminare sovieticilor armata cazacă rXoSa gelului gTrman von Pawitz.

onoare dat, nu poate fi acoperit de tăcere. Aceiași soață a avut-o div^a croată oredața tot de englezi lui Tito (exterminată până la ultimul om), sau a generalilor comandanți germani, ce luptaseră in fața Leningradului (eX8 CUD^,f^ec2zitoriu necruțator^beneficiază'' *

evreică de origine poloneză căreia se datorează teribilul verdict . "Conducătorii rindicatelor germane și ™“£*e'

• ticăloși Acești oameni trebuiesc băgați in pușcărie .

“VTp^XTeX' prejos (față de englezi), guvernul net^a Suedii a predat la sfârșitul războiului mii de baltici, deși *^“®^i a^lul poritic. Față de această crimă autorul cere sprijinul Tribunalului Ce7oC Complicitatea diplomațiilor occidentale și a Națiunilor Unite

.. *rififtjM.* autorului sancțiunea de rigoare.

“'5 "S

RFG." A că fie oentru sovietici răscolirile

13. Deosebit de dureroase tre Exactitate că însemnele heraldice făcute de autor, J sovietici, ei fiind primii, ce au X^prin^TRsIsR rimbolicele fascii. Paginile legate de această temă sunt plute de . NKGB, nu scapă nici

400.000, japonezi 340-400.000, unguri 200.000, români 180.000, italieni 5-8000, francezi 7-800, olandezi peste 200, belgieni 5-600, etc. Aceste cifre sunt reamintite și pentru a ne da speranța că lumea actuală, ce nu uită cele 6.000.000 de evrei, victime ale hitlerismului, nu are dreptul să uite nici victimile Holocaustului sovietic.

C. Un element de mare valoare al cărții d-lui Urwich îl reprezintă și efectul său mobilizator la lupta anticomunistă ca organizare, rezistență, vigilență și eficacitate. Exemplele în această privință abundă în cartea D-lui Urwich :

1. Pilda grevei dela Workuta se înscrie în pagina de aur a rezistenței antitotalitare ; amintirea ei este un act de acuzare la adresa tuturor contemporanilor ce neagă sensul sau prevăd chiar chiar imposibilitatea unirii forțelor anticomuniste din lumea liberă. Dacă Workutanii au răzbit, trebuie să reușim și noi a-i egala în organizare, disciplină, perseverență și eficiență.

2. Infiltrarea sovieto-comunistă în Grecia de după război este minuțios analizată. Se dezvăluie astfel transferul refugiaților politici comuniști greci în țara mamă, în cele mai multe cazuri fiind vorba de cupluri mixte în care elementul rus (soț sau soție) are întotdeuna studii superioare (mulți medici, aducători de fonduri pentru conturile externe ale NKGB-ului). Transferul filantropic de bani de către sovietici către pensionarii greci comuniști exploatați, trebuie să dea de gândit și impune din partea grecilor patrioți măsuri adecvate de precauție și contracarare.

3. Rezistența preoțimii lituaniene, manifestată prin nesemnarea unui act de condamnare a Papei Pius al XII-lea (1000 de refuzuri față de 19 semnături), poate reprezenta o pildă pentru contemporani.

4. Masca fățărniciei este scoasă și de pe fața țarilor roșii dela Kremlin, inclusiv a lui Gorbaciov. "A murit țarul, trăiască țarul" continuă să fie valabil în imperiul sovietic, cu singura deosebire că cei nominalizați în vremurile noatre sunt prim secretari ai CC ai URSS, în exclusivitate crescuți și propulsați în școala NKGB-ului. Machiajul folosit în toată scala perversității de către secțiile de propagandă și dezinformare ale sovieticilor, nu trebuie să ne inducă în eroare. Din nou, judecăți de mare luciditate și actualitate în cartea D-lui Urwich.

5. Idem la trezire este și dezvăluirea "montajului" de convocare în Piața Roșie din Moscova a soldaților ce urmau să plece pe front (1941), spre a-și lua binecuvântarea dela cei circa 3000 de preoți "pregătiți" în prealabil în atelierele NKGB-ului. Aceasta se petrecea, după ce anterior sistemul torționar sovietic lichidase

precum și grosolănia minciunii lor în a folosi fără scrupule orice mijloc, spre a-și realiza planurile.

După citirea acestei cărți, afișarea unei credibilități posibile sau a unor bune intenții în conducerea politicii sovietice actuale par derizorii sau vizând imbecilitatea politică sau perversitatea.

D. Cartea D-lui Urwich este însă și un strigăt tardiv de durere, în fața crimelor pe care le are la activ sistemul sovietic, prin mâna sa monstruoasă, aparatul de represiune, având la loc de frunte poliția secretă (NKGB).

Autorul nu-și poate uita camarazii de suferință, nu vrea să uite morții Gulagului și readuce în atenția lumii occidentale contemporane obișnuită cu bun trai și destido-manie, tragedia a milioane de oameni ; de aici titlul cărții, de aici dedicația cu rol de prefață.

Încă câteva exemplificări în această privință :

1. Rechizitoriul autorului la adresa colaboraționiștilor cu sistemul sovietic, dela diplomați, la oameni de afaceri, membrii ai Crucii Roșii Internaționale cu sediul la Geneva, etc., conține nu numai tone de dinamită acuzatoare, dar are și elemente naturaliste, amintind de blestemul arghezian. Cititorul obiectiv nu poate da decât dreptate D-lui Urwich, în cazul în care nu uită impresiile cutremurătoare trăite de el în anii de detenție la sovietici, precum și responsabilitatea ce o simte din toată ființa sa, pentru cei dispăruți.

2. Memoria politicienilor occidentali ce sunt răspunzători de predarea către sovietici a tuturor celor încadrați de regulile NKGB-ului drept "colaboratori" este împroșcată pe drept cu sângele victimelor asasinate pe întinsurile Golgotei sovietice. Ca o sentință, autorul scrie patetic : "Ziua cea mare nu este departe și atunci, ei și familiile lor, vor răspunde de fiecare mort, așa cum naziștii au trebuit să răspundă de crimele lor".

3. Durerea străpunge deasemeni la citirea fiecărui nume de pe lista celor arestați și internați în lagărul special Bautzen.

4. Finalul cărții nu face decât să confirme sensul principal pe care autorul a dorit să-1 dea mărturiilor sale. Prin glasul său, lasă să pătrundă strigătul de durere al tuturor celor ce au visat și aspiră încă la o viață în libertate.

Ca expresie a năzuințelor acestor sute de milioane de oameni, victime ale sistemului torționar sovietic, rândurile D-lui Urwich dor la fiecare pas și turbură pe cei care se confundă în neștiință, uitare, egoism sau trădare.

imensă, de a da glas celor trecuți în neființă, precum și celor ce au supraviețuit, dar care - din diferite motive - nu au putut depune un asemenea travaliu.

1. Obsesia momentului judecății de apoi, este clar formulată în cele de mai jos : "Va veni ziua când fiecare dintre noi va ajunge in fața Judecătorului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale săvârșite în timpul vieții lumești". Inutil de precizat religiozitatea decentă a acestui om de excepție.

2. Făcând apoteoza libertății : ("ea este și rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de către Dumnezeu"), "Ferry" Urwich se simte angajat plenar în apărarea acestei libertăți, ca un soldat modest și curajos, dar mai ales nedispus la nici un compromis.

3. Dârzenia sa în eșafodajul luptei împotriva comunismului are și o altă justificare ; el crede din toată inima "într'o Europă unită, din Portugalia până în Ural, din Norvegia până în Sicilia". Conglomeratul de oameni în lagărele sovietice ("frații săi de suferință", i-au transmis certitudinea dorinței lor de realizare a unei "ordini de oameni liberi fără nicio naționalitate și fără granițe". In îndepărtata Siberie, deținutul Urwich a avut viziunea "primilor pași spre o Europă unită". Ori pentru o asemenea idee, merită să-ți jertfești viața !

4. Un ultim exemplu spre a-și justifica dorința sa arzătoare de a lupta și a da tiparului prezenta lucrare, este subscrierea totală a lui K. Adenauer în fața unor foști deținuți politici germani la .comuniști : "Partea opusă comunismului este libertatea. Libertatea rămâne cea mai înaltă valoare a omului. Dar libertatea este în primejdie în lumea aceasta și cu asta și noi germanii. La 17 milioane de germani libertatea le-a fost luată".

Cu o asemenea structură morală, un om nu mai poate avea nici o stavilă, în ceeace întreprinde în numele unei cauze drepte. Credința totală în valorile vieții, în libertate, reprezintă izvorul forței D-lui Urwich, ce răzbește din fiecare pagină a cărții.

F. Nu putem încheia aceste rânduri fără a reliefa rolul greu de arbitru obiectiv ce și-1 asumă Dl.Urwich în relatarea unor fapte, extrem de greu de încadrat sau comentat. Acest lucru îi reușește cu prisosință, deoarece are de partea sa faptele relatate de martorii oculari și apoi și pentrucă este un om foarte drept. Iată exemple în această privință, care atestă perspicacitatea sa, de a tranșa lucruri care pentru un politian ar constitui un riscant slalom.

minorităților conlocuitoare, toți străinii, balticii, finlandezii, semiții, etc. Deasemeni, cu o mare omenie și discernământ relatează detaliat tragediile unor evrei, sau familii evreiești, ce și-au dus cu demnitate crucea suferinței pe întinsurile Golgotei răsăritene. Intre aceștia se înscriu : cazul medicului Griinberg (acuzat grosolan de moartea lui M. Gorki), cazul curajoasei Fanja Kaplan (ce a atentat asupra lui Lenin, gravidă fiind, motiv pentru care nu a fost condamnată la moarte ; dar, lucru remarcabil, a refuzat cu curaj să părăsească teritoriul sovietic, fapt ce i-a adus ani grei de muncă forțată în lagărele de muncă sovietice) ; cazul excelentului medic Prof.Plitniow, exemplu casic de ingratitudine comunistă, etc.

In cadrul problemei evreiești, autorul dă multe detalii privind cazul lui Raul Wallenberg, diplomat ce a facilitat prin intermediul centrului evreiesc din Viena, eliberarea (în scopul emigrării) a circa 20-25.000 de pașapoarte.

înțelegător și omenos cu camarazii săi de suferință evrei, precum și cu familiile lor, cere însă respectarea adevărului și nu admite (parafrazându- 1 pe Orwell), că "morții evrei sunt mai morți decât alții". Două exemple în acest sens :

Comentând depoziția unui rabin în fața unei Comisii a Senatului American (după care în lagărele sovietice ar fi fost omorîți 3,5 milioane de evre), autorul, fără a contesta această cifră (printre altele adăugăm noi, niciodată citită de subsemnatul în presa contemporană), precizează : "Este bine de amintit tocmai acum, că matadorii NKGB-ului și ai justiției sovietice erau în majoritate evrei, precum și o mare parte din politrucii lagărelor cu regim special". Cu o concluzie obiectivă autorul conchide : "Dacă astăzi, după atâția ani dela sfârșitul războiului, se mai vorbește de un Auschwitz și de alte lagăre, ce nu trebuie să fie date uitării, tot așa, cred că acum, la răscruce de drumuri, nu trebuies dați uitării cei morți și ce vii de pe întinsa Golgotâ Nordică și Răsăriteană ; iar călăii lor aduși în fața unui nou Nurnberg[11].

2. Arătându-și în cele mai mici amănunte buna credință și respectul pentru adevăr, Dl.Urwich relatează fapte incredibile pentru cronica unui lagăr de exterminare : prezența unor activități sportive la Workuta (football, wolleyball, basket, etc.) precum și a unor grupuri artistice, lucruri de neconceput în orizontul concentraționar din România de pildă.

3. Evocând contactele sale cu membri ai masoneriei, remarcă discreția lor (privind scopurile, rolul și intuițiile

sovietice, (cifră pe care tot mai mulți din România de azi și din exil doresc deliberat să o uite, în scopul ștergerii incongruentelor trecutului și sporirii eficienței lupte anticomuniste), dar și de evocarea a numeroase chipuri de români sau de concluzii extrem de măgulitoare pentru noi privind comportamentul conaționalilor noștri. Se precizează astfel, că 'balticii și românii, bucovineni sau basarabeni, și-au menținut întotdeuna spiritul și mândria lor națională, precum și datinile lor strămoșești". Cu valoare de document, este și precizarea că la "13 Iunie 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt interval 300.000 mii de cetățeni români și dintre naționalitățile conlocuitoare ale Basarabiei". In sfârșit sublinierea comportării omenești a Mareșalului Antonescu, eroul nostru național și a guvernului condus de el, în problema evreiască nu face decât să ne ajute la restabilirea adevărului. Iată un paragraf :

"După cum este cunoscut, guvernul Mareșalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă o aduce însăși guvernul Israelului ca răspuns la provocările ce se fac la adresa guvernului de atunci. O altă dovadă este că, odată cu arestarea și condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat că a fost amestecat în deportare de evrei. Rabinul Moise Rosen din România de azi, omul Partidului și sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare, de câte ori are ocazia, afirmând că din România au fost deportați în Germania 300 de mii de evrei, o cifră complet falsă și provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei în 1940, după verdictul dela Viena:"

Ajuns la capătul lecturii cărții D-lui Urwich, am trăit pe de o parte satisfacțiile captivantului, ineditului, densității mărturiilor, dar și apăsarea dureroasă a tragediilor relatate ; totodată, recunoștința fără margini că același Creator care a permis nașterea unui Hitler, Stalin, Pol-Poth sau Ceaușescu (listă extrem de incomplectă), a adus pe lume și a înzestrat cu o forță admirabilă în ducerea la bun sfârșit a misiunii lor profund umane și justificate, a unor oameni de talie ca "Ferry" Urwich.

Strigătul de durere si dorința de a spune adevărul oglindite în

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

de J.Urwich

CAPITOLUL I

CEI DAȚI UITĂRII

Motto: De mortuis nihil nisi bene.(lat.)

Era pe la începutul lunii Martie a anului 1950, iar primăvara se apropia cu zi ce trecea, dându-ne în sfârșit speranța în zile mai bune, cu un soare luminos și plin de căldură.

Părăsisem Bauzenul într'un grup destul de mare, dar în același timp, alte grupuri de câteva sute plecau în direcții opuse, necunoscute mie atunci.

Cu toții speram în libertate, poate unii dintre cei internați, au fost chiar eliberați, dar de ce atâtea complicații pentru a scăpa de noi ? Ce se întâmpla cu cei rămași în celulele aripei de Vest sau de Est, cu cei din marile săli unde vegetau încă la plecarea mea între 400 și 600 de oropsiți ai soartei, care măsurau zi de zi lungul și latul celulei cu pasul, spre a-i afla suprafața. De multe ori, la calculația făcută nu ieșea nici un metru pătrat pentru un chiriaș așa de nepretențios.

Scăpasem de acest iad pământesc și mă bucuram,, dar nu-i invidiam pe cei rămași, nici atunci când s'ar fi eliberat. A supraviețui din Bautzen, era cu adevărat o performanță umană fără precedent, mai ales când auzeai la tot pasul scârțâitul articulațiilor miilor de umbre umane, stafiile distrofice ale lagărului închisorii Bautzen-Gelbe El end.

Golurile lăsate au fost peste noapte umplute, de te miri cum și când au fost arestați și aduși de către NKWD-iști. O mare parte dintre cei internați din Bautzen și care erau chiriașii barăcilor, au fost condamnați de pe o zi pe alta la câte 25 de ani, pentru diverse delicte, majoritatea imaginare și fanteziste. Adevărul era însă că văzuseră prea mult din arta teatrală sovietică și culisele ei, din jocul artiștilor poporului, NKWD- istii. Acești oropsiți trebuiau să dispară, chiar acum, după ce fuseseră ani de zile reținuți ca internați, căci ochiul ager al NKWD-ului descoperise în ei pe mult căutații criminali de război, chiar și atunci când aceștia nici nu făcuseră parte din cadrul armatei germane. Oricum, erau spioni periculoși

face la sosirea acasă, erau lecuiți de toate visurile pe care și le făcuseră căci trenul în care fuseseră îmbarcați îi ducea tot mai departe spre soare răsare, în țara "fericită" a Sovietelor.

Alții dintre foștii internați - acum condamnați - au fost transferați la Torgau, Buchenwald, Sachsenhausen sau chiar Neubrandenburg. Cu ei neam întâlnit mai târziu pe drumul cel lung și fără de sfârșit, în Peresilka din Brest-Litovsk sau Krasnîi Preș din Moscova, cu alții în lagărul dela Workuta sau Potma. Cu unii dintre cei, care supraviețuiseră și celei de a doua perioadă de reeducare din lagărele siberiene sau cele ale Nordului îndepărtat, m'am reîntâlnit în vara anului 1955 în lagărul special pentru străini din Javas - Dumbravlag - Republica Sovietică Socialistă Autonomă Mordvină.

Ce s'a întâmplat cu cei rămași, cei care au fost predați autorităților noului stat RDG ? Ce fericire îi aștepta la frații lor ? li vor trata omenește, redându-le încrederea în ei înșiși, sau îi vor trata mai rău, cu o severitate mai aspră, ca să-și arate fidelitatea față de noul stăpân și eliberator ?

Noii stăpâni se arătară mult mai cruzi, mai indiferenți și de o brutalitate neimaginată, de parcă nu aveau nimic omenesc în ei, dovedindu-și astfel buna reeducare primită dn partea învățătorilor lor NKWD-iști, sub oblăduirea cărora se aflau. După două zile dela preluarea conducerii administrative a întregii închisori,- oropsiți! soartei simțiră evenimentul pe propria piele, prin subțierea supei care era și așa o zeamă chioră ! Dacă până atunci supa mai însemna o cât de mică bucurie în viața zilnică a oropsitului, acum era numai o dezamăgire, căci în fața ochilor avea o spălătură de vase de o inferioritate de nedescris ca și așa zisele legume ce pluteau în castron; și ere dacă aveai norocul să-ți cadă în ciorbalâc, erau mai mult natură moartă, fiind de mult putrezite până să ajungă în cazanul mare. Putrezirera premeditată introdusă de noua conducere era și misiunea cea mare pe care o aveau de îndeplinit și pentru care își luaseră cu siguranță angajamentul față de "Năcialnici", de a lăsa să supraviețuiască cât mai puțini posibil dintre acești oropsiți, care puteau deveni cândva martori oculari. Rolul nutritiv nu numai că se pierduse prin descompunere, dar în același timp îți făcea scârbă prin mirosul pe care îl exala, încât multora li se întorceau măruntaiele flămânde, cu toată foamea ce-i chinuia.

Bătaia era la ordinea zilei, mai ales că majoritatea dintre cei închiși, credeau că noua "Democrație" (în care speraseră o viață întreagă și pentru care luptaseră) le va da dreptul de-a protesta și de a fi considerați oameni, ceea ce era ceva normal. Acest normal le fusese răpit de eliberatorii sovietici prin translatorii

asupriți, având o concepție proprie despre libertate. Aveau o cultură aparte, cu o civilizație superioară multor regiuni din Germania și au dat mulți oameni de știință, cultură și artă. Regii Saxoni au fost în lumina rampelor pe scenele politice ale curților regale europene și nu odată și- au spus cuvântul când era nevoie.

Ca soldați și războinici au fost mereu apreciați, ei menținând tradițiile și obiceiurile străbune, găsind și căutând mereu o bună înțelegere cu vecinii lor. Sunt foarte ospitalieri, mai ales cu cei oropsiți, ei fiind aceia care au ajutat din răsputeri și au dat o nouă patrie multor refugiați din teritoriile răsăritene germane, după 1945.

Desigur că se vor găsi unii care să contrazică aceste argumentații și să spună că țăranii i-au despuiat pe refugiați de bunurile lor pentru o mână de cartofi și un pic de grăsime. Dar care țăran nu a făcut-o, fie că era în zona de Est sau Vest ? Nu degeaba circula vorba că : "Țăranul are de toate ; nu-i mai lipsește nimic, decât covor în grajd și cravată boului".... Aceasta era situația și contra ei nu te puteai pune, mai ales după ce a trecut!

Dar câți nu au fost, care au dat tot ajutorul celor năpăstuiți, ajutându-i cu ce au putut și cu cât au avut, dar nimeni nu le-a mulțumit și nici nu au fost sau sunt amintiți vreodată, așa măcar în treacăt, barem de vreo organizație de refugiați sau de vreun for național.

Tăinuirea este un lucru firesc, fiecare om având secretele lui pe care nu vrea sau nu poate să le destăinuiască altora. Sunt lucruri și fapte personale care nu se pot destăinui în public, taine sufletești de care trebuie să se bucure numai el.

Dar sunt lucruri în lume și secrete care nu trebuiesc ținute, ci desvăluite public, ele nu țin de intimitatea personală. Acestea sunt mârșăviile făptuite de unii pentru interesul personal, al unui prieten sau șef, al organizației sau al statului din care fac parte. Atâta timp cât aceste secrete se limitează la o anumită rază de acțiune omenească, fără a aduce nimănui nenorocire este mai mult sau mai puțin admis. Cât timp însă, această rază de acțiune este inumană, criminală și mincinoasă, nu trebuie tăinuită. Tăinuirea ei sau uitarea ei intenționată este o crimă față de aproapele tău, de copiii *și* familia ta, de viitorul neamului tău, în cunoștință de cauză. Grosolănia și obrăznicia cu care ești sistematic mințit și distrus este ceva ce nu are margini și nu trebuiesc iertate.

Nu trebuiesc uitați nici ajutorii ajutorilor lor, care au trădat cauza omenească și națională-umană, cu dela sine putere sau executând ordinele date, spre a creşte în *ochii* şefilor lor.

războiului. Ei muriseră de "moarte naturală" după un sistem bine învățat și experimentat pe marea întindere a Glogotei Răsăritene, în țara clasei muncitoare care se autointitulase "Uniunea Sovietică"!

Pentru toți cei rămași închiși, chiar și pentru cei morți - indiferent de numărul lor - existau acte: acte de acuzare, acte de anchetă și de recunoașterea învinuirilor aduse, acte de tratamentul uman aplicat, din care reieșea că arestatul nu se putea plânge de anchetatorului, chiar dacă acesta îl snopise în bătăi ori îl maltratase zi de zi. Totul era legal și uman în numele legii pe care o reprezentau și în virtutea căreia preluaseră puterea prin revoluția din Octombrie.

Aceleași metode și tratamente le aplicaseră și în Uniunea Sovietică dela bun început și nimeni nu se plânsese, iar cei din Occident găseau numai formule de laudă și admirație, până la înălțarea în slăvi a lui Stalin, criminalul notoriu cu care se îmbrățișaseră și își dăduseră mâna.

In zona sovietică germană, populația își vedea de treaba ei, având propriile greutăți și necazuri cu care trebuia să se descurce singură. Bucuria lor era că se sfârșise războiul, dându-le speranța într'o Germanie unită, care să poată intra în rândul națiunilor europene având drepturi egale, ca o mare națiune ce era. Visul lor era o unitate europeană, care să elimine șovinismul național, înfrățirea între popoarele europene care să aducă dela sine eliminarea granițelor naționale, cauza permanentă a ultimelor războaie distrugătoare.

Aliații împărțiseră Germania după bunul plac, căci ei trataseră această scindare, fără vreun reprezentant german, sau aprobarea poporului, după cum ar fi trebuit dacă erau într'adevăr "democrați" cum își făceau singuri reclamă. Fiecare dintre ei, acum puternici, încercaseră să-și impună propria doctrină. Nu va trece însă mult și aliații de ieri devin dușmanii de azi și se vor împărți în două tabere, descoperind că în gospodăria lor , "tăiaseră porcul greșit", după cum o să recunoască unul dintre ei ceva mai târziu, prea târziu. Nu numai atât, dar aceiași personalitate s'a făcut vinovată de sclavizarea a milioane de oameni, de aruncarea multor națiuni în mod forțat sub ciubota sistemului socialist-bolșevic-fascist sovietic, făcându-le cadou, de parcă și-ar fi dăruit propria cămașă.

Germanilor li se aduce acuzarea de neomenie, de barbarie față de alte națiuni și popoare și pentru care vină conducătorilor lor li s'au scurtat capetele la NUrnberg. Nu trebuie uitat însă, că ceea ce s'a întâmplat a fost opera unui grup de poliție și forțe auxiliare și în niciun caz nu a poporului german. Atrocitățile erau săvârșite

germană, să fie mereu condamnată, sub toate formele posibile, ațâțându- se contra lor prin propagandă și politică ordinară întreaga opinie publică mondială, în numele a ceea ce se întâmplase în timpul războiului. Ca din eroare sau din necunoștință, nu se amintea că tocmai aceia care își dăduseră mâna frățește și își împărțiseră "lumea" în sfere de influențe, aveau mâinile mânjite cu sânge , chiar mai mult, decât învinșii și făceau asta mai departe, fără să se sinchisească de nimeni. Lupii îmbrăcați în blană de oaie, păzeau și pedepseau tocmai pe cei cu care își împărțiseră nu de mult prada. Nu se vorbea și nici nu e admis să se amintească atrocitățile efectuate de toți aliații contra armatei și populației germane, de multe ori înzecite în raportcu cele comise de învinșii lor și asta după mulți ani dela terminarea războiului.

în cazuri concrete, de foarte multe ori cei mai mici erau condamnați la pedepse grele în timp ce șefii lor erau liberi și se bucurau de protecția aliaților dacă aceștia aveau nevoie de ei. Unde era greșeala sau politica, nu se știe, lucru sigur este că erau protejați criminalii și bine spălați de orice vină, dacă acești protejați erau de folos învingătorului.

Poporul german tăcea și nu îndrăznea să facă nici cea mai mică opunere față de soarta impusă, în afară de câteva excepții mărunte, sperând însă că totul va avea sfârșit odată și odată. Astfel trecuseră primii ani de ocupație de la sfârșitul războiului iar fiecare zonă avea desvoltarea economică și politică impusă de ocupantul respectiv, fără de rezistență deschisă, în speranța unei uniri și a unui "Tratat" de pace cât mai grabnic.

Aliații, cu toate conferințele avute in timpul războiului și după război, nu se putură înțelege asupra unei politici comune de ocupație, dar cum ei erau patru, au căzut de acord numai în înțelegerea marelui" D ", - " Demontajul " - " Demilitarizarea" - " Denazificarea " - " Democratizarea ".

Aliații din Occident au ajuns la o înțelegere comună, formând o singură zonă iar sovieticii o alta. în ambele zone își fac apariția partidele politice, care propagă linia lor, o linie posibil democratică și pe placul aliaților. Fie zona de Vest sau Est, ele rămân sub pecetea sistemelor de influență în care sunt încadrate.

Aliații din Vest eliberează pe toți prizonierii de război, desființează lagărele de internare politică și toți cei arestați după 1945 pentru acțiuni contra trupelor de ocupație, sunt condamnați de Tribunalele Militare respective dar reținuți în închisorile zonei de ocupație, sub controlul poliției germane a Landului respectiv.

în același timp în zona de Est, sovieticii fac arestări în masă, zi

sovietică fără condamnări și deci eliberați. I-au îndopat câteva săptămâni cu "drojdie de bere" din care s'au umflat ca pepenii și arătau grași și frumoși pentru a arăta populației germane cât și celor care îi acuzau de neomenie, că totul era o calomnie. Din "umbrele" distrofice care fuseseră ani de zile deveniseră peste noapte niște falnici flăcăi. Dar la numai trei patru alte săptămâni după intrarea într'un ritm de viață normală, își pierdeau frumusețea, se dezumflau, ieșind la iveală distrofia avută și camuflată pentru scurt timp de înaintata metodă sovietică. Majoritatea însă, adică cei ce nu se putuseră abține de a mânca lucruri bune și grase, luară drumul cimitirului după un atac de inimă.

Condamnările se făceau noaptea, căci numai atunci se simțeau sovieticii în largul lor și aplicau legile după bunul lor plac. In Bautzen au fost în unele nopți, mai multe zeci de internați condamnați, încât se încurcau la intrarea și ieșirea din sala de judecată recent improvizată. Toți cei care au avut o funcție cât de mică în timpul internării, dată și impusă de organele administrative ale lagărului putând astfel să știe câte ceva despre camarazii morți, au fost condamnați. Condamnarea acestora avea un scop: ca timpul și foamea, îndepărtarea și frica, să-i facă să uite, de multe ori chiar și cum îi cheamă. Același lucru s'a întâmplat și în Uniunea Sovietică cu prizonierii de război, care au fost condamnați pe capete fără a face prea multă diferență între colaboratorii lor din timpul războiului și după acea, care semnaseră manifestele prosovietice sau care au fost prezentați comisiilor Internaționale de Cruce Roșie, după ce învățaseră lecția pe derost, înălțând în slăvi omenia și bunul trai din lagărele sovietice precum și comportarea umană a militarilor administrativi.

Nu trebuie dat uitării că în cele patru lagăre speciale sovietice din Zona de Ocupație a Germaniei de Est, au murit în timp de aproape cinci ani, mai mulți oameni decât în cei 12 ani ai regimului nazist. Tineretul era arestat pe stradă, dacă era surprins de controale inopinate. Dacă nu era în serviciul vreunei întreprinderi de interes sovietic, era dus voluntar la muncă patriotică în minele de uraniu din Erzgebirge. De aici nu putea pleca până nu-i expira termenul administrativ dat de comandatura respectivă. Când au avut nevoie de brațe de muncă, au fost aduși chiar prizonieri de război germani din îndepărtata Siberie, făcându- i să creadă că vor fi eliberați. Soarta le-a fost amară, când au văzut că au fost mințiți și au fost băgați cu forța în minele de uraniu din Erzgebirge. Ce încredere mai puteau avea chiar și cei ce au crezut dela bun început în ei !

Partidele politice atât din Vest cât și cele din Est au introdus în lozincile lor de alegeri definiția cu care au indus și mai induc în eroare și azi populația germană cu - UNIFICAREA GERMANIEI -. Un tratat de pace cu această țară nu s'a încheiat iar aliații nici nu se gândesc s'o

facă, din contră cred, după situația internațională, că se complac așa. Poate că nici nu le convine un tratat de "PACE".

Din păcate nici Germanii nu sunt mai puțin vinovați de situația lor actuală, căci se mulțumesc tacit cu tot ce se petrece în jurul lor.

Nu cred, nici nu vreau să cred că asemenea situație ar fi posibilă cu francezii. Fac această diferență intenționat, căci ambele grupuri naționale au diferențe vizibile. Francezii sunt mai întâi francezi și după aceea vin partidele politice sau idealurile liberaliste. Franța este Paris și Parisul este Franța. Parizienii sunt internaționali cu un liberalism nemărginit, dar cu o conștiință națională rar întâlnită. Parisul este o capitală Europeană și de aceea parizienii francezi sunt mai întâi parizieni. Nu am auzit că un parizian spune mai întâi că este francez și după aceea parizian, iar dacă unul a spus acest lucru, după mine, nu este parizian din naștere. Cu astfel de oameni îmi vine greu să cred că Parisul ar fi avut aceiași soartă cu Berlinul sau că s'ar fi putut construi un zid al rușinii, ca la Berlin; ei ar fi mers direct pe baricade, chiar și atunci când toți aliații ar fi fost de partea opusă.

Pentru a desmorți mădularele națiunii germane din zona lor, sovieticii și cu lacheii lor, duc o politică bine orientată înspre viitorul îndepărtat, cu lozincile unui front comun de acțiune în "Unitatea Națiunii" sau viitorul Germaniei. Cu cât alegerile sau sărbătorile oficiale se apropie, aceste lozinci sunt lansate cu tot zgomotul posibil spre a aduce răsunetul necesar propagandei premeditate.

Sovieticii au sistemul lor de îndoctrinare și-l aplică fără a se uita sau aminti țelul final dorit de ei Națiunii Germane. Ei însă nici nu au de gând să aplice ceia ce spun sau plănuiesc, căci la urmă dacă nu s'a realizat proorocirea, vinovați vor fi găsiți, ca întotdeauna, - "Capitaliștii - Imperialiști Americani" -.

" Tot ceiace dorim noi să facem și am făcut până în prezent, este spre binele clasei muncitoare germane : eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitalist, care nu dorește această unitate, deci un "Tratat de Pace" nici măcar ca un început pentru pacea lumii. Noi dorim și-am dorit ca și pentru viitor unificarea Germaniei să se facă după un tratat de pace, numai după planurile propuse de noi, care vin din adâncul sufletului clasei muncitoare germane și internaționale, spre binele poporului german, sub conducerea clasei muncitoare și-a partidului său reprezentativ". - sunt extrase din cuvântările reprezentanților sovietici și celor ai Republicii Democrate Germane.

S.E.D.-ul se consideră ca un nou tip de partid al unei conduceri marxist-leniniste pentru cadrele de partid, ca unic conducător al societății masselor de bază.

Aceasta ar fi definitia impusă celor care, la data de 21-22 Aprilie

German). Ideea aceasta arzătoare de-a unifica ambele partide nu era și dorința Moscovei, ci a funcționarilor ambelor partide, care în lupte lor din ilegalitate, în afara sau în K.Z.-turile naziste, doreau ca toată clasa muncitoare germană să fie unită în lupta ei și nu despărțită. Numai după alegerile din Austria și Ungaria, unde comuniștii au avut pierderi catastrofale în fața partidelor Socialiste, sovieticii, care la început fuseseră contra, găseau acum că această soluție era bine venită. Nici trupele armatei roșii și nici baionetele lor, nu putuseră înfricoșa pe alegătorii din Austria și Ungaria și nici promisiunile oferite de comuniști nu avuseseră șanse.

Conducătorii Partidului Social Democrat German din zona de Vest, în frunte cu marele Kurt Schumacher, refuzară categoric unificarea Partidului Comunist German cu Partidul Social Democrat German, neacceptând niciun fel de compromis. Socialistul Kurt Schumacher nu vedea în K.P.D. un partid care reprezenta interesele clasei muncitoare germane, ci o marionetă sovietică, dirijată din umbră de Moscova.

In zona de Est, socialistul Otto Grotewohl încearcă la început să reziste presiunii sovietice, bazându-se pe drepturile egale de partid, garantate prin "Statut" de înființarea partidelor în Zona de ocupație sovietică a Germaniei. Toți cei care s'au opus cu încăpățânare unificării partidelor, au fost arestați ; altora le-a fost suprimată libertatea prin domicilii obligatorii sub pază strictă.

Aceste este drumul parcurs pentru unirea partidelor SPD și KPD, adică Otto Grotewohl cu Wilhelm Pieck și înființarea SED-ului. Pentru sovietici și lacheii lor, era bine venită această unitate politică ; cel puțin pentru un început.

In vara anului 1948, SED-ul își dă arama pe față, declarându-se deschis orientării staliniste, însă nu înainte de a se debarasa de toți acei care nu doreau să tragă la căruța socialistă de tip moscovit. De rămas în posturile conducătoare, au rămas numai acei care s'au integrat total direcției și directivelor dirijate.

La 20 Octombrie 1946, au loc în Berlinul mare (Gross Berlin) pentru prima dată după război, alegeri libere la care Partidul Social Democrat German (SPD), se prezintă singur în fața urnelor. Rezultatul obținut devine o catastrofă pentru intențiile sovietice, căci cine i-a uitat pe sovietici la ocuparea Berlinului și aducerea culturii și civilizației cu căruța ! SPD-ul a avut 48,7 % din voturi, pe când SED-ul, cu tot ajutorul primit de baionetele sovietice, numai 19,8 %. Această alegere a dat mult de gândit celor dela Moscova, iar concluziile trebuiau trase, în vederea consecințelor ce urmau.

In zona de ocupație sovietică a Germaniei mai existau și alte partide politice cu veche tradiție admise prin decretul dat de SMAD. (Sowjetische Militar Administration Deutschland) Administrația

Militară Sovietică din Germania.

Uniunea Creștin Democrată (CDU) și Partidul Democrat Liberal German (LDPD), dacă ar fi făcut o coaliție, dețineau mult mai multe voturi decât coaliția cea nouă, SED. Aci și-au arătat specialiștii sovietici adevărata lor măiestrie, prin manevrarea din umbră a propriilor interese reușind ca toți conducătorii CDU și LDPD să meargă pe drumul impus și plăcut Moscovei și în interesul acesteia. Dacă un politician nu se conforma instrucțiunilor primite, aveau grijă cei din cadrul NKVD-ului ca să-l trimeată în concediu undeva, la o anumită stațiune balneară . Voi menționa aici următorul caz autentic :

In anul 1952, în lagărul nr.2, mina nr.7, din complexul de lagăre cu regim special din Workuta, în brigada "Stroi-Kontor" de construcții, 1- am găsit pe Fritz Heincke (născut în anul 1902 în Dresden/Saxonia) care a avut o poziție conducătoare până în anul 1933 în Partidul Social Democrat German (SPD). După 1945,luase parte activ la unificarea așazisă istorică a KPD + SPD = SED, având și de data aceasta un post de conducere cu o responsabilitate destul de mare. O fi călcat în străchini, căci nu degeaba a avut grijă NKVD-ul să-1 aresteze, iar Tribunalul Militar din Dresden - Bautzener Land strasse, să-1 condamne la 25 de ani, conform paragrafului 58/6-1 (spionaj). în Iunie 1953, este scos din lagărele din Workuta și trecând prin lagărul de tranzit special din Tapiau, in 1954, pleacă spre Germania. Nu cred că a rămas în zona de Est, căci concediul scurt dar gratuit l-a lecuit să mai creadă în tovarășii sovietici.

Un alt caz mai interesant, este acela în care chiar presa oficială sovietică desminte dispariția omului, cu atât mai puțin reținerea lui de către NKVD, o metodă destul de des întrebuințată de către sovietici în afacerile lor murdare. Este vorba de Giinter Stempel, Secretar al Partidului Liberal democrat german (LPDL) din zona sovietică de ocupație. După arestarea lui, în anul 1951 în Berlinul de Est, trece prin centralele NKVD din Posdam, Karlshorst, Berlin-Lichtenberg și ajunge, ca și colegul amintit, în lagărul nr.2, mina nr.7, din Workuta. Presa sovietică precum și cea din RDG, desmint orice amestec în dispariția acestuia sau cunoașterea noului domiciliu. Occidentalii nu puteau înțelege de ce sovieticii nu doreau deocamdată să fie cunoscute stațiunile de odihnă din întreaga Uniune și mai ales cea dela Workuta.

în 1954, în Germania de Est, se înscenează un proces-politic de tip Sovietic (vezi asemenea procese înscenate în Uniunea Sovietică) în care Gunter Stempel trebuia să apară ca martor contra unor personalități politice. După luni de zile și după terminarea proceselor în Germania de Est, este transferat din nou în stațiunea de odihnă, dar nu la Workuta, ci în Suche bes Wodnei, unde se găsea

In marele transport nr. 3, din 16 Octombrie 1955, sosit In lagărul de tranzit din Friedland în RFG se găsea și fostul secretar al Ministrului de Externe RDG Dr. Georg Dertinger, născut la 25 Decembrie 1902 în Berlin, în 1946 Secretar general al CDU-ului după care trecut în opoziție. In 1949 la 12 Octombrie a fost numit Ministru de Externe al RDG-ului, nefiind membru SED, destituit la 15 Ianuarie 1953 pentru spionaj și condamnat în Iunie 1954 la 15 ani. In toamna anului 1960 a fost eliberat și a primit domiciliu obligatoriu. Secretarul lui Bernard von Mutius a fost arestat în Ianuarie 1950, împreună cu secretara lui Gerda Zimmermann. Ambii au fost învinuiți de spionaj, condamnați de un Tribunal Militar Sovietic conform Paragrafului 58/6-1 și deportați prin punctul și centrala NKVD din Berlin - Lichtenberg. El a fost trimes la Workuta în lagărul cu Regim special 12/14/16, iar ea a ajuns într'un lagăr în Siberia. Bernard von Mutius ca funcționar superior în noul stat German denumit Republica Democrată Germană, recunoscut ca atare "Suzeran" și de sine stătător a fost totuși arestat, cercetat, și condamnat de NKVD-ul Sovietic, după legile "Constituției Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse" - RSFSR -, din 18 Iulie 1918, Paragraful 58, după care Tribunalele sovietice i-au condamnat pe cei arestați cu sau fără asentimentul Guvernului țării în care se produsese infracțiunea ,în cazul nostru - RDG -, și pe deasupra i-a și deportat în URSS !

Bernard von Mutius, transferat în 1954 în lagărul din Suche bes Wodnei de unde a fost îmbarcat în transportul nr.3, avea să ajungă în RFG în lagărul de tranzit Friedland, pe ziua de 16 Octombrie 1955, prin predarea de către autoritățile sovietice a așazișilor prizonieri de război autorităților RFG, conform înțelegerilor dela Moscova din Septembrie 1955. Asupra acestui punct voi mai reveni la timpul potrivit.

Din aceste cazuri autentice pe care le-am arătat mai sus și le voi mai arăta, reiese că sovieticii și după declararea Republicii Democrate Germane, fără să țină seama de drepturile legale și internaționale față de guvernul și autoritățile respective, au făcut ce au vrut și cum au vrut - ca de altfel în toate țările

Cred că ar fi greșit să nu pomenim de unii care au deținut sau dețin posturi conducătoare în ierarhia RDG-ului fiind activiști în SED colaboratori de încredere ai NKVD-ului sovietic, fără de care n'ar fi putut face carieră.

Unul dintre carieriștii și colaboratorii deschiși ai NKVD-ului era și Ministrul Securității Statului RDG, Erich Mielke, născut la 28 Decembrie 1907 in Berlin. Din 1925 in KPD, a lucrat ca reporter la

ziarul Rotea Fahne". In 1931 a asasinat doi polițiști și anume : Anlauf și Lenk, reușind sâ se refugieze în Belgia unde a dispărut. Reapare în 1936 ca instructor în Războiul Civil din Spania la care ia parte. In 1940 este internat în Franța de unde evadează și ajunge în URSS, unde activează în Armata Roșie până în 1945 când este detașat în Germania în cadrul trupelor de ocupație sovietice, făcând parte din grupul special, ca mulți alții, al generalului NKVD, Iwan Serow, despre care vom mai vorbi.

în 1946, a început organizarea Ministerului de Interne al Landului Saxonia, sub comanda unui vechi prieten cu care luase parte la războiul civil din Spania, Wilhelm Zaisser. In Iulie 1950 devine membru în Comitetul Central, în 1958 Deputat în Volkskammer. La 24 Iulie 1953, locțiitorul Secretarului de Stat în Ministerul de Interne și General- Locotenent. La 24.11.1955 a fost numit Secretar de Stat și locțiitorul Ministrului de Interne, la 1 Noembrie 1957, Ministru de Interne în locul lui Ernst Wollweber, destituit pentru grupare opozițională contra lui Walter Ulbrich. Acesta fusese în 1940 arestat și condamnat în Suedia la 3 ani, pentru trafic ilegal de arme și sabotaj, extrădat sovieticilor la cererea acestora și detașat în 1945 în zona sovietică de ocupație, iar Mielke a primit drept recompensă pentru serviciile sale și gradul de General Colonel. Subordonații lui direcți erau : Generalul Locotenent Bruno Beater (SED), Fritz Schroder (SED) General Locotenent și Generalul Locotenent Markus Wolf (SED) (după unii Enciclopediști din lagăr care lucraseră în cadrele Poliției zonale Sovietice, înainte de a fi arestați pentru spionaj, Mrkus - zis - Mișa, era "Homosexual" chiar "Sadist") cu toții educați și crescuți în serele NKVD-ului.

Wilhelm Zaisser, născut la 19 Ianuarie 1893 în Gelesenkirchen- Rotthausen, a intrat în KPD în 1920 devenind Comandantul armatei roșii "Roten Armee" în regiunea Ruhr. In 1924 făcea parte din prima școală militară din Moscova iar din vara anului 1924 era agent al serviciului 4 din comandamentul armatei roșii. Lucrează apoi ca agent în China de unde se reîntoarce și intră în Academia de Război, secția comandourilor din străinătate. în 1936 îl găsim în Spania, Comandantul celei de a XIII-a Brigadă Internațională, iar mai târziu sub numele de Generalul Gomez devine șeful Statului Major al Brigăzilor Internaționale în Războiul Civil din Spania. Se reîntoarce în URSS în 1938 și lucrează ca traducător în Editura Komintern. în timpul războiului a fost Conducătorul școlii speciale politice "Antifa" din Krasnij-Gorsk. In 1945, detașat sub comanda lui Iwan Serow, devine șeful poliției în Landul Sachsen-Anhalt, ministru de Interne al Landului Saxonia, în Februarie 1950 a

partidul SBD, și a murit la 3 Martie 1958 în Berlin. Până la urmă își dăduse seama că luase drumul greșit și începuse să se considere mai întâi german și după aceea membru de partid, pentru care a plătit cu vârf și îndesat.

Un alt colaborator activ a fost Vincenz Muller, "turnător” și colaborator al NKVD-ului, născut la 5 Noembrie 1884 în Aichach, Bavaria superioară. Ofițer de carieră în Statul Major, în 1943 General- Locotenent, decorat cu Crucea de Cavaler, Comandantul Corpului XII de Armată și înlocțiitorul Comandantului Suprem al Armatei a 4-a, a capitulat in vara anului 1944 în ragiunea Minsk. In lagărul de prizonieri de război se atașează "Comitetului Național Germania Liberă" (Nationalkomitees Freies Deutschland) și face parte din Uniunea Ofițerilor Germani, înființată la 13 Septembrie 1943 în Uniunea Sovietică. Participă la mai multe școlarizări, așa zise - Antifasciste - sub îndrumările lui Wilhelm Zaisser. Spionează în rândurile propriilor camarazi și subalterni în lagărul de prizonieri nr.5 din Stalino (Căsuța Poștală 5110-44 după 1953), este demascat de camarazii săi și eliberat în Septembrie 1948 în Zona de Est - zona de ocupație sovietică. Devine membru în partidul NDPD - (National Demokratische Partei Deutschland) Partidul Național Democrat German, un partid dirijat din umbră de către SBD și SMAD. Acest partid a fost înființat la 21 Aprilie 1948, primind Licența de activarea partidului, aprobată de SMAD din 16 Iunie 1948. MUUer a fost intenționat dirijat de către NKVD să intre în NDPD, spre a avea informatorii lor direct în conducerea partidului, unde a reușit să preia în Februarie 1949 conducerea politică. Din Octombrie 1949 până în Octombrie 1953 a fost prim locțiitor al Președintelui de Partid NDPD. In această perioadă de timp el a livrat o mulțime de membri de partid ce nu erau de acord cu politica dusă și cu ocupația sovietică, care au fost arestați și condamnați de tribunalele Militare Sovietice sau de Tribunalele RDG. Unii au ajuns în lagărele din Workuta unde îi dusese soarta și trădarea lui Vincenz Muller. In 1952 este numit Inspector General al Poliției Populare, iar în 1953 General-Locotenent și devine șeful Statului Major al Poliției Cazarmate. Dela 18 Ianuarie 1956 primește funcția de locțiitor al Ministrului de Interne dar în același timp și locțiitor al Ministrului Apărării Naționale. Este pensionat în 1958 în plină glorie și se sinucide la 12 Mai 1961. După pensionare avusese timp suficient să-și privească trecutul și mârșăviile făcute aproapelui său. Deci, vorba veche : "Dumnezeu nu bate cu ciomagul"

trebuia să dispară, după metodele înaintate sovietice ori poate că trăsese cu ochiul în bucătăria șefilor și acest lucru nu le-a fost pe plac.

La 7 Octombrie 1949 se proclamă Republica Democrată Germană, pe scurt RDG. Pe parcursul lunilor următoare, puterea de Stat este predată de către Administrația Militară Sovietică din Germania (SMAD) noului Guvern. Desigur că în același timp, NKVD-ul sovietic se retrăgea în centralele sale, de unde acționa la fel de liber și nestingherit de nimeni ca și până atunci. Până la această dată, sovieticii s'au ținut de înțelegerea cu aliații lor dela Potsdam din 1945, dar, pe de altă parte, induceau intenționat în eroare pe aliații lor din Vest, cu lozinci zilnic lansate "spre o Germanie unită și democrată". In fond nu făcuseră altceva decât își neteziseră drumul care să-i ducă la țelul lor final - acapararea în emisfera lor a unei părți din Germania, acum denumind-o "Republica Democrată Germană".

Scurt timp după capitularea armatei germane, în Mai 1945, sovieticii începură propriul lor program de administrare de tip "Sovietic".

Puterea absolută este preluată de SMAD - Administrația Militară Sovietică din Germania - care prin ordinul nr.2 din 10 Iunie 1945, dă aprobarea înființării de partide politice antifasciste, dar democratice, precum și de organizații sindicale libere. Fiecare Partid trebuia să înainteze o cerere de aprobare către SMAD, în speranța primirii și împuternicirii licenței de admitere ca Partid Politic.

In cursul lunilor Iunie și Iulie 1945, își primesc licența : Partidul Comunis German - KPD, Partidul Social Democrat German - SPD, Partidul Uniunea Creștin Democrată Germană - CDU, Partidul Liberal Democrat German - LDPD, ca partide admise și autorizate oficial de SMAD.

Ca organizații de massă, care au rămas până în zilele noastre și sunt active, le mai putem spune și "Avangarda Proletariatului Internațional" din 1945, sunt : Uniunea Sindicatelor Libere din Germania și Uniunea Culturală. In 1946, se înființează Tineretul Liber German - FDJ -. După aceasta, pe parcursul anilor care au urmat, au mai fost admise cu licență NDPD - Partidul Național Democrat German la 16.06.1948, mai multe partide și organizații, așa pentru frumusețea ochilor, și pentru fericirea adusă din Raiul Sovietic și lăsată pe unde au trecut.

O altă latură a sistemului de organizare sovietică o constituie și "Demontajul" făcut cu atâta perseverență pentru a recupera

trebuia lichidată pe întreg teritoriul german. Ei au demontat și confiscat tot ce le cădea în mână, fie că aveau dreptul sau nu, fie că aceste obiective erau numai pentru producția de larg consum pe timp de pace, unele de neînlocuit pentru moment din cauza întreprinderilor distruse prin bombardamente sau în timpul războiului. Acest lucru îi interesa pe sovietici foarte puțin, mai ales pe grupurile speciale ale comisiei de demontaj ale SMAD-ului și Armatei Roșii. Vom încerca să împărți m demontajul sovietic în șase perioade ce sunt legate de evenimentele timpului de distrugere industrială și economică a unei părți din Germania, de după război.

Cel mai rău product nu poate fi înlocuit dacă nu există altul, dar sovieticii luau totul fără a putea acoperi necesitățile populației pe care de bine de rău doreau să o câștige de partea lor. Din contră cu orice obiect demontat în afara celor din industria de război, nivelul de trai și așa scăzut devenea insuportabil, iar massa de muncitori (Proletari) își pierdea serviciile ajungând pe stradă muritori de foame. Ce încredere mai puteau avea în "Eliberatorii" lor, dela care unul sau altul speraseră o viață întreagă ? Nici marea propagandă nu mai ajuta cu nimic. Dar să vedem cum s'a efectuat acest Demontaj în perioada 1945-1953.

1. De la capitularea armatei germane în luna Mai și până la ocuparea Berlinului de către cei patru aliați în Iulie 1945, sovieticii s'au grăbit să demonteze și să transporte tot ce se putea lua. și transporta din fabricile și obiectivele industriale, în deosebi din sectoarele Berlinului de Vest. Astfel, într'un timp scurt, circa 460 de întreprinderi au fost complet demontate și transportate cu ajutorul Armatei Roșii, adică circa 75% din capacitatea intactă rămasă la sfârșitul războiului.

2. A doua perioadă de demontaj se extinde din Iulie și până în toamna anului 1945. In această perioadă au fost demontate mari complexe industriale în întreaga zonă de ocupație sovietică ca și întreprinderi cu capacitate mijlocie până la mici ateliere. Tot atunci sovieticii încep demontarea celei de-a doua linii de cale ferată precum și a instalațiilor de producție din industria cărbunelui, cărămidei, textilelor, hârtiei, zahărului etc.

3. A treia perioadă de demontaj începe în primăvară și ține până în Octombrie 1946. In această perioadă au fost demontate și transportate peste 200 de obiective mari industriale, chimice, hârtie, încălțăminte, textile, etc.

4. A patra perioadă durează din Octombrie 1946 până în primăvara anului 1947. Cu toate că noul Comandant Suprem al trupelor Sovietice de Ocupație din Germania de Est, Mareșalul

hidrocentrale, tipografii și unele obiective industriale care au lucrat până în ultimul moment numai pentru sovietici.

5. A cine ea perioadă, începe în toamna anului 1947 și, ca un vârtej începe demontajul în industria cărbunelui brun și prelucrare, fabrici de brichеți, electrocentrale și hidrocentrale, precum și alți 1100 km. de șină de cale ferată.

6. A șasea periodă de demontare, începe în primăvara anului 1948, cu demontarea a trei mari întreprinderi, total sau parțial, și a unora uitate până la această dată de sovietici. Interesant este faptul că majoritatea acestor întreprinderi făceau parte din Societatea de Acțiuni Sovietică din Zona de ocupație a Germaniei de Est.

Au urmat și în anii următori demontări pe comandă, dar ele erau mai mici datorită demontărilor efectuate în diferite perioade anterioare.

Desigur că sovieticii au redonat anumite întreprinderi din industria grea noului Stat RDG, ca un gest de prietenie, după cum scria presa vremii. Un singur lucru uitaseră acești lingăi de gazetari să scrie, sau poate că nici nu aveau cunoștință de el, dar trebuie știut că mai multe dintre aceste trenuri cu materiale s'au aflat la Workuta prin anii 1950-51 și altele în regiunea Novosibiersk, la Stalingrad, altele în regiunea Perm, până ce unele au fost reîncărcate și transportate înapoi în RDG. Ele au fost date drept "Cadou" din partea sovieticilor, clasei muncitoare și poporului Republicii Democrate Germane.

Adevărul era altul : Sovieticii, la demontare, nu ținuseră cont de planurile de construcție și nici nu făcuseră planuri de demontare. Fiecare șef de demontaj avea un termen, avea un plan dat de Organizația de Partid pe care trebuia să-1 îndeplinească, dacă nu, era considerat sabotor și putea fi condamnat. Expediate în URSS, nu era suficient ca aceste obiective industriale să fie demontate și încărcate în vagoane, ele ar fi trebuit să fie planificate unde și în ce fel vor fi reconstruite. Trenurile și vagoanele au fost pe parcurs așa de încărcate, încât sovieticii au ajuns la concluzia că mai bine și mai practic este să scape de ele, dându-le ' Cadou" noului Stat și Guvernului RDG.

Dar nici aceștia nu puteau începe așa de la o zi la alta remontarea lor, nemaiavând planurile de construcții. Salvarea a venit de la vechii specialiști pensionați, care cândva montaseră aceste uzine și obiective industriale. Cel mai renumit a fost un maistru de montaj, care cunoștea în mare, pe dinafară planurile de montaj, montase multe în viața lui și în străinătate, dar acum nu se mai putea deplasa pe picioarele proprii din cauza unei boli, ci numai în cărucior. Acest maistru invalid le-a demonstrat sovieticilor ce poate înfăptui un specialist german, chiar atunci când este invalid.

ferate între Berlin și Wladiwostok, unele s'au pierdut din prostia și necunoștința unor îngâmfați, doctrinari ai Leninismului-Stalinist-Marxist.

Cât privește cererile sovietice pentru plata despăgubirilor de război privind întreaga Germanie, ele se ridicau la 10 miliarde de dolari USA, la cursul de 2,50 DM., curs impus de sovietici. Din datele publicate oficial de Ministerul pentru Problemele Generale Germane din Bonn - 1963 - și calculele, făcute de ei după toate datele avute, reiese că sovieticii și-au însușit circa 66,40 de miliarde de DM., adică 26,5 miliarde de dolari. Perioada aceasta dintre Mai 1945 și sfârșitul anului 1953, a adus un surplus de 16,5 miliarde de dolari, peste cota care li se cuvenea după despăgubirile impuse de ei înșiși. Trebuie însă amintit și că : în această sumă fantastică nu au fost calculate munca specialiștilor germani, luați voluntari sau cu forța în URSS, a prizonierilor de război, a deportaților de origină germană din toate țările ocupate de sovietici ca România, Ungaria, Jugoslavia, Polonia, Prusia Orientală, țările Baltice și URSS, numai pentru că erau de origină germană. Mai trebuie adăugați deținuții politici deportați până în 1955 din RDG în URSS și exploatați în regiunile cele mai aspre și grele. Apoi câștigurile de pe urma patentelor germane, câștigurile din exploatările de uraniu, câștigurile avute de Întreprinderile de Comerț Acționare Sovietice din RDG, câștigurile și beneficiile aduse de Flota Maritimă și de Pescuit a RDG- ului, legate de Societățile Acționare Sovietice, în afară de câștigurile ce nu se cunosc și cele care nu au putut fi urmărite sau înregistrate în rubrica - "Despăgubirilor de Război" - din anumite motive cunoscute sau necunoscute mie sau altora.

Am văzut ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare din fabrici, să vedem ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare țărănească căci și ea era unul din stâlpii socialismului în noua orânduire de tip sovietic, cu legi de îndoctrinare Leninist-Marxiste, mai mult Staliniste - și asta cu orice preț.

In Septembrie 1945, sovieticii înfăptuiesc reforma agrară după bunul plac și propriile metode, cu toate că o astfel de expropiere nu se putea face juridic de o putere militară, care abia ocupase țara învinsă și care nu avea încă nici măcar o conducere de Stat proprie. Aliații din Vest, care aveau aceleași drepturi militare, nu au făcut așa ceva, iar dacă au protestat, nu au făcut-o cu destulă convingere.

Chiar în dezbaterile doctrinare marxiste s a ajuns la concluzia că : Revoluția din Octombrie 1917 a fost o revoluție pentru "Pace" și naționalizarea pământurilor moșierești cu împroprietărirea țăranilor, care făceau parte din marea massă a populației, dar care erau în majoritate analfabeți. Câștigarea țărănimii nu a fost făcută cu teoriile extrase și învățate din "Capitalul" lui Marx și Engels, și

amăgiți împropietăriții, același pământ care, numai după câțiva ani, le-a fost luat în colectivele agricole, de aceiași donatori, care în fond le dăduseră ce nu le aparțineau.

Un alt exemplu este slăbiciunea sovietică întâlnită de atâtea ori prin lagărele lor, unde ne având curajul de a schingiui prin oamenii lor, întrebuințau "Blătnoi" deținuți de drept comun. Aceștia nu munceau, dar jucau cărți zi și noapte și pierdeau sau câștigau cămașa ta sau a vecinului, pe care jucaseră, ori pe viața unuia sau altuia dintre noi, vieți ce le stau la dispoziție, fără a da socoteală nimănui. Toate acestea nu erau altceva decât ceeace făcuseră și revoluționarii din Octombrie 1917 și o făceau acum după experiența de-atunci cu și mai multă propagandă sovietică.

A existat și un revoluționar rus, cu trup și suflet pentru îmbunătățirea traiului la sate, un maexist convins, autor al mai multor lucrări, om cult și intelectual dar și stăpân pe cuvântul lui. E vorba de Gheorghi Valentinovici Plehanov (1856-1918). Ca marxist combătea și spunea deschs : "Capitalul" lui Marx a fost scris pentru muncitorii din industrie și nu are nimic de-aface cu țărănimea muncitoare, care ne dă pâinea de toate zilele prin munca ei, iar Marx nu cunoștea nici pe departe viața țăranului rus. Revoluționarul Plehanov, susținătorul tezei, a trebuit să plătească destul de scump acest lucru. Unii foști revoluționari activi care supraviețuiseră prin lagăre, spuneau că el fusese înlăturat de TSCHKA și că asaltul Palatului de iarnă din Petrograd a fost opera garnizoanei militare nemulțumită că nu-și primise solda de luni de zile și nici decum a proletariatului muncitor rus din fabricile și șantierele Petrogradului.

In anul 1945, sovieticii erau o mare putere, una învingătoare și își puteau permite câte ceva, așa ca să se știe de către cei în necunoștință de cauză ce *îi* va aștepta în viitor.

Sovieticii au expropiat peste 7000 de propietari, care aveau mai mult *de 100 de* hectare - desigur fără despăgubiri -. Marea majoritate a acestor propietari i-am întâlnit în lagărele din Bautzen și Sachsenhausen și erau cei ce supraviețuiseră până la sosirea mea în acest renumit lagăr, împărțirea pământului la țărani, n'a avut efectul scontat, astfel că SMAD-ul a fost până la urmă obligat ca pământul rămas să-1 dea comunelor, orașelor, județelor și chiar Landurilor. Era o înfrângere ideologică a reformei agrare, dar era și primul pas spre înființarea colectivelor și a gospodăriilor de Stat. Intrarea în una sau alta era "voluntară", dar dacă nu o făceai, erai declarat "dușman al poporului", căci totul era spre binele clasei muncitoare de la orașe și sate, sub conducerea lui Stalin și a lui Walter Ulbrich, în frunte cu Partidul Comunist, etc. etc.

Aceiași placă o puteai auzi cât era ziua de lungă în toate țările de Democrație Populară, care avuseseră fericirea să cadă in sfera lor de influență, la împărțirea dela Teheran sau Yalta.

Cu ocazia unei manifestații la care lua parte și Walter Ulbricht, acesta scăpă o frază fără voia lui dar cu mare sinceritate, care în fond proorocea viitorul acestei "Zone" și al noului sistem :

- "Totul trebuie să arate democratic, însă noi trebuie să-i avem pe toți în mână".

Știa el ce știa ; altfel nu și-ar fi permis așa ceva !

Naționalizarea industriei, în primul rând celei de Stat și a acelora care erau proprietățile fostei armate germane, au dus după confiscarea și naționalizarea lor, la înființarea și întemeierea (de tip capitalist) a unor Societăți Acționare Sovietice (Sowjetische Aktiengesellschft) SAG, - un alt aspect al imixtiunii sovietice în țările subjugate. Acestea aveau o identitate perfectă, dar cu alte nuanțe, decât cele apărute în România sub numele de SOVROM.

Dela dictatorii celui de al Ill-lea Reich, au rămas moștenire, printre altele, mai multe lagăre de Tip K.Z., ce fuseseră eliberate cu atâta trudă de forțele Armatei Roșii. Presa sovietică și internațională, varsă butoaie întregi de cerneală, despre tot ce s'a întâmplat acolo, dar uită să scrie (nu era democratic) că nici nu se răciseră bine paturile de scândură comune, iar văzduhul mai era încă îmbibat cu miros de pulbere, când sovieticii s'au grăbit să închirieze unor noi oropsiți aceste lagăre și încă pe termen nelimitat.

Noua conducere a SMAD-ului ia imediat măsurile necesare în urma ordinelor venite de "sus", ca toți prizonierii de război să fie imediat deportați înspre Răsărit. In lagărele noi de reeducare erau băgați toți cei ce au fost membrii NSDAP și au avut funcții speciale, fabricanții, un număr mare de preoți de diferite confesiuni, care încercaseră să salveze bisericile lor și, fetele și femeile, ascunzându-le de frica violărilor ; străinii, chiar dacă unii din aceste grupe fuseseră aduși pentru muncă forțată de către poliția celui de-al Ill-lea Reich, din țările lor Occidentale sau din SUD-ESTUL european. Toți erau prevăzuți spre reeducare prin metodele și principiile lui Makarenko ; cei care se opuneau erau dela sine înțeles considerați dușmanii clasei muncitoare, fasciști sau contrarevoluționari.

Deci, după o anchetă în birourile NKVD-ului, Tribunalul Militar decidea asupra soartei acestora și pentru a fi siguri că vor fi reeducați în spiritul lui Makarenko, le dădea câte o condamnare dela 10 la 25 de ani. Orice încălcare de lege trebuia pedepsită, așa după cum am întâlnit în Bautzen. Infracțiunea se petrecuse cu luni înaintea venirii ocupanților sovietici, la americani. Americanii îi arestaseră fiind prinși jucându-se cu arme și făcând trageri într'o pădure, dar acești capitaliști își dăduseră seama că nu era altceva decât un joc de copii, căci niciunul nu depășise vârsta de 14-15 ani.

Americanii le dăduseră mâncare bună dar îi puneau în fiecare zi, ca unul să dea celuilalt câte 10 sau 20 de lovituri la fund cu o nuia. După

două săptămâni le dădură drumul acasă, nu înainte de a primi câte un mic pachet cu de-ale mâncării, cu asigurarea că războiul pentru ei se terminase. Cu asta se desființa militarismul în Germania pentru totdeaauna.

Sovieticii gândiră altfel și majoritatea dintre acești copii și alții ca ei au fost arestați și, pentru port ilegal de armă (chiar dacă atunci ocupanții erau americanii) au fost înaintați unui Tribunal Militar și condamnați între 10 și 15 ani. Majoritatea au murit în Bautzen, alții în timpul deportării spre țara fericirilor ori undeva pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Acesta era prețul unui joc de copii.

Sovieticii nu țineau sema că unii sunt germani de origine sau de altă naționalitate, toți care le cădeau în mână trebuiau reeducați. Așa de exemplu, în Februarie 1950, în lagărul nr.3 special Torgau din zona de ocupație sovietică din Germania, în afară de germani, mai erau francezi (mulți dintre foștii prizonieri de război printre care și Mac Oconel, originar din Paris, ajuns mai târziu la Workute și Potma) precum și un mare grup de jugoslavi, peste 3000, majoritatea între 14 și 16 ani. Ce s'a întâmplat cu ei nu am putut afla. Tot acolo mai era și un mare număr de femei tinere, peste 2300. Cele mai multe erau din Silezia și încercaseră să se refugieze înspre Vest, dar fuseseră pârâte sau prinse la trecerea peste graniță sau prin localități. Ele au fost expediate într'un transport special înspre Golgota Răsăriteană. După povestirile unei femei din acest grup, în anul 1955 în Potma, din acest transport nu au ajuns nici jumătate, ca să nu mai vorbim de ce au pătimit în timpul transportului.

Pentru sovietici toți cei care nu erau cu ei sau fugeau de ei le erau dușmani, deci fasciști și trebuiau nimiciți. Bărbații erau considerați militariști, iar ei, sovieticii, erau contra militarismului, ei erau pentru pace, în luptă pentru clasa muncitoare și proletariatul internațional.

Contra militarismului erau și americanii, francezii, englezii, ca și aliatul lor din Răsărit, sovieticii. Toți arestaseră când ocupau o localitate, tot ce purta sau purtase o "uniformă" cu cât mai multe fireturi, mai ales dacă vreun vecin binevoitor dădea informațiile necesare. Astfel puteai găsi în lagărele din Germania de Vest arestați începând cu conducătorul de tramvai, portarul de la hotel, poștașul, minerii, membrii anumitor organizații culturale, toți fiind considerați periculoși, deci trebuiau internați.

Cei din Vest își dăduseră repede seama de greșeală și îi eliberară în cel mai scurt timp posibil. Sovieticii însă, foarte grijulii cu cei internați, ca nu cumva să fie linșați de populație, i-au ținut închiși în continuare și astfel de internați mai puteai găsi încă la începutul anului 1950 la Bautzen. Ce fericire pe acești oameni de a avea o astfel de ocrotire sufletească sovietică ! Câți din ei au murit în felul acesta, pentru nimic nici nu se poate spune, nu există destule argumente.

Un lucru nu puteau pricepe sovieticii : de ce germanii nu doreau să primească dragostea frățească pe care le-o oferea marele frate cu atâta dărnicie, căldură și lacrimi în ochi, mai ales când îi strângea cu ușa. Deasemeni nu puteau pricepe de ce nu erau bine văzuți cei de la NKVD și lumea fugea de ei, ca dracu de tămâie, vociferând totdeauna când erau arestați de aducătorii timpurilor noi. Tot ce se petrecea era numai spre binele poporului german, ei făceau loc adevăraților copii ai proletariatului german, cei ce urmau imediat după renumitele trupe speciale de "davai ceas".

Clasa muncitoare germană avea o istorie proprie, o clasă de muncitori care luptaseră și luptau pentru drepturile lor înscrise în statutele partidelor politice din care făceau parte, fie ele SPD, KPD, CDU, LPD, NDP, etc. și la care nu renunțaseră nici atunci când regimul celui deal Ill-lea Reich, le propusese să se lepede de ideile lor politice și de Partidul lor fiind imediat liberi. Ei au preferat să stea luni, până la 12 ani, în lagăre sau închisori decât să-și trădeze ideia și camarazii de luptă.

Totuși, după primele contacte cu aducătorii socialismului, - avangarda clasei muncitoare, - ei încep să se distanțeze de sovietici și de cei aduși de aceștia, și li se dau posturi conducătoare în politică, poliție, economie, industrie, etc. Foștii comuniști, socialdemocrații și mulți alții care, sub ultimul regim fuseseră izolați din cauza convingerilor personale, desamăgiți acum de cei așteptați, trec în ilegalitate tocmai împotriva acelora pentru care luptaseră o viață întreagă.

In urma acțiunilor întreprinse, desconspirați de proprii camarazi, ei se reîntâlnesc în vechile - noi lagăre speciale pe care nu de mult le părăsiseră prin eliberarea lor de către Armata Roșie și prăbușirea sistemului nazist contra căruia activaseră o viață. Acum, desamăgiți, între patru pereți reci, aveau posibilitatea să-și revizuiască întreaga viață politică precum și trecutul negru dar și viitorul nu prea roz. Loiali le rămân sovieticilor numai cei crescuți și educați în serele NKVD-lui după metodele lui Miciurin.

Sovieticii, la rândul lor, aplicară metoda învățată din lucrările lui Marx, în virtutea teoriei, că : în viață trebuie să învârtești argumentele după cum dorești sau după cum ai nevoie, căci numai așa vei fi înțeles de gloată...

Germanii aveau altă concepție asupra libertății proprii și a țării lor, a Europei și a lumii întregi, pentru care își aveau dictonul propriu : "întreabă-ți istoria, pe care o ai ca pildă, și atunci vei ști cum să-ți aperi libertatea ta, a Europei și a lumii întregi".

în alegerile pe landuri din 1946, cele trei partide politice conducătoare, ȘED, CDU, și LDPD, urmau un țel comun cu alegătorii lor în primul rând "Unitatea Germaniei" și "Tratatul de Pace" !

Timpurile au trecu, cu ele anii, iar politicienii de atunci au uitat să mai pomenească de un "Tratat de Pace", de "Unitatea Germaniei", ca și de arzătoarea problemă națională: "Unificarea".

Azi ei pomenesc de războiul atomic, de înfruntările militare care se vor desfășura pe teritoriul acestei Germanii învinse, împărțită după bunul plac, dirijată după nevoie, cu care nu au găsit de cuviință nici măcar după 40 de ani de la terminarea războiului să încheie "Tratatul de Pace". Da, spun acum politicienii indiferent de culoare, Germania nu are un Tratat de Pace - și nici nu-i trebuie.

Fapt concret : astăzi există două State Germane, născute din propria cenușă, sființită de Apostolii Păcii din Washington, Londra și Paris, pe de o parte și din Moscova de cealaltă parte.

La 21 Septemrie 1949, s a născut în Occident sub o formă statală federativă, R.F.G.-ul - Republica Federală Germană. (Bundesrepublik Deutschland).

La 7 Octombrie 1949, s'a născut în Răsărit sub o formă democratică RDG-ul - Republica Democrată Germană. (DDR - Deutsche Demokratische Repubik).

Fiecare guvern din Est și Vest susține, sus și tare, că el este singurul reprezentant al poporului German.

Una are 16 milioane de locuitori, celălaltă peste 50 de milioane. Cine și cui să dea ascultare ? Cine are dreptate ? Pe care să-l crezi, pe cine să asculți, cine poate să-ți dea un sfat bun ? Toți însă răspund diplomatic : așteptați. Germanii au așteptat, așteaptă și vor aștepta, căci *ei sunt nevoiți să aștepte încă* mult și bine, până să se poată găsi unii care să fie convinși cât de necesară este "Unirea" Germaniei și numai așa se va putea face o Uniune Europeană fără de compromisuri, în inima continentului.

Aliații din Vest au eliberat toți prizonierii de război, afară de câteva zeci de persoane condamnate și reținute în închisorile administrate de autoritățile germane.

Aliatul din Est mai avea foarte mulți prizonieri de război care, conform Convenției și după semnarea acordurilor de la Geneva în 1949, trebuiau eliberați. El își lăsă o portiță deschisă pentru orice eventualitate de a putea reține mai departe acești prizonieri, declarându-i "Criminali de Război".

Pe întregul teritoriul Germaniei de Est se aflau în acel moment o mulțime de lagăre cu internați încă din 1945, lagăre și închisori pline cu condamnați politici.

In aceeași perioadă, pe întinsul teritoriu al URSS-ului, erau zeci de mii de deportați *civili, de origină* germană și străină, care fuseseră luați cu forța din țările lor : România, Ungaria,

din țările ocupate. Toți aceștia fuseseră deportați din țările amintite fără acordul guvernelor respective dar și contra Dreptului Omului și Legilor Internaționale. Germanii erau în majoritate. La aceștia trebuiesc adăugați prizonierii de război, pe care îi vom împărți în două grupe : 1. Prizonierii de război, recunoscuți și înregistrați internațional, care sunt eliberați oficial în anii 1949 și 1950 și 2. Prizonierii de război, recunoscuți și înregistrați internațional, dar în lagăr condamnați drept "Criminali de Război" și băgați în lagăre de muncă forțată.

Deportații civili, majoritatea sub 18-20 de ani, au avut cele mai grele pierderi deoarece deportarea lor se făcea încă în timpul războiului. Drumul lung, de luni de zile, mâncarea insuficientă și bolile, ca de exemplu tifosul sau disenteria, i-au decimat pe capete.

Condamnații politici din Germania de Est au fost mai întâi reținuți luni sau ani de zile în lagărele speciale din zona de ocupație sau în închisori până au ajuns la distrofie, cei care au supraviețuit, au fost duși în URSS, în lagăre cu regim special, mai ales în regiunile Polare - Continentale și Siberiene. Numărul lor nu se cunoaște exact și nici nu se va cunoaște vreodată, totuși și aceștia trebuiesc împărțiți în două categorii fundamental diferite : 1. Toți cei arestați și condamnați între 1945 și 1949. Nici 10% dintre ei nu săvârșiseră vre o infracțiune contra trupelor de ocupație, majoritatea fiind ori țărani înstăriți, ori muncitori calificați care refuzaseră să plece voluntari în URSS la reconstrucții, ori soldați eliberați din prizonieratul aliaților, refugiați germani din teritoriile Est Germane, ori tineret care trecuseră o dată sau de mai multe ori în celelalte zone spre a procura alimente sau lucruri de larg consum. Acum erau condamnați pentru "spionaj" etc.etc. 2. Arestații și deportații între Septembrie 1949 și August 1955. Asupra activităților lor și cauzelor pentru care fuseseră arestați, voi mai reveni la timpul potrivit. Nu trebuie uitat că această perioadă aparține "Suzeranității" Statului independent ce se numea Republica Democrată Germană. A fost oare o afacere cu brațe ieftine de muncă în secolul al XX-lea, o afacere cu sclavi, ori mai degrabă o preconizare a viitorului aspect al democrației populare europene ce va urma ?

La 5 Mai 1950, Agenția Tass, dă o desmințire oficială (cu aprobarea Guvernului URSS) față de cele scrise în presa Occidentală, precum că s'ar mai afla mii de prizonieri de război în lagărele sovietice. "Pe teritoriul Uniunii Sovietice nu se mai află niciun prizonier de război, afară de condamnați cu diverse pedepse , criminali de război".

întregi de carne vie din întreaga Europă Răsăriteană și URSS, se îndreptau spre Siberia și duceau noi brațe ieftine de muncă, neînregistrate sindical pentru viitoarele construcții strategice, pentru "Pace", dar mai ales pentru viitoarele baze de rachete-atomice la Nord de Cercul Polar. Afirm acest lucru, deoarece și eu sunt unul dintre acești constructori "Voluntari" aduși forțat, deportat cu alte mii ca mine.

Germanii auziseră și citiseră declarația oficială dată de Guvernul Sovietic și nu le venea să creadă, căci ei aveau informații suficiente de la ultimele transporturi de prizonieri, umflați ca un butoi de prea multa drojdie de bere pe care o înghițiseră și care sosiseră în ultimul an, asupra faptului că rămăseseră mii de soldați în nenumărate lagăre cu deținuți de origină străină popoarelor sovietice. Majoritatea celor din naționalitățile sovietice erau ucrainieni, baltici și foarte multe naționalități caucaziene și islamice din Siberia de Sud.

După aceste știri, populația începu să se intereseze ce s'a întâmplat cu cei arestați sau cu cei dispăruți fără urmă în ultimii ani. Primele informații sosiră de la lucrătorii de căi ferate, care povesteau că nu o dată au văzut oameni arestați care erau urcați în vagoane spre a fi expediați în URSS, îmbrăcați în mantale sovietice ale armatei roșii, dar care vorbeau germana între ei. Vagoanele de poștă cu astfel de deținuți au fost atașate la Frankfurt/Oder expresului internațional Paris - Moscova. Astfel de vești se răspândiseră ca fulgerul în întreaga zonă de ocupație sovietică. Chiar și Radio Rias din Berlinul de Vest, aducea astfel de știri și confirma aceste zvonuri. Din acest moment au fost unii care au găsit posibilitatea de a observa anumite centre ale NKVD-ului și nu a durat mult ca să poată dovedi că sovieticii deportau cetățeni germani, chiar și acum când exista o Republică Democrată Germană, independentă.

Tineretul se alarmează și din acest zbucium sufletesc și-au făcut apariția înîr'o bună zi "Grupările de luptă contra neomeniei".

Existau multe grupe sau grupulețe ilegale în această Germanie fără de drepturi, care se ocupau cu spionajul pentru unul sau altul din aliații din Vest, grupuri de tineret care, atrași de marea aventură, se organizaseră pregătindu-se pentru ziua "X", ziua eliberării de ocupanții sovietici și colaboratorii lor. Alții, mai activi, începură sabotarea pe unde puteau și cum puteau, sperând în ziua de mâine.

Puținii care fuseseră eliberați dintre internații politici, fie că soseau din Torgau, Buchenwald, Sachsenhausen, Bautzen ori din alt lagăr sau închisoare, nu aveau curajul să povestească deschis despre cele văzute, trăite și auzite, în lagărele pe unde fuseseră

îndeosebi când cetățeanul fusese suspectat de a fi fost membru NSDAP sau simpatizant, ori propietarul unei fabrici etc. Ziarele, la rândul lor, nu erau așa de libere după cum se spunea, nici nu aveau interes să scrie prea mult, de teamă că într'o zi aliații se vor împrieteni iară și ele își vor pierde licența de publicație. Articolele publicate nu erau destul de senzaționale, pentru a putea aduce unele câștiguri suplimentare.

O mică vâlvă se produsese la un moment dat în Berlinul de Vest, unde unii dintre internați! politici eliberați din lagărul Special nr. 1 Sachsenhausen, riscară totul și își ținură promisiunile făcute camarazilor rămași în lagăr, dând numele tuturor celor de care își aduceau aminte, la un birou al armatei franceze din Berlin. Printre detaliile furnizate au făcut cunoscut că în lagărul Special nr. 1 din Sachsenhausen au fost internați un mare număr de cetățeni francezi, civili și militari, în frunte cu colonelul Jean Kostikow, Raymond Souaillat, Căp. Petit care nu au intrat ulterior în transportul spre URSS și mulți alții.

O altă încercare a fost făcută la americani cărora le-a fost anunțată prezența în lagăr a mai multor soldați americani, în "Bur" doi soldați negri, iar în celula nr. 3 zăcea căpitanul Hopkins, sau așa ceva, de la o unitate din Berlin. El a fost văzut ulterior, la începutul lui 1955, într'un lagăr din Norilsk, închis după revolta din 1953. Nici la acest birou nu s'a găsit înțelegere, dar cel mai rău a fost primită vestea de serviciile engleze. Nici după ce li s'au dat numele unor foști agenți englezi de origină germană, ce căzuseră în mâinile NKVD-ului și erau condamnați și își așteptau deportarea spre URSS, n'au vrut să creadă. Îngâmfarea și mitocănia aristocratică și-au arătat indiferența față de victimile și oamenii lor, precum și neînțelegerea față de cei care își riscau astfel libertatea, întrebându-i dacă nu cumva au fost membri NSDAP, că i-au reţî nur sovieticii așa de îndelungat ; sau ce misiune au primit ! Unul dintre ei, scârbit de atâta indiferență, a părăsit Berlinul de Vest și a luat trenul spre a pleca acasă, lângă Dresda, unde îl așteptau soția și cei doi copii. Nu a ajuns acasă, căci pe drum a fost arestat de către poliția RDG și predat imediat NKVD-ului sovietic care l-a condamnat la 25 ani pentru spionaj. A fost ținut un timp în lagărele de lângă Novosibirsk, de unde, în 1952, a fost transferat în lagărele din Karaganda. In August 1955, ajunsese în lagărul nr. 11 din Jawas, din regiunea lagărelor Potma - Dumb rawlag. Era sătul de aliații occidentali și nici nu dorea să se ducă la ei, tot ce mai voia era să-și vadă copii și soția de la care primise în ultimul timp o mulțime de scrisori. Ce bucurie pe acest om când îmi putu arăta chiar o fotografie de la ambii copii și

colonelul Jean Kostikow pe care îl stima foarte mult, că părăsise această lume în timpul misiunii lui de soldat și își dăruise viața pentru onoarea Armatei Franceze.

Raymond Souaillat, eliberat în 1955, ajungând la Berlin la francezii lui, a dat o declarație jurnaliștilor cu nume și date despre mulți deținuți politici de diferite naționalități, despre Greva de la Workuta și despre soarta multora rămași acolo pe întinsa Golgotă Răsăriteană, neuitând prietenii și camarazii francezi lăsați încă în lagărele speciale din Jawas și Potma și a rugat să se ia măsuri de a-i salva din ghiarele comunismului-bolșevic-fascist sovietic.

Ce au făcut jurnaliștii ? L-au luat în derâdere și au scris un mic articol de câteva rânduri în care au trecut numele celor numiți de Raymond ca și cum totul ar fi fost numai o născocire.

Acesta este și motivul scârbei produsă de acești scribi plătiți de o mână din umbră și de aceea știu că Raymond și toți ca el nu mai cred în lozinca revoluționară franceză "Libertate, Fraternitate, Egalitate". Această lozincă mai era poate valabilă în lagărele de la Workuta, în timpul grevei,

CAPITOLUL II

ÎN DISPERARE DE CAUZA

Motto: Dat veniam corvis, vexat censura columbas.(lat)

Nu părăsisem încă lagărul Schshausen când într'o zi auzirăm dela un nou transport sosit, de greva foamei din lagărul Bautzen, declanșată numai la câteva zile dela plecarea mea. Nu am putut vorbi cu noii veniți, căci am fost imediat îmbarcat în vagoanele cu care am părăsit Germania în direcția Moscovei.

Radio R.I.A.S. a vorbit mult, ziarele au scris ceva dar după un timp totul s'a liniștit. în Moscova, ajunși din urmă de un alt transport venit din Germania, cu brațe de muncă ieftine din Europa, aceștia ne povestiră cât știau despre marele eveniment întâmplat la Bautzen. Abia la Workuta, am găsit pe unii care participaseră direct la această grevă a foamei și știau mai multe decât numai din auzite. Era pentru prima dată după război că în Zona de Ocupație a Germaniei de Est, acum noul stat RDG. se făcuse această manifestare neplăcută celor dela SMAD. Ei doriseră cu siguranță distrugerea întregului contingent predat autorităților administrative RDG, dar în niciun caz o astfel de ieșire provocatoare. Ei doriseră să apară în fața lumii mondiale drept niște humanitariști ai secolului al XX-lea, iar acum se desconspiraseră ca niște criminali de rând.

Desigur că despre aceste manifestații disperate, lumea auzise, partidele politice din Germania de Vest au luat notă, unii au ținut chiar cuvântări pe această temă, dar să facă ceva pentru acei nenorociți nu au făcut. Nu puteau din moment ce Episcopul Dibelius, prin declarațiile lui mincinoase a indus opinia publică germană și mondială în eroare, măsluind adevărata situație din lagărul închisorii Bautzen. Timpul a trecut și totul s'a dat uitării, parcă nici nu ar fi fost, cât despre celelalte lagăre de exterminare sovietice, cum ar fi Buchenwald, Schsenhausen, Torgau și altele, sunt pomenite numai până în 1945, victime ale totalitarismului fascist-nazist dar nu se amintește nimic despre totalitarismul Comunist-bolșevic-fascist. Nimic nu se spune de cei morți după 1945 pe aceste meleaguri, ca să nu mai vorbesc de cei din 1917, pe care totuși îi voiu reaminti pe parcurs.

Nu de mult mi-a căzut în mână continutul integral a două

curaj și ce risc și-au luat asupra lor, cei care au participat cu trup și suflet la această acțiune comună și umană.

Prin aceste rănduri, eu ca și toți ceilalți care au suferit in Iadul Sovietic, mai ales cei din Bautzen, le mulțumesc din suflet tuturor celor vii și celor morți.

Din rândurile de mai jos și din conținutul acestor scrisori, ale unui necunoscut (sau unui grup), îți poți da seama de valoarea documentelor scrise direct din închisoare, din Iadul Comunist cât și de valoarea lor istorică, pentru posteritate. Cel care a trecut odată pragul închisorii din Bautzen, știe prea bine că acolo nu exista și era strict interzis de a poseda un creion sau hârtie deci cât de greu era să le scrii. Vina pentru posedarea unor astfel de comori pământești, era pedepsită exemplar de către ’ Eliberatori" : izolarea în carceră specială, în parterul laturei de Est a închisorii. Această latură poseda trei carcere în plus și avea în interior una specială, din gratii, ca o cușcă de fiare sălbatice, unde pedepsitul era închis, primind o felie de pâine și o cană de apă pe zi. Nu am pomenit însă nimic de bătaia zilnică, cel puțin de două ori, dimineața și seara, primită din partea paznicilor, în momentul preluării schimbului.

Aceste scrisori, nu sunt numai o mărturie a situației reale, ci mai mult, ele sunt descrierea vieții mele, și a miilor de umbre umane ajunse distrofice din cauza subnutriției prin care au trecut sau vor mai trece, dacă totul rămâne la fel mai departe, în acest colț al iadului pământesc.

Ele sunt și vor rămâne documentele istoriei actuale, ale istoriei germane și europene, a unei țări învinse, fără drepturi ca națiune, care demască situația unor stări de lucruri din Europa Centrală, după 1945.

Aceste rânduri și conținutul lor să fie semnalul de alarmă și de disperare din partea celor care îi cunosc, pentru toți cei care nu știu ce-i poate aștepta în viitorul apropiat sau îndepărtat, de la hoardele de ‘davai ceas", venite de pe întinsa Golgotă Răsăriteană !

Iată prima scrisoare integrală :

Bautzen, 22 Martie 1950
In lagărul galben al mizeriei.

Dragi prieteni !

Ne adresăm opiniei publice mondiale cu strigătul nostru de disperare și ajutor, după ce toate Încercările de protest ale deținuților (internaților) in lagărul Bautzen n'au adus nici o înbunătățire a situației, noi care suntem mai mult de 6000 de

așteaptă moartea. Următoarele cifre vor dovedi seriozitatea situației noastre. La transferarea lagărelor de pedepsire din administrația sovietică și cea germană, numărul celor internați se ridică la 400 in cele 8 săli ale corpului I. Această supraaglomerare a sălilor, in care fiecare internat are alocată o lățime de umeri de circa 34 cm. ca suprafață pentru dormit pe priciurile de lemn, și alimentația tot mai proastă au dus la creșterea cifrei bolnavilor Tbc., cu 15%. Tratamentul sub regia (administrația) germană este și mai rău și astfel, trupul și așa slăbit, a cedat complect. La protestele internaților, administrația lagărului a răspuns că hrănirea corespunde rației cărții (cartelei) normale a alimentelor de bază. Această afirmație este total de necrezut. Deținutul nu mai are nici o perspectivă de păstrare a sănătății și vieții în condițiile de aici. Cifra celor bolnavi de Tbc., crește continuu. în clădirile II și III, la preluarea acestor nenorociți pecetluiți de moarte, personalul de pază, de teama contaminării, i-a întors cu spatele în timpul numărătorii. Chiar și mica îngrijire Tbc., pe care sovieticii au acordat-o în unele cazuri, a fost tăiată.

La 13 Martie 1950 nemulțumirea s'a manifestat printr'un act de disperare. Majoritatea internaților au refuzat așa zisa supă care se distribuie de obicei dimineața. Fără succes. Această grevă a fost o manifestare a psihozei fricii, care crește continuu.

în sfârșit a apărut o comisie a administrației poliției poporului , în fruntea ei era consilierul poliției poporului Schulze din Dresda. în compania sa era o haită de câini dresați. Ceea ce a făcut acest Schulze din Dresda cu oamenii jumătate morți de foame, a fost atât de brutal, încât acești internați nu vor uita niciodată. Camarazii de suferință care au recunoscut pe Schulze din Dresda-Briesnitz, l'au descris ca pe un om fără milă (fără scrupule) și un tipic reprezentant al regimului SED. în anul 1945 Schulze a confiscat pentru el o casă și a împins, prin comportarea sa, la sinucidere pe stăpânul casei și soția sa. In timpul care a urmat el s'a confirmat a fi o slugă a stăpânirii comuniste. Acum insă, pentru a abate vina sa în legătură cu situația din lagărul din Bautzen, răspunde cinic la protestele internaților că "Republica Democrată Germană nu este suverană și nu poate să întreprindă ceva în această privință".

Disperata grevă a foamei nu a avut nici un succes, dar ea a fost o demonstrație contra situației inumane, demonstrație care a avut un puternic ecou în orașul Bautzen și împrejurimi, ceea ce s'a simțit și în lagăr.

Marți 14 Martie 1950, încă de dimineață, au apărut înalți funcționari ai guvernului, iar la 15 Martie 1950 a venit o comisie de ofițeri ruși din Karlhorst. în aceste zile pentru prima dată supa de dimineață (3/4 de litru) iar la pănz mâncarea (un litru) au fost ceva mai consistente. în aceste zile a lipsit și sfecla furajeră împuțită. Pentru a abate vina de la

adevăraţii vinovaţi, au fost făcuţi vinovaţi doi arestaţi care au împărţit hrana. Ei erau condamnaţi la 25 ani închisoare iar acum au fost încarceraţi în celule. Toţi ştiau însă că cei doi sunt nevinovaţi, dar trebuiau găsiţi ţapi ispăşitori.

In timpul ce a urmat situaţia nu a devenit mai suportabilă. Aceasta a fost arătată în referatele scrise. Comandantul lagărului, Reschke, fost preşedintele poliţiei din Weimar, nu a făcut nimic pentru a înlătura răul.

în închisoarea Bautzen, în care în mod normal au fost circa 1200, se găsesc acum peste 6000 oameni îngrămădiţi. Aceştia au fost condamnaţi de tribunalele militare sovietice în medie la 25 de ani muncă silnică, pentru motive fără sens şi diverse bănuieli. Toţi au fost arestaţi sau răpiţi, fără ca rudele să afle ceva despre locul unde se găsesc. Ei au fost condamnaţi împotriva oricărui drept, de un tribunal, fără apărător, procuror şi fără martopri, doar existenţa unui translator care abia ştia ceva germană.

Noi ne găsim şi astăzi in săli de 33 X 12 metri pătraţi câte 350 până la 400 arestaţi. Ferestrele sunt cu zăbrele şi închise (acoperite) cu blende de tablă. Nu primim nici soare nici aer curat. La dispoziţie ne stă o încăpere pentru spălat, de mărimea 3X4 metri pătraţi. Chiuvetele sunt făcute din veşhi scafe de frământat pâinea. De trei luni nu există săpun. Trebuie să ne muşcăm unghiile sau să le şlefuim de geamurile crăpate. Pentru unghiile de la degetele picioarelor ne stă la dispoziţie un cuţit -cleşte. Trei WC-uri, care deseori nu au apă curgătoare, nici o bucată de hârtie, fără perie de dinţi, nici un termometru în sală. Medicamente puţine, aproape deloc, într'o cutie de carton.

Noi sperăm totuşi o salvare.

Hainele atârnă rupte pe corp. Ace, aţă, petece şi cele trebuitoare pentru a cârpi sunt interzise. Complectarea rufelor inutilizabile este total insuficientă. De la 1 Martie 1950 au fost oprite chiar şi ziarele din Zona de Est, care erau date pentru reeducarea deţinuţilor. Hârtie, creion şi cărţi, nici vorbă. Tinerii care, în bună măsură au fost arestaţi la vârsta de 14 ani, sunt rămaşi nedesvoltaţi fizic şi distruşi psihic şi moral. Ei nu au nici o posibilitate de continuare a educaţiei iar subalimentaţia îi face sensibili la boli şi epidemii.

Legătura cu cei de acasă nu mai este posibilă. Ultima poştă care a plecat de aici a fost la 12 Decembrie 1949. Atunci, în Mai 1949, a fost permisă, (Nota Autorului * pentru prima dată după 1945, ca şi primele ziare) scrierea câtorva scrisori la rudele apropiate, (una pe lună) în turnurile de pază alături de zidurile de circa 5 metri înalte, având patru rânduri de sârmă ghimpată prin care trece curentul electric, sunt acum

internați au doar un rest de pantofi și astfel nu mai pot părăsi deloc încăperea.

Mâncarea este luată din bucătărie cu vechi ciubăre din lemn, unele chiar găurite. Ea este luată din scafe cu linguri de lemn iar pâinea este tăiată cu cuțite cioplite din lemn. Sacii vechi umpluți cu pleavă servesc drept saltele. Locul de odihnă este pe priciuri comune și sunt pline de insecte, ploșnițe și pureci. O luptă contra insectelor există numai după nume. Noi am cetit revoltați falsele declarații făcute în Ianuarie de către Propst GrUber și episcopul Dibelius în "Taglichen Rundschau" în "Neuen Deutschland" și "Nationalzeitung". Acești înalți purtători de demnități spirituale ar trebui să vină în lagărul mizeriei pentru a se convinge de starea "cerească" în care ne găsim.

Participarea la serviciul religios (n.a.- singura dată de Crăciun 1949) se face doar cu cei aleși, așa cum am aflat de la arestații veniți din lagărul Sachsenhausen.

Crucea Roșie și alte organizații internaționale, care se străduesc pentru umanitarism ar trebui să ceară intrarea în lagărul nostru. Ele trebuie să ceră intrarea la corpul I, II și III, ca și la celulele din aripile de Est și Vest și mai ales la cele 8 săli din corpul I. Noi să vorbim cu ei deschis, deoarece noi nu mai avem de ce să ne temem, în afară de moarte, pe care unii dintre noi ar mai împiedeca-o cu mâncarea gata preparată și medicamente, dacă le-ar primi.

In situația noastră disperată, care este la fel de cel puțin 5 ani în lagărele de concentrare din zona ocupată de sovietici, ne adresăm opiniei publice vest-germane și conștiinței omenești. Noi rugăm toate ziarele și posturile de radio să dea publicității scrisoarea lămurind Opinia Publică de soarta noastră pentru a ne rechema în rândul oamenilor liberi. Noi adresăm acest apel umanității și tuturor acelora care acolo și aici nu se pleacă regimului neomenesc chiar și în disperare de cauză. Noi chemăm oamenii din Vest în ajutorul acelor care, nevinovați, au căzut în plasa justiției teroriste comuniste.

Noi ne adresăm Vestului ! Aici se găsesc oameni total nevinovați, în spatele zidurilor care ne încarcerează. Membri ai SPD, CDU și LDPD- ului,deasemenea oameni fără de partid, care suferă din cauza unei inumane sentințe judecătorești. Aproape toți acești oameni au familii, soții, copii, care de ani de zile trăiesc într'o amarnică sărăcie, deoarece rezervele de alimente se găsesc în mâinile comuniștilor. Avem nevoie urgent de ajutor. Dacă nu vom fi ajutați cel mai rapid cu putință vom pieri cu toții. 16.000 - 18.000 oameni au murit până acum în acest lagăr al mizeriei. Zilnic se adaugă noi victime.

Ajutați-ne ! Sunt încă mii de oameni nevinovați care mai pot fi salvați. Speranța noastră e în voi.

O tragedie scrisă negru pe alb. Dar cine să-i ajute pe acești nenorociți uitați de soartă ? Cine ? Germania era împărțită în două, iar fiecare parte avea sisteme separate. Dar ceea ce nu aveau era Libertate și un Tratat de Pace î De-acum erau oficial două State Germane, cu idei politice diametral opuse, dar ambele erau vinovate de starea în sine a situației după ce ambele negociaseră la târgul "idioților utili" din Teheran și Yalta în timpul războiului, iar la sfârșitul acestuia la cel din Potsdam între 17 Iulie și 2 August 1945. Aliații din Vest nu avuseseră de gând și nici acum nu doreau să-i ajute pe cei pe care tocmai ei îi vârâseră în groapa cu lei.

Cei din Est erau doar aliații lor, dela care așteptau înapoierea banilor împrumutați în timpul războiului, când nu-i lăsase să moară în propria mizerie. Azi cei din Moscova începură să ceară cu voce tare, de victorioși ce erau "neamestecul în treburile interne", căci numai "ei" cei unși de Marx și Lenin aveau voie să-și extindă revoluția proletară în întreaga omenire, indiferent ce rămânea în urma lor.

"Occidentul tace, Răsăritul face" era lozinca la modă în acele zile.

Iată însă că celor din Bautzen le reuși o nouă performanță într'un timp așa de scurt ; ei izbutesc să trimită o nouă scrisoare. Era o performanță mare, unică în istorie și timp, care va rămâne o performanță nu numai națională dar și internațională, venită direct din centrul distrugător al sistemului socialist-comunist. Acestea sunt scrisorile de disperare ale osânditului care nu mai poate suporta torturile și durerile corporale și sufletești, și care înainte ca să moară își spune ultimul cuvânt, își face datoria. Pentru cei din Vest care scăpaseră de fericirea eliberării de "davai ceas", mai ales pentru aliații acestora, acest raport era oglimda vie și nemuritoare a evenimentelor redate direct dela fața locului. Cu tot "senzaționalul" pe care îl meritau aceste două scrisori, prea mic a fost interesul, chiar foarte mic în mediul fraților liberi din Vest care cu toate posibilitățile avute nu s'au deranjat, nu au publicat, nu au făcut cunoscută drama despre care nu era voie să se scrie, concret, nu au făcut nimic deoarece nu aveau niciun câștig.

Populația din Bautzen și din împrejurimi văzuse sau auzise strigătele de disperare ale celor de după gratii, citiseră chemările de ajutor ale celor fără de apărare, scrise cu litere mari pe bucăți de cârpă, dar ce se întâmplase și cum începuse cu adevărat, nu știa nimeni, căci nu aveau de unde.

Motivul poate fi și altul ; acela de a câștiga cât mai multe voturi în viitoarele alegeri parlamentare.

Herbert Wehner, un fost comunist, acum Socialdemocrat, avea s'o citească în fața Delegaților Partidului Social Democrat German, întruniți la Congresul Partidului SPD - ce s'a ținut la Hamburg între 21-25 Mai 1950.

Conținutul făcea apel la opinia publică Vest-germană, la simțul de unitate al germanilor și la simțământul lor de fraternitate care, din păcate, nu mai exista din Mai 1945, când se trăsese ultima salvă de tun asupra apărătorilor orașului Breslau.

Iată conținutul integral, tradus, al celei de a doua scrisori :

Bautzen, 6.4.1950

Bărbați și Femei Germane 1

Din lagărul galben al mizeriei ne adresăm vouă a doua oară, cerând ajutor; ne adresăm fiecăruia care are pretenția să se cheme om. Auziți strigătul nostru de disperare, căci după trimiterea primei scrisori, noi am avut enorm de suferit 1

La 31 Martie am fost loviți cu groaznică brutalitate de către haita sălbatică de "polițiști ai poporului". Aceasta, s'a petrecut după ce am trimis afară scrisoarea cu strigătul nostru de disperare, al miilor de oameni nevinovați, înspăimântați de foame, de tuberculoză, chinuiți sufletește de necunoașterea sorții familiilor lor. Bătrâni și tineri, bolnavi și invalizi, victime ale fascismului și războiului am fost cu toții bătuți cu bastoane de cauciuc, sau cu centurile și am fost căleați în picioare. Sute de oameni au răni grave la cap, fracturi de oase, scurgeri de sânge și luxații de membre. Polițiștii sălbatici, sub comanda Polizeirat-ului (rat = Consilier - n.a.) Schulze, au desfășurat această acțiune sângeroasă dinainte planificată. Pentru întărirea polițiștilor a fost adusă o unitate de intervenție care este staționată la granița cehă. Ei au pătruns în fiecare sală pe care apoi au închis-o. în fiecare sală se găseau până la 400 oameni înghesuiți. Acolo, cu cea mai mare brutalitate, au lovit oameni bolnavi și slăbiți de foame, oameni fără apărare, i-au tras pe coridoare, i-au zvârlit pe uși și i-au aruncat pe trepte.

Chiar și medicii de serviciu din închisoare, care au încercat să protejeze pe deținuți, au fost loviți fără scrupule cu bastoanele de cauciuc. Sălbatecii bandiți albaștri și-au arătat curajul și în lovirea în mod animalic a celor grav bolnavi.

Ptobabil că numărul celor răniți se ridică la circa două treimi din totalul internaților.

Poate că acum este pentru ultima oară că putem să ne adresăm lumii civilizate. Ne adresăm dreptății și umanității unei lumi libere și încă odată desvăluim în fața publicului întâmplările din Bautzen.

După ce în Februarie administrația germană a preluat lagărul de deținuți din Bautzen, unde lâncezesc circa șapte mii de nevinovați, a impus un regim de exterminare prin reducerea rațiilor de alimente. Alimentația constă acum din : dimineața ; apă fierbinte cu câțiva tăieței ; la prânz, o zeamă de rădăcini negre, acrite, sau o supă de coji de cartofi cu fâșii de frunză de varză acră. Tuberculoza, care deja înainte făcea ravagii, bântuie tot mai puternic. încă înainte de preluarea lagărului, medicamente nu existau, iar instalațiile sanitare erau într'o asemenea stare încât fiecare își putea imagina că în curând va deceda căzând pradă Goilor.

Situația sanitară era atât de groaznică, încât la preluarea lagărului nici un medic oficial nu s'a declarat gata să preia tratamentul celor peste 6000 de internați. Tratamentul medical se găsește doar în mâinile medicilor deținuți, fiecăruia din ei numindu-i-se un însoțitor de pază. Trece oare prin fața medicilor oficiali ai RDG-ului, soarta foștilor medici din KZ-le naziste ?

Poliția poporului a oprit poșta ; livrarea ziarelor a fost stopată ; orice manifestare culturală în interiorul sălilor e interzisă. Noi, arestații suntem insultați ca niște criminali, iar numărătoarea se efectuează în poziția de drepți cu spatele la polițist.

Astfel, internații lagărului sunt sistematic împinși spre o psihoză a fricii care crește considerabil cu timpul. După șase săptămâni dela preluarea lagărului de către administrația organelor germane, nici un ofițer sau funcționar nu a scos o vorbă despre situația de drept a internaților.

Cei mai în vârstă și cei de încredere se adresează continuu cu urgente anunțuri și apeluri către cei responsabili vorbind de psihoza fricii, de foame și Tbc. în repetate scrisori ei au rugat pe comandant și i-au prezentat gravitatea situației oamenilor condamnați la pieire. Mereu s'a arătat că oamenii sunt distruși total sufletește datorită grelelor condiții pe care le-au suportat ani de zile în închisoare.

Totul însă a fost zadarnic ; nimic nu s'a mișcat. Foamea, Tbc-ul și chinurile groaznice împing oamenii să se manifeste. La 13 Martie ei au deschis ferestrele țipând in disperarea lor, de frică și mizerie, ca țipătul lor să fie auzit public și în același

fiecare sală o comisie germano-rusâ (sovietică) format din ofițeri. In timp ce ofițerii ruși (sovietici) au asigurat c* vor prezenta situația pentru clarificare, nu numai în Karlshorst, ci și domnilor Pieck și Grotewohl ; ofițerii de poliție germani au promis r*ufamatului Polizeirat Schulze, albastrul cerului. Ni s'a promis că se va realiza : îmbunătățirea mâncării, mutarea tinerilor, muncă pentru toți, înoirea îmbrăcămintii, imediata prezentare a poștei, posibilitate de scris, primirea nelimitat* de pachete, perie de dinți, pieptene, săpun, etc. Bautzen voia să apar* pictat în lagăr de odihnă. Cine s'a uitat la domnii care promiteau putea să vadă minciuna pe fețele lor. Cel mai clar s'a văzut furia și frica în vorbele Polizei-ratului Schulze : "Dumneavoastră veți avea tot ce vă trebuie, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mai țipați din nou".*

Arestații nu au țipat din nou. Noi nu am fost atât de ordinari, cum au fost paznicii noștri, pe care i-am crezut pe cuvântul lor de funcționari publici germani, cu toate cele petrecute ani de zile.

Din nou însă nu s'a realizat nimic. Foamea a continuat, tuberculoza a dominat, situația chiar s'a ascuțit, polițiștii poporului din turnurile de pază făceau exerciții de tragere către noi, mâncarea se înrăutățea pe zi ce trecea. Veneau noi internați, care reduceau spațiul, iar pericolul unei epidemii a crescut.

Noii veniți, aceste amărâte victime, acești bolnavi de Tbc., au fost aduși în camioane deschise și, la sosire, unul a murit. Apoi, în aceași zi au murit încă doi. Din nou s'au cerut convorbiri și audiențe cu șefii responsabili. Dar nu s'a întâmplat nimic. Oamenii au fost împinși spre o astfel de stare încât împușcarea în ceafă și camera de gazare le apăreau mai umane, deoarece era un fel de moarte mai rapidă și fără durere.

Pentru a epuiza toate mijloacele, unele săli s'au adresat celor mai înalte niveluri din RDG. Independent una de alta s'au adresat pe căile oficiale la diverse poziții guvernamentale ale RDG-ului și au rugat să se facă tot posibilul - deoarece mii de oameni nevinovați sunt conduși la moarte. Ei au cerut un demers judiciar să fie judecați deoarece astfel își vor putea dovedi nevinovăția.

Iarăși au trecut zile și săptămâni fără ca să se petreacă ceva. Ar fi fost suficient să se întreprindă ceva măcar pentru ca să se lămurească situația.

La 31 Martie al acestui an disperarea s'a accentuat. Miile de detinuti s'au ridicat din nou contra masacrului. Tbc-ului si a

Această nouă călcare a cuvântului dat, această nouă comportare ordinară a condus in sfârșit la evenimentele din 31 Martie.

Din nou au fost deschise ferestrele, iar miile de strigăte in cor erau adresate paznicilor și călăilor. Răcnetul disperării venit din gâtlejul celor peste 6000 de oameni chinuiți și jumătate morți de foame era Îndreptat spre lume, de unde mai sperau să primească vreun ajutor.

Chiar dacă mai mult de jumătate din acești deținuți, care au strigat cu disperare, au plătit cu răni grele, dureri și sânge, chiar dacă 172 de polițiști cu ai lor 16 ofițeri, in prezența unor inalți domni au vrut să-și dovedească curajul lor față de oamenii fără apărare, pe care i-au lovit fără cruțare, încât și astăzi există unii cu oasele rupte și ochii zdrobiți, da, chiar dacă unii dintre noi au trebuit să plătească această acțiune cu viața, deoarece nu s'a mai găsit sânge pentru transfuzie, noi am făcut-o ca intreaga lume să afle și să cunoască adevărata față a acestui regim, unealtă a diavolului.

Reprezentanții acestei republici a rușinii, ofițerii de poliție ai RDG- ului, s'au năpustit din nou cu bastoanele de cauciuc in mână prin săli și celule, in care deținuții stăteau liniștiți pe priciurile lor. Ei au lovit bătrânii, oamenii cu părul alb, au strigat oamenilor lor continuu : "Loviți mai ales pe tineri 1 Lovițîi de moarte pe criminali 1"

Oameni liberi din Germania de Vest 1 Dacă voi ați fi aruncat doar o privire în săli, doar una în timpul evenimentelor, dacă ați fi văzut cum bătrânii sângerau căzuți pe podea, loviți de acești soldați-animale, dacă ați fi văzut cum oameni care au muncit o viață în slujba societății sau au acționat in mișcarea socialistă, sunt distruși fizic și sufletește de către tineri de 18-20 de ani, bestii ai noului socialism, dacă ați fi văzut cum bolnavii sunt aruncați de pe locul unde au stat întinși și loviți cu mânie cu bastoanele de cauciuc, atunci v-ați ridica cu nețărmurită revoltă contra acestor ucigași, contra acestor criminali.

Tovarăși și prieteni de partid 1

Germani din această țară și din cealaltă parte a graniței !

în nespusa noastră disperare și mizerie ne adresăm vouă, ne adresăm tuturor partidelor și organizaților, asociaților bisericești și comunităților religioase !

Ne adresăm unității luptătorilor contra inumanității ca și ministerului pentru reunificare 1

Ne adresăm Crucii Roșii și Ligii pentru drepturile omului ! Ne adresăm tuturor democratilor, tuturor oamenilor din

Auziți-ne, tovarăși din SPD ! Mii dintre tovarășii voștri au fost uciși de bandiții din partidul unic, auziți și ajutați pe cei care supraviețuiesc

Auziți-ne prieteni din CDU, LPD, și FDP !

Cei mai buni membrii ai voștri sunt aici chinuiti brutei și sistem etic, deoarece ei au îndrăznit să se angajeze pentru partidul lor.

Au zi ti-ne oameni de dincolo de granița germană !

în cea mai mare disperare strigăm către voi ! Legiunile voastre au salvat odată deja de la moarte nevinovatii și chinuifii. Nu acceptati ca cei nesătui de putere, cei cu josnice instincte animalice și plăcere sadică de a ucide, să se năpustească împotriva noastră. Oameni din toate țările, auziți-ne ! Puneți la stâlpul infamiei pe acești criminali și faptele lor despotice 1

Chemați prin întreaga voastră presă, oamenii de onoare, la lupta contra inumanității !

Trimeteți in întreaga lume strigătul nostru de disperare, prin telefon și radio.

Tovarăși 1 Prieteni ! Oameni ! 6000 de nevinovați vă imploră 1 Auziți strigătul acestor disperați !

Fiecare strop de sânge care a curs aici trebuie să ardă in conștiința omenirii, trebuie să ardă ca o pată a rușinii regimului 1 Nu răbdați în continuare ca ucigașii și criminalii să lovească sadic în oameni nevinovați ! Nu permiteți lovirea umanității de către dictatura roșie, care a venit după dictatura neagră ! Nu permiteți încă odată revenirea întunecatei domnii a Evului Mediu !

Auziți strigătul nostru de disperare ! Auziți-1, voi, care purtați încă fruntea sus și încă sunteți capabili de fapte umane ! Auziți-ne și ajutați- ne ! Doborî ți acest inuman, doborîți acest sângeros regim ! Ajunge câți au căzut omorîți în spatele sârmei ghimpate, în celule și camere de gazare, in lagărele de concentrare ! Ajung cei căzuți pradă foamei, epidemiei și tuberculozei 1 Ajung morții nevinovați 1 Nu moartea și distrugerea, d viața și reconstrucția trebuie să guverneze.

Noi nu vrem să zăcem și să ne stingem încet ca animalele fără de ajutor!

Ne adresăm oamenilor liberi din întreaga lume !

Noi vrem să muncim, să construim și să trăim !

Noi vrem să ajutăm la victoria libertății in întreaga lume !

Auziți-ne frați și surori din întreaga lume !

Ajutați-ne !

Din "Simbolul Socialismului".

clară, despre eliberatorii din țara lui "Soare Răsare", și despre cei care fraternizează cu Moscova, care vor să-și întindă “eliberarea” cât mai repede spre Occident.

Cât privește declarația cinică a Polizeiratului Schulze din Weimar că : "Republica Democrată Germană nu este suverană și de aceea nu poate întreprinde nimic în această direcție" este adevărat. El spunea purul adevăr și asta nu trebuie să mire pe nimeni. Schulze rămâne totuși o enigmă și pentru viitor, căci el era "Vulpea care păzea găinile din cotețul șefului". Trăiam într'o țară a prea-măritului Stalin și mă întreb, cum se face că nu a fost arestat și condamnat la 25 de ani ? Alții au fost pentru mult mai puțin condamnați. El, Schulze și Co., nu erau pentru sovietici decât gunoierii lor.

Deci, Republica Democrată Germană care fusese declarată la 7 Octombrie 1949 ca o țară suverană și independentă, nu avea nici după 157 de zile de existență, la 13 Martie 1950 (ceeace declarau deschis oamenii lor), și nu are nici până astăzi, ca toate țările de Democrație Populară, din așa zisul lagăr socialist, întemeiate din milostivirea tătucului Stalin - LIBERTATE.

La 12 August 1949, sovieticii semnaseră împreună cu ceilalți reprezentanți, 48 la număr, Convenția dela Geneva a Crucii Roșii Internaționale. Aceasta este recunoscută până la urmă de 61 de State, dintre care 55 semnaseră Convenția încă în perioada anului 1949, ceilalți 6 în anul 1950, ultima fiind Jugoslavia la 10 Deembrie 1950.

Întemeierea noului Stat German în Vest, Republica Federală Germania, la 23 Septembrie 1949, era începutul înfăptuirii visului dorit de ani de zile de întregul popor german, un pas înainte spre viitor. Dar acest lucru și acest Stat cu orânduirea lui Democratică nu era pe placul celor din Moscova și de aceea, la ordinul lui Stalin, prin Beria, se pune în funcțiune planul demult pregătit de Generalul Iwan Serow și Co., întemeind Republica Democrată Germană, care va dansa după muzica lor. Acest prim pas a făcut ca întreaga suflare germană din Est și Vest să vadă cu consternare, cum patria lor a fost împărțită în două, după bunul plac al ocupanților, fără un Tratat de Pace și fără "Unificarea" ce până atunci fusese mereu trâmbițată de către ambele părți. Se înfăptuise doar despărțirea, pentru un moment după cum se spunea, dar poate va fi pentru totdeauna. Cu siguranță pentru un timp mai îndelungat decât visaseră ei ocupația.

Tineretul din Vest pusese umăr la umăr și începuse

Am văzut din rândurile scrisorilor de mai sus ce înseamnă disperarea, când viața nu mai face doi bani, iar moartea este înfruntată direct în față. Ocolișurile nu mai au rost. Deci caută-i slăbiciunea, ca să-l poți combate, și slăbiciuni are omul cu duiumul, numai să știi să le descoperi și să le exploatezi fără să simtă. Lași erau și lacheii lor pe care-i crescuseră în serele lor de reeducare cu propria lor îndoctrinare și care era rezultatul ? Acela al lui Schulze, ce știa să răspundă cu ură dar și cu frică : "Ei să primească de toate, dar pentru numele lui DUMNEZEU, să nu mai strige"! Asta ordona el, educatul NKVD-ului, omul lor de ieri, de azi și poate de mâine, dacă va mai fi nevoie de el. El, îl implora pe Dumnezeu și într'un fel îi cerea ajutorul ! O împuternicire pe care el, ca șef, nu o puteau impune unor înfometați, unor umbre umane pe care subalternii lui i-au adus în această stare, mai mult decât dureroasă.

Ei fac mai bine decât înaintașii lor. Totuși să nu uităm că au trecut ani de zile dela ultima bubuitură de tun pe aceste meleaguri, iar tehnica a progresat.

Sa lăsăm totul în starea care se află și vom reveni după ce vom mai face o raită, după înființarea Republicii la 7 Octombrie 1949. Vrem să știm ce gândea tineretul, ce speranțe în viitorul apropiat și cel depărtat. Nu vom lăsa baltă urmarea. Ne vom întoarce însă la timpul potrivit, căci mai avem ceva de spus despre "Internați", despre soarta lor, despre vina lor de a ajunge în lagăre de internați la sovietici și reținerea îndelungată, iar dacă se poate, despre numele unora, care mi-au mai rămas în memorie și nu i-am uitat după trecerea anilor.

Nu mă voi ocupa nici de "Blocada Berlinului", căci despre ea s'a scris așa de mult și, totuși prea puțin. Eu care, în acea perioadă, mă aflam între zidurile închisorii lagărului Bautzen, nu pot să-mi dau o părere competentă. Un lucru este sigur : sovieticii nu au făcut altceva decât să- și arate adevărata lor față și adevăratele intenții, iar Vestul, tehnica superioară, totul pe spinarea poporului german. Poate în acea perioadă și-au dat seama americanii și cu aliații lor de adevăratele intenții ale aliatului sovietic.

Totuși multe dedesubpturi politice, care nu erau încă date publicității, mi le-a povestit Fritz Heincke de care am amintit. Toate lucrurile aflate mai înainte și după aceea îmi confirmă evoluția lucrurilor care se desfășurau în fața mea, a noastră și a tuturor celor care aveau ochi de văzut și urechi de auzit. La unele lucruri aflate de la el, am rămas "ca la dentist" cum ar spune un șugubăț.

Nu în Republica Federală Germania a început urmărirea membrilor și activiștilor din Partidul Comunist German, ci în Republica Democrată Germană s'a făcut primul pas. Curățirile cele mari începură în 1950- 1951, când functionarii de Partid, care nu

prieteni buni din Partidul Comunist German cu care înfăptuiseră unificarea la un numitor comun, adică S.E.D., ca Fritz Sperling și Kurt Muller, care nu vroiseră să devină executorii Kremlinului. Dar astfel de elemente fanatice germane, indiferent din ce Partid proveneau, nu au fost pe placul Generalului de NKVD Iwan Serow. Pentru el și NKVD numai aceia erau loiali, care executau ordinele primite fără a pune întrebări, fără a se întreba de persoana lui proprie sau de familia lui. Toți ceilalți erau măturați la lada cu gunoi, indiferent de serviciile aduse.

Tot dela el am aflat multe despre Criza Berlinului în perioada anilor 1948-49, când sovieticii făcuseră Blocada și amenințau "Pacea Lumii", în felul lor. Ceea ce i-a iritat cel mai mult, atât pe ei cât și pe colaboratorii lor germani, și a fost subiect îndelungat de discuții, a fost "neobrăzarea" Generalului De Gaulle, care primise în audiență pe Ambasadorul Sovietic la Paris, Setghei Winogradow, la cererea acestuia. In timp ce se adresa Generalului care foarte serios își asculta cu luare aminte musafirul, autoinvitat, acesta a declarat : "Situația se agravează din zi în zi, iar dacă va merge treaba așa mai departe, va fi război !"

La aceasta, foarte tacticos, tulburat în sinea lui și scârbit de atâta închipuire naivă a unui "diplomat", ridicându-se în picioare și privindu- și musafirul, de sus, De Gaulle i-a răspuns : "Atunci vom muri împreună". ... Audiența a luat sfârșit. Presa timpului își făcuse reportajele necesare ! Senzația zilei și a epocii !

Cei din lagărul socialist turbară în sinea lor, dar înghițită în sec, pentru a nu complica lucrurile. Deci, fără comentarii ! ...

Totuși, după proclamarea Republicii Democrate Germane, un nou fenomen își făcu apariția la orizontul însângerat al noului Stat. El consta într'o nouă atitudine, un nou simț de răspundere, o nouă interceptare a gândirii, o nouă alianță de clasă și solidaritate în lupta contra ocupantului și a lacheilor lui.

Cu acest 7 Octombrie 1949 începea o luptă de martiraj unită contra "Neomeniei Umane", luptă a unui popor învins, care nu-și cerea altceva decât dreptul sfânt de Națiune, de libertate, de Unificarea Patriei și un Tratat de Pace.

Dacă până la aceată dată și chiar mai târziu, aliații din Occident își făuriseră o rețea întreagă de grupări subversive, ce adunau informații militare și economice de la confratele din Est, ele nu găsiră întregul asentiment al populației. Ea nu putea uita că, în fond, tocmai cei din Vest fuseseră acei care îi vânduseră

Ei lansară dictonul : "în luptă unită mai întâi pentru interesele noastre". Rănile primite trebuiau îngrijite, doftoricite și lecuite numai cu mijloacele proprii, cu leacurile tradiționale ale unei națiuni, cu o cultură și o civilizație, ce se poate vedea și citi cu litere de aur în cartea istoriei mondiale. Chiar dacă unele pagini ale acestei istorii aveau o perioadă neagră și lăsaseră umbre, această perioadă nu ar fi prins rădăcini, dacă "Ei", "grădinarii lumii", cum se mai numesc, nu le-ar fi udat intenționat și regulat. Fiind udate la timp, au crescut, iar rodul lor a ajuns în mâinile grădinarilor vecini și nu ale propietarului de fapt, după cum ar fi fost normal. Aici se poate vedea clar politica aliaților, îndeosebi a celui din Răsărit. El și-a adus colaboratorii lui pe care i-a plantat în grădina zonei sale de ocupație iar cei din Vest, ca grădinari, le-au dat apa necesară. Recolta o adunară însă grădinarii sovietici, iar noi vom vedea ce-au recoltat după vechiul proverb :"Cine seamănă vânt, culege furtună".

Iată-ne deci în fața unui nou fenomen de gândire ce se desvoltă rapid, progresează și începe să se infiltreze la toate nivelurile societății din Republica Democrată Germană. Acest fenomen de gândire duce la formarea "Grupărilor de luptă contra neomeniei". In germană : "Kampf Gruppen gegen Unmenschlichkeit", cu zeci de secții pe tot întinsul Republicii, grupuri ce răsăriră ca ciupercile după o ploaie bună venită din ceruri. Explozia aceasta se produse cu adevărat o dată cu știrile transmise de către Radio RIAS, despre evenimentele din Bautzen și extraordinara performanță de a transmite direct din Iadul socialismului- comunist, reportajul documentar, original și fără de mistificare sau întoarcere de condei gazetăresc. Transparentele la geamurile închisorii ce se puteau vedea de departe, ajutorul disperat cerut prin strigătele în cor, dovedeau că cele raportate în prima, precum și în a doua scrisoare, erau o realitate. Germanii își dădură seama că a venit timpul să-și schimbe atitudinea și, primii au fost cei tineri care au și trecut la acțiune.

Trebuie să menționez că această nouă formă de luptă ce se întinsese ca râia în toate orașele și satele, până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, nu era și nu făcea parte din grupurile aliaților din Vest, pentru informații, ci era individuală și nici decum legatăă una de alta sau coordonate între ele de cineva, ci numai rezultate din conștiința că ei sunt germani și se consideră oameni și nu brute văzute prin ochelarii trupelor de ocupație și propaganda lor. Ei erau oameni și doreau să fie respectați ca oameni, mai ales acum după ce se formaseră cele două state germane.

Lupta aceasta nu era altceva decât un fenomen natural, care dădea acum roadele pe care sovieticii nu au înțeles și nu au știut să le culeagă la timp și în folosul lor, dela noua generație de după război. In loc să-și apropie populația de partea lor, cum ar fi fost normal, ei i-au combătut

direct, cu aceleași metode, cu aceleași arme și aceiași politică, ca și *în* prima zi când sosiseră și srigaseră în gura mare : "davai ceas" !

Oare cine erau acești oameni necunoscuți, care nu cedaseră ispitei, care nu aveau pretenții prea mari, care cereau doar dreptul lor legitim de "om", de om liber născut și nu sclav înlănțuit ?

Contigentul lor era foarte pestriț, fiind reprezentate toate păturile sociale, majoritatea provenea însă din clasa mare a muncitorimii, chiar din acea clasă socială pe care tocmai sovieticii contau și clădeau viitorul socialismului, pentru ei și colaboratorii lor. Aceste grupări își dăduseră seama că toată propaganda, ce se putea auzi zi și noapte, nu era altceva decât o inducere în eroare și o politică trădătoare față de individ.

Noile partide politice trădaseră "democrația". Ele nu mai aveau nimic de-a face cu tradiționalele partide politice germane, care fuseseră reprezentantele vieții politice ale poporului și nicidecum colaboratoare abjecte cu ocupantul sovietic. Prin arestările în massă efectuate în rândurile celor care au încercat o colaborare spre binele poporului german, dar nu plecaseră capul, ei au ajuns în Iadul din Bautzen de unde, după cum am văzut, tocmai ei strigau cel mai tare. Aveau dreptate, căci cine în afară de ei puteau fi crezuți, pe cuvânt, acel cuvânt în care alegătorii avuseseră încredere. Ce puteau gândi aceștia acum ?

Capii confesiunilor religioase nu aveau curajul să spună adevărul, ci dădeau declarații false, de multe ori gata primite dela ocupantul sovietic. Ei erau aceia care acopereau crimele săvârșite de noii stăpâni. Au fost foarte puțini cei care au rămas fideli cauzei lor, ținând la turma credincioșilor lor, chiar și atunci când singuri au trebuit să-și aleagă calea viitorului. Fie că erau : preot evanghelic, catolic, ori predicator babtist, mormon, jehovist sau cum le mai spune, ei au ținut cu oile lor, le-au dat încredere în sine, în Dumnezeu și în ziua de mâine, prin ținuta lor demnă. Ce făceau șefii lor pentru a-și menține postul asta era altă mâncare de pește. Preoții dela sate și micile orașe formau o familie, și avuseseră destule necazuri cu "eliberatorii" in primele luni ale ocupației, iar acum numai ținuta lor putea menține credința in familie mai departe fără să se destrame. Mulți dintre cei închiși la Bautzen, Sachsenhausen ori în legările sovietice, au ținut la demnitatea lor și au suportat martirajul credinței fără a se umili, nici chiar atunci când simțeau că merg pe ultimul drum, când se rugau pentru iertarea păcatelor celor cărora le căzuseră victimă.

confraților, dar au fost foarte repede treziți la realitate. Conștienți de greșeala încrederii avute, au trecut în ilegalitate și au luptat cu mai mare îndârjire împotriva noului dușman al clasei muncitoare : socialismul- comunist sovietic. Nu puțini au fost dintre aceștia, pe care i-am întâlnit prin închisorile sau lagărele Golgotei Răsăritene. Mulți dintre ei căzuseră în deznădejde, ajunseseră la o vârstă înaintată și nu mai aveau speranțe pentru viitor. Alții, mai dinamici, nu lăsaseră capul jos, convinși că nu pierduseră încă partida. Erau optimiști și credeau în soarta lor și a confraților lor, dar nu după ideile sovietice. Și din păcate, mulți, chiar foarte mulți dintre ei, acum după ce își dăduseră seama de realitate, se prăbușiseră și au rămas pe întinsa Golgotă.

Nu vreau să merg prea departe. Am mai arătat și am să mai arăt din când în când, câte un caz autentic, care ilustrează situația reală și starea sufletească a unor oameni de-ai lor, care au luptat o viață întreagă (iar omul are numai o viață pământească) cum și ce gândeau tocmai aceia despre care nu se poate spune că au fost "fasciști", ci mai degrabă comuniști.

Un caz elocvent pentru acele timpuri este al muncitorului de căi ferate Dolling și al fratelui său din Klingenthal, în Erzgebirge din Landul Saxonia. Ambii erau membrii ai Partidului Comunist German imediat după înființarea lui. Arestați, condamnați și închiși de nenumărate ori în timpul celui de al Ill-lea Reich, nu s'au compromis, nu au semnat niciodată renunțarea la ideia și crezul lor.

Ei au văzut și trăit eliberarea de către sovietici, au văzut și supraviețuit evoluției acelui comunism, pentru care luptaseră și suferiseră o viață întreagă și s'au despărțit de el. Nu doreau să se lase înhămați la căruța Moscovei. Ei au devenit din acel moment, pentru cei din SED, copiii credincioși sau "die Sorgenkinder" după 1945.

Acești doi frați erau fabricați din alt aluat comunist. Ei aveau forța psihică a fanatismului lor ideologic, iar ura contra comuniștilor sovietici vopsiți și criminali, creștea dela o zi la alta. Ajunsă pe culmea disperării, declanșată de arestarea unui bun cunoscut de-al lor, Meinel Kurt, născut circa la 1890, zis și Betty Kurt, ce locuia în Auerbacher Strasse (după 1945 Lenin Strasse), lângă Gara de Nord din Klingenthal, revolta lor a explodat.

Meinel Kurt era apolitic, el era negustor de cărbuni. Comandatura regională a trupelor de ocupație sovietice i-a dat permisia de a continua negoțul cu cărbuni. El livra cărbuni nu numai Armatei Roșii ci și civililor și micilor întreprinderi și instituții din regiune.

ocupație sovietică din Germania. Deci pe aici se putea trece pe căi întortocheate, pline cu refugiați ruși, ucrainieni, polonezi, cehi, slovaci, germani, baltici și alte naționalități, ce ajungeau după multe săptămâni sau luni de zile de fugă și prigoană, într'una din barăcile comerciantului de cărbune din Klingenthal. Bani sau obiecte de valoare aproape că nu mai aveau. Dar Betty Kurt, avea mereu loc, cât de înghesuit ar fi fost și își transporta încărcătura de refugiați până aproape de granița cu Bavaria, acolo unde știa că nu sunt grăniceri sovietici.

Coborîrea se făcea între satul Adorf și Bad Elster. De aci, prin țărani cunoscuți sau pădurari, ei erau trecuți granița spre o altă lume.

Omul care de ani de zile câștiga o pâine la el, îl denunță NKVD-ului sovietic, care-1 arestă. Dus la Centrala din Aue, după un scurt timp este transferat la Dresda, unde Tribunalul Militar îl condamnă la 25 de ani. A ajuns la Bautzen, unde l-am întâlnit, dar din cauza vârstei înaintate, va rămâne în RDG și nu va fi expediat în URSS. Este eliberat în 1955. Rămăsese o umbră de om după maltratările îndurate în timpul cercetărilor, îndeosebi la Aue. Se reîntoarce în localitatea lui natală. Primirea în rândul concetățenilor este foarte călduroasă, căci cu toții știu că el "Betty Kurt", cum era poreclit, chiar dacă a fost comerciant de cărbune, nu s'a îmbogățit pe spinarea refugiaților. După un an a murit, ducând cu el amintirea plăcută că în viața lui a făcut și o faptă bună și a pătimit și el undeva la granița Golgotei Răsăritene. Localnicii și vecinii l-au petrecut cu mare respect pe ultimul său drum.

In amintirea localnicilor a fost și va rămâne o mândrie a lor faptul că din părțile acestea nu prea bogate, dar cu frică de Dumnezeu, cu căldură frățească și ospitalitate recunoscută de veacuri, au fost oameni care au ieșit din ambianța lor familială și au ajutat cu ce au putut atât pe cel nevoiaș, cât și pe cel pribeag, ce-și căuta o nouă patrie.

Frații Dolling erau legați de el, prin faptul că nu odată fiind rugați, 1- au ajutat cu câte un transport de nevoiași, în vagoanele de marfă ce îi duceau în altă direcție decât în mâinile NKVD-ului.

Chiar fiul celui mai mare din frați, crescut în umbra internaționalismului proletar, educat de mic copil în acest sens, Walter Dolling, din proprie inițiativă s'a atașat mai târziu la o grupă de luptă contra neomeniei, din Klingenthal. De el voi mai vorbi la timpul cuvenit.

Oameni ca ei au fost mulți, nenumărat de mulți, au fost cei

In mare, aceste grupări își luaseră misiunea de a ajuta familiile nevoiașe, în primul rând pe cele care au avut de suferit din partea sovieticilor, dar acestea erau foarte multe. Membrii familiilor al căror tată sau mamă sau unul din frați fusese arestat, internat sau deportat, primeau un ajutor material, o susținere morală, o educație spirituală pentru cei care mergeau la școală, servicii mai bune, mai bănoase, pentru a putea îmbunătăți traiul de toate zilele. Copiii care rămâneau fără supraveghere erau luați de o familie sau de alta prin rotație, vara în vacanță mergeau familii întregi spre a-i ajuta pe țărani la munca câmpului, să-și adune bucatele, din care erau ajutați și ei la rândul lor. Copiii erau educați gratuit în domeniul muzical, o pasiune a locuitorilor din această regiune.

Desigur că nu toți au înțeles să îndeplinească o astfel de muncă frățească, dar cei care au făcut-o, au făcut-o cu drag. Trebuia însă în același timp să te ferești de uneltele regimului și de agenții tot mai numeroși ai NKVD-ului și ai Poliției Populare. Nu toate grupările au făcut același lucru, nu toate vedeau viitorul așa de frumos, dar fiecare grupare se gândea la un viitor fericit, la o unificare a Germaniei, desigur după un Tratat de Pace. Nimeni nu s'ar fi gândit că această situație va dura o veșnicie. Vinovați sunt cu toții, și cei din Vest și cei din Est, căci nici unul nu este mai breaz sau are ceva mai omenos în el. Pe ei nu-i preocupă soarta germanilor, ci interesul lor propriu. Ei au uitat însă legea vieții, că un corp omenesc nu poate trăi fără inimă. Tot așa nici Europa nu poate trăi fără Germania, care a fost, este și va rămâne inima și pulsul acestui continent. Cu o inimă tăiată în două, chiar dacă mai trăiește corpul un timp, va veni o zi când inima tăiată va trebui împreunată. Tot așa și cu Germania, ruptă în două în mod artificial, va veni o zi, când imperativul vieții va cere ca întreaga Europă să trăiască unită și fără graniță, cu inima ei dătătoare de impulsii : Germania.

In zona sovietică de ocupație a Germaniei, încep a se organiza în anul 1949 primele "Grupări de luptă contra neomeniei". Aceste grupe se coordonau singure, fiecare grupă având până la șapte membri. Au fost însă unele care, prin unirea mai multor grupe, au avut și peste 30 de membri. Aceste grupe erau în pericol de-a fi demascate mult mai ușor, și din păcate acesta a fost până la urmă tragicul lor sfârșit.

Dela bun început, aceste grupări nu au făcut spionaj și nici nu doreau să colaboreze cu vreo putere străină. Au fost însă unele sau unii membri din grupe care, fără știrea celorlalți, au făcut și acest lucru. Banii încasați, dacă primeau, erau întrebuințați pentru scopuri filantropice și nicidecum pentru

diavolul. Orientarea lor era *clari. Ei,* aci în Saxonia *și în Turingia,* erau urmașii și *copiii* răsfățați *al* unui August al *II-lea cel Tare din Saxonia și ai* lui Martin Luther din Turingia. In timp ce August al II-lea cel Tare era de viță nobilă, ca Elector de Saxa și Rege al Poloniei ; Martin Luther, născut in Eisleben, fiul unui miner, este cel mai mare Reformator religios, întemeietorul protestantismului. El mai era și fiul acestor meleaguri, iar prin pilda sa trăia și va trăi veșnic în sufletele și în mijlocul oamenilor cărora le dădea curaj și nu odată găseau în *scrierile* lui un sfat ce venea din adâncul sufletului și de care acum, aveau mare nevoie. Iată ce scria Luther despre folosul unui sfat dat în timpuri grele : "Diavolului îi trebuie bătută crucea în obraz, nu prea mult fluierat sau curtat. Așa va ști el, pe cine să ocolească".

Această zicală a Marelui fiu German, nu este de lepădat, chiar și acum la peste patru sute de ani dela moartea lui. Chiar acum, într'o astfel de situație, se strânseseră în jurul ideii lui sute, mii de tineri și bătrâni, fete și mame, care admirau curajul bărbatului din el.

Scrierile lui erau din zi în zi mai căutate, mai apreciate, mai mult citite, căci ele erau dătătoare de viață, de curaj, întruchipând icoana sfântă a trecutului și a viitorului lor propriu. Era primul pas făcut cu o intuiție comună națională, era lumina dătătoare de putere, pentru a putea privi dușmanul în ochi, a-1 disprețul sau a-1 slăvi după cum merită comportarea sa. Aceasta era Istoria lor.

De sfatul lui Martin Luther a amintit odată, într'o perioadă, un preot necunoscut, și sfatul s'a întins ca o epidemie pe întreaga întindere a zonei de ocupație sovietice din Germania.

Degeaba au încercat cei din NKVD, să reconstituie faptul sau să localizeze biserica în care a fost ținută predica, căci nu au găsit nici dovezile necesare și nici un trădător. Preotul rămâne anonim, dar va rămâne veșnic în amintirea celor care i-au ascultat și urmat sfatul. Unii dintre ei au ajuns și în lagărele din Workuta, Siberia sau în vreun lagăr mai îndepărtat de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, dar când le era timpul mai greu, și erau mai desnădăjduiți pomeneau în gând sau în rugăciunea lor, cuvintele apostolice ale lui Martin Luther.

Toate acestea, adunate de ici și de colo, dădeau de gândit tineretului german, iar chemarea lansată din om în om de a ajuta pe cei năpăstuiți a ajuns și la "Grupările de luptă contra neomeniei". Era un nou imbold, era ceva ce se aștepta de mult, era chemarea unei natiuni. Ei au înteles sensul luptei,

pe toți, nici nu se putea, dar am adunat cu multă migală unele nume din diferite grupări existente. Nu pot menționa prea mulți, căci unii nu au fost desconspirați și poate mai trăiesc și astăzi în speranța unei zile mai bune pe meleagurile lor natale. Să mă ierte cei ce au colaborat cu mine și al căror nume nu este scris ; nu l-am avut, sau cu timpul l-am uitat ori notițele mele s'au pierdut ori s'au deteriorat, căci căile Domnului sunt lungi și întortochiate și nimic nu-i veșnic pe acest pământ.

Chiar dacă nu sunt născut pe acele meleaguri, ele au dat familiei mele pentru un timp un acoperiș și o mâncare caldă, dacă a fost nevoie. Tot aci mi-am pierdut tinerețea, mai bine zis mi-am făcut studiile în Citadela Universitară din Bautzen, în Gelbe Elend. Aci am cunoscut oameni, aci am luat cunoștință despre "umanitatea" Comunismului, despre Spectrul Roșu. Aci, lângă mine, mi-au murit mulți prieteni, cărora nu le eram străin și care m'au ajutat de câte ori era nevoie sau puteau. Trecut la Workuta am putut vorbi mai pe îndelete și ei ca și mine ne-am povestit viața, durerile și faptele ori cauza pentru care am făcut acest lung drum, la Nord de Cercul Polar, în mijlocul Tundrei romantice și ucigătoare.

Acești oameni care au dat totul, fără rezerve, chiar viața pentru ajutorarea aproapelui, nu trebuiesc dați uitării. Ei cu faptele și numele lor, trebuiesc înscriși în rândul celor ce s'au jertfit pentru Germania, pentru o Europă Liberă și Unită.

Ei, acești martiri au oprit chiar și pentru o fracțiune de secundă, înaintarea tiraniei totalitare Comunistă - bolșevică - fascist Moscovită, spre Vest. Lor le datorăm mai mult decât cinstea de a-i pomeni, lor și altora ca ei le datorăm viitorul nostru și al copiilor noștri.

Sovieticii, odată cu intrarea lor în Germania, s'au comportat ca barbarii, furând și violând tot ce le cădea în mână, au asasinat și deportat pe cine le-a căzut în plasă și asta nu numai în perioada războiului, ci și după terminarea lui. Nimeni nu le-a putut spune ceva ; nimicind orice rezistență în fașă. Așa s'au umplut lagărele create de predecesorii lor ca și închisorile, cu tot ce le-a căzut în mână. I-au acuzat pe învinșii lor, condamnându-i pentru deportare și deportau după bunul lor plac chiar și atunci după ce semnaseră Convenția dela Geneva.

Generații întregi de tineret, ce nu participaseră la război, ce nu fuseseră în armată și nici in partidele politice, au fost sistematic asasinați în lagăre speciale din Germania de Est.

Din contră, pe unde au putut și cum au putut după ce și-au dat seama, i-au ațâțat prin Radio la rezistență anunțând că poate mâine va fi ziua X. Același lucru l-au făcut și cu alte naționalități, care trebuiesc aici amintite : ucrainienii, balticii, tătarii, cazacii, polonezii, cehii, slovacii, ungurii, românii, bulgarii și alte atâtea neamuri și popoare oropsite și vândute, de parcă schimbau banii la bursele din New York, Londra sau Paris.

S'au lăsat prostiți atât de înființarea ONU-ului, în 1945, cât și din nou la 20 Septembrie 1948. Bundesratul Elvețian invită 70 de Guverne, de a participa la revizuirea mai multor Convenții Internaționale. La 21 Aprilie 1949, se deschide Conferința cu participarea delegațiilor a 59 de Guverne din care nu lipsesc printre cei prezenți Belorusia SSR, URSS și Ucraina SSR. Votarea se face pe date de 11 August 1949. Intre timp au avut loc 37 de ședințe ale Comisiei Plenare și circa 300 de ședințe ale subcomisiilor. A doua zi, adică pe ziua de 12 August 1949, cei 48 de delegați semnează încheierea Conferinței.

Totul este bun și la locul său. Ce caută însă să semneze ca reprezentanți de Guvern, cei din Belorusia și Ucraina, când toată omenirea știa că tocmai în această perioadă sovieticii duceau un război nedeclarat contra populației și naționalităților acestor republici fantomă ? Acest război s'a întrerupt numai pentru un momen în anul 1953. Mii de familii au fost deportate în îndepărtata Siberie, familii nevinovate, numai pentru faptul că unul sau altul era bănuit că aparține grupărilor de partizani sau armatei de Eliberare Ucrainiană Bend era. Alte zeci de mii care nu fuseseră executați imediat la arestare, au fost condamnați, indiferent dacă erau vinovați sau nu, copii minori sau bătrâni la câte 10- 15 sau 25 de ani. Câți au murit în aceste transporturi numai Dumnezeu și NKVD-ul știu. Același lucru se întâmpla și în țările baltice, Bielorusia, Ucraina, Basarabia.

URSS-ul a aprobat și semnat "Convenția dela Geneva pentru ocrotirea jertfelor de război", din August 1949. Dau numai un simplu exemplu din Capitolul XI, articolul 129 și 130. Cazurile de moarte, testamentele internaților, actele de deces și listele decedaților cu identificarea și localizarea mormintelor. Pot să mai amintesc și articolele 49 și 50 din același capitol.

Ce au făcut Guvernele URSS, Ucrain SSR și Bielorusia SSR, cu familiile pe care le-au deportat, ale celor căzuți sau arestați și condamnați pentru lupta lor de eliberare contra trupelor NKVD și ai Armatei Roșii ? Unde sunt listele celor morți sau

sau la Nord de Cercul Polar, chiar acolo unde azi și-au instalat rampele de lansare a rachetelor atomice cu care amenință Pacea lumii

Am întrebat și întreb, oare toți aceia care au semnat, confirmat sau aprobat admiterea unor asemenea Delegații Guvernamentale ca SSR Ucraina și SSR Bielorusia în Forul Internațional al ONU-ului, nu sunt părtași și vinovați de crimă ? Ori vor spune că nu au știut nimic ?

Aceeași întrebare este pusă și Bundesratului Elvețian, care le-a trimis și le-a acceptat invitația și admiterea ca Guvern Independent la această Convenție, în timp ce URSS-ul era reprezentat, ca urmare a invitației trimise și admiterii de mai târziu. Tocmai ei cunoșteau politica criminală a sovieticilor, mai ales în consultațiile avute în 1945-46 cu ei, consultații despre care voi mai vorbi la timp.

Aceste Guverne, în strânsă legătură cu șefii lor din Kremlin, asasinau, deportau și mai departe ca și până acum, milioane de cetățeni pe care i- au trecut pe listele celor dispăruți în timpul războiului, care se terminase la 9 Mai 1945, odată cu capitularea Germaniei. In aceleași liste trebuiesc căutați și polonezii, evreii, balticii, rușii albi, ucrainienii deportați după Septembrie 1939 până în 1941, în timp ce fuseseră prieteni la toartă cu Nazismul German !

Da, Germania pierduse războiul și deci ei i se puteau imputa toate crimele și milioanele de morți, pe care ei însăși le făcuseră, chiar la ani de zile după război. Aveau în sfârșit un țap ispășitor !

Domnilor Diplomați Internaționali, nu vă dați seama cu cine ați dat mâna, pe cine ați încălzit la sânul vostru ? Mai puteți să dormiți liniștiți noaptea și să trăiți cu familiile voastre, fără ca să vă gândiți că traiul bun și starea economică pe care o savurați se datorește în mare măsură acestor criminali, pe care i-ați considerat oameni ? Numai mișelia voastră v'a făcut să colaborați conștient sau inconștient cu ei, dar ați făcut acest lucru. Nu v-ați gândit că și copiii voștri sau nepoții vor lua odată drumul Siberiei, în caz că acești "davai ceas", vor reuși să ajungă la Atlantic prin trădarea și vina voastră, căci pentru ei nu ați fost și nu sunteți, atâta timp cât rămâneți pe același drum, decât niște "Idioți utili", la timpul potrivit.

Bine ați făcut că ați condamnat crimele efectuate de germani în timpul războiului, dar nu înțeleg de ce nu condamnați și crimele pe care prietenii voștri, cu care vă pupați și vă îmbrățișați, le-au făcut și le mai fac, iar victimile lor au trecut de mult de suta de milioane.

Un lucru trebuie să *știți, nu* eu *și nici alții ca mine* vă vor trage la răspundere, ci propria voastră *conștințâ* vă va face să aveți nopți nedormite, să vă *gândiți* că ați *mâncat și* băut din sudoarea acestor milioane de sclavi moderni ai sovietelor. Dar cel mai mare și sever judecător va fi Istoria !

Singura mea datorie este de a vă descrie aceste crime, precum și evenimentele pe care voi le-ați susținut dar care au trecut pe lângă voi fără de oprire. Aceste lucruri nu le-am citit în romane de trei parale ci le-am văzut și simțit pe propria spinare, le-am văzut și auzit dela cei jertfiți, cu ochii și urechile mele, in timp ce și eu eram unul dintre ei. Pe parcursul acestei lucrări vă voi mai aduce dovezi, care

CAPITOLUL IK

GRUPĂRILE DE LUPTA CONTRA NEOMENIEI!

Motto: Salus populi suprema lex esto.(lat)

Oficial, sovieticii predaseră puterea locală poliției populare ce făcea de-acum parte din aparatul de Stat al Republicii Democrate Germane.

Cu festivități și muzică, defilări și discursuri, se prelua independența din mâinile tovarășilor. Totul se schimba oficial și în fond nimic nu se schimbase ! Sovieticii dăduseră în primire numai munca grea și murdară, ei menținându-și supravegherea nelimitată.

Astfel NKVD-ul se va retrage din toate localitățile mici, rămânând numai informatorii lor, care vor lucra mai departe pentru ei, în posturile primite drept recompensă. NKVD-iștii nu se vor sfii însă să-și mențină citadelele lor principale, din care vor dirija mai departe totul ca și cum nu s'a întâmplat nimic.

Așa au fost menținute centralele NKVD din Dresda - Hotel Heidenhof, din Bautzener Landstrasse, cea din Kdnigsbrucker Str. (fosta închisoare militară General Muller Block) în Leipzig, Karlshorst, Brandenburg, Potsdam în Nonnenkloster-Schwesterheim, Weimar și Berlin Lichtenberg, unde era și centrala de organizare a transporturilor de sclavi cu "Pohod na Sibir''.

Acestea erau cele mari, existau însă și unele centrale mici, care erau în fond sucursalele celor mari. Nu ar fi de mirare ca ele să existe și azi, indiferent de camuflarea și numele sub care se ascund. Ele erau împrăștiate pe întregul teritoriu al Republicii, ca : Chemitz (Karl Marx Stadt), Aue, Plauen, Lubben, Meerane, Freiburg, Sonnenberg, Cottbus, Desau Eisenach, Jena, Gorlitz, Magdeburg, Wittenberge, Schwerin, Rostock, Stralsund Neustrelitz, Jutterborg, Erfurt, Perleberg, Frankfurt/Oder etc. etc.

înainte de a ajunge într'o astfel de centrală, individul era urmărit săptămâni întregi de agenții poliției populare, care apoi îl arestau și, fără anchetă, îl predau direct centralei de

aceasta, fie că erau vinovați sau nu. Eroare judiciară nu exista și nu trebuia să existe.

Centralele mari sovietice aveau un personal bine instruit, fiind dotate cu toate mijloacele modeme de tortură. începând cu foamea, bătaia după buna lor dorință și preferință, strânsul cu ușa, muzică la microfoane ; și o îndoctrinare printr'o cultură sovietică adusă cu căruța, special pregătită pentru poporul german. Această demonstrație de "Cultură" au făcut-o din prima zi pe teritoriul Germaniei.

La fiecare colț de stradă, pe fiecare stâlp de telegraf, erau montate microfoane conectate la o stație de transmisie radio. Fericirea cea mare era să ai unul direct în fața casei, căci adio cu liniștea ! Din zori și până noaptea puteai auzi numai muzică, muzică revoluționară, iar ca supliment, bucăți din muzica popoarelor sovietice (desigur) și internaționale. Te vedea fericirea dacă celui de serviciu la centrală îi plăcea o anumită melodie, atunci atâta timp cât era el acolo, punea mereu aceiași placă. Desigur că se făceau și întreruperi, ca să se cânte "Slavă lui Stalin" sau ceva asemănător, ori puteai auzi clopotele din Kremlin, drept desert. Totul se automatizase, primeai cultură bogată zi și noapte, de doreai sau nu.

Muzica este frumoasă când este adunată din folclorul popoarelor, variată și în aranjament plăcut, dar să auzi zi și noapte aceiași melodie, te saturi de muzică și ți se face lehamite de-atâta tovărășie și cultură.

Așa s'au săturat niște tineri din Dresda și, într'o noapte cu ceață, le-au demontat pe toate din cartier, după care a fost liniște. Dar vecinul cel bun nu le-a iertat gestul făcut contra culturii proletare și i-a turnat. Nu însă cum se toarnă oțelul sau aliajele, ci tovărășește și astfel, tot tovărășește au fost arestați și răsplătiți pe lângă ancheta făcută cu toate detaliile, cu câte 25 de ani fiecare, ca să nu fie supărați. Urmarea a fost, că au mai făcut și o excursie, gratuită și fără pașaport, până la Nord de Cercul Polar, unde, având drept de muncă, desigur tot gratuit și fără plată, au trudit ani întregi la construirea socialismului.

Totuși NKVD-ul se mira și nu putea pricepe dece populația nu-i simpatizează, căci ei îi scăpaseră de reacționari și de dușmanii poporului. Noua generație, tineretul, adevărații copii ai proletariatului german, fuseseră educați tovărășește ca și frații lor tovarăși, după metode înaintate sovietice aduse în rucksacurile soldaților de manutanță ai NKVD-ului, în 1945

avea încredere în nimeni și trebuia să te ferești și de umbra ta. Chiar și ascultarea unui post de Radio din cealaltă Germanie, ori. o cât de mică neglijență față de tovarășii de la Partid, dacă se afla, erai chemat imediat la tovarășul năcialnic.

Până în anul 1949, dacă unul sau altul fusese arestat, era mai mult un lucru de rutină sau ceva normal, erau consecințele unui război pierdut, aparținea trecutului, dar de acum trebuia să înceapă o viață nouă și totuși totul rămăsese cum a fost. Ba chiar mai rău, căci de acum înainte trebuia să te ferești și de aproapele tău, ba chiar și de copii tăi, cei care erau încă la școală.

Nici în Vest nu mergeau toate ca pe roate ; aveau însă o libertate în care își reconstruiau însuflețiți și plini de speranță viitorul.

îndoctrinarea zilnică de către sovietici și lacheii lor nu le puteau umple oamenilor burțile iar de vorbe erau sătui, chit că ele veneau de la unul sau altul. După cum ani de-arândul nici "Mein Kampf" al lui Hitler nu i-a desmierdat, așa nici "Capitalul" lui Marx sau lucrările lui Lenin sau Stalin nu le făceau plăcere. Oprimarea poporului prin îndoctrinarea politică, spălarea de creier, era metoda care putea duce, și a și dus exact pe drumul opus, față de cel calculat și sperat de sovietici. Ei putuseră să aplice aceste lecții rușilor la începutul revoluției din 1917, după ce omorîseră întreaga intelectualitate, dar nu germanilor după 1945. Aceștia cunoșteau de-acum muzica, avuseseră până atunci un alt doctrinar, care nu fusese nici mai rău nici mai bun decât cei care îi eliberaseră. Poporul dorea pace, libertate și ceva cu ce să-și umple burțile înfomeate, căci de teorii și lozinci erau sătui.

Și mai era ceva ce-i durea : "Unificarea Germaniei", care era Patria lor într'o Europă Unită.

Ideile lui Martin Luther pe de-o parte, îndoctrinarea sovietică forțată pe de altă parte, teroarea lansată din prima zi a "eliberării", foametea cronică, frica de un nou război ce se putea declanșa din zi în zi, isteria aceasta lansată zilnic din Vest dar și din Est, îi săturaseră. Ei își dădură seama că singura posibilitate de salvare era propria inițiativă, propriile forțe, prin propria muncă, adunate toate și concentrate într'o luptă unită, cu credința în Cel de Sus și Patrie.

Aceste recunoașteri de stări, de lucruri, erau în același timp nașterea unui nou idealism care, deși nu le putea astâmpăra foamea, le ușura măcar sufletul și conștiința că nu se va putea spune despre ei că au stat cu mâinile încrucișate și nu au făcut

vorbă cu cleștele de la ei, pentru ce și cum au ajuns aci. Nu spionajul de care erau acuzați îi adusese aici, ci noua formă de luptă anticomunistă în care fuseseră angrenați, era cauza arestării și deportării lor.

Astfel, am putut aduna date și fapte, pe care parțial am reușit să le aduc în lumea liberă, după lungi și întortochiate drumuri și cu multe ajutoare din partea unor camarazi de diferite naționalități, căcora voi încerca, prin aceste rânduri, să le mulțumesc, chiar dacă nu îi voi pomeni nominal.

Tot așa nu pot enumera toate localitățile din RDG, în care au existat, după spusele lor, astfel de grupări, dar pot afirma că ele au existat în aproape mai toate localitățile, nu numai în orașele mari dar și în cele mai mici sau chiar în sate, peste tot acolo unde bătea o inimă pentru Pace și Libertate.

Totuși le voi pomeni pe acelea cu care am luat contact, prin unul sau altul din grupă, care erau cu mine în lagăr și care mi-au povestitorul când au avut destulă încredere și s'au convins că le sunt prieten. M'am hotărît să povestesc despre ei, pentru că indiferent de unde erau sau ce meserie aveau sau ce stare socială, cu toții aveau un țel și au mers spre același ideal. Multe din aceste grupări au fost desconspirate, membrii lor arestați, condamnați și deportați, dar multe, foarte multe au supraviețuit datorită numărului restrâns de membri și păstrea secretului chiar și față de cei mai apropiați din familie ori prieteni, precum și corectitudinea exemplară în munca de toate zilele. Am întâlnit și am vorbit cu mulți combatanți din diferite grupări din RDG, condamnați la câte 25 de ani. Ei erau din : Freiburg, Chemintz, Sonnenberg, Eisenach de două ori, Cottbus, Nordhausen, Magdeburg, Frankfurt/Oder de trei ori, Neustrelitz, Meerane, Plauen de două ori, Aue, Luben, Kamemzer, Bautzen de trei ori, Elsterwerda, Zittau, Pulsnitz, Lugau/Olsnitz Erzgebirge, Werksangehorige Bohlener Werke lângă Lepzig de două ori, Gruppe Weis - Weimar, Dresdener Werkes Planeta și încă alte două din Dresda, Grupa Anna, Pirna, Grupa Allierten-Gerlin Est, Dessau de două ori, Wolfen de două ori, Riesa, Potsdam și multe alte grupări cu denumiri istorice, mai mici sau mai mari, precum și foarte mulți care lucrau de unul singur.

Astfel a fost tânărul Weigelt, care a lucrat singur și a făcut acte de sabotaj pe șantierul naval la Marea Baltică unde lucra. La sfârșitul anului 1951, a fost arestat împreună cu tatăl său, care era complect nevinovat, ceeace s'a și dovedit în timpul cercetărilor, dar asta nu a ajutat la nimic, căci anchetatorii din Potsdam (Nonnonkloster), erau greu de convins

URSS unde a fost văzut în Octombrie 1952 în lagărul de tranzit din Brest-Litowsk. Deci în anul 1952, sovieticii condamnau la moarte, dădeau 25 de ani unui nevinovat și-1 deportau din țara al cărui cetățean era.

O condamnare foarte interesantă a avut-o și tânărul Gândi ng Gunther din regiunea Erzgebirge în apropierea localității Annaberg. El fusese arestat la sfârșitul anului 1951, cercetat în Dresda, Bautzener Landstrasse și condamnat în primăvara anului 1952 la 10 ani. învinuirea era că adăpostise pentru o noapte un vechi prieten din copilărie, ce era în trecere spre casă. In Iulie 1952 se găsea în centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg care, din 1950, funcționa ca închisoare de tranzit pentru deportările spre Uniunea Sovietică. Au fost încărcați în vagonul poștal al trenului - "Blaue Expres", un cadou dăruit de către Guvernul Republicii Democrate Germane, Uniunii Sovietice, pentru soldați! și ofițerii trupelor de ocupație care plecau în concediu. Vagonul poștal însă era de o construcție specială, "made NKVD" cu celule mici pentru o singură persoană, unde puteau să încapă la nevoie și câte trei sau patru, dacă era cazul.

In același transport a luat loc, în afară de unii pe care îi vom mai întâlni și aminti, prietenul meu Fritz Meisel din Klingenthal. Intr'o celulă separată era închisă o femeie, condamnată la 25 de ani, împreună cu copilul ei născut în închisoarea din Berlin-Lichtenberg, care copil avea numai două săptămâni.

Cum era posibil așa ceva șapte ani după război ? Iar Vestul tăcea și tace ! Desigur că și germanii au transportat mame și copii și chiar i-au omorît, dar pentru asta întreaga omenire a condamnat la Nurnberg pe conducătorii lor, chiar și azi, la 40 de ani după război, germanii sunt încă condamnați deși astfel de crime au fost comise în timpul unui război ! Un război la care cu toții au participat. Nimeni însă nu dorește să comenteze crimele înfăptuite după război, ca să nu mai vorbim de cele întâmplate în timpul războiului când aliații s’au răzbunat pe copii și femei, fie că erau de opt sau optzeci de ani.

Dar ce vină avea acest copil, această fetiță de 14 zile, care era deportată dintr'un Stat suveran ca RDG în URSS cu mama ei cu tot ? Ce au făcut cei dela Crucea Roșie Internațională ? Ce au făcut autoritățile poloneze, deoarece trenul trecea prin teritoriul lor ? Ori nu erau nici ei independenți, de nu aveau voie să controleze acest tren ? Ce-au făcut în fond guvernele republicilor SSR - Bielorusia și SSR - Ucraina, doar făceau și

Dacă vom merge mai departe, constatăm că sovieticii deportau în continuare după bunul plac oameni nu numai din Germania, ci și din Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, România, Bulgaria, Mongolia ca să nu mai vorbim de Ucraina, Bielorusia, țările Baltice sau Caucazul cel cald. Un lucru este de remarcat că, drept răsplată pentru acuzațiile aduse în procesul dela Nurnberg, Rudenko, acest principal acuzator a fost avansat Procuror General al Uniunii Sovietice, chiar și după ce personal împușcase, la 1 August 1953, în lagărul minei nr.29 din Workuta, pe polonezul Ignatowitsch, precum și pe Căpitanul Lituanian Jonas Kazanas originar din Vilna.

Căpitanul Jonas Kazanas, era lituanian și nu leton cum din eroare am scris în cartea mea "Fără pașaport prin URSS". Deci Căpitanul Kazanas a căzut lângă Procurorul General Rudenko, împușcat fiind mai întâi cu două gloanțe și numai după aceea a fost ciuruit de gloanțe din automatele soldaților. Voi reveni cu precizări asupra celei de a doua victimă a lui Rudenko, și anume când voi găsi locul potrivit datelor istorice.

Grupările de luptă contra neomeniei din Bohlener Werke/Leipzig I și II au fost desconspirate de trădătorul Hiecke, care a făcut parte din grupa I, despre care voi relata separat. Șeful grupei a fost Logel Max, arestat în 1951, cercetat în Bautzener Landstrasse - Dresda și condamnat la moarte în Februarie 1952 de Tribunalul Militar Sovietic.

Numele celorlalți cinci din grupă nu le-am putut afla. Din grupa a Il-a a făcut parte și era chiar condusă de Fritz Sander, arestat în toamna anului 1951, cercetat în Kdnigsbrucker Str. / Dresda și condamnat la 25 de ani. Fritz Sander a trecut prin lagărul-tranzit Berlin-Lichtenberg în August 1952 în drum spre Golgota Răsăriteană. In 1955 se afla în lagărul special pentru străini din Suche bes Wodnei unde venise din lagărul nr.7 din Workuta.

Din gruparea Auerbach, după arestarea din 1951, majoritatea membrilor au fost condamnați la moarte sau 25 de ani iar dintre cei 7 membri ai grupei numai Trommer Kurt mai supraviețuia în 1955 în lagărul din Suche bes Wodnei.

O altă grupare care consider că a avut o mare importanță în transmiterea informațiilor despre celelalte grupări, este cea din Reichenbach în Vogtland. Majoritatea erau membri ai Partidului Liberal Democrat German. Conducătorul grupei era un avocat din Reichenbach, al cărui nume nu-1 mai rețin și nici pe cel al cumnatului său, un medic dentist. Cu toții au fost trecuți prin mașinăria NKVD-ului din Dresda, unde au

1952, nu rămăseseră decât câțiva care au primit câte 25 de ani. Unii muriseră din bătaie, în timpul cercetărilor, dar nu au vorbit mai deloc. In închisoare pentru dârzenia lor au fost porecliți "oamenii lui August cel Tare".

In Postdam - Nonnenkloster, aduși încă în toamna anului 1951, au fost cei din gruparea "Freiheit" (libertatea) din Werder/Havel, sub comanda lui Navrocki Gunther, din Werder. întreaga grupă a fost condamnată la moarte în Aprilie 1952. Această grupare a ajutat în deosebi refugiații veniți din Silezia. La "eliberarea" orașului de către Armata Roșie, trupele au violat tot ce au prins ca femeie între 8 și 80 de ani. Printre victimile lor au fost și maici, care refuzaseră să se evacueze, pentru a îngriji răniții și bolnavii. Circa 200 de maici au fost violate, dintre care, o parte au fost omorîte din cauză că s'au opus eliberatorilor. Aproape jumătate au rămas gravide și au născut copii cu faciesuri mongolice. Unii dintre acești copii au fost evacuați apoi din teritoriul Poloniei în RDG, de unde au ajuns în RFG. Gruparea Freiheit își asumase printre altele și această misiune, pentrucă NKVD-ul, care primise informația din Polonia nu a putut desconspira întreaga linie de scurgere a refugiaților din Silezia înspre Vest, majoritatea membrilor acestei grupe au fost bestial maltratați, unul sau doi au murit în închisoare înainte de a fi condamnați. Alte informații îmi lipsesc.

De unul singur a lucrat Rudolf B., student la Facultatea de Medicină din Leipzig, locuind cu tânăra lui soție în Leipzig-Markkleeberg. Pentru a-și putea finanța studiile, mai lucra când avea timp pentru "Export- Presse des Leipziger Messe Amtes" în secția Medicină, Farmacie și Cosmetică.

De ani de zile era preocupat de o problemă generală "ce se va întâmpla cu Germania acelor timpuri". El considera că din vreme ce războiul s'a terminat de mult, trebuia să se termine odată și ocupația țării, și ca mai toți tinerii acelor vremi dorea o Germanie Unită care nu se putea realiza fără un Tratat de Pace. Altfel nimic deosebit în viața lui de toate zilele.

Intr'o reuniune familiară se întâlni cu o rudă care avusese "fericirea" de a fi fost internat de sovietici în Bautzen, Buchenwald etc. Acesta era în posesia unei liste de câteva sute de persoane care decedaseră ori fuseseră condamnați și deportați în URSS, printre care foarte mulți cetățeni străini. După eliberare, în Decembrie 1949, el se dedică întocmirii listei tuturor camarazilor cu care fusese internat. Astfel obținu o listă destul de voluminoasă și foarte interesantă din punct de vedere istoric. Zeci de persoane nu aveau la arestare nici 15 ani, deci

aflase până ce acesta nu fusese eliberat, nu i se spusese nimic, ca să nu albe neplăceri in Facultate.

După mai mult convorbiri avute cu ruda îndepărtată, studentul se hotărî să predea aceste liste aliaților din Vest. Dar cum ? și cui ? Mai întâi luă contact cu studenții din Bautzen sau din apropiere, dela care află o mulțime de noutăți privind adevăratele dedesubturi ale neomenosului tratament și de moartea miilor de oameni din această închisoare în decursul anilor. Adună așadar material, îl condensă și-l duse singur la Berlin, în sectorul de Vest. După unele informații adunate de el încă în Leipzig, știa că există mai multe Birouri ale serviciilor engleze și americane, în Piața Fehrbelliner (Fehrbelliner Platzes). Placarde mari arătau că acest teritoriu fiind militar, fotografiatul este strict interzis și poate fi pedepsit cu închisoare. Deci a înțeles că era la locul dorit și intră.

După lungi convorbiri, i-au luat materialul, au vrut chiar să-1 plătească, dar el a refuzat și a plecat, lăsând impresia că a făcut serviciul unei terțe persoane. Nu s'a prezentat nici sub numele adevărat.

Din acest moment, ajuns acasă în Leipzig, a început să lucreze pe cont propriu. I-a ajutat pe cei nevoiași, mai ales persoane sau familii ai căror membri erau dispăruți sau avuseseră greutăți cu eliberatorii sovietici.Într'o zi primește vizita a doi indivizi, care se legitimează a fi din Poliția Populară a RDG-ului. îmbarcat într'o mașină i s'au pus ochelarii de Rontgen și dus a fost. A ajuns, după cum am constatat mai târziu, în vila Familiei Mädler din Leipzig-Leutsch, propietarul cunoscutei Firme de geamantane și pielărie "Koffer - Leder Mädler" care se refugiase în RFG.

Ancheta începu cu toate "rafinamentele" NKVD-ului, căci aici erau sovieticii care îl luară în primire, deși în aceiași clădire lucrau și cei dela SSD (Serviciul de Securitate al RDG).

După mai multe ore de anchetă neîntreruptă, maiorul anchetator îi prezentă două fotografii făcute în ziua vizitei sale în Berlinul de Vest, la părăsirea clădirii prin ușa din spate din Piața Fehrbelliner, cu ora imprimată. Totul i-a fost clar, sovieticii aveau oamenii lor și în astfel de zone interzise din Berlinul de Vest.

Este trimis în celulă cu hârtie de scris și cu multe promisiuni, cu șantaje și presiuni, dar a refuzat orice colaborare sau desvăluire a vreunui nume sau complice.

58/10. Translatorul i-a adus la cunoștință că poate scrie o cerere de grațiere, dacă nu, va fi executat în termen de 95 de zile.

Este transferat din închisoarea de tranzit Berlin-Lichterfelde și dus în URSS, ajunge la Moscova. In a 92-a zi i se aduce la cunoștință că pedeapsa lui a fost comutată la 3 X 25 ani, în total 75 de ani lagăr de muncă cu toate că nu scrisese un rând. Este dus la Workuta, trecând prin închisoarea din Vologda, unde întâlnește un evreu moscovit, Georg Goldberg, cu care se împrietenește și ajung amândoi la destinație. Deci un German și un Evreu ajung în țara Socialismului Internațional, cei mai buni prieteni.

In 1955 este transferat la Inta cu germanii din lagările din Workuta, după ce participase la Greva Generală și ajunsese în lagărul de pedepsiți nr.8, de unde a fost transferat în lagărul Suche bes Wodnei.

"Grupe Allierten" era condusă de fostul ofițer de marină germană - până în 1945 - Nothling Karl Heinz, din Berlinul de Est. El a fost răpit de Serviciul Secret Est-german și predat sovieticilor din Berlinul de Vest, după alții din Berlinul de Est, la sfârșitul anului 1951. Primele cercetări au avut loc în Postdam-Nonnenkloster, de unde, la începutul anului 1952 a fost transferat la Centrala din Berlin-Karlshorst. Maltratat până la desfigurare a fost condamnat la moarte, în 1952. Toți cei care au fost incluși în procesul lui, fuseseră arestați înaintea lui, iar după el nu a mai apărut nimeni. Deci el nu a trădat pe niciunul din colaboratorii lui. Toți ceilalți au fost condamnați la câte 25 de ani și deportați prin Berlin-Lichtenberg, spre URSS.

Gruparea "Wolfen", din localitatea Wolfen, - Kreis Bitterfeld - era foarte cunoscută în Wolfen și împrejurimi de către populația nevoiașă și de cei ce fuseseră ajutați.

Această grupare apăruse într'o "Grupă de luptă contra neomeniei" încă în primii ani după război. După 1949 se atașează acțiunii de luptă contra neomeniei, iar din Aprilie 1951 a luat contact cu un agent al Srviciului Secret din Vest. Până la această dată și mult timp după aceia, tot venitul a fost filantropic împărțit celor nevoiași. Numai datorită posibilității procurării de materiale interesante și date pe care le aveau cei din grupă și posibilității de a umple astfel anumite găuri financiare, au început colaborarea cu agentul din Vest.

Șeful grupului a fost Dipl.Ing.Schneider, ce lucra ca electronist la fabrica de filme "Wolfen". Fusese ofițer în armata germană și locuia cu familia în localitatea Wolfen. A fost arestat în Septembrie 1951. Locțiitorul lui era Dipl.Ing. Helmut Wachs

Ambii au fost cercetați cu întreaga grupă în mai multe centre ale NKVD-ului, iar terminarea anchetei s'a efectuat în Centrala din Berlin- Lichtenberg unde, în Februarie 1952, au fost condamnați la moarte. Toți ceilalți au fost condamnați la câte 25 de ani, iar la sfârșitul lunii Iulie 1952 au fost deportați în URSS.

Iată și numele celorlalți membrii din grupă : Schutze Gunther din Wolfen, salariat la fabrica de filme "Wolfen", arestat în Septembrie 1951. Jahn ... născut prin 1932-33, locuia în Dessau, salariat ca funcționar la firma de filme "Wolfen", arestat în Septembrie 1951. Brennicke, născut circa 1927-32, era salariat la fabrica de vagoane Dessau unde și locuia. Arestat în Septembrie 1951. Riemann Willibald fotograf din localitatea Wilnsdorf / Kreis Zossen, arestat în Septembrie 1951, și Karlheinz ... numele pierdut, din Dassau.

O altă grupare din împrejurimile Dresdei este cea cunoscută sub numele "Grupa Weiss", după numele conducătorului. Era una din marile grupări, cu peste 30 de membri, organizați în grupe de sine stătătoare în mai multe localități ca : Dresda, Radebeul, Coswig, Freiberg, Oderan și altele. Cu toții au fost arestați prin agentul dublu sovietic "Walter", despre care voi mai vorbi.

Mai toți membri grupărilor au fost arestați într'un timp foarte scurt, după 15 August și mijlocul lunii Septembrie 1951. Cu toții au fost cercetați în Centrala NKVD-ului din Dresda, Bautzener Landstr. și în Konigsbnickerstr. Procesul a avut loc la sfârșitul lunii Martie 1952, când o parte dintre ei au fost condamnați la moarte, iar ceilalți la câte 25 de ani, după care au fost transferați la Berlin-Lichtenberg, de unde și- au luat drumul "pohod na sibier".

Cei menționați cu numele sau porecla au fost condamnați la moarte, și mai mult ca sigur executați la scurt timp.

Șeful grupării "Weiss" (alte date s'au pierdut) ar fi fost originar din Dresda-Radebeul, fost ofițer în armata germană. Șeful subgupării din Freiburg/Saxonia a fost propietarul unui magazin de timbre, cu numele de Spiegel. Pentru gruparea din localitatea Klingenberg/Saxonia, responsabil a fost Horst Hansel, originar din aceiași localitate, fiind salariat în magazinul lui Spiegel din Freiburg. Pentru o altă grupă din Dresda în afara aceleia lui Weiss, responsabilul a fost Hagewald, originar și bine cunoscător al orașului, iar Kummel Gerhard pentru gruparea foarte activă din Coswig, o mică localitate între Dessau și Wittenberg. Gruparea din

O altă grupare care a avut un rol important în Saxonia a fost și "Gruppe Riesener Eisenbahner", (gruparea căilor ferate din Riesa) care avea un număr de 7 membri. Ei au fost arestați în a doua jumătate a anului 1951 și cercetați mai întâi în Dresda - Konigsbnicker Str., de unde au fost transferați în Martie 1952 în Centrala NKVD din Bautzener Landstrasse. Procesul a avut loc pe data de 2 Aprilie 1952, patru dintre ei fiind condamnați la moarte, iar ceilalți trei la câte 25 de ani.

Șeful grupului era Broschwitz, fost ofițer în armata germană și invalid, ajutat de tânărul Wolczek, originar din Silezia superioară care, copil fiind (sub 15 ani), a trăit și a cunoscut din plin cultura și civilizația eliberatorilor. Familia lui a avut mult de suferit de pe urma acestora, surorile și mama fiind batjocorite și violate în fața lui și a familiei, în timp ce ceilalți erau legați și ținuți sub amenințarea armelor. Din această cauză a devenit un înverșunat antisovietic, mai mult, un fanatic. Apoi au fost Kaube, (salariat la căile ferate din Riesa) și Lehmann Karl, funcționar de mișcare din cadrul direcției de căi ferate din Riesa/Saxonia. Cu toții locuiau în localitatea Riesa și au fost condamnați la moarte.

Grosse Lothar și cu alți doi au fost condamnați la câte 25 de ani, iar în luna August 1952 deportați în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit Berlin-Lichtenberg. In 1955, în luna August, Grossa Lothar se afla în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma.

Nu se poate scrie despre activitatea antisovietică în Republica Democrată Germană sau aceea contra trupelor de ocupație sovietice din Germania ori a "Grupărilor de luptă contra neomeniei" sau a opoziției ce creștea din zi în zi în această regiune a Germaniei, fără de a aminti de grupările Klingenthal I și II, din Erzgebirge/Saxonia.

Ambele grupuri fuseseră arestate în același timp, la începutul lui Septembrie 1951, fără ca ele să fi colaborat împreună.

Gruparea I - a, sau "Gruparea Gdhring' era condusă de Lothar Gdhring fiul învățătorului Arno Gdhring și el arestat, la care se aliaseră Zimmermann Egon, Meisel Gerhard, Jost Rudolf și Dolling Walter. Ultimul era născut în Klingenthal la data de 19 Decembrie 1925, trăia ca toți ceilalți în aceiași localitate Klingenthal. Era fiul muncitorului de căi ferate de care am amintit și salariat ca funcționar la Casa de Economii din Klingenthal (Stătische Sparkasse) și era căsătorit cu

procesul din 18-20 Februarie 1952. Condamnați la moarte au fost : Gohring Lothar și Dolling Walter, iar Zimmermann Egon care a fost deasemenea condamnat la moarte a fost după câteva zile grațiat, iar pedeapsa i s'a comutat la 25 de ani. Toți ceilalți au primit câte 25 de ani. Transferați la Berlin-Lichtenberg în Martie, deportați în luna August 1952 în Uniunea Sovietică. In 1955 unii se aflau în lagărul din Suche bes Wodnei, alții în lagărul nr. 11, din Jawas/Potma, așteptând repatrierea.

Din grupa Klingenthal II făceau parte : Ubel Friederich, Gotzel Walter, Fritz Meisel, Meinel Alfred și Schreiter Manfred, care au fost arestați în Septembrie 1951. Au mai fost în această grupă încă două sau trei persoane, care însă au scăpat din cauză că fuseseră din timp avertizați și au fugit în RFG, numele lor nu le cunosc.

Închiși, cercetați și condamnați au fost ca și cei din grupa I-a, tot într'un proces între 18-20 Februarie 1952, dar separați. Cu toții au primit câte 25 de ani. Deportați au fost toți, după ce au trecut prin Berlin-Lichtenberg - Brest-Litowsk în Uniunea Sovietică.

Fritz Meisel ajunge în lagărul minei nr.7 din Workuta, unde rămâne până în Februarie 1955. A participat activ la "Greva din Workuta" din 1953 și la o acțiune germană deosebită, despre care voi vorbi cu altă ocazie, unde își va găsi locul meritat de a fi menționată. După ce a trecut prin Lagărul din Suche-bes-Wodnei, și după ce a mai făcut câteva luni de carceră, a fost expediat în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma, împreună cu alți germani, ca reacționari și de needucat.

Meinel Alfred ajunge într'un lagăr din Taischet/Siberia unde este împușcat de o sentinelă. In protocolul efectuat de ofițerul politic pentru cercetarea cauzei morții se menționează : "împușcat din greșeală"! De, sovieticii puteau să-și permită astfel de lucruri, fără a fi declarați criminali, în anul 1953, noi însă nu.

Restul supraviețuiesc și sunt repatriați în RFG sau RDG în Octombrie 1955 - Ianuarie 1956.

Schreiter Manfred a fost din nou arestat în primăvara anului 1956 în Klingenthal de către Poliția Democrată Germană, la fel ca prima dată, predat sovieticilor și dispărut a fost.

O altă grupă despre care s'a vorbit la Workuta foarte mult, a fost grupa "Elbe", dar despre soarta membrilor ei se știe foarte puțin.

întins ancheta, ci într'un timp record i-au condamnat în luna Mai 1951. Cu toții au fost transferați la Centrala din Berlin-Lichtenberg de unde se știe cu precizie că Winter, care era condamnat la moarte, se mai afla la începutul lunii Iunie în celula condamnaților la moarte.

Pentrucă am vorbit de Weimar, orașul lui Goethe, trebuie să pomenesc de gruparea "Grothe" care ca și celelalte pe care le-am pomenit, făceau parte din "Grupările de luptă contra neomeniei" din Germania ocupată de sovietici.

Această grupă însă trebuie să o împărțim în două, căci din două sau mai multe grupări sau cuiburi s'a făcut una singură, însă în două direcții de acțiune opuse. întreaga grupare era condusă de Walter Grothe, fost ofițer superior în armata germană, și avea peste 30 de membri, răspândiți pe tot teritoriul zonei de ocupație sovietică din Germania.

Prima grupă procura informații militare, economice și de orice altă natură fie despre sovietici fie despre Republica Democrată Germană și erau transmise mai departe în Vest Serviciilor de Informații Aliate în care lucrau foști camarazi de război ai lui Walter Grothe.

A doua grupă era condusă de Vulpius Mariana și sora ei mai mică, care aveau misiunea de a ajuta familiile celor năpăstuiți de soartă de ocupantul din Răsărit.

Dintr'o întâmplare, aceste două grupări sau două ramuri, mai bine zis, s'au unit în lupta lor numai datorită idealului comun. Ei au fost aceia care au anunțat prima dată de arestarea grupării "Elba" și de altele sau de persoane, care erau cercetate în Weimar.

In vara anului 1951 au fost arestați și cercetați în Centrala NKVD-ului din Weimar, unde au fost condamnați la moarte de Tribunalul Militar Sovietic : Șeful grupului Walter Grothe, Vulpius Manana și sora ei, precum și Kirch Walter, cu toții originari din Weimar sau împrejurimi.

La câte 25 de ani au fost condamnați : Schwarz William, chelner de meserie, cu tatăl și mama sa, pe motivul că la părinți fuseseră adăpostiți sau înoptaseră mai mulți prieteni de-ai băiatului. Wdhe Horst și fratele lui Feil ... ce era bolnav de Tbc., Muller Rudolf, Weber Rolf și logodnica lui Alice Kluge, ambii din Dresda și mulți alții al căror nume nu le-am aflat, ori notițele s'au pierdut în perioada acelor ani, sau am fost rugat să-i dau uitării.

Schwarz William se afla în anul 1955 în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma, pe când frații Wohe și Weber Rolf în lagărul din Sucho, bos Wodnaia, în vara anului 1955, iar logodnica lui în

fost mereu maltratat, schingiuit și bătut fiindcă numai așa știau cei din NKVD să-și impuie superioritatea științifică și omenească.

Cât îl privește pe Rolf Weber pe care l-am cunoscut la Workuta *in* lagărul minei nr.7, unde l-am apreciat ca pe un advărat german și frate, *îmi* voi permite să revin asupra lui la timpul potrivit.

Grupările descrise mai sus sunt numai o mică parte din acele care s'au organizat contra ocupantului și a teroarei comuniste din Zona de Est a Germaniei. Ei ca și toți ceilalți nepomeniți aici, fac parte din istoria nescrisă a acestui popor, dintr'o perioadă de grea cumpănă a poporului German, dar și a întregului Occident.

Ei nu trebuiesc dați uitării și nici familiile lor, care au avut cel mai mult de suferit. Amintirea lor va rămâne vie în conștiința tineretului german dar și european, căci prin desvăluirea martirajului lor, europenii vor simți și vor ști că acești jertfiți, ca mulți alții, necunoscuți pe nume sau date, sunt și se înscriu în lunga listă a victimelor căzute pentru o viață nouă, într'o Europă nouă, liberă și independentă, în pace și armonie.

Astfel se dovedește clar că sovieticii nu numai că au încălcat legile internaționale și cele ale drepturilor omului, dar și ceeace "Ei" condamnaseră în procesul dela Nurnberg. Ei făcuseră aceste încălcări de mult, distrugând și deportând zeci de mii de cetățeni pașnici din propriul lor popor, deci nu este de mirare de cele ce au făcut cu foștii lor inamici care demascaseră comploturile pe care le semnaseră la 23 August 1939.

Acuzatorul sovietic la Nurnberg, Rudenko, cerea recunoașterea partizanatului sovietic ca unitate militară și dreptul de a fi recunoscuți ca prizonieri de război, dar în același timp nu acceptau ca aceași lege să fie aplicată și ucrainienilor. balticilor, polonezilor, ungurilor, românilor, germanilor, chiar dacă aceștia nu asasinaseră, așa cum au făcut-o partizanii lor.

Ce s'ar fi întâmplat oare dacă unele dintre aceste grupări ar fi început să împuște soldații și ofițerii din Armata Roșie ? Ce măsuri luau ei ? Ii felicitau pentru bravura de a înfrunta ocupantul ? Dovada ne-a fost dată ! Sovieticii acționau după bunul plac in Germania Democrată - Ocupată - ai cărei conducători crescuseră în serele lor și crescătoriile de tip "Miciurin", astfel se poate dovedi că nu aveau niciun drept.

Nici Polonia și guvernul ei nu erau liberi și nu aveau

impune să ne întrebăm cu ce drept i-au deportat ? Cu ce drept guvernele SSR Ucraina, SSR Bielorusia, URSS, Polonia, permiteau aceste deportări, care se efectuau nu în perioada războiului, ci la șapte și opt ani după sfârșitul războiului ?

Da, ei combătuseră ocupantul care încălcase cele mai legitime legi, după terminarea războiului și fuseseră condamnați de un tribunal militar străin Statului suveran al cărui cetățeni erau.

Renumitul Paragraf *58* intrase în funcțiune de mult, dar acuma el trecuse granițele Imperiului Comunist unde își găsise victimele, care îi vor purta pecetea. Cu acest Paragraf sovieticii condamnau la ei acasă, în România, Ungaria, Bulgaria, Jugoslavia, Cehoslovacia, Polonia, Germania, căci aceste țări erau de fapt ocupate de ei. Mai mult, cu același Paragraf, condamnau chiar pe cetățenii aliaților sau altor popoare care avuseseră plăcerea să facă cunoștință cu Justiția Sovietică. Acest Paragraf aparținea Codului Penal al Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse, când în luna Mai 1922, Comisarul Justiției D.Kurskij, îl propuse lui Lenin pentru combaterea Contrarevoluției cu toate că a doua zi după Revoluția din Octombrie, Congresul Sovietelor desființase pedeapsa cu moartea. Acum, după numai câțiva ani, aceiași lege o introduceau pe căi juridice întortochiate și în mai multe paragrafe ca : 58, 59, 60, 61, 62 și 63, prin care puteau da pedeapsa capitală. Nu numai că Lenin a citit și aprobat paragraful respectiv, dar el a făcut complectări și la paragrafele 64, 65, 66, 67, 68 și 69, iar în scrisoarea din 17 Mai 1922 către Comisarul Justiției D. Kurskij, atașează și unele adausuri pe care le crede de cuvință ca să fie introduse, mai ales la paragraful 58. In cursul anilor viitori, sentința cu moartea va fi de multe ori desființată, asta pentru ochii lumii și pentru proști, căci în fond ea a existat și va exista atâta timp cât există și acest sistem Comunist- Bolșevic-Fascist. Dar să revenim de unde am plecat, dela deportați! germani.

Oamenii aceștia nu erau numai deportați sau internați, cum i-au denumit cei din Vest, după sosirea lor începând cu Octombrie 1955. Nu, ei erau condamnați politici, dovadă este Paragraful cu care sau de către care fuseseră condamnați. Nenorocirea cea mare a acestor ființe, era că autoritățile, adică anchetatorii, judecătorii, administrația militară de ocupație, aveau ordinul express de a da mână de lucru pentru viitoarele baze militare și strategice.

Cât privește dreptul lor de apărare sau de a fi ascultați și înțeleși de anchetatori și judecători, nu se poate vorbi. In primul

condamnați de un tribunal german, de față fiind Autoritățile de Ocupație. Același lucru era dacă acei condamnați își ispășeau pedeapsa într'o închisoare sau lagăr din noua Republică, dar nu ca să fie deportați pe meleaguri unde nici dracul nu-și găsește loc. De ce nu au făcut același lucru și aliații din Vest ?

Aici condamnați! au fost înainte cercetați, au avut dreptul de a se apăra cu avocați, la liberă alegere, procesele au fost pe cât posibil deschise, în cel mai rău caz au participat la ele numai membrii familiei. Aveau voie să scrie, primeau pachete și vizite, pe când la sovietici, nici după ani de zile dela dispariție, nu se știa unde se aflǎ omul. Unde este marea omenie pe care sovieticii o trâmbițează în lumea largă ? Unde sunt domnii dela Crucea Roșie Internațională care stau în fotolii pompoase la Geneva, primind lefuri grase și excursii în URSS sau în alte părți numai ca să-și țină gura ? Unde este omenia pentru care trebuie să se angajeze și pentru care sunt plătiți ? Cine, sau ce-i face să doarmă, ori vor să-și asigure și în viitorul apropiat sau îndepărtat un post călduț ? Acest lucru să le iasă din minte, căci cu toții vor sfârși în lagărele din Siberia sau Workuta, nu singuri ci cu familiile lor, dacă vor ajunge până acolo. Să nu-i mire atunci că vreun deținut sovietic le va băga cuțitul până la prăsele în burtă, ca să vadă ce le-a mai rămas din traiul de pe spinarea lor și a altor milioane de ființe omenești ! Cele agonisite nu le vor lua cu ei, ele vor *fi* prada promisă de nacialnicii din Kremlin învingătorilor proletari, iar aceștia vor căra cu ei tot ce nu e fixat, chiar și robinetele de apă rece și caldă, așa cum au făcut în Germania în 1945.

Atunci vă veți deștepta, atunci măruntaele voastre vor tresări și pe paturile comune veți povesti din amintirile trecutului, de aventurile amoroase de tot soiul. Va veni probabil și ziua când veți uita totul, gândul vostru va fi doar la ciorba de varză împuțită, la lingura de cașă. Iar bucata de pâine neagră și umedă ați înghiți-o pe nerăsuflate căci altfel vecinul vă va lua-o și, măncând-o vă va spune în batjocură : "Voi ați mâncat bine o viață întreagă și ați fost sătui, acum a venit rândul să mă satur și eu". Nu veți încerca să vă luați bucata de pâine înapoi, fiind prea lași, prea îngroziți de iadul unde vă aflați și vă veți simți vinovați că o viață întreagă ați strigat și demonstrat pentru "Euro-Comunism" și "Ami, go home", necunoscând ce înseamnă să trăiești sub talpa "Comunismului uman". Abia atunci vă veți aduce aminte că așa ați făcut și în perioada războiului din Vietnam, ați demonstrat, protestat și ați strigat cât vă ținea gura, și americanii au plecat. Bine au făcut, dar pentru ceea ce

o veți găsi acolo unde sunteți, la Workuta, Norilsk sau pe întinsa Golgotă Răsăriteană, în pământul acela rece, umed și neprimitor

Nu sunteți voi oare acei care sub steagul roșu cu seceră și ciocan ați tot demonstrat și ați strigat când primeați ordin din Moscova, dela cei care finanțau deplasările voastre, voi care erați trecuți pe statele lor de plată, și v-ați îndeplinit însutit planul cincinal ! Asta să n'o uitați ! Manifestațiile și demonstrațiile s'au dus ; orice protest, orice exprimare de nemulțumire, va fi condamnată după lege, cu ani grei și nu cu lunile, după cum erați obișnuiți chiar și pentru crimă. Zeci de ani, pentru un singur cuvânt ! Acesta este viitorul vostru, al acelora care umblă cu fofârlica și cu periatul !

Un alt lucru pe care n'ar trebui să-l uitați este că toți cei care participați la demonstrații, sunteți înregistrați în cartotecă separată, pentru a deconta sumele pe care le-ați primit pentru deplasările voastre, dintr'o țară în alta, pentru răcnetele voastre. Voi vă simțiți mândri când sunteți citați de radio Moscova, dar tocmai asta ar trebui să vă îngrozească deoarece veți fi printre primii care veți lua drumul "pohod na sibir", aceasta vă va fi răsplata. Nu e de mirare, la un moment dat îi veți stingheri și veți deveni periculoși.

V'a intrat în cap că sunteți eroi, că ați înfruntat pe cei ce nu vă sunt pe plac, că v'a felicitat întreaga presă (finanțată de Moscova) și ați fost arătați chiar la televiziune !

Și acolo, la Nord de Cerul Polar, puteți striga în gura mare, mai bine spus veți fi obligați chiar, și atunci când veți fi sătui de viață până peste cap. Posibil să ne întâlnim, nimic nu-i imposibil, numai că atunci eu voi fi brigadier, adică șeful vostru din două motive : eu le cunosc atât limba cât și mentalitatea. Prevăd că vă vor duce să crăpați ca niște câini, căci nimeni, nici băștinașii și nici eu nu vă vom putea ajuta. Viața din tundră e rece ca ghiața și eu vă voi aminti de toate, chiar și de lupta voastră pentru pace și de lozincile scrise cu simbolurile Moscovei, secera și ciocanul, fără a uita și fasciile din prima lor Stemă de Stat, pe care le furaseră din stemele Romei Antice, numai să arate cine sunt ei.

Nu voi uita însă să vă amintesc de jertfele grupării "Anna" din Pirna, de oamenii care au sacrificat totul, până și viața, numai pentru a-și ajuta aproapele, sau pe cei căzuți în mașinăria NKVD-ului.

Gruparea "Anna" a fost condusă de Beichling Hans, de fratele său mai mic și de fiul său Beichling Jochen, din localitatea Lohmen/Pirna la care s'au atașat încă trei din aceiași localitate.

ajutați de muncitorii din cadrul căilor ferate. în zona de ocupație sovietică din Germania tocmai ceferiștii au fost aceia care luptaseră pentru comunism, și acum ei erau cei care luptau mai tare contra lor. De ce ? Pentru că în sfârșit comuniștii își dăduseră arama pe față, dovedind că nu aveau nimic de-a face cu mișcarea muncitorească.

După arestare, toți membri grupării "Anna" au fost aduși în închisoarea din Dresda, din Bautzener Land strasse, unde au avut loc anchetarea și procesul în fața unui Tribunal Militar Sovietic la data de 28-29 Aprilie 1952. Toți cei trei Beichling, au fost condamnați la moarte, restul la câte 25 de ani și deportați în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit NKVD, din Berlin-Lichtenberg.

Desconspirarea lor a fost făcută de Hiecke Johannes-Siegfried, alias "Walter" care avea drept ajutor pe Malkowski, alias "Junker".

în același timp au căzut și subgrupările Hassloch și Dietze din Bdhlen Werke/Leipzig, ca și altele, în majoritatea lor din Saxonia. Prin acest agent, NKVD-ul sovietic a dat o lovitură decisivă arestând mai mult de 150-200 de persoane, care nu aveau nimic comun cu grupările de spionaj organizate de serviciile secrete ale aliațior din Vest.

Hiecke este singurul caz cunoscut care a fost exclus definitiv dintr'o organizație *de* luptă contra neomeniei. El colaborase strâns și corect la început în gruparea "Riesner Eisenbahner" de unde, la sfârșitul anului 1950, a fost exclus din v^uzâ că-și însușise bani și lucruri de valoare care îi fuseseră încredințate din fondul grupării. El, Hiecke făcea drumul din Zonă în Berlinul de Vest, unde punea in vânzare diferite lucruri de artă, colecții de timbre și tot ce se putea preschimba în bani ori lucruri de care aveau nevoie, medicamente sau alimente, Prin relațiile sale a făcut același serviciu și altor persoane particulare, dar și anumitor organizații și grupări, după recomandarea dela om la om. Desigur că și lui îi rămânea destul de mult câștig, căci era considerat de încredere, fiind fiu de preot din Dippoldiswalde.

După cum s'a constatat mai târziu, din momentul în care a fost exclus din gruparea lui, iar toate celelalte persoane și grupări s'au distanțat de el, a jurat o răzbunare cruntă tuturor grupărilor cunoscute sau persoanelor bănuite că fac parte din asemenea grupări. Sigur e că el rămăsese în contact cu unul sau doi din diferite grupe, dar și acest fapt era suficient la început pentru NKVD-isti.

forte chiar și după ce se făcuse o nouă valorizare a mărcii germane în Vest și Est. Pe scurt el a colaborat și cu unii și cu alții, a jucat la două nunți odată, cum ar spune vechiul proverb din țara dela poalele Carpaților.

Cei din Berlinul de Vest s'au bucurat de informațiile primite așa de ieftin, dar cel mai mult s'au bucurat sovieticii, când au găsit o portiță de-a lua contact cu el. Desigur că din primul moment sovieticii au promis multe, până l-au avut bine în mâna lor.

El însă a crezut că îi va duce până va pune mâna *pe o* sumă mai mare de bani și va pleca definitiv în Vest. Sovieticii îl arestează și prin amenințarea cu moartea el începe să "cânte", cum se spune în jargonul poliției, după voia lor. Este adevărat că primește anumite ușurări și o mâncare bună, dar numai atâta timp cât sovieticii aveau nevoie de el, de cunoștiințele lui. De frica morții, începe să spună mai mult decât știa. Astfel sunt arestate persoane care nu au avut nimic de-aface cu vreuna din organizațiile mai sus arătate.

La unul dormise o noapte, pe altul îl cunoscuse în tren sau în vreo sală de așteptare a unei gări între două trenuri, pe o fată sau o femeie o curtase sau o invitase la o cafea, acum i-a vândut pe toți. Multora nu le cunoștea nici numele, dar știa unde locuiesc și cum arată. Deajuns ca să fie cu toții arestați de noua Poliție care îi preda express sovieticilor, ca să dispară pentru totdeauna. Până și pe cei mai buni prieteni i-a trădat, pentru o strachină de cașă, cu toate că știa prea bine că aceștia nu erau vinovați cu nimic.

NKVD-iștii aveau doctrina lor, iar el se temea de moarte. Crezând că- și scapă pielea și poate să-i păcălească pe "Ei", vindea pe toți ! Ei se lăsau păcăliți dându-i de înțeles că el i-a păcălit, și că în curând îi vor da drumul. Dar s'a înșelat.

Sovieticii își jucau jocul și făceau pe proștii, iar el vorbea și declara, dând nume și adrese în fiecare zi. Ei arestau îndată ce aveau datele precise. Dar isvorul lui într'o zi a secat și nu a mai avut pe cine să denunțe, iar frica de moarte făcu să sacrifice și să pârască pe cine-i venea în minte, vinovat ori ba. De aceea așa de mulți oropsiți și jertfiți au căzut în mașinăria NKVD-ului, de unde nu mai exista scăpare.

Se credea la început onorat că cercetările i se fac la Posdarn sau în centrala din Karlshorst, dar de acolo a dispărut pentru totdeauna, după un proces care îi aduce o sentință de care se temuse dela bun început, condamnarea la moarte. Anchetatorii lui își frecau mâinile de bucurie și de pomana ce

NKVD-ul nu i-a dat ospitalitatea pe care o avusese șeful său Hiecke, dar mai mult îl maltratară cu o brutalitate de nedescris din momentul în care nu a acceptat să colaboreze cu ei cum făcuse celălalt. Un lucru este sigur, cel puțin atât cât s'a putut constata mai târziu, el nu a trădat pe nimeni. Închis în centrala din Karlshorst, unde se judecă procesul, a fost condamnat la moarte în vara anului 1952. Pe tot timpul detenției a fost ținut singur în celulă, strict izolat de toți ceilalți arestați din acel timp. Aceasta este și cauza că s'a putut afla așa de puțin despre el, de activitatea lui și de mersul cercetărilor, precum și de confruntările avute cu unul sau altul dintre cei arestați.

Ultimul care a fost confruntat cu trădătorul Hiecke, este Fritz Meisel, din gruparea Klingenthal II.

Astfel se încheia o perioadă de teroare efectuată de sovietici în întreaga lor Zonă de ocupație, acum Republica Democrată Germană, "liberă și independentă".

Toți cei condamnați și neexecutați au luat drumul "Pohod na Sibir", dar puțini au fost cei care au supraviețuit, datorită climei, subnutriției și a disperării de a nu mai vedea niciodată Patria și locurile natale.

O acțiune întreprinsă de sovietici, în Februarie 1953, pe coasta Mării Baltice, a dus la arestarea a zeci de persoane, printre care erau mici propietari de hoteluri, pensiuni, localuri sau magazine ce se mai aflau în proprietate particulară în acel timp. Această acțiune a purtat denumirea secretă de "Acțiunea trandafir" - Aktion Rose -. Cu acea ocazie au fost perchiziționate toate casele de-alungul coastei. O percheziție "â la russe", din casă în casă, dela om la om, dirijată de NKVD din umbră și executată după cum s'a aflat ulterior, direct din ordinul generalului de NKVD, Iwan Serow.

Cei la care s'a găsit literatură occidentală, valută, alimente și lucruri de proveniență "capitalistă", au fost arestați fără multe explicații. Cu aceiași ocazie au fost arestați toți acei care nu puteau dovedi că au domiciliu permanent în această regiune de coastă, care era considerată "regiune specială de securitate a graniței" precum și toți acei ce nu erau în posesia unei autorizații speciale, eliberate de autoritățile de poliție RDG - locale și aprobate de NKVD-ul sovietic raional sau chiar regional.

Majoritatea celor arestați au fost închiși în închisoarea Butzow- Dreibergen, unde tribunalul RDG a lucrat zi și noapte, condamnându-i la diferite pedepse corecționale și “confiscarea averii".

și-au îndeplinit constincios misiunea comună, fără dificultăți și spre mulțumirea șefilor.

Drumul spre fericita Uniune Sovietică putea începe, fără vreun pașaport. Mulți dintre ei au ajuns la Workuta, din timp, ca să aibă ocazia de a lua parte la "Greva Generală" din Iulie 1953. Alții au ajuns în Ural, sau chiar mai departe, în vreun lagăr de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, denumită și Siberia.

Dintre cei rămași în RDG, unii au fost eliberați după ispășirea pedepsei primite și reabilitați, dar nu au mai primit înapoi lucrurile sau averile confiscate, ele trecând automat în patrimoniul Statului RDG. Pedepsele acestora fuseseră ceva mai mici.

Astfel, noul Stat, s'a îmbogățit peste noapte din avutul și sudoarea altora. Desigur că multe dintre hotelurile și pensiunile confiscate au ajuns "Case de odihnă", pentru armata sovietică și familiile acestora, ori pentru funcționarii de Partid ai SED-ului.

întreaga acțiune "Rose" a avut meritul de a furniza baza juricică a noilor stăpâni și a le justifica confiscările făcute.

Sovieticii nu se vor mulțumi cu deportările efectuate, ci ele vor continua până în anul 1955, adică și atunci când alții așteptau să facă drumul întoarcerii pe aceeași cale pe care veniseră. Dar cine să se intereseze de soarta lor, a celor șterși din cartea vieții ?

Pe mulți i-am întâlnit la Workuta și așa am aflat dela ei despre soarta care i-a adus acolo. Pe alții la Jawas, iar despre alții am aflat dela unul sau dela altul, cărora le mulțumesc pe această cale.

Un lucru foarte interesant este că majoritatea guvernelor Occidentale, ori Crucea Roșie Internațională cu sediul la Geneva, cunoșteau și aveau informații precise despre deportările ce se efectuau cu vagoane speciale poștale, atașate la Expresul Paris-Moscova sau la trenul special pentru Armata Roșie, pentru ca soldații și ofițerii lor care plecau în concediu, să aibe o călătorie confortabilă. Trenul era tot cadoul dat armatei sovietice de către Guvernul Republicii Democrate Germane la sfârșitul anului 1949, mai bine zis imediat după ce RDG-ul fusese transformat cu milostivirea Moscovei, într'un Stat "Suveran și Independent". Construirea trenurilor avusese loc în fabrica de vagoane din Dessau, dar nu s'a spus, că aceste trenuri special comandate cu mult înainte, de către SMAD, intrau acum în patrimoniul sovieticilor.

Acest "cadou" îl putem compara cu o monedă care are două fețe : una, comportarea slugarnică față de ocupant și "eliberator", cealaltă, participarea conștientă la crimă, prin

țări de tranzit, până intrau în URSS ? Și nu trebuie uitat faptul că toate aceste țări erau membre ale "Națiunilor Unite" - semnatare ale Chartei dela Geneva din 1949, sau le confund cumva cu vreun stat cum ar fi Cuba, Nicaragua, Afganistan etc. ?

Ar exista și o altă explicație și anume : poate nu au știut despre aceste deportări în massă ; dar după cum arată ziarele și diferitele comentarii, este exclus, deoarece guvernele acestor țări erau "independente și libere" iar fiecare Stat "suveran" răspundea de tot ce se întâmpla în cadrul granițelor sale. Ori m'am înșelat eu ?

Ce atitudine s'a luat față de aceste deportări ? Nu este oare acesta un amestec în treburile interne ale susnumitelor țări ? Sunt oare aceste acuzații valabile numai pentru Hitler cu ai lui ?

Uniunea Sovietică nu a făcut așa ceva ? Nu, vor zice unii, totul este numai o provocare și un amestec în treburile interne ale unei țări care luptă pentru "Pace", pentru revoluția internațională, pentru interesele clasei muncitorești internaționale. Iar dacă s'a întâmplat așa ceva, asta nu reprezenta altceva decât curățirea de elemente reacționare, acțiune întreprinsă spre binele poporului și clasei muncitoare dela orașe și sate din "fericita" Republică Democrată Germană.

Acesta va fi răspunsul Presei Libere, din lagărul socialist. Dar să nu ne pripim, mai întâi să încercăm să disecăm cu obiectivitate și discernământ problemele care ne-au afectat , pentru ca să nu se spună mai târziu că ne dedăm la provocări contra țărilor iubitoare de Pace ; parcă noi ceilalți am fi cu tot dinadinsul partizanii războiului, cu desnădejdile și distrugerile lui, cu lacrimile, cu moartea și foametea ce le aduce. Nu, noi iubim viața cu bucuriile și frumusețile ei pământești, cu zâmbetul dragostei și al fericirii lumești, - dar liberi !

Să pornim așa cum am spus de la început, pas cu pas, și să încercăm să expunem evenimentele în ordine cronologică sau cum vor curge în albia povestirii-documentare.

Noile Guverne ale Republicii Democrate Germane și ale Republicii Populare Poloneze nu erau altceva decât lacheii și pleava societății aduse la putere de către Armata Roșie și NKVD. Armatele lor, miliția, grănicerii sau chiar cei de la vamă, aveau dreptul și datoria de a cerceta și controla marea massă a proletariatului din uzine, din fabrici și țărănimea muncitoare, dar nu aveau voie să se amestece în acțiunile ce se efectuau din

CAPITOLUL IV

DE CE ?

Motto: Remember ! (engl.)

Gangrena buboiului țarist nu a putut fi operată complect de Revoluția din Octombrie 1917 cu toată cruzimea cu care a efectuat-o Armata Roșie, Tschka și întreaga conducere bolșevică-fascistă. In același timp, noul imperiu roșu se forma prin nașterea, peste noapte, a mai multor Uniuni ce reprezentau zeci de neamuri și popoare, cărora tot prin viclenie li se promisese libertatea totală cu drepturi egale, în marea Uniune a popoarelor ce se contura la orizont. Această naștere sângeroasă constituie începutul construcției noului "Turn Babei" de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, sub bagheta marilor maeștri revoluționari ruși, semi-ruși, ori ruși botezați. Se urmărea de fapt o rusificare generală și totală a altor popoare, scopul de bază al totalitarismului sovietic simbolizat de prima lor Stemă de Stat, al sistemului Comunist-bolșevic-fascist.

Conflictele naționale declanșate prin forțarea rusificării au luat forme revoltătoare încât, din primele zile după revoluție, a început rezistența chiar în rândurile muncitorimii proletare - pro sovietice.

Singurul instrument eficace de rusificare era reprezentat de armată, unde ordinul se execută și nu se discută. Acesta a fost motivul care a dus la primul cutremur artificial în sânul conducerii centrale de Partid care s'a grăbit să găsească un militar "rus" capabil și de încredere. Pe acesta îl descoperă în persoana revoluționarului și comandantului renumit de armată, Mihail Vasilievici Frunze (1885-1925) care (după "enciclopediștii" din lagăre) era de origină română. în afară de faptul că era un bun organizator, lui i se datorează și victoria asupra armatei Amiralului rus Alexander Vasilievici Kolceak (1873-1920), unul dintre principalii conducători ai armatei alb-gardiste care, înfrânt în 1919 și prins, a fost executat, după un scurt proces, în 1920.

Tot Frunze este acela care a înfrânt armata alb gardistă din Ucraina și Crimeia, a Generalului rus Baron Piotr Nikolaievici

enormele pierderi de vieți omenești. In schimb îi oferea libera trecere și plecarea în străinătate lui și celor din armata lui care o doreau. Târgul a fost acceptat. Cine a vrut să părăsească Rusia a părăsit-o *și* Crimeia a fost cucerită fără vărsare de sânge. Nici nu se terminase bine înțelegerea, că Generalul Frunze a primit în afară de felicitări din partea Comisariatului Poporului, și o telegramă cifrată, prin care Lenin îl mustra pentru propunerea făcută Generalului Vanghel și pentru slăbiciunea arătată cu ocazia capitulării. Această telegramă se încheia cam așa : "mi se pare că astfel de lucruri nu trebuie să se mai întâmple pe viitor, din contra, inamicul trebuie curățat fără milă"...

După ce-și adunase laurii victoriei pe fronturile de război civil, *ia* 1924, i s'a încredințat postul de Comisar al Poporului pentru apărare. El îl schimba pe Leo Davidovici Trotzki (Bronștein 1879-1940) evreu-rus, care era in acest post din anul 1918, după ce, din Octombrie 1917, fusese Comisar al Poporului pentru afacerile externe. După moartea lui Lenin, între el și Stalin a început marea luptă pentru preluarea puterii, care până la urmă a dat câștig de cauză lui Stalin. In 1927, Trotzki este exclus din Partidul Comunist, iar în 1929 expulzat din URSS, fiind acuzat de activitate antisovietică. Aici trebuie menționat faptul că toți cei care aveau un astfel de cap de acuzare, în URSS erau executați imediat după citirea sentinței,

După un an in acest post de răspundere, Generalul Frunze moare, poate de moarte bună, dar poate și ajutat de oamenii lui Derjinski, la ordinul lui Stalin, deoarece dacă nu ar fi fost ajutat să moară, mai trăia, căci abia împlinise 40 de ani. Și aici enciclopediștii din lagăr, susțineau că Stalin nu a putut uita înțelegerea de care a dat dovadă Frunze, fața de generalul Vanghel, cu care nu fusese de acord. Dar putea fi și gelozia și invidia, din cauza marii admirații de care se bucura Generalul Frunze, văzând în el, precum a văzut și mai târziu în Mareșalul Jukow, un adversar.

Anul 1924, este anul marilor dezbateri de răscruce în politica internă - militară. Revoluționarii militari ruși reușiseră definitiv să-și bage clanul militar ca o parte importantă în planul cincinal ce intra în vigoare,

Stalin a adus în prim plan în ofensiva sa, în timpul Conferinței Partidului Comunist dela Moscova, ce a avut loc între 9 și 12 Iunie 1923, desființarea sistematică a unităților Mahomedane, precum și atacarea și condamnarea deschisă a Sultanului Galiew, teoreticianul Armatei Roșii Mahomedane.

sovietică, arestat, condamnat și executat. Cu el a fost arestat și executat și Generalul lakir al cărui fiu de 14 ani a fost trecut prin diferite lagăre de muncă, iar în anii 1951-1953 se afla în lagărul minei nr.7 dela Workuta, perioadă în care mă aflam și eu acolo.

Această nouă metodă constituia drumul cel mai scurt pentru rusificare, prin efectuarea serviciului militar obligatoriu de către toate grupările etnice. Noua lege dădea pe hârtie, pentru ochii lumii, libertate națională și independență deplină tuturor minorităților conlocuitoare. Numai că serviciul militar, ordinele, instrucția și orice comunicare se făceau doar într'o singură limbă, cea "rusă".

O altă lege în acelaș sens s'a dat la 1 Februarie 1944, chiar in timpul războiului (un bluff pentru Occidentali), prin care, Sovietul Suprem, decidea formarea de unități republicane ale forțelor armate, iar resorturile dela nivelul Ministerului Apărării Unionale să fie trecute la nivelul resorturilor unionale republicane. Efectul dorit a avut loc, mai ales după terminarea celui de al doilea război Mondial, când a avut loc recunoașterea Uniunii Sovietice ca putere mondială. Scopul propus fusese atins și nimeni nu se mai putea opune rusificării prin armată.

Pe plan politic - perfid - , Moscova a lăsat intenționat să fie subapreciată de aliații ei, de corpul diplomatic al acestora, ea mergând nestingherit pe drumul *pe* care și l-a propus.

Așa se face că, în cadrul Organizației Națiunilor Unite, la dispoziția Moscovei, s'au instituit trei voturi de la uh singur stăpân, în vreme ce americanii, englezii și francezii, aveau fiecare numai câte un vot, ceeace reprezenta o categorică superioritate sovietică realizată.

Atât pe plan intern, cât și pe tărâm extern sau militar, RSS Bielorusia și RSS Ucraina au drepturi independente numai pe hârtie și execută fără crâcnire toate directivele Moscovei.

La Organizația Națiunilor Unite sau altundeva, există reprezentate trei state independente, iar Occidentul se lasă conștient prostit de noua modă a secolului al XX-lea.

Am sărit peste gard înainte de a termina tema începută. De aceea voi continua cu problema internaților imediat de după război, în zecile de lagăre speciale de internare din întreaga Germanie, în cele patru Zone de ocupație militară, indiferent de Est sau Vest.

Nu este rușinos să cazi prizonier de război în mâinile inamicului, dacă acesta devine la un moment dat superior, prin poziție tactică, armament și tehnică. Soarta bună sau rea și-a

ocupate temporar, pentru motive politice sau militare, ori pentru securitatea și liniștea populației, fie ea majoritară sau minoritară.

Internarea după război, cum a fost făcută in Germania învinsă după 1945, a fost diferită, căci după sferele de influență politică din acel timp, una era să fii internat in Vest și alta era să fii internat in Est. In timp ce in Zona de Vest a Germaniei, internații erau pentru denazificare, ca urmare a Înțelegerilor dela Yalta și Potsdam, in Zona de Est a Germaniei, internații erau reținuți pentru securitatea forțelor armate sovietice. Chiar dacă pentru unii ar suna absurd, aceasta este adevărul timpului. Trupele de ocupație din Vest, fie ele franceze, engleze sau americane, se plimbau nestânjenite in Zonele lor de ocupație, neintâlnind nici o reacție ofensatoare din partea populației civile, în afara unor incidente mărunte de delapidare. In Zona Sovietică, toate trupele erau încazarmate și nu aveau nici un fel de contact cu populația civilă, în afară de unele întâlniri din umbră aranjate de ambele părți ; din cauza evenimentelor și incidentelor precum și a comportării trupelor de "davai ceas" la ocuparea Germaniei, dar și după război. Dezertările și fuga dela unitate pentru a fura sau viola, erau la ordinea zilei. Aceasta este și cauza pentru care s'au întâmplat incidente grave, fapt pentru care organele de Securitate Sovietice au strâns mai mult șurubul prin represiune ori prin scăderea rațiilor de calorii, ori mărirea rației de calorii pe cartelă, când nu se mai putea găsi nimic de cumpărat în magazine. Această fază se poate califica în felul următor : Noi vă dăm totul, voi trebuie să cumpărați ceea ce găsiți, iar de nu găsiți - este vina voastră.

De la bun început conducerea politică și militară sovietică avea directive gata pregătite și o mulțime de instrucțiuni venite de la Moscova, pentru trierea majorității populației civile de foști militari eliberați, invalizi de război, membrii trupelor de poliție și auxiliari etc. Toți acei care cădeau în aceste grupe sau grupări, erau din oficiu internați, chiar dacă nu luptaseră pe front și fuseseră doar concentrați sau recrutați în aceste unități militare sau para-militare. Majoritatea refugiaților din teritoriile de Est, declarau că ori cine încerca să protesteze, indiferent pentru ce, era internat. Pentru a fi siguri, orice suspect era acuzat și condamnat pentru fapte fanteziste inimaginabile pentru mintea omenească.

La sfârșitul anului 1945, sovieticii și-au dat seama că țelul propus, a fost îndeplinit, iar groaza lăsată de "eliberatorii" trupelor de "davai ceas", ca și internările masive, au făcut ca

In 1946, rândurile celor internați s'au rărit considerabil, prin mortalitatea ridicată datorată epidemiilor și subnutriției.

Astfel se face că rețetele vechi din primele zile ale puterii sovietice, verificate în Rusia, dădeau acum roadele scontate. Rezultatul a fost chiar pentru ei uimitor, "turma" își urma drumul dictat de cioban și de câinii acestuia.

Zona Sovietică a Germaniei, a devenit peste noapte un lagăr de concentrare, populația fiind înfricoșată iar granițele impuse de aliați tot mai aspru păzite și îngrădite cu sârmă ghimpată. Culmea o ating când în mod deschis și în colaborare cu cățeii lor încep la 13 August 1961 construirea în Berlin a "Zidului Rușinii", cum este denumit și amintit de berlinezi. Toate acestea s'au petrecut cu asentimentul Occidentalilor care, cu "ochii înlăcrămați" priveau diversele demonstrații care aveau loc. Dar fără să miște un deget pentru a face ceva ; din contră, după scurt timp se întâlneau pupându-se, de parcă erau homosexuali. Berlinezii, care sunt foarte spirituali, au găsit și o lozincă, corespunzătoare a timpului : "împiedecat de a fugi, obligat de a rămâne" - în germană :"Zum Flucht verhindert, zum bleiben gezwungen".

In 1948, sovieticii eliberează primul lot mai mare de internați. Prin sistemul lor de înfometare introdus în toate lagărele cunoșteau perfect totul despre fiecare persoană în parte, astfel că eliberați erau numai acei care primeau verdictul dela ofițerul politic NKVD-ist. Acesta garanta cu toată siguranța că cel eliberat nu va periclita pe viitor sub nici o formă politica sau ordonanțele date de sovietici.

Din primul lot de eliberați, în marea lor majoritate, spre surprinderea populației, erau foștii conducători NSDAP, prea puțini muncitori și țărani și nimeni din tineretul sau refugiații din Silezia.

Trebuie menționat faptul că, în Germania de Vest, în toate cele trei zone existente, nu se mai afla nimeni internat în lagăr la ora aceea , toți fiind de mult eliberați prin trieri consecutive.

Următorul lot de eliberare a avut loc în Ianuarie 1950, iar cei rămași, încă destul de mulți, au fost condamnați la pedepse între 20 și 25 de ani.

Un lucru destul de interesant este și faptul că tribunalele militare sovietice, care înscenau procesele și condamnau, înregistrau condamnarea cu o dată anterioară : la începutul anului 1949 sau chiar la sfârșitul anului 1948. In același timp

Această metodă înaintată" sovietică a fost aplicată atât în lagărele speciale din Zona Sovietică de ocupație a Germaniei, cât și în lagărele de prizonieri de război de pe teritoriul URSS-ului.

Sovieticii sunt însă foarte fricoși, mai ales când este vorba să fie condamnați de opinia publică mondială în caz că secretul se dezvăluie înainte de a fi prins rădăcini pe "parchetul internațional".

Urmarea este că toți cei care au făcut parte din comandourile pentru îngropat morții, în lagărele speciale de deținuți politici sau internați, în perioada anilor 1945-1950, au fost condamnați apoi la câte 25 de ani. Acești gropari fuseseră anume aleși și trecuți în brigăzile de muncă, tocmai de către administrația lagărului, care era sovietică. Criteriul era să fii sănătos și să poți munci la săpatul gropilor comune unde trebuiau băgați, după timp și perioadă, zeci până la sute de cadavre. Ei nu puteau elibera aceste comandouri care îngropaseră sute, mii și chiar zeci de mii în lagărele din Sachsenhausen, Buchenwald, Torgau, Bautzen etc.etc. Acești gropari adunați din rândul țăranilor internați, deveniseră martori oculari prin faptul că lucraseră la săparea gropilor și puteau deveni, în caz de eliberare, acuzatorii principali într'un proces "mamut" de tipul celui din Nunberg. Morții îngropați, muriseră de “moarte bună" și nu fuseseră gazați sau secerați de boli și sub alimentație !

O altă grupă de internați, condamnată între 1945-1950, a fost constituită din toți cei care au lucrat în posturi cheie de statistici, fie pentru alimentație (bucătărie), fie pentru repartizarea internaților la diferite munci sau la magaziile de îmbrăcăminte și farmacie ; fără exagerare, aproape întregul personal sanitar. Ultimii erau cei vinovați și răspunzători pentru fiecare mort și nu sovieticii. Nu se punea întrebarea dacă mortul fusese subalimentat, sau suferise de o boală contagioasă. In farmacia lagărului nu se găsea decât cretă, din care se făceau porții de praf cu care dădeau bolnavului o speranță de a se însănătoși. Fără să le dezvăluie adevărul, medicii le dădeau pentru dureri de cap, tbc., gripă, anghină, scorbut, distrofie, reumatisme și altele, aceleași prafuri, căci altele nu aveau.

Dar aceasta era o crimă, vor spune unii, și adevărul este că într'adevăr era o crimă, însă nu din partea medicilor, ci a sovieticilor care nu aduceau medicamentele necesare spunând că nu au de unde deși aveau de toate din plin, chiar și depozite cu lămâi si banane, când era vorba de propaganda partidului ;

25 de ani. Astfel de cazuri s'au petrecut majoritatea în lagărele prizonierilor de război.

Ștampilat de sovietici cu Paragraful 58, indiferent de aliniat, îți începeai excursia "fără pașaport" prin toată întinderea Golgotei Răsăritene unde, o dată ajuns la destinație, începea sistematic spălarea creerului prin înfometare și muncă forțată, mai ales dacă lucrai în zonele Polare sau Nord Polare unde, la 42 de grade minus, trebuia să ieși la muncă. Câți se întorceau de la muncă nu interesa pe nimeni, principalul era numărul lor, vii sau morți, indiferent dacă majoritatea erau degerați sau nu, importantă fiind doar îndeplinirea planului.

Câți au murit în acest fel, nu întreabă nimeni dintre aliații occidentali, care într'un fel erau și ei părtași la acest "pohod".

Un astfel de grup a fost cel care a purtat denumirea de "Contigent Special", pregătit în primele zile ale lunii Septembrie 1950 în Centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg. îmbarcarea a fost făcută într'un vagon al Căilor Ferate Germane pe care stătea scris cu litere mari "Deutscher Dienstwagen", iar întreg interiorul era transformat în vagon închisoare, cu celule mici, după modelul vagoanelor cu aceiași utilizare, "Stolipin", de fabricație sovietică.

"Stolipin", cunoscut în Uniunea Sovietică și folosit ca vagon-închisoare, era destinat unor mici transporturi, comune sau individuale, cu o mulțime de compartimente, izolate între ele. Inventatorul, al cărui nume îl poartă vagonul, este fostul Ministru de Interne, mai târziu și Prim-ministru țarist, P.A. Stolipin (1862-1911).

După revoluția din 1905, Țarul Rusiei a abrogat legea din 9 Noembrie 1906 prin care se dădea dreptul de proprietate țăranului asupra ogorului de care dispunea. Căci decretul Țarului Alexandru al II-lea, din 1861, decidea eliberarea mujicului rus din iobăgia boerilor și a propietarilor de pământ. Aceștia deveniseră în fond proletariatul țărănesc, pe întregul întins al Rusiei. Stolopin venise în ajutorul lor, în baza decretului din 1906, scoțându-i din tradiționalul "Comunal Sătesc" de unde ca membri ai coperativei sau ai sfatului rural, deveneau o dată cu împropietărirea stăpânii (visul de veacuri al țăranului rus) gospodăriei și ogorului primit sau cumpărat. Era deci Stolipin un revoluționar ? Nu, el a fost un realist al timpului său și cel puțin un "om" înțelegând nenorocirea țăranilor.

De aici i se trage și moartea, deoarece tocmai revoluționarii

din pază. Aceasta arată încă o dată că Revoluționarii-teroriști colaborau strâns cu Poliția Secretă cu care se înțelegeau conform principiului "serviciu contra serviciu". Dintre cunoscutele personalități comuniste conducătoare după 1917 și care au colaborat strâns cu OHRANA _ Poliția Secretă țaristă - a fost și gruzinul J.V. Stalin. Despre el, la timpul său.

Vagonul a fost adus până la Frankfurt/Oder de un tren personal, de unde apoi a fost atașat la trenul Internațional "Blauen-Express", care făcea regulat ruta Paris-Moscova. In același vagon a fost transportat (deportat) și viitorul meu prieten, Erich Morchel, pe care l-am cunoscut în lagărul nr.2 din Workuta. Numai cu câteva zile înainte plecase un asemenea transport cu o parte din groparii lagărului Buchenwald. Așadar aceste vagoane cu inscripția "Deutsche Dienstwagen" au făcut regulat ruta Frankfurt/Oder-Moscova până în anul 1955, transportând, de fapt deportând, condamnații Tribunalelor Militare Sovietice, deportați în vagoane germane, sub ocrotirea umanismului comunist, chiar și la 8 ani de la terminarea războiului. Viitoarele baze militare și șantierele de Construcția Socialismului Sovietic primeau mână de lucru ieftină, oameni al căror nume erau șterse din registrele de stare civilă , ca nimeni să nu se mai poată interesa de soarta lor, căci aceștia oficial, nu mai existau.

Sâ mai rămânem un timp însă în zona de ocupație sovietică a Germaniei și să nu ne grăbim, căci cu toții vom ajunge acolo unde ne vor trimete sovieticii, spre a găsi fericirea cea mare, pe care unii au visat-o mereu, alții o visează încă.

In lagărul special nr.4 - Bautzen, din zona de ocupație a Germaniei, în afară de cei 6000-8000 de condamnați și condamnate, mai era un contigent între 3000-5000 de internați în perioada anilor 1945-1950, pe care sovieticii îi izolaseră, după cum s'a aflat din mai multe convorbiri între ofițerii politici de NKVD, spre a fi feriți de mânia poporului. In timp ce condamnați! aveau pedepse de câte 10 sau 25 de ani, internați! erau izolați pe termen nelimitat și fără o sentință judecătorească, constituind în primul rând un "Zălog" sovietic, în al doilea rând o precauție sovietică, deoarece prin serviciul lor împânzit în lagăr aflaseră că aceștia vor deveni recalcitranți, în momentul când vor fi eliberați.

Prin acest sistem de spionaj, au avut posibilitatea să-i separe pe toți cei care au colaborat cu ei, de cei care erau, sau le deveniseră dușmani deschiși. Această ultimă grupă se putea împărți iar în două părți ; prima, periculoșii, a doua, inofensivii,

Sovieticii deportau tot ce era tânăr, dar mai ales pe cei specializați într'o anumită meserie de care aveau mare nevoie căci le lipsea cu desăvârșire mâna de lucru calificată. Totodată ei îi rețineau și pe cei care trecuseră de 40-45 de ani, căci aceștia nu mai erau de reeducat, după cum spuneau ei. Asta explică și numărul mare al mortalității în lagărele din Germania, în rândul celor mai în vârstă.

Nu putem compara acest grup din anii 1945, 1946, 1947 cu grupurile tinere care, în majoritatea lor, au supraviețuit și care au intrat în lagăre după acești ani.

Pentru a avea o imagine mai bună asupra situației reale din și despre grupul "internaților", am încercat să fac o mică statistică, cu un număr de circa 184 de internați din Bautzen, ale căror nume și date, le-am strâns cu multă migală ani de zile dela foștii camarazi de suferință care m'au ajutat cu mare plăcere și cărora le mulțumesc pe această cale, fără a le da numele.

Dintre cele 184 de persoane internate între anii 1945-1950 în Bautzen, unii au murit în lagăr, alții au fost condamnați și deportați în Uniunea Sovietică unde au murit sau au supraviețuit, iar alții au fost eliberați în Ianuarie și Februarie 1950.

Prin prezentarea de mai jos, ne putem da seama că în fond sovieticii nu s'au lăsat impresionați de nimeni și de nimic, nici chiar atunci când cei în cauză nu erau cetățeni germani și cu atât mai mult cu cât atât ei cât și țările lor, ai căror cetățeni erau, nu participaseră la ostilitățile războiului. Sovieticii nu au găsit de cuviință să înștiințeze nici măcar guvernele sau secțiile diplomatice ale țărilor respective, sau poate că nici nu era nevoie, după cum gândeau ei. Nu au ținut cont nici de "persoane diplomatice" ca de exemplu consuli de onoare sau onorifici, care au fost arestați în 1945, internați și lăsați să moară, refuzând să le dea ajutor medical special când fuseseră rugați în acest sens de medicii de origină germană internați.

Astfel s'a aflat în Bautzen, în lagărul de Internați, Consulul Onorific al Spaniei din Leipzig, Ludwig Devrient, născut între anii 1890-1895. Deasemenea Consulul Onorific al Norvegiei din Leipzig, Dietrich, născut între 1872-1877. Primul a murit în 1947 în secția de izolare TBC, din cauza unui tbc-deschis datorat subalimentației, al doilea a murit în 1946 tot de TBC, dar și în urma maltratărilor.

Preotul evanghelic Lange, unul dintre numeroșii preoți evanghelici și catolici internați, a fost transferat de NKVD în 1948, în alt lagăr, iar un predicator mormon sub numele de

din străinătate, unul din Basarabia, unul din Bucovina, unul din Ungaria, unul din Polonia și 12 din Silezia.

Erau 6 generali și ofițeri din armată sau poliție, 14 medici din serviciul sanitar, 3 directori, fabricanți, ingineri, tehnicieni și specialiști, 21 învățători și 11 profesori, restul țărani și muncitori.

Nu pot trece peste acest capitol fără a scrie și câteva rânduri despre soarta unei fete de 10-15ani. A fost arestată de către sovietici împreună cu tatăl ei, Chrissulis, un grec care după moartea soției venise în Germania cu fiica lui, spre a se specializa la o fabrică în apropiere de Leipzig, unde a fost arestat de către NKVD-ul sovietiv și internat.

După primii ani de izolare în lagărul de femei, fata a ajuns să lucreze la bucătăria lagărului, dar nu a putut să-și mai ajute tatăl, care a murit de subnutriție și boală. Fata a devenit amanta șefului bucătar Friederich Rudidin, din împrejurimile Dresdei. Ce copilărie fericită i-au oferit sovieticii acestei tinere fete și ce amintire îi va rămâne despre "eliberatorii Europei și a omenirii"!

Capitolul acestor internați trebuie încheiat cu menționarea celor din Silezia, mai ales a acelora care erau din împrejurimile orașului Breslau. Un lucru însă este bine cunoscut ; sovieticilor le era frică de cei originari din Silezia. Ii socoteau nebuni deoarece ei luptau mai departe, chiar după ce generalii germani semnaseră capitularea, fie că erau soldați sau civili, copii sau bătrâni, fetițe sau bunici, fiecare făcându-și datoria. Niciunul nu dorea să cadă în mâinile "eliberatorilor", a acelor siniștrii "davai ceas".

Citind cu atenție lista acestui grup de internați din Bautzen, vom putea constata cu ușurință că majoritatea lor erau oameni simpli, poate chiar proletariatul de bază al poporului german, (vezi lista nr. 1, în anexă).

Unii se odihnesc pentru vecie în Bautzen, pe alții i-am întâlnit la Workuta, pe alții în Dumbravlag, iar pe unii dintre ei după 20 de ani, după eliberare, aici acasă. Anii au trecut, noi am îmbătrânit, dar spre fericirea noastră și a familiilor noastre, am supraviețuit.

Mulți dintre tiranii timpului, care dețineau puterea, se încununaseră cu coroanele de lauri ale "victoriei" prin reținerea și distrugerea noastră. Acum, după ani de zile, prăbușiți din înălțimile atinse, își dădeau sufletul ca niște milogi în fața

CAPITOLUL V

CINE ERAU EI !

Motto: Quam Ebet infirmas adiuvat ira manus.(lat.)

Aici ar fi locul să amintesc de un criminal, - o unelti a sistemului - de care a depins soarta mea, a lor, a celor mai sus amintiți, a întregii populațti germane din zona Sovietică de ocupație, a populației țărilor baltice, a basarabenilor, rușilor albi din Bielorusia, a polonezilor și a evreilor din Polonia de Est, a ucrainienilor din Ucraina de Vest, a ungurilor și a mai multor naționaEtăți din marea închisoare comunistă- bolșevică-fascistă, care se cheamă Uniunea Sovietică : este vorba de Generalul de NKVD, Iwan Serow.
Serow a fost un criminal notoriu, înainte de război, în timpul războiului și după război. Națiuni întregi se cutremură la auzul acestui nume care și-a înscris "victoriile" cu litere de sânge nevinovat în Cartea Istoriei, la capitolul "Sistemul Comunist".
încă înainte de război, în timp ce Nikita Hrușciov era primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucraina, Iwan Serow avea funcția de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne. La ordinul lui Stalin și Beria, Serow a organizat marile deportări în massă din Polonia de Est, Basarabia și țările Baltice unde, cu biciul și teroarea și-a înscris numele în istorie ca un "Simbol" al Sistemului Comunist.
După terminarea celui de-al doilea război mondial, când Uniunea Sovietică devine peste noapte o putere mondială, el primește misiunea de a organiza Serviciul de Securitate în zona de ocupație sovietică din Germania, căpătându-și astfel recompensa pentru "serviciile" aduse în numele Păcii și Libertățu.
Germania învinsă trebuia pusă la punct. Prin talentul lui organizatoric și cel al oamenilor săi, la numai câțiva ani, sute de mii de oameni au fost deportați, internați și condamnați, dându-și sufletul în numele Construirii Socialismului, în miile de lagăre de exterminare, fie în Germania-sovietizată, fie în întinsa Golgotă Răsăriteană sau cea nordică-polară. Tot el este acela care a avut un cuvânt de spus la 17 Iunie 1953 când a avut loc răscoala din Berlin și în Zona Sovietică din Germania, fund în

Hrușciov era singurul care avea încredere deplină în el. Știa cât de crunt și însetat de sânge și de putere era și deci că se putea bizui pe el la nevoie.

Cât de credincios îi era lui Hrușciov o dovedește faptul că la 26 Iunie 1953, ziua în care a fost arestat Beria, era mai mult sau mai puțin pus în temă, aflându-se mereu în apropierea locului de operațiune strategică. Mai mult, Hrușciov propune ca Beria să fie încredințat lui Serow, pentru care garantează personal. Ceilalți însă, și mai ales Mareșalul Jukow, - care îi fusese victimă directă - erau contra, ca la urmă să cadă de acord ca Beria să fie predat generalului de armată Kirill Semjonowitsch Moskalenko, din Noembrie 1953 Comandantul garnizoanei militare Moskova ; în Martie 1955 numit Mareșal al Uniunii Sovietice. Acesta face parte din Completul de judecată al lui Beria și compania.

Nu i s'a dat postul lui Beria cu toate că Hrușciov ar fi dorit să aibe un om de încredere în această funcție, dar ceilalți au considerat că i se cuvine lui Sergej N. Kruglow. Acesta avea atunci gradul de generalcolonel și devenise cunoscut în lumea întreagă, prin faptul că la Conferința dela Yalta, între 4 și 11 Februarie 1945, fusese responsabilul cu Securitatea Conferinței și a participanților. Cunoscut era și Iwan Serow, dar să nu anticipăm și să nu precipităm lucrurile.

Nikita Hrușciov preluase postul de Primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucrainian în timpuri foarte tulburi, din dispoziția personală a lui Stalin, în locul lui S. W. Kossior.

Pentru el acesta nu era un necunoscut, ci un vechi prieten cu care colaborase pe timpul când avusese mai multe posturi de răspundere în Ucraina, înainte de a fi chemat de Stalin la Moscova.

Stanislaw W. Kossior preluase acest post important încă din 1929, din mâinile lui Lazăr Moiseievici Kaganovici, de origină evreu, ce fusese rechemat de Stalin la Moscova. Trebuie menționat că Kossior, cunoștea și vorbea perfect limba ucrainiană, argument în virtutea căruia s'a menținut atâta timp în acest post de răspundere. El supraviețuise cu bine anilor 1932-33, când s'a efectuat colectivizarea, precum și marea curățenie din partid și armată din 1936-37, având ca om de încredere și executor pe un alt criminal, - cunoscut în calitate de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne Ucrainiene, - A.J. Uspenskij. Din ordinul lui Stalin, Uspenskij arestează în 1936 pe Postyschew, al doilea Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist ucrainian și în 1937 îl execută prin împușcare, ca la rândul lui să fie și el arestat și executat în 1938, in perioada când Hrușciov își lua

toate dorințele, rămânându-i mai departe credincios devotat, chiar și atunci când serviciul sau misiunea l-au dus la distanțe mari de șeful său. Pentru serviciile aduse, Hrușciov nu-1 uită și, în 1954, îi încredințează postul de răspundere de Președinte al Comitetului pentru Siguranța Statului, sub noua denumire de KGB, post pe care îl deține până în 1958.

La începutul anului 1956, mai bine zis in Februarie, Hrușciov i-a încredințat postul de Ministru de Interne al URSS-ului lui Iwan Serow, în timp ce Sergeij N. Kruglow dispare fără urmă. Totuși numele lui Kruglow va rămâne veșnic în istoria Sistemului Comunist, scris cu sângele nevinovat al sutelor de victime dela Workuta, la 1 August 1953 și Karaganda 1954.

Această dispariție nu a surprins pe nimeni, deoarece Kruglow fusese ani de zile omul de încredere al lui Stalin și Beria, un intim informator al lui Stalin și un prieten al lui Gromiko. El nu numai că nu mai putea face parte din noua elită comunistă, dar cu ziua de 14 Februarie 1956, ziua începerii celui de-al XX-lea Congres al Partidului, trebuia să dispară, indiferent cum, căci marele său protector, Stalin, urma să fie mazilit de Hrușciov în urma cuvântării ținută în secret la 25 Februarie 1956, când s'a făcut așa zisa ruptură cu "Era Stalinistă", o altă inducere în eroare a Occidentului.

Odată ajuns la putere, "turistul" Hrușciov, alături de aliatul său Bulganin, pleacă la Londra unde face o vizită oficială, cu care ocazie Securitatea delegației fusese încredințată lui Iwan Serow. Poate a fost o greșală politică sau un pas intenționat făcut de Hrușciov, deoarece în momentul în care presa engleză și internațională, cu sprijinul larg al populației și al emigraților din țările Baltice, a manifestat deschis împotriva lui Iwan Serow, "Călăul țărilor Baltice", cum era denumit, acesta a fost imediat expediat acasă. Hrușciov, hâtru la toate conferințele se face că nu-i înțelege pe englezi, sau nu vrea să-i înțeleagă și, mai având nevoie de Serow, nu-1 mazilește.

In Octombrie 1956 încep în Ungaria frământările interne, care duc la revoluția deschisă împotriva sovieticilor. Serow este acela care primește misiunea de a intra în acțiune și nici decum aceia care au fost de-atâtea ori pomeniți în presă. Ca ajutor și subaltern îl ia pe KGB-istul camuflat în diplomat, Andropow cu care lichidează revoluția ungară, trecând toate elementele antisovietice prin foc și sabie.

Occidentul însă, "plin de umanitate", își dă arama pe față, fără a mișca un deget, reacționează doar prin discursuri pompoase la radio, ceeace nu l-a intimidat câtuși de puțin pe marele aliat sovietic ! Astăzi Apusului îi pare rău că a pierdut trenul încă din

educație și un instrctaj cu totul aparte, în comparație cu brutele ordinare din rândurile KGB-ului care erau instruiți mai ales pentru misiuni interne. Andropow primise o foarte bună educație "Diplomatică", în cadrul căreia lucra în toți anii, *paralel* activând la perfecționarea rețelei de organizații internaționale și instituții camuflate, rețea care servea celor din Moscova drept perdea pentru intențiile lor reale. Reședințele acestor organizații se aflau toate în afara granițelor URSS și numai Centrala conducătoare era la Moscova.

Prin secția condusă *de* Andropow sunt recrutați *și* triați sute de agenți- diplomați ce vor fi infiltrați în forurile conducătoare din Organizația Națiunilor Unite ; în mai toate sectoarele, de unde se poate face propagandă pentru Uniunea Sovietică, sau para orice lovitură directă sau indirectă împotriva ei. Un alt exemplu este Geneva, unde nu există sector al organizațiilor internaționale în care agenții sovietici să nu dețină un post. Voi reveni cu detalii asupra acestei teme la timpul potrivit, pentru a face cunoscut cât mai mult din activitățile lor "legale" și ilegale. Dar să ne întoarcem unde am rămas.

Hrușciov combătea "Cultul personalității lui Stalin" și îi făcea mare plăcere când ziarele scriau numai despre el, despre excursiile și vizitele lui în mai toate țările lumii, motiv pentru care i s'a dat porecla de "turist".

Hrușciov a început "curățirea" Comitetului Central, când oameni ca : Molotow, Malenkow și chiar Bulganin, cu colaborarea căruia preluase puterea, au *fost* înlăturați. Desigur că nu i-a dus în fața plutonului de execuție, ci i-a trimes cu domiciliu forțat cât mai departe, cum a făcut-o *de exemplu cu* Malenkow care a ajuns în Karaganda. Aici va trebui să *stea și el la coadă, alături de* majoritatea foștilor deținuți politici sau *deportați de diferite* naționalități, să-și cumpere pâinea zilnică sau *bucățica de carne.*

Aici și numai aici cunoaște fața adevăratului comunism și urmările acestuia, *și își dă seama de teroarea* organelor NKVD sau KGB. Aici își *găsesște adevărații prieteni și frați de* soartă, căci după cum am aflat mai târziu, *el* "Ateul", *s'a* atașat unei secte creștine cu care își făcea zilnic rugăciunile, pentru *iertarea păcatelor. Molotow a* ajuns într'o vilă, un fel de azil de bătrâni, alături de *cei din* vechea gardă unde, cred, spre "bucuria" lui, îl va întâlni tocmai pe *cel care* l-a mazilit, adică pe Hrușciov în persoană. Aceasta a fost și soarta celorlalți și a familiilor lor.

Hrușciov avea marea slăbiciune de a se pupa în bot cu mai toți marii lumii cu care s'a întâlnit. Tocmai aici este și enigma căderii lui. El le cerea redactorilor de ziare ca astfel de fotografii să fie

Deci într'un cuvânt Hrușciov nu a fost cu nimic mai bun decât Stalin, numai că a întrebuințat metode mai avansate, după cum ar fi declarat un comunist la o ședință de partid.
Nikita Hrușciov s'a atins chiar de drepturile nescrise ale NKVD-ului, pe care le-a luat și împărțit pe resorturi diferitelor ministere și secții. Drepturi câștigate și "muncite" de NKVD-iști ani de-a rândul, chiar din primele zile ale revoluției, prin renumitul părinte al KGB-ului de azi, Derjinski, lucru pe care îl va plăti scump odată.
Și acest detaliu la rândul său. Să nu ne pripim !
In 1958, îndepărtează fără urmă pe credinciosul său călău, Iwan Serow, care l-a servit ani de zile și i-a netezit drumul spre culmile înalte ale puterii absolute. Martorii și umbrele trecutului trebuiau să dispară și, odată cu ei, toți colaboratorii lor. Asta-i politica superioară sovietică. Unul dintre ultimile mari servicii făcute de Iwan Serow stăpânului său Hrușciov, pe care l-a păzit și slujit ca un câine credincios ce era, a fost prezența lui la executarea conducătorilor maghiari ai Revoluției Ungare din 1956;
In ziua de 16 Iunie 1958, la orele 6 dimineața, au fost executați de către călăul armatei sovietice : Primul ministru Imre Nogy, Ministrul Apărării Pal Malâter și jurnalistul Miclds Gimes. Corpurile lor neînsuflețite au fost scoase din închisoarea centrală din Budapesta, unde se efectuase executarea și duși cu o mașină a Armatei Roșii pentru transportul de arestați. De față la această execuție au fost Generalul de NKVD și Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice Iwan Serow și colonelul sovietic Schumilin, - din partea sovieticilor, - fiind însoțiți de Primul Secretar al Partidului Uniunii Ungare, lânoș Kadar. Acesta mai asistase, cu nouă ani în urmă, la executarea celui mai bun prieten, pe care el îl trădase, Lăszld Rajk.
Anchetatorii sovietici din NKVD și colaboratorii lor unguri i-au asasinat, conștient încă din timpul anchetei, pe doi din cei zece acuzați. Este vorba de secretarul lui Nogy, Jozsef Szilâgyi și de ministrul de Stat Gâza Losonczi. Ultimul, care făcuse greva foamei, a fost asasinat din dispoziția medicului închisorii, care la rândul său executa ordinul primit din partea sovieticilor, doctorul Bencze, prin introducerea furtunului de alimentație în plămâni și nu în stomac.
In timp ce se dezbătea procesul lui Imre Nogy, Andropow primise dela Hrușciov misiunea de a pregăti lichidarea lui Iwan Serow.
Andropow a revenit de multe ori la Budapesta, unde a dat personal directive și a pregătit condamnarea acuzaților, prin omul său, colonelul Schumilin. A fost rechemat la Moscova și cu siguranță îi

președinte al Poliției din Budapesta, care trecuse de partea revoluționarilor.

Andropow fusese Ambasador Sovietic la Budapesta între anii 1954 și 1957, iar între anii 1957 și 1967, *șeful secției* de relații a Partidului Comunist cu Partidele Muncitorești din țările socialiste pe lângă CC al URSS-ului din Moscova. Acest mic detaliu arată clar puterea de care dispunea Andropow și cât de nelimitată era, de vreme ce l-a putut îndepărta pe Iwan Serow.

Perversitatea sovietică se poate constata și din măsurile luate, pentru a-i izola pe cei acuzați și chiar pe apărătorii lor de lumea din afară și de presă.

Judecătorul însărcinat la început cu procesul a fost Zoltân Rad6 care, pierzând din încrederea ce i-o acordase Andropow, își pierde și funcția.

La 9 Iunie 1958, în prima zi de proces, Președintele Tribunalului a fost numit un alt fiu de încredere a lui Andropow, dar nu și al lui Serow, Judecătorul Ferenc Vida.

Aceiași perversitate sovietică am mai putut-o constata și în alte ocazii, cu ani în urmă, față de poporul maghiar. *Este* prea bine cunoscut faptul că după intrarea Armatei Sovietice pe teritoriul Ungariei, soldații au violat orice fată sau femeie între 9 și 80 de am, poate spre a se răzbuna pentru înfrângerea *comunistului* Bela Kun din *1919.* Era și aceasta un *fel* de răzbunare de tip sovietic.

După *terminarea* războiului, în Mai *1945, ca și din cele dintâi zile al intrării primului soldat sovietic pe* teritoriul Ungariei, Comandanții *militari ruși au luat toate măsurile posibile,* pentru apărarea soldaților de mânia *poporului și mai ales a femeilor.* Zeci, sute și *chiar mii de* soldați sovietici au fost găsiți asasinați la marginea drumului sau a satului, mulți au fost *găsiți îngropați,* drept răsplată pentru ceeace făcuseră. Sovieticii nu pot dovedi că vreun soldat *din trupele care* intraseră pe teritoriul sovietic și ajunseseră până în Caucaz, s'au dedat la astfel de fapte.

Aici trupele celor cu "davai ceas", trupele "eliberatoare" și-au arătat adevărata față dând în vileag animalul venit din stepă.

Au fost și incidente cu grupuri mici de partizani, apărute însă după trecerea invaziei și nelegiuirile efectuate față de populația băștinașă. Măsurile luate de comandamentele sovietice nu au ajutat prea mult, iar cel mai concret exemplu este că și azi după peste 40 de ani, trupele sovietice sunt cantonate izolat și au foarte puține relații cu populația civilă.

Totul trebuia să se termine odată cu încheierea și semnarea Tratatului de Pace dela Paris din 10 Februarie 1947, așa sperau ungurii, cu toate că între timp foarte mulți fuseseră arestați și

Odată cu semnarea Tratatului de Pace, Ungaria devenea un Stat Independent, suveran și autonom. Adevărul însă îl putem afla în altă parte, în perversa diplomație sovietică și în diplomația coruptă occidentală, cu capriciile și "idioții ei utili".

Chiar dacă unii cetățeni unguri au efectuat infracțiuni contra trupelor de ocupație sovietice, acestea aveau obligația ca toți inculpații să fie predați autorităților maghiare. Nici chiar arestările în rândurile populației, nu puteau avea loc, dacă nu era de față cel puțin un reprezentant al poliției ungare. Nici în această privință sovieticii nu s'au ținut de regulele internaționale sau umane. Cu toate că aceste acorduri, concepute de sovietici împreună cu aliații lor din Vest, au fost semnate și ratificate de Guvernul Sovietic.

NKVD-ul nu a ținut niciodată seama de ele, așa cum nu s'a sinchisit nici de durerile poporului sau ale clasei muncitoare, ci a urmărit numai interesele proprii. Mai mult, ca să dea impresia că nu se amestecă în treburile interne ale Ungariei, centrala NKVD-ului s'a instalat la Baden, lângă Viena, spre a fi la adăpost de privirile indiscrete și departe de posibilile atacuri din partea populației. Austriecii erau mai timorați după terminarea războiului și își creiau cu greu un drum spre noua Republică.

Aici, la Baden, erau aduși cetățenii unguri arestați de către Siguranța ungară sau direct de sovietici, cu sau fără aprobarea autorităților ungare, dar în cârdășie cu ei, în anumite cazuri speciale. Iată un caz concludent care s'a petrecut aproape la doi ani după semnarea Tratatului de Pace dela Paris.

In toamna anului 1948, începutul anului 1949, peste 140 de tineri maghiari au fost arestați de către autoritățile ungare și numai o mică parte de către NKVD-ul sovietic. Cercetările și încadrările au fost efectuate de către specialiștii din NKVD. Vina adusă era aceea că încercaseră să protesteze împotriva guvernului propriu, care refuzase proiectul american de reconstrucția sistemului rutier în întreaga Ungarie, proiect care dura numai trei ani, iar plata și cheltuelile se rambursau în termen de cincisprezece ani, fără dobândă. Desigur că o astfel de ofertă avea și un cârlig, cu o mică clauză ! Afacerea americană prevedea în contract, că toată această perioadă de timp, pe drumurile și șoselele Ungariei să fie vândută numai benzină - combustibil - de proveniență americană. Pentru construcția întregului sistem, americanii foloseau mâna de lucru locală, ei aducând numai personalul tehnic și utilajele necesare. Acestea din urmă rămâneau în Ungaria după terminarea lucrărilor, pentru eventualele reparații ulterioare și întreținere. Cincisprezece ani nu erau o veșnicie iar vinderea

economie ungară avea numai de câștigat, după pierderea unui război distrugător.

Numai că această tranzacție nu se putea face fără acordul consilierilor sovietici care erau emisarii direcți ai Moscovei. Aceștia nu acceptaseră nici în ruptul capului, deși singuri nu erau în stare de a completa acest gol în economia ungară. Dovada nu trebuie căutată în istorie sau documente, ci numai făcând o călătorie până la Moscova și înapoi.

Tinerii maghiari arestați erau majoritatea ofițeri din diferite unități militare și de poliție, precum și o mulțime de civili și personalități de vază care nu doreau altceva decât ca în cel mai scurt timp, să dispară ultimile resturi ale războiului și țara să revină la o viață normală, o viață de demnitate. Ei erau convinși de acțiunea lor și de faptul că aveau dreptate, argumentând că Ungaria avea un Tratat de Pace, iar "Guvernul" lor era liber și independent. Vrând să forțeze "Parlamentul" să revină asupra hotărîrii luate de a refuza proiectul impus de sovietici ei urmăreau să le deschidă ochii și să-i forțeze să privească realitatea în față.

Unde greșiseră ? Ei nu s'au gândit nici măcar la posibilitatea că această problemă îi va deranja pe sovietici. In fond întregul program era de natură economică și nu militară, iar sovieticii ar fi avut numai de câștigat după urma lui.

Dar altfel gândeau cei din Moscova. Ei nu acceptară din principiu nici o infiltrație capitalistă în zona lor de influență așa că ordonară refuzarea proiectului. Vinovății, împărțiți în două grupuri, au fost condamnați iar afacerea mușamalizată față de opimia publică maghiară și de cea internațională.

După scurte cercetări efectuate de sovietici, din grupul celor arestați au fost sortați 14 inși care, încărcați în camioane militare, au fost transferați în centrala NKVD din Baden, Austria. Toți ceilalți au fost predați colaboratorilor din poliția secretă ungară și deferiți justiției maghiare care i-a condamnat : trei la moarte, restul la diferite pedepse între 8 și 25 de ani. Numele celor trei executați erau : Hadvary Pal ; Varga Modeszto și Prettenhofer Jeno.

Din grupul celor 14, Dozsa Attila a fost repredat autorităților ungare, care l-au condamnat la moarte și executat. Toți ceilalți 13 au fost condamnați de Tribunalul Militar Sovietic la câte 20 și 25 de ani și deportați direct în URSS, majoritatea în lagărul special de exterminare din Workuta. Numele lor erau : Gal ba Miklos ; Nagy Ferenc ; Fangler Imre ; Hantes Ferenc ; De Sorgo Lăszld ; Borocz Sandor ; Baiko Mihăly ; Nagy Sandor II ; Hodossy Barna ; Ihsz Amalia ; Bicsak Flora ; Rombanyi Ferenc și

dar pe toți cei care *îi* mai țin minte și-i am pe notițe le voi da numele, poate unul sau altul se va interesa de soarta acestor robi sovietici de origină maghiară, martiri ai comunismului, (vezi lista nr.2)

La marele grup de maghiari din lagărele sovietice trebuiesc adăugați și maghiarii din afara teritoriilor Ungariei care fuseseră arestați tocmai fiindcă erau unguri de origină. Pe ei îi vom găsi la fel integrați în rândurile grupărilor maghiare fără discriminare. Majoritatea dintre ei erau din teritoriile acaparate de sovietici din Ungaria, Ucraina Subcarpatică, Slovacia, Cehia, precum și din Banatul Sârbesc, Banatul Românesc și Transilvania.

Cazul ungurilor, comportarea lor și relațiile lor cu celelalte naționalități din lagăr cu care își împărțeau și la bine și la rău soarta, respectându-le unitatea națională cerând să fie la rândul lor respectați, rămâne un caz aparte.

După religie ungurii se împărțeau în trei confesiuni : catolici, evangheEci-reformați și greco-catoEci, lucru care i-a făcut să-și stângă și mai mult rândurile în mijlocul comunitățri lor. Tocmai reEgia și preoții au făcut ca unitatea acestui grup, mic în fond, să poată supraviețui pe acele meleaguri și în acea situație disperată. Unitatea lor a fost strânsă și nu au acceptat pe nimeni în grupul lor, dacă acesta nu le convenea la toți. Toate rufele murdare le spălau între ei și niciodată nu s'a auzit ca în rândurile lor să fi fost diferende, indiferent de natura lor. Deci un mare handicap pentru operatorii poEtici care nu-și puteau băga agenții în grupul acestor nefericiți. Numai la japonezi am mai putut constata acest lucru, și probabil că de la ei s'au inspirat și ungurii. NKVD-ul nu a putut infiltra niciun agent informator în grupul lor. Desigur că și limba grea, atât cea japoneză cât și cea maghiară, era un factor hotărîtor dar și credința creștină, reEgiozitatea lor; iar asistența neobosită a preoților i-au făcut să fie uniți.

Nu odată acești preoți au fost maltratați și închiși în carcerile lagărului pentru că ținuseră un serviciu divin ce era interzis. Nu odată, la o mică rugăciune comună, preotul era susținut tocmai de preotul altei confesiuni, iar data următoare se petrecea contrariul. Acest lucru nu a dus la discordie. Dar nici nu s'a întâmplat ca vreun ungur să se alăture vreunei "Secte" reEgioase din lagăr. Preoțu erau acei care adunau tainul de alimente (zahăr, pâine) de care fiecare dintre unguri se putea dispensa, și-l distribuiau celor bolnavi sau slăbiți. Acest grup minor era, prin unitatea lui, o forță de care mulți din lagăr trebuiau să țină seama. Dacă se producea o nedreptate sau vreun ungur era bătut, toți erau conștienți că vor avea de-a face cu întregul grup, lucru foarte periculos. Același

aliați în orice altă împrejurare chiar și în cele mai grele. Ungurii i-au sprijinit cu posibilitățile lor pe toți românii care s'au eliberat din lagăr, după cum și românii la rândul lor au făcut același lucru.

Prin grupul ungurilor a fost posibilă transmiterea micilor informații care au ajuns la destinație, chiar dacă ele nu spuneau mai mult decât că x sau y trăiește undeva într'un lagăr în URSS, *și aceasta* era mult. Din păcate cei ce au primit astfel de informații nu au știut să le fructifice sau nu le- au înțeles cum trebuie. Ei doreau scrisori lungi cu detalii suplimentare. Dar până la urmă erau fericiți că aflaseră barem că cel iubit "trăiește", deci aveau o speranță în plus.

După 1948, atât în Uniunea Sovietică cât și în alte țări din lagărul socialist, așa zisele țări de democrație populară, biserica greco-catolică, și așa urmărită, a fost interzisă definitiv. Drept urmare, îndată după aceea foarte mulți preoți au fost arestați, condamnați și deportați înspre locurile strategice sovietice. Nu era transport în care să nu se afle cel puțin un preot greco-catolic sau catolic. Preoți ortodocși ruși nu mai veneau deoarece, fie că nu mai erau, fie că deveniseră colaboratori direcți ai NKVD-ului. Singurii care au mai fost aduși în lagăr erau cei din România și mai ales din Basarabia. Pe parcurs voi mai reveni asupra lor și asupra martirajului la care i-au supus sovieticii.

Chiar dacă după ani de zile, ca urmare a împrejurărilor și a evenimentelor politice, unii dintre cei care au supraviețuit s'au întors la casele lor, aceștia nu au mai avut dreptul să-și exercite profesia ci au fost obligați să lucreze la "munca de jos". Așa au procedat sovieticii și cu preoții eliberați din lagărele care proveneau din imperiul lor. Cel mai bun exemplu ni-1 oferă episcopul leton Kazimirs Dulbinskis, din Riga, care a fost arestat în Mai 1949 și condamnat ca dușman al poporului la 25 de ani. Eliberat în Octombrie 1955, după evenimentele din Workuta din Iulie 1953, este arestat din nou în primele luni ale anului 1956, fără a mai fi condamnat, ci deportat din loc în loc, dându-i-se posibilitatea, pentru a putea supraviețui, să-și câștige o bucată de pâine, prin cele mai grele munci posibile.

Sovieticii își urmăresc victimile chiar și în afara granițelor, dacă le este posibil. Așa este cazul unui preot evanghelic din Ungaria.

Preotul evanghelic Bdrocz Sandor, dintr'un mic sat din Ungaria, arestat de sovietici și deportat în 1949, a fost eliberat, după evenimentele din Workuta din 1953, în Noiembrie 1955 și predat autorităților comuniste de la Budapesta care l-au ținut mai departe închis. Cu ocazia evenimentelor din Ungaria, din

părăsit turma, spre a se refugia în occident, ci a rămas un preot simplu în satul său.

Moscova însă nu l-a uitat și, din ordinul ei, cei din Budapesta l-au exclus din biserică și astfel și-a pierdut dreptul de a-și profesa meseria, dându-i-se posibilitatea de-a lucra ca salahor la colectivul satului. A muncit ca salahor 17 ani, la tot ce era mai greu, dar a fost fericit că a rămas între "oile" sale, consătenii lui, care țineau mai departe la el. A fost pensionat și a primit chiar și o pensie de la comuniști, pensie care avea două laturi, pentru a trăi era prea mică, pentru a muri prea mare. Un alt caz este acela al preotului catolic Josef Galambos din Ușgorod - Ucraina Subcarpatică, arestat în 1948 ca dușman al poporului și ca simpatizant al partizanilor Ucrainei, pe care-i adăpostise în incinta bisericii. A fost deportat la Workuta unde a lucrat ca miner. După greva din 1953, odată cu marile amnistieri, a fost eliberat în 1955. Acasă însă n'a mai avut voie să-și continuie munca lui de preot, ci a trebuit să lucreze obligatoriu numai la munca de jos, dacă mai vroia să supraviețuiască.

In același timp, atât cei de la Vatican cât și cei din conducerea bisericii evanghelice se curtau, se îmbrățișau, făceau împreună conferințe de presă, dădeau comunicate, primeau cu strălucite festivități pe mai marii comuniști, fără a se gândi cu cine au de-a face. Ce bine ar fi dacă și-ar face odată concediul în mâinile sovieticilor NKVD-iști pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu știu dacă s'ar mai ține la fel de demni ca *preoții* amintiți mai sus.

în "mamorandumul" grevei din Workuta, din Iulie 1953, unul dintre cele 16 puncte a fost și problema recunoașterii ca vechime a timpului deținut în lagăre în regiunile polare, unde munca se consideră dublă sau triplă în comparație cu teritoriile climaterice normale.

Comisia Guvernamentală trimeasă la convorbirile deținuților cu conducerea guvernului Sovietic, în Decembrie-Ianuarie 1953-1954, a fost pe deplin de acord cu ei, ceeace s'a și dovedit la început. Astfel, sovieticii au recunoscut tuturor foștilor deținuți politici sovietici timpul muncit în lagăr, spre a-și primi drepturile de pensie. Mai mult, ei au recunoscut pentru o zi, trei zile înscrise în vechime dacă lagărul unde s'a efectuat munca era în regiunile climaterice polare.

în țările de democrație populară sovieticii au recunoscut acest timp, drept vechime în câmpul muncii, prin intermediul autorităților țării căreia ii aparținea respectivul. Dacă cetățeanul în

victime ale evenimentelor timpului, la bătrânețe, nu mai primeau nici bucățica de pâine *ce* li se cuvenea.

Sovieticii și-au dat seama că acordarea unui act de reabilitare unei persoane de cetățenie străină, dădea în vileag, implicit, ilegalitatea arestării și crima contra umanității, astfel constituind un cert motiv de acuzare pentru ei, într'un viitor proces, de deportare, de crimă contra umanității, de încălcarea atâtor alte legi pe care ei însăși le-au semnat pentru a împiedeca reînvierea metodelor folosite de germani în timpul războiului și pentru care cei vinovați au fost trași la răspundere.

Voi arăta un caz concret de crimă contra umanității, crimă de deportarea unei persoane contra voinței ei, de încălcarea dreptului cetățenesc, de muncă forțată-sclavagistă in secolul al XX-lea, cap de acuzare care ar aduce pedeapsa cu moartea într'un proces internațional, tot așa cum și sovieticii au condamnat și executat pe toți cei ce au fost târîți în fața tribunalelor lor.

Astfel, cetățeanul ungur Kopacsy Zoltan, domiciliat în Budapesta XIY, Besnyoi utca.9, s'a adresat pe cale legală Procuraturii Militare Sovietice din Moscova, cu centrala în strada Kirov 41, pentru reabilitarea lui, cerând să i se recunoască timpul și dreptul la pensie, și nicidecum vreo despăgubire.

Răspunsul deși s'a lăsat așteptat, spre uimirea tuturor a venit. Prin acest "document", unic în felul său, sovieticii s'au demascat arătând că, în anul 1949, ei au arestat, acuzat și condamnat deportându-1, pe cetățeanul ungur din Budapesta unde fusese arestat și dus la Baden în Austria, și apoi trimițându-1 în Uniunea Sovietică. Acest document este semnat de locțiitorul Procurorului Tribunalului Suprem Militar B. Pravotorov, cu nr. 4 B - 30922-54 din 18 August 1975 Moscova. Sovieticii răspund : " ... cererea dumneavoastră adresată Tribunalului Suprem al Uniunii Sovietice a fost predată (mai departe) Procuraturii Militare, care a cercetat cazul dar fără satisfacerea îndeplinirii dorinței, din cauză că dumneavoastră ați fost pe drept condamnat în 1949. Pentru reabilitarea dumneavoastră nu sunt suficiente motive."

Deci scurt și cuprinzător, fără prea mare bătaie de cap. Un lucru a uitat Procuratura Supremă a Uniunii Sovietice, și anume că anul 1949, este o dată când Statul Ungar era independent și avea un Tratat de Pace, ce fusese semnat la 10 Februarie 1947 la Paris. Protestul de acțiune sau infracțiune politică, cum vrem să-i spunem, a fost făcut contra Parlamentului *și Guvernului Ungar*

Astfel de cazuri sunt multe și ele dovedesc crimele pe plan umanitar și internațional la care s'a dedat Uniunea Sovietică după cel de-al doilea război mondial. Capetele de acuzare, argumentările și condamnările date de ei arată că sunt pasibili ei înșiși de condamnare într'un nou "Nurnberg" unde, după mine, ar trebui să se aplice legile cuprinse în Codul Penal al URSS-ului, iar acuzatori și judecători să fie tot foștii funcționari sovietici din resorturile oficiale.

în alte cazuri, sovieticii și-au instruit lingăii în așa fel încât să certifice că cetățeanul, care în fond fusese eliberat, dar "predat", a fost închis în țara lui maternă, al cărei cetățean era și nicidecum condamnat și deportat de organele sovietice. Caz concret : în actul de eliberare din închisoare pe data de, 3 Noembrie 1957, se dovedea că cetățeanul român Cristea I.Petre, născut la 17 Octombrie 1924 în comuna Valea Stânei din raionul Muscel, regiunea Pitești, de meserie fierar, a fost arestat la 15 Noiembrie 1947 și reținut până la 3 Noembrie 1957 în închisoarea Gherla, cu numărul de formație "0606" al Securității Gherla, pentru spionaj. A fost grațiat conform Decretului 552-1957 - RSR.

Un caz normal ; iar susnumitul a fi trebuit să mulțumească celor de sus că s'au milostivit să-1 elibereze înainte de timp. Ce nu se pomenește însă este că i s'a dat un "Act", care era o falsificare oficială a Ministerului de Interne al Republicii Populare Române, drept dovadă, "Biletul de eliberare" nr. 13016 - 1957. De ce ? Pentru că cetățeanul Cristea I. Petre a fost arestat de către organele sovietice și române în anul 1947, fiind acuzat de spionaj. închis și cercetat în centrala NKVD de pe bulevardul Tomis din Constanța - România, a fost condamnat de Tribunalul Militar Sovietic la 20 de ani. A fost deportat din România, cu mulți alți compatrioți, - deasemeni arestați și condamnați - și asta după semnarea Tratatului de Pace dela Paris din Februarie 1947. Deci într'un stat "independent și suveran", recunoscut ca atare prin semnătura lor, de către sovietici și de toți ceilalți participanți precum și de guvernele acestor țări. Interesant este că aceste deportări s'au efectuat în așa fel încât autoritățile și grănicerii români să nu observe ilegalitățile. Sovieticii au închis arestații în vagoane încărcate cu fier vechi, transportul fiind păzit în interiorul vagoanelor precum și dinafară de soldați ai trupelor NKVD. Controalele de rigoare, la graniță, s'au făcut repede, fără ca grănicerii și vameșii români să poată arunca un ochi în vagoane spre a vedea adevărata încărcătură.

Cristea I.Petre a trecut în toți acei ani, prin mai multe lagăre, iar la cei 20 de ani primiți, i s'au mai adăugat alții, plus condamnări

fost în lagărele din URSS. Actul de eliberare este un fals, un act de acuzare a Guvernului Comunist Român și a întregii conduceri, pentru crimă față de proprii cetățeni și camuflarea crimelor sovietice efectuate în România.

Timpul nu este trecut, ei vor răspunde de nelegiuirile făcute, în fața unui nou "Nurnberg", de care nu vor scăpa nici ei, dar nici ai lor, fiindcă ei înșiși se vor acuza și condamna după legile făurite de ei, iar sancțiunile și le vor aplica singuri.

Vina lui Cristea a constat în faptul că, în perioada războiului, a fost trimis la specializare în Germania în meseria de fierar, pentru a putea face față cerințelor tehnice necesare în industria modernă. Nu el a plecat de capul lui, ci a fost trimis de către firma la care lucra. Din cauza evenimentelor anilor 1944-1945 Cristea nu a putut să revină în țară. Abia în anul 1947 el se repatriază pe cale legală, căci nu avea de ce să se teamă, venind din Germania de Vest în țara lui iubită, România. "Vina" lui de neiertat a fost că s'a întors acasă, la părinții lui, la glia strămoșească, când putea tot așa de bine să rămână și în Occident.

Ce vină au insă acei care i-au furat cei mai frumoși ani din viață, tinerețea ? Cine va trebui să plătească pentru această crimă ? Sau se vor spăla pe mâini și vor spune că nu au știut nimic ? Dar ca și Cristea sunt mulți și-i vom mai întâlni pe parcursul acestei povestiri despre Golgota Răsăriteană.

După câte știu, sovieticii au deportat până în anul 1955 oameni din România, Bulgaria, Germania de Est, Cehoslovacia, Polonia, iar din Ungaria chiar și în 1956-1957, după revoluția ungară.

Voi reveni la timp asupra acestui aspect din istoria nescrisă a Europei, la care diplomația occidentală a fost oarbă și surdă de ambele urechi, iar capitaliștii de peste ocean erau mulțumiți că afacerile lor merg bine, crescând de la o zi la alta, fără să aibă pierderi. Dar să ne reluăm firul povestirii.

Era prin Ianuarie 1951 când, în lagărul nostru nr.2 de la mina nr.7 din Workuta, a sosit un nou transport din lagărul de tranzit-carantină din oraș, în care pentru prima dată s'au aflat foarte mulți evrei. Nu era ceva nou, dar niciodată nu au fost într'un singur transport așa de mulți. Toți fuseseră conducători de întreprinderi sau persoane cu funcții importante. Ce se întâmpla la ora aceea în politica Moscovei ? Începuse o nouă prigoană în care evreii aveau întâietatea ? Ori, cu acest "pohod na Sibir", venise pentru ei scadența anilor trecuți, după cum era obiceiul încă de pe vremea țarilor ? Rușii își aveau în sânge trecutul și obiceiurile, comuniștii le-au preluat și chiar le-au dezvoltat.

De necrezut, în mulțimea de deținuți folosiți ca mână ieftină de lucru pe marile șantiere strategice de construcția socialismului, apăruseră pe neașteptate o mulțime de evrei. Evreii au fost și înainte condamnați și deportați, dar nu atât de mulți și în grupuri așa de mari ca acum ; iar pe deasupra majoritatea lor erau intelectuali, unii chiar de înaltă clasă.

Pentru vechii deținuți era tare bătător la ochi, mai ales că se știa că mai marii din Moscova și NKVD erau evrei sau semi-evrei. Probabil că printre ei erau mulți care nu concepeau sau chiar se opuneau unui sistem criminal, de care abia acum își dăduseră seama. Printre cei noi sosiți, după cum am aflat foarte repede, dela prietenul meu Lazăr, se afla și un mare ofițer de NKVD.

Lazăr mă ținea la curent cu evenimentele noi petrecute în Moscova și străinătate. El știa de toate, iar dacă nu putea da vreo informație cerută, o căuta până avea cele dorite. Astfel, numai după câteva zile, mi-a spus că noul șef al Clubului de Cultură din lagăr este un fost Colonel de NKVD. Interesant lucru, un astfel de post "călduț", în această regiune polară, nu se dădea numai pentru ochii frumoși ci și pentru servicii !

Au trecut lunile încetul cu încetul și dela o zi la alta soseau noi transporturi care umpleau locurile vacante rămase dela cei duși în lumea cealaltă. Noul șef de Club își luase serviciul în serios și procura, aduse fiind din afară, dela Clubul Central, filmele care erau vizionate ziua sau seara și pe care în lagăr le puteam rula toată noaptea, deoarece nu se plătea pentru aceasta. Astfel, ofițerii și soldați! din alte părți veneau să vizioneze noile filme pe gratis. O mână spală pe alta și noul șef al clubului era simpatizat de toți.

Prin concetățeanul meu, pictorul lulius Sturmer, originar din Banat, și despre care voi mai vorbi, am aflat și o parte din viața noului său șef și camarad de soartă. Grupul de pictori dela club pictaseră mai multe tablouri pentru club, fără plată, iar cei din lagăr primeau în schimb gratuit toate filmele pe care le puteau procura, chiar și acele care nu erau pentru ochii "trădătorilor de patrie", cum erau considerați frații noștri de suferință, cetățenii sovietici. Iată cine era acest nou deținut din lagăr, cu o condamnare de 25 de ani, în baza articolului 58-1-a, și ceeace însemna "Trădător de Patrie".

în Decembrie 1937, fiind chiemat de superiorul lui, el având gradul de Locotenent-Colonel în trupele speciale NKVD, i s'a dat sarcina de a prelua paza personală a lui Nikita Hrușciov, în noua misiune pe care acesta o avea. Ordinul era semnat de locțiitorul Comisarului de Interne Cehow, care îi era cunoscut personal

Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina, schimbând pe Stanislaw W. Kossior. Hrușciov era pas cu pas însoțit de M.O. Burmistenko care, din ordinul lui Stalin, urma să fie inițiat în noua lui funcție deoarece se făcuse cunoscut prin brutalitatea cu care efectuase colectivizarea. Acesta era un fost subaltern al lui Malenkow, însoțit și de noul Comisar de Interne al Ucrainei, Iwan Serow, ca și de un grup destul de mare de personalități politice, experți, consilieri, care își luau treptat posturile în primire. Așa era obiceiul ; fiecare își aducea cu el și personalul său de încredere. Când unul era destituit, următorul mătura tot gunoiul rămas în urma lui.

Stanislaw W. Kossior, și-a mai menținut postul și pentru fidelitatea de care a dat dovadă, deoarece împreună cu M.O.Burmistenko și W.Tschubar, au efectuat colectivizarea la ordinul Kremlinului, condus de Stalin.

Prin aceste colectivizări forțate a fost, practic, înlăturată aproape întreaga opoziție, făcându-se arestări în massă cu deportările înspre noua Golgotă Răsăriteană de "Tip" Comunist. Țărănimea ucrainiană a fost realmente înfometată iar distrugerea ei s'a făcut cu ajutorul baionetelor Armatei Roșii. Rezultatul a fost catastrofal : o foamete de neînchipuit pe acele meleaguri. Nici pe timpul năvălirilor tătărăști nu a fost așa de greu, ajungându-se până la canibalism. Decimarea populației a fost conștient făcută, mai ales a celei dela țară, pentru că aceasta nu voia și chiar se opunea colectivizării. Poporul ucrainian a pierdut peste șase milioane de oameni, iar dintre aceștia, o mare parte din populația țărănească producătoarea pâinei zilnice.

Aceeași soartă va lovi Ucraina și între anii 1946-1947, când cifra morților devine aproape identică cu cea din anii 1932-1933.

Acest popor trebuia pedepsit exemplar, chiar dacă luptase în parte contra ocupantului German, deoarece dorea și cerea independența națională. Astfel că atunci când nici nu plecaseră bine germanii și sosiseră sovieticii, s'au ridicat, ca unul, contra dictaturii totalitare sovietice. Au luptat dela mic la mare, iar cei care au fost prinși și arestați au fost condamnați, executați sau deportați spre Golgota răsăriteană. Cei mai îndârjiți au fost cei din Ucraina Subcarpatică, care prin tineretul lor au dat cele mai mari jertfe omenești după 1945. Rezistența și naționalismul ucrainian, au arătat lumii întregi, acelei lumi în care își puseseră toată speranța și dela care așteptau ajutoare, primind în schimb doar promisiuni, că totalitarismul sovietic nu este cu nimic mai precios decât cel german.

nu se vor supune și că vor lupta necontenit pentru libertatea Patriei lor, Ucraina.

Nicăieri nu se puteau vedea mai bine intențiile criminale ale lui Stalin, privind asuprirea și distrugerea unei națiuni prin foamete și gloanțe, decât acolo, pe întinsele câmpii ale bogatei Ucraine !

"Lucru la normă, mâncare de formă, și în fiecare cincinal dispare o generație", aceasta era lozinca Generalissimului.

Noua sarcină de partid primită de Hrușciov din partea lui Stalin, era de a face curățenie politică în Ucraina, ai căror conducători se ținuseră prea mult înscăunați în posturile lor, ceeace îi cam dăduse de bănuit lui Stalin.

Descurcăreț cum era, Hrușciov, care primise ca ajutoare oameni potriviți, ca Iwan Serow, s'a achitat foarte bine și destul de ușor de misiunea primită. Printre primele personaje care au dispărut de pe arena politică, a fost și bunul său prieten din timpurile în care ducea muncă de activist, șeful Guvernului Ucrainian, W.Tschubar, care a deținut acest post din 1923 și până în primăvara anului 1938 când a fost arestat. In 1939 a fost dus în fața plutonului de execuție.

Lui Leo Berkovici îi revenea o misiune foarte grea, destul de agitată și periculoasă. Tot timpul în picioare, căci noul său șef era mereu pe drum și primea zilnic ordine noi dela Moscova pe care trebuia să le execute sau să se descurce după cum putea.

Din 1938 și până în 1941 a fost permanent umbra lui Hrușciov, având astfel posibilitatea de a vedea și auzi vrute și nevrute. Știa însă ca un bun NKVD-ist, să-și țină gura. Odată cu începerea războiului Germano- Sovietic, a cerut să plece voluntar pe front, ceeace i s'a aprobat imediat, deoarece de oameni bine pregătiți și devotați aveau nevoie. Bercovici, nu numai că era bine pregătit, sportiv, dar vorbea și la perfecție mai multe limbi, printre care și germana, fără accent. Pe deasupra absolvise mai multe cursuri speciale de informații și contra informații. Acesta a fost motivul pentru care cererea lui a fost imediat aprobată, fiind bine venită în timpuri atât de grele, chiar dacă la început Hrușciov s'a opus. A fost imediat înaintat la gradul de Colonel și a primit funcția de "politruc" într'o mare unitate militară.

Bercovici a avut onoarea de a cerceta primii ofițeri superiori germani căzuți prizonieri. El a primit misiunea de a coordona serviciile de informație sovietice în spatele frontului german precum și pe cel de contra informații. A avut rezultate foarte bune, prin faptul că pleca de nenumărate ori personal în misiune în spatele frontului inamic pentru a spiona. La una din trecerile liniei frontului care, în urma evenimentelor, se schimba de la o zi la alta, a căzut prizonier la germani.

pus să colaboreze cu ei. Era singura șansă de a scăpa cu viață și de a alege dintre cele două rele, pe cea mai avantajoasă. A primit deci propunerea și a început să lucreze în favoarea germanilor.

Germanii i-au pus la dispoziție, undeva în Prusia Orientală, un castel vechi sau un conac boieresc în care a făcut o școală pentru pregătirea de agenți. Aici a început să instruiască foști soldați și ofițeri sovietici aleși din rândurile prizonierilor de război, ca agenți ai serviciului de informații german și-i trimetea în spatele frontului sovietic. Germanii au fost foarte mulțumiți de serviciile sale după rezultatele obținute. A lucrat un timp cu cunoscuta grupă germană "Baronul" în regiunea Leningradului. Aproape de sfârșitul războiului, a întârziat să se refugieze în Germania și în timpul retragerii a căzut în mâinile armatei sovietice. Astfel a ajuns să-și petreacă primii ani după război în mai multe lagăre ca prizonier de război german, desigur având o identitate falsă. Camuflarea nu a fost grea deoarece vorbea perfect germana, poseda acte în regulă, se supusese fără crâcnire ordinelor administrative ale lagărului și nu încercase să facă nici o plângere în toți acei ani. Scurt timp înainte de a fi eliberat, spre ghinionul lui, a fost trădat de un ofițer german cu care avusese legături în interes de serviciu și astfel desconspirat a fost condamnat și trimes la Workuta. Ofițerul care îl trădase crezând că sovieticii îi vor grăbi eliberarea, s'a înșelat, fiind deasemeni arestat și cercetat pentru că în cercetări nu făcuse nici o declarație despre contactele sale cu această unitate de informații, drept care a primit și el 25 de ani.

Bercovici primea cu siguranță pedeapsa capitală însă spre norocul lui, aceasta fusese suspendată în Mai 1947, și s'a ales cu numai 25 de ani. In timpul cercetărilor a aflat că fostul său superior - care îi semnase mutarea în grupul gărzii personale de pază a lui Hrușciov, în Decembrie 1937, ca locțiitor al lui Jagoda - Comisarul Afacerilor Interne - Cehov, originar din Moscova, - murise în Spitalul Central - Țentralnia Bolnița - a lagărului nr.4 din Lesnaija-Wiatlag în 1946, de anghină pectorală. După arestarea lui Jagoda de către Beria și executarea lui, a fost îndepărtat după un scurt timp și locțiitorul său.

Soarta face ca Bercovici să ajungă în lagărul nr.2 - mina nr.7 din Workuta, după o lungă și întortochiată călătorie prin mai multe lagăre. Spre uimirea lui, cum se întâmplă de multe ori în viață, a întâlnit atât pe unii din foștii lui colaboratori și

drept colaboratori pe Yury Kalpaschtschikow, originar din Swerdlowsk pentru MWD, iar pentru MGB pe Yury Titow, originar din Moscova, ambii foștii lui subalterni. Toți trei lucrează în cadrul clubului cultural al lagărului sub comanda ofițerului NKVD, maiorul Zwiadow și locțiitorului acestuia locotenentul major Tarasow.

în timpul grevei generale dela Workuta din Iulie 1953, aceștia părăsesc lagărul neparticipând la grevă. Totuși Bercovici, cu toate că era evreu a ajutat de multe ori pe germanii din lagăr. De exemplu i-a ajutat să intre în orchestra lagărului pe unii care cunoșteau un instrument muzical.La rugămintea lui lulius Sturmer și a mea i-a ajutat pe Fritz Meisel și Rolf Weber, care erau foarte bolnavi în urma tratamentelor din timpul anchetelor în RDG, dar și foarte buni muzicieni, să intre în orchestra clubului, fiecare cunoscând mai multe instrumente. Tot el este acela care, nedenunțând un secret al organizației subversive din lagăr, a făcut în așa fel încât i s'a șters urma, deoarece el însuși ar fi avut de suferit. Asupra acestui lucru voi mai reveni.

Odată cu apariția lui Nikita Hrușciov pe scena politică a Moscovei, după moartea lui J.V. Stalin, Bercovici îi scrie imediat, în speranța că va scăpa din acest iad pământesc. S'a scuzat că nu poate participa direct la Greva Generală și a părăsit lagărul, nu înainte însă de a da unele date și fapte precise care ne-au ferit de neplăceri ulterioare, precum și desconspirarea unor indivizi din lagăr, care puteau deveni periculoși.

Căzut în dizgrația politrucilor, după grevă, a reușit să se descurce un timp, până când, în 1955 a părăsit definitiv Workuta, pornind într'o direcție necunoscută, probabil înspre Sud.

La Congresul al XX-lea al Partidului, Hrușciov a încercat să dea în vileag crimele comise de comuniști, găsind țapul ispășitor în persoana lui J.V. Stalin, pe care numai cu câteva zile înainte îl mazilise postmortem, dar pe care îl slujise atâția ani mai mult decât cu smerenie Pentru omenire contează un singur lucru și istoria va arăta că nu numai Stalin a fost un călău așa cum îl demască Hrușciov, ci toată clica comunistă conducătoare, toți călăii popoarelor sovietice și ale celora din lagărul socialist, clica comunistă conducătoare. începutul trebuie căutat cu mult înaintea revoluției, în comandourile teroriste care au fucționat și funcționează până în zilele noastre. Poți căuta cu lumânarea ca să găsești pe unul care nu a încercat să-și submineze superiorul, sau să-l pârască, dacă aceasta era în favoarea lui. Orice acțiune era legată de provocare, trădare, lingușire, toate ducând la crimă. Dacă ceva nu reușea, se căuta un țap ispășitor în persoana cuiva spre a se evita lezarea intereselor Partidului Poporului, însă se dezvăluia numai ceeace nu va știrbi și slăbi poziția partidului

putere de luptă legalizată și strâns legată de clasa muncitoare. Da aceea într'un comentar al unui ziar literar sovietic din Octombrie 1961, vom găsi scris negru pe alb că în Uniunea Sovietică există circa 17.000 de scriitori de istorie marxist-leninistă, în afara celor câtorva mii din lagărul socialist și din întreaga lume. Ei scriu și descriu lupta de clasă după cum le place și după cum le este cerut. Nu vor să recunoască că ar exista țări în care diferența de clasă să nu fie definitivată încă din naștere, ca în Uniunea Sovietică sau în țările afiliate ideologiei ei. Numai așa se poate justifica expresia care este la ordinea zilei cu "originea socială sănătoasă".

Altfel nu poți studia, nu poți pleca într'o excursie în străinătate, copiii tăi vor fi o viață întreagă pătați de acuzația pe care ți-au trecut-o în dosar (fiecare cetățean are dela naștere dosarul lui) un incult de secretar de partid sau șeful de cadre, pentru că nu le-a plăcut obrazul tău sau nu i- ai stimat după cum trebuia.

Pentru orice intervenție sau cerere trebuie să ai aprobare, sau să ceri sfatul, în caz contrariu vei fi tras la răspundere că ai scris ilegal. Nu numai tu ci și soția și copilul tău, care nu te-au denunțat chiar și atunci când nu ai știut nimic. Un caz concret este acela al scriitorului sovietic Boris Leonidovici Pasternak, (1890-1960) de origină evreu, care a scris mai multe romane printre care mai cunoscute au fost "Anul 1905", "Sora mea viața" și "Dr.Jivago", pentru care a primit Premiul Nobel pentru literatură, în 1958.

Boris Pasternak a primit "domiciliu forțat" imediat după decernarea premiului, romanul fiind editat în străinătate fără știrea autorităților sovietice.

Secretara lui, Olga Iwinskaja, care-i era și soție și fiica de 15 ani au fost arestate și condamnate, soția la 8 ani și fiica la 5 ani de lagăr de muncă. Învinuirea oficială era că ele au încasat mai departe, după moartea lui Pasternak, drepturile de autor.

Organele sovietice uitaseră însă că în Uniunea Sovietică, orice mișcare bancară se poate face numai prin banca de stat sovietică și cu preavizul lor (NKVD, MWD, MGB, KGB) indiferent cum se numesc, mai ales dacă este vorba de devize.

Adevărul trebuie căutat altundeva, în directivele Securității, speciale pentru autori.

Adevărata învinuire adusă și dezbătută continuu în timpul cercetărilor a fost că ambele erau în cunoștință de cauză că Boris Pasternak, lucra, scria și expediase manuscrisul romanului "Dr.Jivago" fără să informeze organele în drept, iar ele nu-1 denunțaseră.

Fiica, bătută și maltratată mai mult decât mama, nu s'a lăsat șantajată și a început să scrie plângeri una după alta, în care încerca să arate că nu are nici o vină și că nu avea cunoștință de activitatea tatălui și nici de planurile lui de autor. După trei luni de reeducare de "tip sovietic", a fost eliberată. In lagăr, lucrase ca ajutoare de soră medicală iar mama în serviciul sanitar. Ambele fuseseră ajutate de cercul mare de medici închiși prin lagărele din Dumbravlag, de origină evrei, care își ispășeau pedeapsa.
întrebarea rămâne pentru ea și pentru noi : "Ce și cum va gândi în viitor această fată despre dreptate sau despre libertatea comunistă ?" In același timp se afla în lagărul nr. 11 din Jawas, doctorul dentist Pecerski, fostul președinte al comunității evreești din Leningrad, cu o condamnare de 8 ani, acuzat de propagandă sionistă. El fusese arestat imediat după ce făcuse cerere de plecare definitivă în Israel.
Un alt președinte al comunității evreești din Lituania, aflat în lagărul dela Kansk a murit în Decembrie 1945 în spitalul lagărului, secția Tbc., de pe urma unei pneumoni la ambii plămâni.
în 1961-1962, în spitalul central din Potma se afla Dr.med.Kuliapko Iwan. din Leningrad, cu o condamnare de 10 ani. Acesta era fiul profesorului de anatomie patologică Kuliapko. Fusese acuzat și condamnat pentru că înfierase într'o discuție între prieteni, propaganda sovietică cu ocazia revoluției ungare din 1956.
In același spital și în aceiași perioadă, dar în secția de femei, lucra ca doctoriță, având o condamnare de 15 ani, Dr.med.Ciuwnoskaija, evreică din Moscova, o bună prietenă a soției lui Stalin, Nadjeschda Sergejewna Allilujewa, asasinată de el la 9 Noembrie 1932, după o beție mare, (oficial s'a sinucis). Doctorița era prietenă intimă cu familia S.Redens și Ana Sergej ew a Allilujewa, cumnatul și cumnata lui Stalin au dispărut, din ordinul acestuia, în 1939, prin mâna prelungită a lui Beria.
Ea fusese condamnată pentru propagandă anti-sovietică și dusă în Ribinskij-Lag, unde lucra ca medic șef. Din ordinul Moscovei a fost transferată în lagărul Magadan din Extremul Orient. Plecarea trebuia făcută din lagărul de tranzit din Kirow, unde din cauza emoției și mai ales a fricei de transport, care putea dura câteva luni, dar și de cele auzite despre acest blestemat lagăr, a paralizat și n'a mai putut fi transferată. După un tratament lung și complicat de peste doi ani de zile, a început să meargă în cârje și a fost transferată din Kirow la Potma.
Acolo a lucrat împreună cu profesorul Dr.Sigmunti Mannheim, un

In perioada 1957-1960 în lagărele din Potma s'au mai aflat o mulțime de cetățeni străini de diferite naționalități printre care nu au lipsit românii, ungurii, spaniolii, finlandezii, chinezii, coreienii, precum și un grup de peste 300 de germani, majoritatea foști prizonieri de război. Pronumele unuia era Hans-GUnter care ar fi fost unul dintre cele trei ordonanțe ale Mareșalului german von Paulus. In aceiași perioadă s'a mai aflat în lagăr și un francez-armean, care era însă considerat cetățean sovietic, nu-mi amintesc numele, și care a fost eliberat din lagăr în 1960, rămânând însă în Uniunea Sovietică. Dar pentru că vorbeam de lagărul de tranzit din Ribinskijlag, pot adăuga că prin astfel de lagăre de tranzit au trecut mii de deținuți și deportați de diferite naționalități arestați pentru diferite motive politice, religioase sau economice.

Majoritatea erau destinați muncii ca mână ieftină de lucru pentru Construirea Socialismului și a bazelor strategice de care URSS-ul avea mare nevoie. “Politici" erau desemnați toți aceia care ocupaseră posturi de conducere dar acționaseră direct contra intereselor sovietice sau acei care refuzaseră să accepte rolul de politicieni și atei. Astfel, în 1946, a trecut prin acel lagăr și Marele Rabin din Perm, după ce i se prelungise prima sentință și condamnare de 10 ani cu alți 10 ani cadou dela NKVD. Fusese arestat in 1936 cu ocazia marilor curățiri politice efectuate în prima fază, ne mai trebuind să apară in fața vreunui tribunal, ci doar să- și semneze noua condamnare dată de Moscova.

El a fost inclus intr'un transport mare de deținuți ce mergea în direcția renumitelor lagăre din Solikansk. Cu același transport a plecat și inginerul Fischer, un evreu din Moscova, ce avea o condamnare de 15 ani pentru propagandă anti-sovietică și agitație sionistă.

Toți aceștia aveau acum fericirea să facă parte din brigăzile voluntare ale construcției socialismului in URSS, din care am făcut parte și eu, socialism pe care l-am văzut și l-am construit cu mâinile mele. Sunt lucruri și fapte pe care nici clarvăzătorul de Marx cu toată ideologia și intuiția lui nu le-a putut prevedea și nu pot fi identificate în nici unul din tratatele lui ori descoperite în întortochiata-i frazeologie. El știa una și bună : combaterea capitalismului, distrugerea oricărei inițiative particulare, distrugerea micului meseriaș sau a țăranului de pe tarla. Deci, propovăduia distrugerea tuturor claselor conducătoare și înlocuirea lor cu una singură mai teribilă decât toate: CASTA -

In această ordine de idei, clanul lui Lenin a luat la început pământurile de la boierimea rusă și de la țăranii înstăriți, împărțindu-1 proletariatului țărănesc, adică mujicilor ruși, în speranța că toți vor fi de partea lor.
Dar tot ei sunt aceia care le-au luat înapoi pământurile, tot fără plată, căci nu erau ale lor și au făcut din ele colective pentru clan, în care au murit milioane de oameni de foame. In același timp "Clanul" vindea pe nimic sau chiar dăruia roadele muncii acestor muritori de foame pentru a- și introduce ideologia prin ușa din dos în țările capitaliste.
Așa au făcut și după 1945, când în Ucraina se murea de foame, iar ei vindeau pe nimic gâu Franței, care era mult mai bogată prin imensul imperiu colonial ce-1 poseda. Franța avea destui prieteni care o ajutaseră în ceasuri grele, momente de răscruce pentru ea și viitorul ei și ar fi ajutat-o și mai departe atunci când datorită unor greutăți neprevăzute nu mai putea face față greutăților interne de aprovizionare. Eliberații, ajutorați!, au uitat repede trecutul și au început să încălzească la sânul călduros al spiritului revoluționar francez, vipera ideologică marxist- leninistă, găsind destui simpatizanți în rândurile unor diplomați ratați, scoși de la naftalină. Este adevărat că cei din Moscova își făcuseră deja planul înainte de a-și arăta caritatea, căutând să intre în locul rămas gol după ce americani! au oprit o mare parte din cote. Sovieticii au trimes de urgență vagoane întregi de cereale, donând cel mai frumos și bun grâu de pe întinsele lanuri ucrainiene, ambalat în saci de mătase, în timp ce Ucraina era angajată în lupta de eliberare pe care o reluaseră după retragerea trupelor germane și înaintarea celor sovietice. Ucraina gemea de durerea pierderii fiilor și fiicelor ei care erau arestați, condamnați și deportați izolați prin domicilii obligatorii, milioane de suflete de a căror existență nimeni în Occident nu va lua cunoștință sau nu va afla măcar dintr'o simplă notiță. Foamea i-a împins de multe ori la acte disperate, la acțiuni de sabotaj, la răsmeriță, hotărîți să moară pentru libertate sau pentru un pumn de grăunțe din tarlaua colectivului. Prinși, pentru acest pumn de grăunțe, ei primeau pedeapsă între 10 și 25 de ani și erau deportați cu întreaga familie, pentru totdeauna, în îndepărtata Siberie.
Aceasta este moștenirea lăsată ideologic și demonstrativ de marxiști- leniniști. Ei uită însă un lucru cunoscut, și anume, că toți țăranii, indiferent de țară și de naționalitate sunt conservatori, dârzi, dar în același timp și foarte bănuitori. Din aceste motive țăranii nu se atașează, imediat sau durabil, unei revoluții totalitare, iar dacă o fac, e numai pentru atâta timp cât

revoltă țărănească, așa cum toată istoria Rusiei țariste este din plin împănată cu astfel de evenimente. Nemulțumirea a pornit întotdeauna de la țărănime, de la "Talpa" țării, massa cea mare a populației ruse și nicidecum de la clasa muncitoare, care era aproape inexistentă, ori minimal reprezentată.

Adevărul acesta s'a dovedit cu ocazia asaltului Palatului de iarnă, din Februarie 1917, în care nu clasa muncitoare a acționat, ci garnizoana Petrogradului. Aceasta nu-și primise solda, și așa mică, de mai multe luni de zile, iar majoritatea soldaților erau fii de țărani, care trebuiau să- și ajute astfel întreaga familie, după obiceiuri vechi rusești. Cât despre creierul Revoluției din Octombrie 1917, nu a fost Lenin după cum scrie fals istoria sovietică (adică cel care era revoluționar doar cu gura), ci Trozki, care a organizat acțiunile principale ce au dus la victoria finală. Marx arată, din punctul lui de vedere, că Revoluția Franceză avea la bază două puncte pe care se sprijinea : Națiunea și proprietatea asupra mijloacelor de producție.

Revoluția Sovietică (care îl consideră pe Marx drept marele ei învățător), în frunte cu Lenin, a avut trei puncte, drept fundament în construcția Statului Socialist : 1 - Pacea, 2 - Naționalizarea și împropietărirea, 3 - Puterea clasei muncitoare (totalitară).

Lenin, în scurta lui conducere, 1917-1924, a elaborat "Decretul asupra Păcii" și "Decretul asupra pământului", pe care le-a aplicat după bunul său plac sau după nevoie. El a aplicat marxismul la condițiile concrete ale Rusiei, unde atunci ca și acum aveau nevoie de pace spre a-și extinde propaganda, dar în același timp duceau un război continuu pentru impunerea ideologiei lor, oriunde și ori când era nevoie.

A urmat naționalizarea pământurilor (luate cu japca), împărțite mărinimos tuturor celor nevoiași care le puteau lucra, căci nu există ceva mai simplu și mai ușor decât a dona ceva ce nu-ți aparține.

Nu-și arătară însă adevăratele intenții, și anume că doar câțiva ani mai târziu vor lua țăranilor pământurile înapoi și vor forma primele colective agricole, (cel dintâi pas în construirea socialismului), țăranii devenind muritorii de foame de mai târziu.
A urmat apoi singura și prima teorie aplicată de Lenin - Stalin & Co. și care se aplică până în zilele noastre : au desființat nobilimea și boierimea, credința cu biserica ei, și au înființat puterea clasei muncitoare, au introdus ateismul și au aplicat marxismul.
Dacă erau într’adevăr pentru muncitorime și țărănime, nu trebuiau să le distrugă credința, căci fără aceasta poporul rus nu

Ei au acaparat însă puterea trecând totul prin foc și sabie, mai rău decât au făcut-o năvălirile barbare. Nobilimea și boierimea complect distruse, ei le-au înlocuit cu "Casta - carnetului de Partid", formată din mai multe trepte, în care conducătorii urmau să supravegheze șobolanii din treptele inferioare, care se mâncau unii pe alții, tot după teoriile lui Marx, așa cum am văzut până acum și vom vedea și de-aici încolo indiferent dacă totul se petrece pe față sau în culisele celulei de partid.
Mao Ts6-Tung a fost, în anul 1927, la ordinul și intervenția directă a lui Stalin, exclus din Biroul politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, sub motiv că nu corespundea cerințelor. Mao a făcut în așa fel încât a dat de înțeles că a uitat insultătoarea umilință, dar un lucru trebuia să știe cei din Kremlin că : poporul Chinez nu va uita niciodată că, în secolul al XIX-lea, Rusia a smuls și și-a însușit teritorii chinezești care sunt de trei ori mai mari decât Anglia și Irlanda de Nord la un loc.
Stalin, urmașul lui Lenin, care s'a înscăunat cu de la sine putere a aplicat numai legea așa cum i-a plăcut. Istoria nu se putea scrie fără acordul lui, asemeni și presa ; până și în literatură, economie, industrie sau orice alt domeniu, chiar traducerilor din limbi străine sau ziare străine, li se aplica o cenzură riguroasă.
El găsea că acum, când în noul Stat Socialist, analfabetismul fusese înlăturat, marea massă nu avea nevoie să ia cunoștință de problemele internaționale, de teme istorice ori de programele diferitelor partide politice din străinătate, fie ele democratice, militare sau dictatoriale. Partidul Comunist Sovietic găsește de cuviință că populația țării de la orașe și sate are și așa prea mult de citit pe linie de Partid, așa încât nu mai are timp să se ocupe și de cele scrise de capitaliști.
Ordinul era : cel care încearcă să scrie un articol sau un roman, fie și numai câteva versuri, trebuie să aducă aceasta la cunoștința Organelor de Partid (NKVD), care aprobă, sau resping lucrarea, încă înainte de a fi primul rând scris. Reușita sau succesul lucrării depindeau tot de presa făcută după ordinul primit de la Partid (NKVD).
Cât privește traducerile din alte limbi, acestea erau destul de rare, mai ales când era vorba de cărți politice, de programe sociale sau de cărți despre o țară sau alta, ori despre memoriile unor politicieni străini. Cât de periculos era faptul de a poseda o carte chiar care apăruse oficial pe piață, iar cetățeanul o cumpărase dintr'o librărie de Stat din Moscova, reiese din următorul exemplu :
In 1935 apare, tradusă în limba rusă din germană, o carte scrisă de Konrad Heidens, cu un conținut și o temă de ordin economic și

caracter propagandistic Național Socialist, de programul NSDAP, "Mein Kampf" a lui Hitler,nici vorbă. Numai gândul de a face o paralelă între sistemul aplicat de Stalin și Hitler, între principiile FUhrerului și ale lui Stalin, ce se aseamănă ca două picături de apă, mai ales în problema cultului personalității, putea să te coste viața sau ani grei de închisoare. Stalin îi admira pe germani, industria, tehnica și disciplina lor, dar odată cu începerea războiului germano-sovietic, el spunea într'o cuvântare : "Dușmanul este îngrozitor și neînduplecat", iar cu asta pusese pecetea : tot ce era german sau, mai bine zis, fiecare german era un dușman. Cu altă ocazie spusese ; "Fiecare german mort, este un german bun", frază care a fost preluată de majoritatea scriitorilor sovietici contemporani.

Printre aceștia cel mai cunoscut a fost Ilja Grigorjevici Ehrenburg (Erenburg) 1891 - 1967, scriitor, ziarist și peste două decenii Deputat în Sovietul Naționalităților (sovet naționalnostei) din Moscova, ca reprezentantul poporului Latgal, după 1945. Acest "Sovet" se ocupă cu problema naționalităților, o instituție cu mari răspunderi morale și culturale. Iar ca încununare a operei vieții lui, el a fost și un bun colaborator, informator și trădător comunist-bolșevic de clasă înaltă.

Dar să nu ne pripim și să aplicăm propria lor invenție a "feliei de salam" ca să-l cunoaștem mai îndeaproape să cercetăm ce fel de suflet avea marele scriitor și cum era ca om, intelectual și mare naționalist ruso-sovietic.

Născut în 1981 la Kiev, dintr'o familie burgheză evreiască, urmează Gimnaziul I din Moscova, după care emigrează în Franța unde trăiește la Paris. Se atașează aripei politice socialiste, după cum era moda timpului, iar mai târziu, viitorilor comuniști-bolșevici, legându-și soarta de agenții GPU-ului (azi KGB), al căror colaborator și informator va rămâne până la sfârșitul zilelor sale.

Superior intelectual comuniștiior-bolșevici și agitatorilor, șiret, vorbind mai multe limbi, a fost cunoscut și susținut de ministrul Culturii al primei Republici Socialiste Federative Sovietice Ruse, Anatoli Vasilievici Lunacearski. Acesta își aduse la Moscova oamenii lui de încredere, inteligenți și pe care îi cunoscuse în majoritatea lor în străinătate. In același timp se infiltră în rândul GPU-ului cu ajutorul lui Felix Dzerjinski care începuse să-l aprecieze pentru serviciile și informațiile aduse din rândul intelectualilor care fuseseră în emigrație și începuseră să se reîntoarcă din nou în patria socialistă, după o chemare lansată de bolșevici. Așa se face că și Ilja Ehrenburg se reîntoarce în 1923 în Rusia Sovietică, unde își începe marea carieră de scriitor și

căci prin șiretenia lui nu ieșea ca păduchele în frunte, ci rămânea în umbră și executa ceeace era pe placul celor puternici.
Venirea la putere a lui Berija și strânsele lui legături cu cercurile acestea, se datoresc unui NKVD-ist, care îi va fi în viitor și omul de legătură L.S.Mechlis, de la care a primit sfaturi de care a ascultat despre ce doreau Stalin și "Casta" să audă și să citească. Așa face carieră și micul Căpitan Mechlis, ajungând după război chiar General și unul dintre oamenii de încredere ai lui Berija.
Numai așa îi vine ideia să scrie renumita "foaie volantă" cu titlul "Omoară !" (Ubei !) în timpul războiului răspândită și aruncată cu milioanele din avioanele de propagandă ale NKVD-ului, deasupra frontului , ca soldații să aibe ce să citească ; în spatele propriului front ca și în spatele inamicului sau deasupra centrelor de partizani, după o cuvântare a lui Stalin. Așa a devenit peste noapte "Eroul" care-și chiamă poporul la Ivptă, pentru apărarea patriei și eliberarea clasei muncitoare internaționale. în viitor, de aici se va inspira pentru viitoarele lui scrieri, literare sau ziaristice.
în cartea sa "Războiul" - Moscova 1943 - el mai prezintă încă odată Manifestul (foaia volantă), ca pe un act istoric, ca o slăvire lui Stalin, ca un sacrilegiu adus "Rusiei", ca un act de bravură și loialitate față de sistemul comunist-bolșevic-totalitar, căruia i se atașase, numai pentru ambițiile și egoismul său.
Iată traducerea textului din limba rusă :
"Nemții nu sunt oameni. De acum încolo cuvântul neamț va fi pentru noi cel mai mare blestem (înjurătură). De acum încolo, cuvântul neamț aduce cu sine descărcarea unei arme. Noi nu vom vorbi. Noi nu ne vom tulbura. Noi vom omorî. Dacă nu ai ucis în cursul unei zile cel puțin un neamț, este o zi pierdută. Dacă tu crezi, că în locul tău, neamțul va fi ucis de vecinul tău, înseamnă că nu ai recunoscut pericolul. Dacă nu ucizi tu pe neamț, te va ucide el. El îi va aresta pe ai tăi și, în blestemata Germanie, îi va schingiui. Când nu vei putea ucide neamțul cu un glonte, ucide-1 cu patul puștii. Când în sectorul tău este liniște și nu se dau lupte, omoară nemții înaintea luptei. Când vei lăsa neamțul în viață, neamțul va spânzura pe bărbatul rus iar femeia rusă o va dezonora. Când tu ai ucis un neamț, omoară-1 și pe-al doilea, pentru noi nu există altă voioșie decât cadavrele nemțești. Nu număra zilele. Nu număra nici kilometrii. Numără numai nemții omorâți de tine ! Omoară nemții ! - aceasta te roagă bătrâna ta mamă. Omoară nemții - aceasta te roagă copiii tăi. Omoară nemții - strigă pământul patriei. Nu pierde momentul ! Nu te sfii ! Omoară. Ucide.".
Isteria unui om bolnav, care a răscolit și mai mult sufletele

altele a mai scris "Căderea Parisului", "Și-a fost ziua a doua", "Dezghețul", "Oameni, ani, viață", iar pentru activitatea lui oficială pro- comunistă-bolșevică, a primit în 1952 “Premiul Lenin pentru Pace". Un premiu foarte la modă în acea vreme, mai ales pentru colaboratori sau "idioți utili", într'o perioadă când în Uniunea Sovietică milioane de oameni zăceau închiși sau deportați în lagărele de muncă forțată și de exterminare, numai pentru că doreau libertatea proprie și a națiunii lor, și nu jugul comunist impus cu forța armelor. Dintre aceștia o mare parte erau de origină evrei, ca și Ilja Ehrenburg.
O altă onoare pe care a primit-o drept răsplată pentru serviciile aduse NKVD-ului (KGB) după 1945, a fost alegerea lui ca Deputat și reprezentant al națiunii "Latgale", în cel mai mare "For" politic sovieto-comunist : Sovietul Naționalităților. Acest "For" se ocupă cu problemele naționale ale tuturor națiunilor existente în URSS.
După primii ani ai revoluției se vorbea de mai mult de 100 de popoare în Uniunea Sovietică, chiar de 185 de naționalități. Astăzi, dacă privim harta etnografică a lui Tokarew, nu găsim mai mult de 86 de grupe etnice. Toate celelalte grupe etnice (naționalități) au dispărut, sau, după bolșevici, - s'au integrat în poporul sovietic - drumul cel mai scurt pentru rusificarea celorlalte naționalități. Dar despre asta cu altă ocazie. Latgalia este o provincie baltică, în Letonia, care a făcut parte în 1772 din Rusia țaristă în timp ce Letonia se alipea în anul 1795. Despre ei se poate citi în Cronica lui Hendrik din 1206 "Letthigalli". Chiar și în "Cronica lui Nestor", călugărul rus din Kiev, din secolele XI-XII, se pomenește de Latgali. In aceeași lucrare se pot găsi și unele informații despre români.
Data Creștinării latgalilor nu a fost precis stabilită, ei sunt însă catolici, ca și vecinii lor lituanieni și polonezi și nu evanghelici ca cei din Kurlanda și Letonia. Ca relicvă națională o au pe "Maica Domnului din Aglyuna", o replică a "Maicii Domnului din Tschestekoua" pentru polonezi.
Ce se știe și se poate dovedi istoric, este că forțele armate ale Episcopului Albert, superiorul Ordinului Livland, sub comanda lui, în anul 1208, au distrus numeroase clădiri vechi, cetăți, fortărețe și palate ca și castele și că, la acea dată - latgalii - erau creștinați.
In anul 1580, cei din Ordinul Jesuiților au început să ajute desvoltarea culturală și intelectuală a populației. Odată cu ocupația rusească au avut de întâmpinat greutăți odată cu rusificarea forțată prin interzicerea școlilor, literaturii și cu atât mai mult a religiei catolice.
Țarul Alexandru al II-lea, a fost un continuator al sistemului despotic de a rusifica toate teritoriile de pe coasta Mării Baltice.

- rusificare, 2 - promovarea bisericii ortodoxe, 3 - organizarea sistemului școlar în spiritul religiei ortodoxe ruse. Pentru serviciile sale a primit însă din partea poporului și porecla de "agățătorul" și asta nu în Lituania sau Latgalia ci în Rusia, din cauza urei pe care țărănimea rusă i-o purta prin anul 1825. Porecla a fost automat preluată și de popoarele baltice care avusesră de suferit de pe urma lui.
Iată că în anul 1898, contelui Muravjev, i-a fost ridicat un monument, din partea guvernului. La dezvelirea monumentului, cuvântarea în amintirea onoratului a fost însă întreruptă de lătratul câinilor din Vilna. Statuia fusese cu câteva zile înainte de dezvelirea oficială, unsă cu untură de lup, de către mai mulți tineri, fapt pentru care câinii lătrau ca vrăjiți și s'au năpustit asupra monumentului. Lituanienii și latgalii s'au răzbunat cu ajutorul câinilor pentru nenorocirile aduse de el acestor națiuni subjugate. Istoria nu iartă.
Latgalii sunt un popor muncitor și foarte evlavios. Cultura lor ne duce în istorie aproape cu 4000 de ani în urmă, după istoria arheologică și după descoperirile făcute în lacul Araischi, despre legenda "Castelului Latgal". în lacul Lubana, ca și în alte locuri, mai ales în mlaștini desecate, au fost găsite arme de vânat, scule de lucru, ornamente și bijuterii, unele evaluate la 4000 de ani vechime. Cunoscuți sunt latgalii ca mari maeștri în ceramică, astfel că, la Expoziția Mondială de la Paris 1937, Ceramica Latgală a fost distinsă cu premiul "Grand Prix".
Totuși latgalii cu cei din Kurlanda și Letonia, fac un sigur tot - adică poporul leton - și la bine și la rău.
Desigur că, după prima ocupare a Letoniei, Lituaniei și Estoniei, în 1940 ca și după a doua ocupare în 1945, rusificarea a fost și a rămas pe primul plan al sistemului sovietic, iar celor recalcitranți, care au fost condamnați sau deportati, locurile le sunt automat umplute cu populație de origină rusă. Sovieticii ruși împreună cu comuniștii acestor națiuni baltice, luptă cu orice mijloace pentru integrarea acestor națiuni și rusificarea lor.
Iată politica sovietică de rusificare a unui Ilja Ehrenburg de care s'au folosit pentru scopul lor murdar. El, care era evreu de origină, nici măcar din Letonia, ci din Kiev, el a fost ales prin sistemul electoral totalitar deputat în "Sovetul Naționalităților". în afară de aceasta, el nu vorbea limba letonă, latgalică, ci numai limba GPU-ului azi KGB, și nici nu a locuit permanent în Letonia sau în provincia Latgală, despre care cum ar fi avut timp să scrie ?
După cel de-al doilea război mondial, când relațiile sovieto-americane s'au răcit, Ilja Ehrenburg și-a găsit noua victimă în americani, criticându-le felul lor de viață, până și automobilele

Malenkow, Hrușciov, etc. și luminile construcțiilor socialiste în viitorul "luminos al comunismului", în care el singur nu credea.

Nu a scris nici măcar un rând, nici chiar atunci când avea posibilitatea, după acel Februarie viscolit al lui 1956, despre milioanele de oropsiți din miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu se poate spune că nu a știut ! Câți nu au fost la el și și-au deschis sufletul și câte povestiri tragice a ascultat ! A scris ceva ? Nu, din contră, i-a denunțat KGB-ului și au fost arestați din nou.

S'a purtat ca un cretin, cu el și cu propria nație, căci dacă a scris adesea despre "criminalii germani", așa cum obșnuia să-i ștampileze pentru crimele săvârșite asupra evreilor, nu a luat apărarea și nici nu a scris un rând despre evrei - așa cum au făcut-o alții - sau despre crimele comise de organele NKVD-ului asupra acestora. El a colaborat cu evreii din NKVD, cu această castă aparte, care trăiau pe spinarea milioanelor de oameni, care își suprimau în fașă propria națiune și credință, care-și băteau joc de acei Rabini care nu s'au lăsat intimidați de anchetatorii lor, chiar dacă aceștia erau de același sânge și aceași religie. Au urlat cu lupii și nu s'au gândit o clipă la miile de evrei veniți sau refugiați din fața trupelor germane, în războiul cu Polonia, sau celor veniți din Basarabia și Bucovina, care credeau că au ajuns în țara tămăduirii.

Majoritatea dintre ei avuseseră o situație acolo de unde plecaseră, iar acum erau săraci, îngroziți de soarta care le stătea în față și totuși ei aveau cu toții speranța în fii neamului lor, care acolo în patria clasei muncitoare, aveau poziții cheie, chiar și în Kremlin.

Nici nu s'au gândit la ei, cu-atât mai puțin le-au luat apărarea, s'au făcut că nu sunt de-ai lor și i-au considerat "Pani", motiv pentru care i-au băgat la muncă forțată pentru a construi calea ferată spre Workuta și Urali. Drept supraveghetori și șefi, i-au pus tot pe-ai lor, ca astfel să-și arate devotamentul față de marele Stalin.

Eu am întâlnit unele dintre victimele voastre care cu mare greutate au supraviețuit, dar nu datorită ajutorului vostru, ci celui al confraților deținuți cu care-și mâncau împreună bucățica de pâine. Blestemul lor vă va ajunge, indiferent unde vă veți ascunde *pe voi și* copiii, copiilor voștri, asta să nu o uitați.

Ehrenburg nu este cu nimic mai nevinovat decât un Troțki sau Kaganovici sau alții ca ei. A știut să mănânce și să bea la masa lor când a fost invitat sau când s'a autoinvitat, dându-se drept cel mai bun prieten al familiei, în fond nu făcea altceva decât să tragă de limbă, ca să poată avea material suficient pentru NKVD. El nu era

lor și cum s'a făcut că au ajuns prin aceste lagăre. Povestea inginerului Fitermann, am mai descris-o, căci el îmi fusese camarad de soartă și nu odată ne-am împărtășit durerile sufletești, spre a avea mai multă încredere unul în altul, dar și pentru ușurarea sufletului încărcat. De la el am aflat că după ce Stalin și ministrul de resort în construcția automobilelor, au cumpărat fără să-i ceară sfatul 300 de automobile de diferite modele și fabricații, l-au chemat și l-au pus în fața unei situații concrete de înfruntare. Stalin i-a cerut ca studiind aceste mașini, el Fitermann, să proiecteze și să construiască noul automobil sovietic. Trebuie știut că sovieticii nu au ținut cont niciodată de dreptul patentelor sau de dreptul unei invenții. Dacă au avut nevoie de unul, l-au copiat, puțin retușat și iată un patent nou de Tip URSS.

Stalin era nerăbdător să vadă noua limuzină, dar Fitermann a declarat clar că tehnologia sovietică, cel puțin momentan, nu putea face față cerințelor. La care Stalin i-a răspuns :

"Nimic nu este imposibil, ori poate nu vrei !" și a părăsit sala. Fitermann a fost arestat după un timp, pentru altă încurcătură și neînțelegere cu NKVD-ul, la care s’a adăugat și răspunsul pe care i l-a dat lui Stalin, ceeace l-a costat 25 de ani de lagăr și așa a ajuns la Workuta. In 1951-1952, a scris mai multe scrisori legale și ilegale, pe unele i le-am scos eu din lagăr și de aceea știu că erau adresate lui Ilja Ehrenburg, rugându-1 să-1 ajute. Scrisorile au ajuns la destinație cu siguranță, căci fuseseră predate personal sau date la poșta din Leningrad. Răspunsul așteptat nu a sosit niciodată.

Același Ehrenburg i-a cerut deseori să-i facă vreun serviciu sau să-i aducă vreun medicament străin ori altceva de care avea nevoie. Și, nu odată, când se afla la Moscova, era invitatul sau autoinvitatul casei Fitermann. Un alt cunoscut intim de-al lui Ilja Ehrenburg a fost și artistul Wowsi, artist emerit al Uniunii Sovietice, frate cu renumitul Profesor Dr. Wowsi, de la Spitalul Botnica din Moscova. Cunoscut sub numele de Mihoels în cercurile artistice, el lucra la Teatrul Evreiesc din Moscova. In 1955, se deplasează la Minsk pentru câteva reprezentații pe scena Teatrului Evreiesc. La intrarea în localitate, venind cu mașina proprie (cine era în acele timpuri propietarul unui automobil ?), este atacat de oamenii KGB- ului și asasinat. El făcuse cerere de emigrare în Israel.

Ilja Ehrenburg, care a aflat de toate dedesupturile și care cunoștea marea dorință de emigrare a lui Mihoels, nu a găsit de cuviință să scrie nici măcar o istorioară despre un asasinat atât de mârșav, nici măcar un mic pamflet. Uitase oare că numai câteva

afla și L.S.Mechlis, General de NKVD, de origină evreiască, ajuns ministru pentru controlul de stat. Ambii se cunoșteau de mai mulți ani, iar acum chiar din când în când se vizitau. Mechlis dispare odată cu arestarea lui Berija fiind după scurt timp lichidat. Ilja Ehrenburg, a fost un mare egoist dar și o mare canalie. A lins blidele pe unde a putut și a scris tot și cum i se cerea. Toată viața s'a gândit numai la el, niciodată la foștii lui prieteni sau la miile de evrei ce au rămas de-alungul traverselor de la construcția căii ferate Kotlas-Workuta.

El era marxist, el avea un singur țel în viață : să ajungă pe culmea cea mai înaltă, pe culmea onorurilor, indiferent pe cine trebuia să calce în picioare, chiar dacă aceștia îi erau cei mai buni prieteni. Mai mult ca sigur că el făcea parte dintre cei 17.000 scriitori istorici marxiști- leniniști din Uniunea Sovietică, care aveau peste 220.000.000 de lectori obligator. Un singur lucru i-a lipsit cu desăvârșire, șiretenia unui țăran care în astfel de situație ar fi zis : "Ferească Dumnezeu de prostia omului deștept".

Războiul se terminase, învingătorii ca și învinșii se bucurau că au supraviețuit făcându-și gânduri cum să ajungă mai repede acasă în sânul familiei. Cu toții se săturaseră de război, fiecare își făcuse datoria către patrie, acolo unde au fost trimeși de multe ori fără voia lor, și totuși groaza li se strecurase în toate mădularele.

In vestul Germaniei ocupate zilele deveniseră normale, iar fiecare își căuta de lucru pentru o bucată de pâine, în timp ce armatele ocupanților își vedeau de treburile lor.

Numai în zona de Est fiara nu se dezlănțuise destul, iar cei ce nu acaparaseră suficientă pradă de război căutau să-și procure un supliment pe unde puteau. Nu odată, ziua în amiaza mare, soldații armatei roșii, organizați în bande, jefuiau și violau orice femeie pe care o prindeau, fie ca avea 8 sau 10 ani, sau 80, lor le era tot una. Dacă oropsita se apăra sau îndrăznea să mai și strige, era posibil s-o omoare ca pe un animal la abator. Zeci și sute de cazuri s'au povestit în lagăr, fie de foști soldați ai armatei eliberatoare fie de frații sau tații și bărbații care legați trebuiau să asiste și să asculte răcnetele de disperare ale victimelor. Mulți se aflau în lagăr la Polul Nord și se plânseseră comandaturi! militare sovietice. Dreptatea le-a fost imediat făcută, fiind arestați și condamnați pe motiv că au insultat armata sovietică. Pentru desfrâurile lor era deajuns să înceapă să strige în gura mare "Moarte fasciștilor". Era suficient și pentru a băga groază în întreaga populație civilă.

Anul 1945 a fost un an greu pentru întreaga Europă și mai ales pentru Germania, care a fost împărțită după bunul plac al învingătorilor. Membrii armatei sovietice umblau și luau tot ce se mai putea lua și nu fusese luat ca pradă de război.
In localitatea Eppendorf din Saxonia, situată în triunghiul Chemnitz- Freiberg-Olbernhau, mai multe bande de soldați ai armatei roșii și-au făcut de cap săptămâni întregi, fără ca să fi luat comandaturile sovietice măsuri severe împotriva lor. Intrau în casele oamenilor, batjocoreau femeile în fața soților, fraților și a copiilor, fără rușine, deslănțuindu-se ca fiarele sălbatice, dându-și pe față animalitatea și brutalitatea despre care se dusese vestea.
In mica localitate se afla o fabrică de încălțăminte "Haugk-Leonhard", a cărei propietăreasă de peste 70 de ani, lucra zi și noapte pentru a repune în funcțiune atelierele devastate de ocupanți. Odată cu sosirea lor, unitățile armatei sovietice, au furat și s'au încălțat cu ce au mai găsit în magaziile fabricii.
Intr'o zi, o grupă de soldați ațâțați de cine știe ce derbedeu, că propietăreasa se aflǎ singurǎ în birourile din etajele superioare și că are bijuterii, i-au făcut o vizită inopinată. Intrând în incinta fabricii, nimeni nu a avut curajul să le stea în cale, iar muncitoarele care se aflau prin curte și-au căutat un loc de ascuns, căci știau ce le poate aștepta. Unii au intrat în clădire, au urcat la etajele superioare și-au găsit-o pe bătrâna Doamnă Haugk, lucrând în biroul ei. Au tăbărît pe ea, au violat- o și au început să-i scotocească casa. In disperarea ei, bătrâna femeie s'a aruncat de la etaj găsindu-și pe loc moartea. La sosirea comandaturi! alarmate, la fața locului, cu un cinism criminal, politrucul comandaturi! a ordonat ca moarta să fie îmormântată fără nici un fel de ceremonie, ca să nu dea populației ocazia și timp să se agite. Niciunul dintre soldați! participant nu au fost trași la răspundere, iar lucrurile furate, duse au fost.
Această fabrică de încălțăminte a fost în 1950 naționalizată și trecută în proprietatea V.E.B. - Proprietate personală a poporului - sub denumirea de "Kranich-Schufabrik", Made DDR

CAPITOLUL VI

STEMA ȘI HERALDICA !

Motto : Divide et impera ! (lat.)

Despre lagărele sovietice s'a vorbit și se va vorbi încă foarte mult, iar de scris se va mai scrie, căci ele sunt o actualitate, ramura cea mai importantă în Construcția Socialismului Sovietic.

Eu am mai scris și voi mai scrie despre ele, dar totul va fi degeaba dacă nu voi încerca pentru cel neinițiat, să fac o retrospectivă în istoria și înființarea primelor lagăre din RSFSR.

Cel mai bine este să încep cu revoluția bolșevică și cu căderea puterii țariste, cu schimbarea numelui St.Petersburgului în Petrograd , cum îi era numele înainte de primul război mondial, azi Leningradul, unde domnea Guvernul provizoriu al lui Alex Feodorowitsch Kerenski din luna Februarie 1917. Cu ea începe o fierbere revoluționară, o fermentare ce se întinde ca o plagă pe tot întinsul țării.

Sub conducerea lui Lenin, partidul bolșevic nu era pe departe partidul cel mai mare al Rusiei. Ei erau insă singurii care știau ce vor și aveau un plan de bătaie bine stabilit. Târziu în toamnă ei s'au hotărit la o rebeliune înarmată pe care au câștigat-o și au preluat puterea pe 24/25 Octombrie (6/7 Noiembrie) în Petrograd. La aceeiași dată apărea și chemarea lui Lenin "Către cetățenii Rusiei". Așa a ajuns primul guvern bolșevic la conducerea țării. N'a durat mult și, în luptele ce s'au desfășurat In Moscova, la 2 Noiembrie, a căzut Kremlinul în mâinile soldaților răsvrătiți și adepților bolșevismului.

Cu parola revoluționară a lui Lenin "Toată puterea Sovietelor", au preluat bolșevicii, - începând cu sfârșitul lunii Octombrie 1917 până In Martie 1918, - întreaga putere de Stat pe tot cuprinsul țării. Cu ocazia celui do-al VH-lea Congres, la care au participat 29 de delegați, între 6 și 8 Martie 1918 în Petrograd, s'a hotărit și denumirea de "Partidul Comunist al Rusiei",

In fond bolșevicii formau unui dintre cele mai mici partide politice,

când numai la câțiva kilometri, în provincia uitată de Dumnezeu, T.enin era un necunoscut. Erau teritorii cu sute de mii de locuitori, unde un comunist era o raritate.

Pentru a conduce revoluția cu succes, Lenin trebuia să-și caute confederați suplimentari. Pe aceștia i-a găsit în detrimentul asocialilor dintre care se găseau în fiecare societate suficienți. Totuși numărul lor era în Rusia extrem de ridicat, din cauză că țara se afla în perioada de dezvoltare industrială. Ambele elemente - cel proletar și cel plebeu -, au dus la biruința hotărîtoare a revoluției.

Lenin vedea foarte bine avantajul într'o acțiune organizată a clasei muncitoare și o putea cu atât mai bine deosebi de ieșirile pe stradă ale plebei proletare.

Strategia lui genială preconiza însă acest mod de "revoluție" și de aceea spre a se destrăma puterea, a plasat intenționat "proletariatul zdrențuit", în lupta contra țarismului, latifundiarilor, a propietății cetățenești și a țărănimii înstărite. Această ieșire pe stradă a plebei proletare era mai puțin proletară. Lor le plăcea mai întâi de toate devastarea magazinelor, caselor înstărite, muzeelor, incendierea bisericilor și a mănăstirilor, asasinarea miilor de latifundiari (boieri), țărani și cetățeni, negustori și muncitori, etc. Totuși a trebuit și Lenin să înțeleagă că acel "Proletar zdrențuiut" a întrecut măsura în crime și devastare, și a depășit în proporții înfricoșetoare planul imaginat.

Cu "parola" lui Lenin, "Răpește ce ți s'a răpit" sau, "Pradă ce ți s'a prădat", pe care "proletariatul zdrențuit" și-o tălmăcea cum dorea, s'a ajuns la un val de banditism înjositor pe întreg teritoriul rusesc. Bandiții care-și spun de-atunci încolo "proletari", "bolșevici" sau "anarhiști", furau și incendiau, violau, maltratau și omorau, după bunul plac.

Luptele politice cu dușmanii (roșii și albi), care cereau mari contigente de oameni și materiale, nu erau deci singurul lucru necesar pentru înființarea unor organe de securitate. Tot așa de importantă era și lupta contra criminalității crescute, ca și instalarea unei ordini elementare în societate.

Cum însă noii stăpâni nu-și puteau recunoaște propriile crime, apucară și întinseră mâna plebei după cum sunau lozincile lor cu care au zăpăcit mulțimea până in zilele noastre, artă în care sunt mari maeștri și o stăpânesc excelent. Ei numesc măsurile luate “Lupta împotriva contrarevoluționarilor", cu toate că ei însăși au denaturat sensul cuvântului "Contrarevoluție".

Pentru apărare și securitate în Petrograd, era răspunzător Comitetul Militar Revoluționar

- la propunerea lui Lenin, în ziua de 20 Decembrie 1917 - înființarea unei comisii speciale sub conducerea lui Felix Edmundowitsch - Dzerjinski.

Comisia era denumită WETSCHEKA, ceeace însemna - Bsesoiuznaja Bserossijskaja Tschreswitschaina Kommissija po Borbe s Kontrrevolutizeij, Spekulaziei i Sabotasjem - în românește : Comisia extraordinară a tuturor rușilor în lupta împotriva contrarevoluționarilor, speculei și sabotajului.

Directivele primite de această comisie din partea Sfatului Comisarilor Poporului, erau în trei puncte următoarele :

1 - Toate intervențiile sau acțiunile contrarevoluționarilor și sabotorilor din orice parte ar veni - pretutindeni, în întreaga Rusie, trebuiesc înăbușite și lichidate.

2 - Toți sabotorii și contrarevoluționarii prinși, vor fi predați spre condamnare Tribunalului Revoluționar, care este în posesia directivelor de combatere.

3 - Anchetele vor fi conduse atâta timp cât este nevoie pentru securitatea Statului.

Teroarea care a urmat după această hotărîre a fost atât de îngrozitoare și atât de cunoscută și descrisă în zeci de cărți, încât cred că nu mai este cazul să revin asupra acestei probleme. Tot așa este cunoscut și adevărul că TSCHKA - cum este denumită pe scurt - și-a îndeplinit scopul înainte de termen, prin lichidări. Ba mai mult chiar, l-a depășit. Totuși s'au prins în plasa TSCHKA mai mulți dușmani decât puteau acești expedia dintr'o lume în alta.

Din această cauză Sfatul Comisariatului Poporului, s'a văzut obligat să ia măsuri suplimentare, pentru orice eventualitate.

Decretul (Ukas), din 15 Aprilie 1919, semnat de Președintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin purta următorul titlu :

"Despre lagărele de muncă forțată". Este primul pas al formei juridice, care prevedea :

a - Organizarea de lagăre.

b - Autentificarea publică pentru înființarea de lagăre de muncă forțată.

Lagărele de muncă forțată trebuiau, conform decretului, înființate în toate Guberniile din Rusia de către TSCHKA. Numai după o lună se arată că noul decret cu directivele lui nu puteau face față cerințelor TSCHKA.

De aceea la 17 Mai 1919, decretul a fost înlocuit cu un alt decret, care purta în fond aceeași semnătură ca și precedentul, dar care era prelucrat până în cel mai mic detaliu și avea următoarele puncte :

- Despre supravegherea medicală și sanitară.
- Despre condamnați.
- Despre cantonamente.

Acest decret este în vigoare și neschimbat până în ziua de azi. Timpul și evenimentele nu au adus revendicări, afară de ordine suplimentare adăugate și integrate în decret. Hotărîtoare este aici realitatea - și aceasta nu se poate spune și scrie destul de des - că acest regim care elibera omul de "exploatarea omului de către om" (așa sună lozinca), numai la câteva luni după acapararea puterii, introducea oficial "Lagăre de muncă forțată" și că același regim a aplicat forme atât de inumane de exploatare, ce nu se pomeneau nici în Evul Mediu.

In baza acestui decret s'au înființat primele lagăre pentru condamnați politici pe insula Solowetzt și lagăre mai mici pe insulele Wagirakscha (Kemi) și Popow, la Marea Albă. Sistemul acestor lagăre se numea (atunci) "USLOM" - Uprawlenie Solowatztkijch Lagerei Osobeno Naznaschenie -, în românește : Administrația Lagărelor Solowetzker cu destinație (atribuție) specială.

A doua grupare de lagăre au fost cele înființate în partea nordică și răsăriteană, în regiunea păduroasă a Rusiei europene, în total 97 de lagăre.

Felix Edmundowitsch Dzerjinski și-a instalat centrala, nu în Kremlin cum ar fi trebuit, ci în apropiere, pe Marea Lubjancă nr. 14 în clădirea în care fuseseră birourile unei societăți de asigurări, și'n ale cărei pivnițe s'au aranjat celulele de anchetare. De acolo, din subterane, nu se mai puteau auzi până afară strigătele de disperare ale celor arestați și anchetați. El și-a instalat birourile sale vis-â-vis, pe Marea Lubjancă nr. 11. De acolo putea supraveghea tot timpul clădirea din față. Felix Dzerjinski își avea parola lui pe care o propovăduia de câte ori era nevoie, crezându-se mai marele inchizitor al Revoluției. Ea suna : "Noi nu avem nevoie de Justiție, ci de luptă până la cuțit".

Intr'un articol al ziarului "Iswestija" din 18 Februarie 1919, el recunoștea deschis și mândru "Teroarea Roșie", pe care el a organizat-o cu consecvență. Numărul celor jertfiți nu a fost dat niciodată publicității.

Dzerjinski avea și admiratori ca de exemplu pe poetul Alexey Maximowitsch Pjeschkow - 1868/1936 -, acela care își zicea și Maxim Gorki (despre el voi mai reveni), a cărui linie morală corectă o admira, deoarece nu putea fi mituit, și-l aprecia cam așa /'Bunătatea lui sufletească și simțul dreptății mă fac să fiu mulțumit de-atâtea lucruri bune pe care le-a făcut". Gorki este

eveniment o după amiază liberă, mâncarea fiind foarte gustoasă, (așa cum o descrie unul din martorii oculari ai timpului).

El, Gorki, nu a remarcat nimic din neomenia care plutea în văzduh, nici moartea care își aștepta victimile la orice colț din lagăr. Același Maxim Gorki, care s'a apucat să apere noile metode de teroare, introduse și aplicate de doctrinarii noi ai Marxismului Socialist, își va da seama mult mai târziu de adevărata față a lui Karl Marx și de viitorul proorocit de el.

Marxismul nu e altceva decât o odioasă crimă contra umanității și ascunderea sau camuflarea ei sub masca "Socialismului".

Karl Marx personal nu este altceva decât un "Mit" deghizat de gașca lui Lenin care a crescut în umbra acestuia, bazându-se numai pe minciuni pentru îndeplinirea intereselor proprii. Nu se poate spune că era în necunoaștere de cauză, căci așa cum el însuși a practicat exploatarea aproapelui, a credinței pământești și a familiei, o putea face numai unul care, de la bun început, a indicat drumul intenționat. Cinismul cu care și-a împărțit otrava aducătoare de moarte, prin lacheu lui, va rămâne și arma supremă a bolșevismului internațional. Numai unirea dintre ură și mustrarea conștiinței sale cu moștenirea strămoșească a străbunilor săi rabini, l-a făcut să ia drumul pe care l-a luat.

Bolșevicii văd în Marxism nici mai mult nici mai puțin decât noua formă a religiei lor ateiste monstruoase și plină de ură, pentru înlocuirea creștinismului, într'un viitor apropiat sau îndepărtat. Ei nu vor dragostea aproapelui, ci ura și reîntoarcerea la viața robilor.

După moartea lui Dzerjinski - 1877/1926 -, urmașii lui au dus bunătatea lui mai departe și, din cei 5889 000 de culaci, oficial înregistrați (dela 10 Hectare în sus), n'a mai rămas în 1932, niciunul.

S'a uitat să se scrie ce s'a întâmplat cu familiile lor care, chiar dacă au supraviețuit, au rămas pentru toată viața ștampilați ca "Fii de Culaci", și-au fost tratați ca atare, mai bine zis, ca și câinii vagabonzi.

Tot de la Maxim Gorki ne-a rămas și citatul dintr'un articol publicat și semnat de el, la 15 Noiembrie 1930, în cotidianele principale Pravda și Isvestia din Moscova :

"Când dușmanul ne se predă, trebuie zdrobit".

Acest citat există și în zilele noastre, aplicat pe scară largă,

Gorki nu i-a admirat pe acești țărani ruși și de alte naționalități, dar a admirat un criminal de clasă mondială. Dumnezeu însă nu bate cu ciomagul și avea să aibă grije și de el.

Chiar și ”Motto"-ul care fusese întrebuințat în lozincile de alegeri, extras din Manifestul Comunist - "Proletari din toate țările uniți-vă", a fost preluat de către conducerea primului Guvern al "Dictaturii proletariatului" și introdus în cea dintâi Stemă de Stat sovietică. Noua "Stemă" a fost aprobată și semnată de noii stăpâni ca Lenin, Stalin, Troțki și Dzerjinski în Martie 1918, constituind arta și mândria lor.

In acest prim proiect, putem recunoaște deja schema heraldică pomposă a viitoarei steme a Uniunii Sovietice, precum și a celorlalte republici unionale și a majorității democrațiilor populare născute după 1945, incluzând Jugoslavia.

Stema de Stat actuală se diferențiază de cea din 1918, chiar foarte vizibil. Noul blazon este încadrat de o coroană de lauri care, la rândul ei, este susținută de o ramură de frunze ornamentale, ca și de sculpturi în lemn. Dacă privim bine conturul Stemei, aceasta arată că siluetele din Stema de Stat a Imperatorilor din St. Petersburg, au fost preluate ca noi motive heraldice - simbolic înlocuite.

In locul coroanei țariste, noua stemă a anului 1918, are un potir acoperit, cu două toarte, care stă pe un picior lat. Totuși în locul capetelor de vulturi dubli agresivi din vechea stemă țaristă se desprinde cu îndrăzneală noua siluetă a simbolului "Dictaturii Proletariatului", și din această Dictatură organizată "Teroarea Roșie" : Două legături de nuiele legate, din care ies topoarele.

Poate că Potirul acoperit ce se află în locul coroanei țariste să fie întâmplător și să nu fie chiar "Potirul" din simbolurile Revoluției Iacobine Franceze, din care se bea totdeauna pentru Libertate. Cât privește acoperirea Potirului și semnul "flacărei veșnice", să nu fie cumva luate întâmplător din simbolurile Revoluției Iacobine Italiene ? De ce nu ? pe cine stânjenea acest lucru ? Din contră, cei patru amintiți se înfoiau în pene sub noua emblemă de Stat. Sau poate artistul nici nu s'a gândit la legăturile de nuiele (Fasciile) Romei Antice sau ale Franței noi "Lictorii" cu "Porți și suliță", imaginând simbolulu sfântului Graal și prin asta, Misticul-Graal creștin, în toată splendoarea lui.

Ce legătură are oare comunismul bolșevic cu semnele heraldice ale Romei Antice ? Sau a vrut să demonstreze ceva nou ? Poate că aceștia nu erau numai comuniști-bolșevici, ci și

In noua stemă sovietică a fost introdusă foarte expresiv amenințarea simbolică fascistă a Dictaturii Proletare, cu legăturile de nuiele legate și cu un topor. Se vedea foarte bine răsăritul soarelui în care se încrucișau secera și ciocanul, semnele clasei muncitoare și ale țărănimii. Spre a fi și mai popular au introdus "Motto"-ul din "Manifestul Comunist" : "Proletari din toate țările uniți-vâ".

Acest atât de semnificativ detaliu este înconjurat de o coroană de grâu în care apărea (pe atunci) o stea cu patru colțuri și cu litere chirilice mari - RSFSR - Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă.

Să ne oprim pentru o clipă și să aruncăm o privire pe scena istoriei și în spatele culiselor internaționale din acel timp, cu privire la prima Stemă de Stat a noului regim comunist din Moscova. Nu este rău ca anumite stări de lucruri și situații să fie făcute cunoscute public, chiar dacă unora nu le vor conveni adevărurile dezvăluite.

Unul dintre cei mai de seamă oameni politici ai României, care l-a vizitat pe Lenin în Elveția, a fost și basarabeanul Constantin Stere (1865-1936) născut în comuna Cerăpcău din ținutul Sorocii și care, între cele două războaie mondiale condusese efectiv politica țării. El formulase programele celor două mari partide politice : la început al partidului liberal și pe urmă și pe cel al național-țărăniștilor.

In tinerețe, Constantin Stere zăcuse în lagărele țariste din Siberia cu Lenin. Ambii erau condamnați pentru concepții socialiste. După eliberare, Lenin a plecat în Elveția, iar Stere a revenit în Basarabia, de unde a trecut în România. Aici, și-a desăvârșit studiile și a ajuns profesor universitar la Iași. A devenit sufletul revistei și cercului literar "Viața Românească", unde s'au format toți oamenii politici de seamă ai României. Constantin Stere a fost invitat de Brătianu să-i dirijeze politica partidului. Stere este acela care a introdus in programele partidelor liberal și național-țărănist problemele reformei agrare și votului universal.

Fiind stabilit la Iași, Constantin Stere l-a vizitat pe Lenin în Elveția. Aici au discutat pe larg problemele politice esențiale ale zilei. Punctul principal, care i-a făcut să nu colaboreze împreună, a fost problema Basarabiei. Stere cerea necondiționat realipirea Basarabiei la România, pe care rușii o dezlipiseră în 1812. Stere era hotărît partizanul emancipării națiunilor subjugate de ruși. El era un teoretician progresist cu idei socialist-liberale. Nu admitea subjugări de popoare de către țările mari. Pe tema aceasta Stere nu s'a înțeles cu Lenin.

fruntașii politici ai României și ai Basarabiei la votarea unirii Basarabiei cu Patria mamă.

în cursul anilor 1917-1918, când fruntașii Basarabiei se frământau pentru rezolvarea problemei provinciei lor, s'au dus la Lenin și i-au cerut sprijinul în această chestiune. Acesta le-a răspuns că problema va fi rezolvată prin votul poporului. Ceeace va decide poporul prin votul său, aceea va fi valabil.

In ziua de 27 Martie 1918, poporul basarabean, reprezentat prin "Sfatul Țării", ales liber de popor, a votat unirea Basarabiei cu România. Deci, așa cum a sfătuit Lemn.

Stalin insă și clica sa n'au respectat punctul de vedere al lui Lemn și, la 28 Iunie 1940, au reocupat Basarabia.

Constantin Stere a fost și unul dintre conducătorii Partidului Țărănesc și al Partidului Național-Țărănist, pe care l-a părăsit in Aprilie 1930, creind Partidul Țărănesc Democratic.

In 1934, Partidul Țărănesc Democratic condus de Dr.Nicolae Lupu, reintră in Partidul Național Țărănist.

In același timp Lenin își părăsea exilul din Elveția, traversând Germania într'un vagon sigilat, pus la dispoziția grupului de către Serviciul de Informații German (ND - Nachrichten Dienst). prin persoana de legătură a Maiorului de ND, von Nikolai, la care se adăuga frumoasa sumă de un milion de Mărci in aur - cu. via Suedia - Finlanda ~ St. Petrersburg. Misiunea lor era aceea de a produce haosul necesar in Rusia, haos care trebuia să ducă la torpilarea tratativelor de Pace dela Brest-Litowsk.

Și tot in același timp o altă grupă a emigraților ruși din America, in frunte cu Lev Davidovici Troțki (Leib Bronștein) născut (după unii în 1877, după alții in 1879), in ttârgul Țelenești din județul Orhei - Basarabia, au fost îmbarcați pe un vapor pus la dispoziție de prietenii lor și finanțat de Banca Averell Harriman, având aceiași direcție finală și aceiași misiune.

William Averell Harriman, om politic, era fostul Ambasador USA la Moscova între 1943 și 1946, Ministrul Comerțului USA între 1946 și 1948. Omul de încredere și influență al Președintelui Franklin Delano Roosevelt și trăgătorul sforilor din umbră la Conferința din 4 și 11 Februarie 1945 dela Yalta. W.A. Harriman a fost în bune relații de prietenie cu Generalul de NKVD Kruglow. după cum vorbeau gurile rele ale foștilor NKVD-iști, care își executau pedepsele în lagărele din Workuta. Alții erau foștii subalterni ai lui Kruglow, șeful siguranței Conferinței de la Yalta, omul de încredere și agentul personal al lui Stalin, informatorul lui Malenkow și Gromiko. W.A.Harriman, era și mai este un filo-bolșevic, fiind răspunzător față de istorie pentru

netezind drumul comunismului-bolșevist-fascist-Moscovit spre Vestul Europei ... pentru un pumn de arginți, El mai este răspunzător față de milioanele de emigranți refugiați din țările lor din cauza teroare! comuniste și care cerșesc la porțile Ambasadelor, pentru ei și familiile lor posibilitatea de-a primi dreptul de "azilant". Câți dintre aceștia nu sunt astăzi in USA, datorită acestui grup de criminali. Oare acesta sau urmașii lui nu vor fi trași la răspundere niciodată la un viitor proces Nurnberg ?

Lenin care, in exilul său din Elveția, se stabilise cu domiciliul la Zurich, se obișnuise cu obiceiurile capitaliste locale, Își lua cafeaua într'o cafenea unde avea o masă rezervată în fiecare după amiază (Stamtisch), Aici se întâlnea cu tovarășii lui ruși din emigrație, cât și cu alții de diferite naționalități, persoane care l-au acceptat ca prieten ocazional. In această privință îmi sunt cunoscute două întâmplări autentice și una dintre ele istoric verificabilă. Anume : Prințul Anatoli Vasilievici Lunacearski (1875-1933), rudă a țarului, era în foarte bune raporturi de prietenie cu Lenin și adesea se întâlneau și discutau împreună la cafeneaua din Zurich. Într'o bună zi, Lenin îi face cunoscut lui Lunacearski că el va tipări o publicație, cu denumirea "ISKRA", rugându-1 să contribue și el cu ceva la apariția acestui ziar. Lunacearski s'a oferit imediat să plătească el primul număr al ziarului "ISKRA", Emoționat de acest gest, Lenin i-a replicat prințului :

"Să știți și să nu uitați, că primul Ministru al Culturii din Guvernul Sovietic, pe care am să-l formez în Rusia, veți fi dumneavoastră".

Ori, este cunoscut faptul că Prințul Lunacearski a fost Comisar al Poporului pentru învățământ în RSFSR între 1917-1929, instaurat personal de I,V,Lenin. A scris ca studii literare : "Lupta de clasă", "Lenin și știința literaturii", "Dialoguri despre Artă".

După excluderea lui Troțki din Partidul Comunist, în 1927, și expulzarea lui, in 1929, Stalin care era în plină putere, îl face Comisar al poporului pentru afacerile Interne, (în locul prietenului său Dzerjinski, decedat în 1926 și al cărui post era ocupat din când în când, când de unul când de altul) in 1928 pe Genrich Jagoda. Acesta îl îndepărtează pe Lunacerski în 1929, din ordinul lui Stalin, căruia nu-i prea plăcea figura Prințului în mijlocul tovarășilor. Lunacerski a murit în 1933 în plină colectivizare și teroare roșie efectuată de Stalin și Co., prin omul său de încredere Jagoda, după unii “Enciclopediști - Workutani", asasinul din umbră al lui Lunacearski. Din același izvor de informații, Prințul Lunacearski ar fi fost membru al Lojei

comuniști, dar erau tratați *de* Lenin ca prieteni. Unul dintre aceștia, al cărui nume îmi scapă, dar știu că era din apropierea Brăilei, își avea moșia in localitatea Ianca.

Sigur este că, in momentul când sovieticii și cu lingăii lor au început lupta de clasă în România, l-au arestat și pe acest mare propietar din Ianca. Ajungând la interogatoriu, boierul nostru le spune *foarte serios* anchetatorilor sovietici, că el a fost bun prieten cu Lenin. El adaugă că l-a ajutat pe acesta financiar la scoaterea ziarului ISKRA, editat înaintea revoluției, la Zurich. Ca să-i convingă de adevăr, el a spus anchetatorilor că in podul casei lui, intr'o ladă veche se găsesc chiar chitanțe semnate de Lenin, pentru banii ce i-a donat. După perchiziția făcută la fața locului, boierul a fost eliberat din închisoare și a fost scutit de orice șicană comunistă. Acum e mort. Prin 1956 trupele Sovietice care aveau o bază militară la Ianca, erau încartiruiți in clădirea moșiei cu aprobarea moșierului.

Cu certitudine se poate spune că Lenin a avut contacte strânse în rândul mișcării socialiste italiene, cu mult înaintea revoluției din Octombrie 1917. Posibil că au existat și întâlniri intre Lenin și Mussolini, unde poate ambii au fost uneori de acord, alteori în dezacord în ideile lor politice.

Lenin a fost cu siguranță fascinat de istoria Romei Antice, de răscoala gladiatorilor, urmărirea creștinilor, exploatarea robilor, stăpânirea și dictatura totalitară, de unde a avut multe de învățat în afara teoriei marxiste. Ideile primite și învățate atunci l-au ajutat să le prelucreze și să le pună în practică ca pe o concepție personală.

Nici socialiștii - mai târziu trecuți la fasciști - care au avut acces în anturajul lui Lenin, nu au pierdut timpul degeaba. Ei au învățat să aștepte și așa au și făcut cu Revoluția lor.

Pare plauzibilă ideia că în prima Stemă comunistă acceptată de Lenin și impusă apoi oficial de administrația sovietică, au fost integrate FASCIILE ROMANE la sugestia lui Mussolini, sau a unor adepți ai mișcării socialiste italiene.

In Octombrie 1917, micul grup de comuniști-bolșevici au pus mâna la momentul oportun pe puterea statală și-au început terorizarea masselor și a întregului popor - până în zilele noastre -. Deci o Revoluție, prima de acest gen în istorie, venită de sus în jos.

In Octombrie 1922, massele poporului italian, fascinați de revoluția falangelor fasciste, de Mussolini și de promisiunile acestuia, au făcut marșul asupra Romei și au preluat puterea fără vărsare de sânge. Deci o Revoluție de jos în sus, ca mai toate revoluțiile sau răscoalele din întreaga istorie.

muncitoare de la sate și orașe, înlocuită cu o nouă clasă muncitoare de "barani", adică de oi, care erau duse și aduse de la pășune, hăituite de dulăii ciobanului. Dacă vreo oaie ieșea din turmă sau se rătăcea era sfâșiată de lupii care păzeau.

Aceasta a fost ceeace Lenin și cu ai săi au făcut numai spre a pune mâna pe putere și a-și satisface dorința de răzbunare.

Tot revoluția comuniștilor-bolșevici i-a netezit drumul și lui Mussolini care, împreună cu "cămășile negre" a pornit marșul asupra Romei, unde a fost primit ca un "Duce", nume ce i-a și rămas.

Dacă facem o paralelă între aceste două sisteme, vedem o izbitoare asemănare cu toate că cel al lui Mussolini s'a prăbușit de mult și a dispărut, iar cel al lui Lenin se menține și azi ; dar nu se știe cât timp încă. Mai este ceva despre care nu s'a vorbit concret, aceea că numărul jertfelor făcute de Mussolini și adepții lui constituie o picătură de apă într'un ocean față de cele săvârșite de Lenin și urmașii lui. Istoria nu s'a încheiat, ca să putem da o sentință, dar va veni și ziua aceasta.

In Italia se poate merge oricând și cerceta această perioadă de timp a dictaturii fasciste și nu este nimeni împiedecat să afle adevărul.

In Uniunea Sovietică nu numai că nu se poate merge oricând, dar nu poți cerceta sau scrie adevărul, ci numai ceeace ți se oferă sau ți se aprobă de organele oficiale, cât privește pe robii din lagărele nordice și siberiene, despre ei nu se suflă nici o vorbă.

Numai atunci istoricii vor putea scrie adevărata istorie, clară și fără întortochieli, când se vor putea plimba și pe întinsa Golgotă Răsăriteană cum o fac acum în Italia.

Atunci fiecare om va putea să-și facă singur o ideie și să-și dea propria părere : care dintre aceste sisteme a fost mai bun și care mai rău. Până atunci noi încercăm să le venim în ajutor cu argumente și fapte concrete, culese din această țară plină de paraziți și criminali care-și sugrumă propriul popor și pe toți cei care au căzut în zona lor de influență.

Prima stemă de stat a Republicii Federative Sovietice Ruse, a fost prezentată, înscrisă și aplicată în constituția RSFSR în Martie 1918, cu ocazia celei de a 5-a sesiuni a tuturor sovietelor din întreaga Rusie.

Sovietul Suprem aprobă în Aprilie 1918 prin decret, hotărîrea luată cu privire la prima Stemă a RSFSR, tot odată se aprobă și propunerea ca trupele Armatei Roșii să aibă drept "Emblemă" o stea roșie cu cinci colțuri. La 18 Iunie 1918, V.I.Lenin, consfințește hotărîrile luate în Aprilie pentru Stema RSFSR și Emblema Armatei Roșii.

comunism, bolșevism, fascism, apărut chiar înaintea lui Mussolini care, la acea dată, mai era considerat "socialist".

Aceasta numai ca o modestă constatare, restul le revine istoricilor viitorului, acei oameni care, neinfluențați sau neplătiți pentru a scrie o istorie, își vor da verdictul în legătură cu ce a fost și ce a reprezentat fiecare sistem.

La 30 Decembrie 1922, cu ocazia primului Congres al Sovietelor, s'a hotărît Constituirea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, "URSS". La a doua Sesiune a Comitetului Central URSS, din 6 Iunie 1932, s'a aprobat proiectul depus în Decembrie, la prima sesiune, pentru Stema de Stat URSS. Proiectul era făcut de V.P.Korzuna și executat de artistul rus I.I.Oubasov.

Noua Stemă a noului Stat URSS urma să aibă deasupra o stea cu cinci colțuri, conform paragrafului 143 din constituția URSS, cu toate că prima "Constituție" a URSS-ului a fost recunoscută oficial abia la 31 Martie 1924. In acea Stemă apărea binecunoscuta lozincă din Manifestul Comunist : "Proletari din toate țările uniți-vă", scrisă în limbile primelor șase republici, care au aderat la noul Stat "Uniunea Sovietică". Lozinca era scrisă în : rusă, ucrainiană, bielorusă, gruzină, armeană și turco-tătară. Această hotărîre a fost reconfirmată și întărită prin paragraful 70, în Constituția din 31 Ianuarie 1924.

La Moscova s'a publicat și s'a prezentat oficial "Proclamația" asupra formării Uniunii Socialiste a Republicilor. Sovietice.

In cursul anilor viitori "Constituția" avea să se schimbe. Astfel, la al VIII-lea Congres extraordinar al Sovietelor din URSS din Decembrie 1936, s'a prezentat o nouă "Constituție". în aceasta sovieticii și-au schimbat atât Stema cât și inscripția care era făcută în 11 limbi și anunțată oficial la 17 Martie 1937. Stema nouă sovietică a putut fi admirată însă cu mult înainte de data oficială arătată, adică la 5 Decembrie 1936, după cum se vede pe coperta "Constituției".

Stemele se vor schimba, ca și transcrierile în diferitele limbi, după cerere : La 26 Iunie 1946 cu transcrierea în 16 limbi, la 12 Septembrie 1956 cu o nouă transcriere în 15 limbi.

Lenin nu a uitat clasa muncitoare și a elaborat un proiect pe care l-a intitulat "Declarația de drepturi a poporului muncitor strălucit". Acest document ciornă a apărut la începutul lunii Ianuarie 1918.

Asupra viitorului, desvoltării și apticării proiectului cu un titlu așa de frumos, vom mai avea destul material de cercetat ca să ne putem da seama de conținutul lui și să ne facem o părere obiectivă.

contrasovietici dar, mai ales, între istoricii care au studiat socialismul în marile universități internaționale. Din păcate ei habar nu au despre aceste mistificări ale istoriei făcută de istoricii comuniști. Ce aveau să zică specialiștii în heraldică și cum aveau să citească și să interpreteze ei această stemă, vom vedea.

Ca argumente-informație fără comentarii subiective, ci doar spre informarea cetățeanului după stradă, spuneam că sovieticii (în frunte cu Stalin), în prima lor mare lucrare "Enciclopedia Sovietică" din 1930, volumul 18, la pagina 463 unde sunt descrise Stemele de Stat Sovietice, nu pomenesc prin nici un cuvânt de fasciile introduse în prima lor Stemă de Stat. Cât privește "Enciclopedia Sovietică" din 1963, apărută la Moscova, în tabela III, ea reproduce doar stemele tuturor Republicilor Sovietice care s au unit și care au constituit Uniunea Sovietică între 1918 și 1937.

Răsăritul soarelui, ceeace înseamnă viitorul luminos al oamenilor muncii, apare în primele embleme de Stat, rusă, ucrainiană și bielorusă ca niște mărăcini înțepători, iar așezarea simbolurilor țărănimii (secera) și a muncitorimii (ciocanul) variază. Odată este ciocanul pe seceră, altădată secera pe ciocan, iar așezarea simetrică lasă mult de dorit. Niciuna dintre aceste trei steme noi nu avea o stea, nici cu patru colțuri - cum a avut prima Stemă RSFSR - și nici cu cinci colțuri cum vor avea cele de mai târziu. Problema fasciilor introduse în prima emblemă de Stat RSFSR, i-a pus în derută. Cu trecerea anilor sovieticii aveau să se șlefuiască. Aveau să devină grandomani și să nu-și mai încapă în propria lor piele.

Noi să rămânem însă cu picioarele pe pământ, urmărind întreaga evoluție a noului om sovietic și a regimului său și să ne întoarcem la drumul nostru, pe care l-am părăsit pentru a face un mic popas.

Ce prezentare grafică a înțelesului de "Teroare" sunt legăturile de nuiele din stemele timpului revoluției franceze ? Ele se traduceau prin cuvintele : "force" - "vâritâ" - "justice" (forță, adevăr, dreptate).

Cei ce au făcut istoricul Fasciilor Mussoliniene n'au pierdut niciodată ocazia să prezinte fascicolul ca pe un simbol al teroare! ; la francezi și italienii Iacobini, Simbolul Romei Antice, ca putere de Stat, devenea semnul de recunoaștere al Romei Fasciste.

Semnul acesta de "III" din Stemă, poate avea însă și alte

Bolșevicii au avut numai 6 morți, iar tramvaiele și teatrele în oraș au funcționat normal.

Inducerea în eroare a poporului s'a făcut prin lansarea "Tezei din Aprilie" pe ziua de 4/17 Aprilie 1917 în St. Petersburg, cu lozinca "Toată puterea sovietelor".

Promisiunea era naționalizarea băncilor, proprietăților latifundiarilor și atribuirea acestor bunuri clasei muncitoare și țăranilor. Lenin a fost considerat de mulți ca un realist, un supermarxist, dar aceasta a dus la diferențieri în propriul partid și în grupa de conducere, diferențieri de care el nu s'a sinchisit.

Deci, prin manipularea sistematică a alegerilor la cel de-al III-lea Congres al tuturor rușilor, bolșevicii au preluat definitiv puterea.

Tot din "Enciclopedia" lagărului se cunoaște și secretul lui Lenin care, începând din. Septembrie 1915, împreună cu estonianul Socialdemocrat Keksulem, au fost agenții de informații ai N.D. (Nachrichten Dienst) German. Astfel că, pe bună dreptate, se poate spune că Lenin a fost în primul rând un spion, trădător de patrie, agent imperialist, etc., împreună cu cei 21 de adepți ai săi Cu care a părăsit Zurichul la 9 Aprilie 1917. Așa poate fi prostită lumea !

Astfel că, după unii experți, acel "III" din noua Stemă RSFSR, ar avea o legătură cu evenimentul amintit și anume imortalizarea celui de al III- lea Congres al tuturor rușilor. După alții, acel "III" s'ar referi la politica internațională planificată de Lenin și Co., cu ideia înființării Internaționalei a IlI-a.

- Internaționala l-a a fost întemeiată prin participarea principală a Asociației Internaționale a Muncitorilor, sub influența lui Karl Marx, la Londra în ziua de 28 Septembrie 1864. Această Internațională a supraviețuit numai până în 1872. Motto-ul Internaționalei era : "Proletari din toate țările uniți-vă".
- Internaționala a Il-a, a fost întemeiată la Amsterdam, în 1889, dând întâietate evoluției politicii muncitorești. Ea s'a dizolvat însă dela sine în 1914, odată cu dezlănțuirea primului război mondial. Noua Internațională a clasei muncitoare nu a putut să învingă simțământul "Național" al fiecărui muncitor și dragostea de patrie și onoare. Solidaritatea clasei muncitoare internaționale cu toată conducerea marxistă, nu putut rezista unor idealuri umane și sufletești. Un lucru foarte important căci de aceste "fleacuri", cum ar zice un intelectual, s'au ținut Lenin și Co. Ei au distrus sistematic în om simțământul sufletesc și pe cel uman, făcându-1 prin reîntoarcerea în trecut să ajungă la

Lenin, Trotzki și Stalin chemară la viață a treia "Internațională" care trebuia să aibă loc în 1918 la Moscova. Din anumite motive tehnice sau altele, ea s'a amânat până în Martie 1919.

Delegații din 30 de țări au participat la această întrunire, care promova ideea de unire a tuturor comuniștilor. Partidele comuniste din toate țările urmau să fie unite și dirijate de Moscova. Țelul de fond a fost și a rămas, revoluția universală a comunismului. Această Internațională s'a dizolvat oficial la 15 Mai 1943.

Introducerea acelui semn "III" în Stema de Stat, la inițiativa lui Lenin și acceptarea de către Trotzki și Stalin, le putea aduce ceeace ei doreau adică o deplină influență pe plan internațional, deoarece semnul heraldic-totalitar exista deja în Stemă.

Un proverb spune : "Socoteala de-a casă nu se potrivește cu cea din târg". Tot așa nici massele populare nu reacționează la fel și în scurt timp s'au produs și primele neplăceri. Înfrângerea din țările batice, înfrângerea în fața patrioților polonezi, înfrângerea din Ungaria, din Germania, apoi toate încercările de-a milita pentru Internaționala Comunistă sau supunerea față de ea, au dat greș.

Acest fapt îl prevăzuse și Trotzki care, în înțelegere cu Lenin, a pregătit al doilea plan de ajutoare, care să fie pus în aplicare numai după ce primul da greș. Așa a și fost.

Văzând că nu au reușit cu revoluția de jos în sus, au introdus noul plan de revoluție sistematică proletară de sus în jos. Astfel prin foamete, forță și teroare, cu o organizație de dezinformare bine pregătită au reușit să impună dominația dictaturii partidului comunist- bolșevic-fascist în locul dictaturii proletariatului. Metodă de propagandă în favoarea lor și pentru prostirea masselor.

Cea mai bună dovadă este următoarea :

Apelul bolșevic din 28.XI. 1917, cunoscut în istoria comunistă ca "Apelul Păcii" - a dus la 15.XII. 1917, la Armistițiul cu Germania și Austria, constituind o "Victorie" a comuniștilor la încheierea Tratatului de Pace din 3 Martie 1918 dela Brest-Litowsk.

Nici deputății aleși de ei, în Adunarea pentru consfințirea unei constituții rusești la 5/18 Ianuarie 1918 în St.Petersburg, nu a adus majoritatea de voturi bolșevicilor, pentru a putea să-și impună strategia lor. Astfel că Lenin a întrebuințat metodele avansate folosite și de Napoleon, alungând deputății din sală cu trupe de soc, conduse de Leo Trotzki și înlocuite prin delegați ai

Cu toate că teoria fascismului este de mult perimată și a pierdut orice interes, sovieticii și cu ei toți comuniștii, fie ei din Est sau Vest o folosesc drept șantaj. La această gașcă îi putem adăuga și pe marxiști, trotzkiști, leniniști, staliniști, marxist-leniniști, maoiști, guadevariști, la care se mai pot atașa : euro-comuniștii, castro-comuniștii, afro- comuniștii, arabo-comuniștii, judeo-comuniștii și toți ceilalți socialiști-marxiști sau cum își mai spun, care știu una și bună :"Toți cei ce nu sunt cu noi, sau ca noi, sunt fasciști".

Dacă privim arena poHtică mondială, chiar printre flori, vom vedea că se găsesc o mulțime de oameni dirijați intenționat spre a găsi bun numai ceeace este și se lasă încadrat în sistemul marxist. Toți cei care se împotrivesc acestei ideologii și nu-și lasă creerii spălați sau îndoctrinați cu ideile lor, sunt declarați pur și simplu - "Fasciști".

Un cuvânt, care în fond nu este altceva decât simbolul și concepția unei decade de timp din Roma-Antică.

Cât privește simbolul heraldic "Fascist" - sau mai bine zis "legături" de nuiele (Fascia) acestea se întâlneau în concretizarea idealurilor înalte ale Revoluției Franceze în perioada anilor 1789 și 1791-1794 sub Robespierre. Același lucru îl vom găsi și în grupul revoluționarilor iacobini italieni. Pentru ei acest "Simbol" nu însemna altceva decât respectul ce îl datorau istoriei lor, neamului din care se trăgeau și al căror fii și fiice erau.

Dar ce are acest simbol comun cu "rușii" sau care este paralela ideologică, între Simbolul Romei Antice și Simbolurile Marxist - Comuniste ? Care sunt diferențele din punct de vedere al dictaturii, teroare!, crimei, vulgarității sau persecuției, între Fascism și Comunism ? Pe care, cu care să-1 comparăm ca să putem distinge adevărul de minciună ?

Fasciile, în Roma Antică, erau un semn al demnității, al puterii unei persoane, al unui grup nu prea mare de demnitari, dar nicidecum al puterii statale a Romei antice.

Ce caută Fasciile în Stema de Stat al sovieticilor ruși, mai pe scurt, cu ce drepturi tocmai ei comuniștii-bolșevici, marxiștii-leniniști echivalează Fascismul cu crima, teroarea, sclavagismul, etc.? De ce tocmai "Idolii" lor : Lenin, Trotzki, Stalin și-au dorit cu atâta pasiune ca acest "Simbol" să fie călăuză pentru viitorul luminos pe care l-au propovăduit clasei muncitoare internaționale ?Nu este de înțeles de ce atunci tocmai ei și prietenii lor, indiferent unde se află,

Vorbind de Secolul nostru, al XX-lea, să vedem în fond diferența analitică între Comunismul-bolșevic-fascist Moscovit și Fascismul Mussolinian din Roma. Două grupări politice cu concepți diferite care se pot analiza foarte bine în zilele noastre.

Să încercăm să nu ne întrebăm care este definiția cuvântului, "Fascist" ori "Fascism", ci să-l căutăm în Dicționarele sau Enciclopediile internaționale care, în fond, trebuie să fie neutre în expEcațtile lor. Ca să nu se spună că cităm numai din manuale așa zise "capitaliste" vom cita dintr'un manual Comunist-Socialist, mai bine spus din "Micul dicționar enciclopedic" apărut în 1972 la București în România. Aici găsim expEcația cuvântului "Fascism"

"Ideologie ultrareacționară și mișcare politică totalitară" ... Trebuie adăugat că definiția de "Fascist" este înrudită, parvine chiar de la cuvântul latinesc din Roma-Antică "Fascie" pe care aceiași Enciclopedie ne-o descrie după cum urmează :

"Mănunchi de nuiele legate cu o curea în jurul unei securi, purtat de lictorii care-i însoțeau pe urni magistrați, dictatori, consuli, etc."

Lămurirea o primim deci negru pe alb tocmai de la ei, dela inteligența moscovită-română, deci de la tartorii comunismului totalitar.

Dar să nu ne pripim, să rămânem la Roma, însă nu la cea Antică, ci la Roma noastră, a secolului al XX-lea. Aici putem căuta și merge pe urmele întemeietorilor fasciUor din Roma-Antică, a fasciilor milaneze ale Iacobinilor Italieni, și a primelor grupuri de "fasci di combattimento", fascii de luptă, întemeiate la 23 Martie 1919. și care s'au organizat într'un Partid PoEtic în 1921 sub comanda conducătorului lor, Ducele Benito Mussolini, descris ca "om politic italian, Dictator fascist, 1922-1945", - "care a preluat puterea" cu sprijinul marilor monopoluri", adică dictatura fascistă în Italia la 30 Octombrie 1922. Fapt pentu care italienii, - care sunt foarte liberali, mândri și își stimează istoria seculară păstrându-i urmele, bune sau rele, pentru urmași , - păstrează și acel "Monumento alia Vittoria" monumentul victoriei din Bolzano, ItaEa de Nord.

ItaEenii, așa cum sunt ei, au o mare admirație și prețuiesc istoria lor, căci indiferent cum a fost ea, aceasta rămâne istoria Italiei. Desigur că sunt și unii care protestează contra acestui monument și a altor edificu monumentale de același gen, dar aceștia nu se identifică cu "itatianul" ci cu comunistul itatian ! Și unde să-i plasăm atunci pe francezii care, în 1953, in noua Republică, și-au introdus legătura de nuiele și barda, semnul Fasciei în Stema Franței, o lucrare executată de Artistul Robert

Romei Antice, de care nu se pot lepăda căci și ei sunt, mai mult sau mai puțin, copiii răsfățatei Rome Antice.

Comuniștii vor să-și ascundă crimele săvârșite prin planul lor perfect conceput și le plasează altora. Dar, din păcate, crima nu poate fi ascunsă definitiv și ea se va desvălui singură mai devreme sau mai târziu. Dar și în această direcție comuniștii au găsit un țap ispășitor : Rusul.

Ca să nu se supere "prea sfinții" Marx și Engels, comuniștii bolșevici au trebuit să găsească pe cineva care să le fie victimă și care să-și asume întreaga răspundere, în caz de nereușită. Numai așa comuniștii care nu vor să apară în frunte ca păduchele, au gâdilat, cum au făcut și alții, o grupare, sau chiar o națiune, reîmprospătând sentimentul național care, în ultimul timp, a fost cumva șifonat. Ei au știut să actualizeze și vechiul lor vis stârnit de Petru cel Mare și propovăduit de veacuri, vis încă neîndeplinit ; Bizanțul. Un alt vis care speră să se realizeze este ca toate drumurile care "duceau la Roma", să ducă acum la Moscova.

Comuniștii care mizează pe poporul rus, i-au făcut mereu să viseze cum le prorocise tătuca Țarul, indiferent unde se aflau în una din zecile de stepe sau undeva în "pohod na Sibir". Pentru ei visul este o realitate, iar realitatea un vis urît.

Poate că visul lor s'ar fi îndeplinit, dacă ei nu se mâncau ca șobolanii între ei - ceea ce nu arată altceva decât incultura și stadiul în care se află chiar și astăzi și dacă fiii Europei nu i-ar fi oprit, jertfindu-se și căzând la datorie, tăvălugul lor totalitar ar fi ajuns să se rostogolească până pe coastele Atlanticului.

Bruta din Răsărit s'a dezlănțuit, și-a arătat adevărata față, adevărata intenție, care i-a speriat până și pe proprii aliați, de care au fost nevoiți să se despartă.

Acum comuniștii, de toate insuccesele lor în lume, îi fac răspunzători pe capitaliștii-fasciști americani.

Pe Germani, cu care și-au dat mâna și-au împărțit lumea după cum au avut nevoie, i-au distrus, iar pe Hitler l-au dat la gunoi.. Au rămas doar partenerii ulteriori. Și-au găsit "Idioții utili" care să le spele păcatele și care și-au deschis ochii ca și cățeii din poveste. Acum au nevoie de germani, nu ca popor, ci de mâna lor de lucru și de tehnica lor. Ei vor să se împodobească iară cu coroana de lauri a "Victoriei" fie ea numai socialistă, căci asta ajută la ceva în propaganda lor. Ei încearcă să acapareze Europa, scop în care știu că trebuie mai întâi să aibe Germania în întregime, nu numai o parte îndoctrinată.

Nu degeaba sovieticii trimit tocmai în Germania, în mod regulat, personalități politice - ideologice, care să lămurească

Germania peste 200 de conferințe cu diferite teme, unde au fost invitați numai dintre aceia care le-ar putea fi cândva buni colaboratori. Publicul nu a fost anunțat de nimic, ci s'a știut numai în anumite cercuri de afaceri.

Acești specialiști umanitari și "luptători pentru Pace" cum se intitulează, chiar dacă sunt îmbrăcați în piele de oaie, tot lupi rămân. Ori ce ar face și ori cum ar dori să se prezinte, ei nu pot să nu-și dea în petec și să se desconspire. Iată un caz concret cu o astfel de personalitate care are ceva de spus în politica moscovită și este astăzi unul dintre oamenii de încredere ai lui Gorbaciov, noul șef al elicei moscovite.

Cazul s'a petrecut în luna Octombrie 1977, în MUnchen, capitala Landului Bavaria, la casa Artiștilor (Kunstlerhaus) cu ocazia unei conferințe cu tema "Problemele actuale ale politicii de destindere" ținută de Ministrul Sovietic Zamiatin, Director General al Agenției Tass, pe atunci aflat într'un "Turneu de discursuri" prin Europa.

Participanții erau numai persoane cu o invitație specială, recomandată, dintr'un cerc închis.

După discursul citit, care a fost de foarte bună calitate (sovietică) uns cu toate grăsimile posibile și parfumat excelent, desigur înregistrat pentru a fi transmis și la radio Moscova, au început discuțiile cu întrebări și răspunsuri. Un emigrant rus, cu numele de Wischinewski, care făcuse rost de o invitație și lua parte la discuții, a spus următoarele

Am fost 12 copii, 8 dintre frații mei au fost executați în timpul revoluției din Octombrie 1917, ori și-au lăsat viața în vreun lagăr de exterminare din Siberia.

Răspunsul Ministrului, Directorul General al Agenției Tass, a venit prompt, fără ezitări :

"îmi pare rău că nu ați fost al nouălea !"

Fără comentarii suplimentare, cu toate că presa locală, care participase la expunerea arătată a făcut comentariile de rigoare (Bild - Miercuri 12 Octombrie 1977).

Secera și ciocanul au rămas semnele heraldice ale țărănimii și muncitorimii înfometate, înconjurate de lozinca atât de răspândită din "Manifestul Comunist", în scriere chirilică.

Republica Socialistă Federativă Rusă, era prezentă numai prin inițiale, desigur tot chirilice, însă "Steaua" avea numai patru colțuri și nu cinci ca aceea din zilele noastre. Se vede treaba că acei din conducerea sovietică de-atunci, în fantezia lor, priveau revoluția înfăptuită ca pe o victorie ce se va reflecta fulgerător asupra celor patru puncte cardinale în același timp.

Astăzi steaua are cinci colțuri, pentru fiecare continent câte

știut sau sperat, cât de rapid se va desvolta și al șaselea continent și cât de ușor au ajuns o putere mondială, azi stema lor ar fi avut cu siguranță șase colțuri. De vină era Stalin, care era anti-sionist. Și cu toate că soția lui de mai târziu era evreică, el nu a putut să-i sufere. Se cunoșteau ambițiile sioniștilor de a avea un stat al lor și au fost ajutați din culise, atunci când în Germania nu le-a reușit revoluția, ba din contră la putere a venit Adolf Hitler. Acesta era, după cum se prevedea, un anti-sionist deschis, prin întregul său program arătat în lucrarea "Mein Kampf".

Astfele că evreii crezând că inițiativa venea din partea lor, grupările adunate la un Congres la Londra, declară "Războiu" Germaniei, adică poporului german și nu lui Hitler, la 24 Martie 1933, nici după două luni de la preluarea puterii decătre Hitler.

Evreii erau răspândiți în întreaga lume, o patrie proprie nu aveau, iar Palestina, țara lor de baștină și țara făgăduinței, era un protectorat dat de Națiunile Unite, Marei Britanii. Ei fac o "Declarație de Războiu" care este publicată în cunoscutul ziar londonez "Daily Expres". Voi reveni asupra acestei probleme destul de spinoasăă, dar care trebuie neapărat dezbătută.

Stalin și acoliții săi nu se ocupară prea mult de viitorul evreimii, sau au sfidat interesele lor trezindu-se în fața faptului împlinit când fără a fi întrebați, a fost declarat noul Stat Israel. Mai mult, în Uniunea Sovietică încep depunerile pe scară largă a cererilor de emigrare în Israel. Cine pleca ? Tocmai acei pe care ei îi crescuseră, toată Inteligenția lor care lăsau totul, casă, serviciu, stare socială, plecând în țara făgăduinței, fără să știe ce-i așteaptă. Un nou fenomen la care sovieticii nu se așteptaseră. Aceștia nu voiau să intre în mașinăria NKVD-ului, cu toate că acest aparat de stat era ocupat mai bine de jumătate - conducere și anchetatori - de evrei. Aceștia nu erau evrei de calitate, ci doar acei care-i ajutaseră și aveau mâinile murdare de sângele nevinovat al milioanelor de ființe distruse pe imensa Golgotă Răsăriteană și Nordică dintre care nici evreii nu lipseau.

Acesta este și motivul pentru care Stalin, până la moartea lui în Martie 1953, a ordonat din când în când câte un mic progrom anti-semit cu "pohod na Sibir", care a fost mereu executat. Asta ca să nu fie dați uitării cei ce credeau prea mult în democrația occidentală.

Nici tehnică superioară nu au avut, căci mai toate capacitățile tehnice fuseseră băgate în mașinăria NKVD-ului în perioada anilor 1936-1938 și după aceia. Noii tehnicieni, ieșiți de pe băncile școlii sovietice nu aveau nici experiență de lucru și nici experiență internațională, nici măcar posibilitățile de a se

Ei au lansat primul "Sputnik", dar nu au spus că acesta era făcut în mare parte de specialiști germani sau din știința acestora, de care n'au pomenit niciodată și nicăeri. Nu pomenesc nimic de experiențele făcute cu racheta V-2, capturată de la germani, pentru prima dată la 30 Octombrie 1947 în Kazastan, cu o distanța de 350 Km. Nu au pomenit nimic că acest poligon de lansare a fost făcut numai cu mâna de lucru a prizonierilor germani și japonezi care nu și-au mai văzut niciodată patria lor. Niciunul dintre *ei* nu a fost eliberat, din contră, toți au fost condamnați la pedepse între 20 și 25 de ani și transferați numai în lagăre de decimare din Regiunile Nord Polare. Acolo au lucrat în mare parte numai la construcția Căii Ferate Nord Polare. De trăit au trăit și vegetat în lagăre noi, fără o organizație cât de mică administrativă. Despre acest lucru și alte fapte sovieticii nu vorbesc, iar dacă trebuie să răspundă unor întrebări de acest fel, spun scurt pe doi : "Totul este o provocare contra pașnicei Uniuni Sovietice."

Au sperat să ajungă primii pe lună, și cu toate că posedau combustibilul solid înaintea americanilor nu a fost invenția sovietică, ci a unui specialist german, care a lucrat pentru ei și de care au avut grijă sâ se simtă ca în sânul lui Avram. A fost eliberat și a trăit în Germania Federală unde a primit din partea Statului Sovietic (NKVD) o pensie de 5000 de dolari americani pe lună. în luna Martie-Aprilie 1961 se afla la București, apoi a lucrat împreună cu specialiști sovietici, la rafinăria Brazi și a locuit la Hotelul Lido, unde avea o cameră alăturată cu cea a inginerului Bernhard Glockner propietarul Firmei cu același nume din Kriegerstr. 1 B - 3000 Hannover - Republica Federală Germamia. Dolari nu-i dădeau sovieticii degeaba, el avea o înțelegere scrisă că nu va lucra niciodată pentru interesele americanilor sau ale capitaliștilor occidentali. Totul fusese așternut pe hârtie negru pe alb și el știa că mâna Moscovei era destul de lungă, ca să-l ajungă peste tot. îi era tare frică de NKVD și nu a vorbit niciodată, însă a dat mereu de înțeles.

Experiență cu V-2 au făcut și americanii la 2 Octombrie 1945, în Nevada, deci cu doi ani înaintea sovieticilor, pe o distanța de 240 de km.

Nenorocirea cea mare pentru sovietici a fost că deși Gagarin a făcut înconjurul pământului, nu au putut să fie primii pe lună. Acești afurisiți de americani le-au încurcat treburile astfel că ei au pierdut orice interes de a mai coborî pe lună, ca și vulpea din fabulă, "strgurii erau prea sus pentru ea, deci îi erau prea acri."

Acum se învârtesc tot timpul în jurul pământului, poate

mai fi deranjat nimeni în munca lor de reeducare, în stilul marxist.leninist !

In fond inspirația și compoziția artistică, redau prea bine conceptele politice urmărite, schimbând prin simboluri heraldice fosta emblemă țaristă a Romanovilor.

In locul coroanei, un potir (pentru vodcă), în locul celor două capete de vulturi agresivi, două fascii cu securea (poate noul simbol al "Dictaturii proletariatului").

Laurii victoriei revoluționare încoronează tema veche și tema nouă, simbolul teroarei roșii, a propagandei fără de scrupule comuniste- bolșevice moscovite.

Ce bine ar fi să se facă deosebirea în timp și istorie, iar prin aceasta o elucidare a stării de lucruri în sine. Fasciile și Fascismul au fost și sunt legate de "Era" Romei Antice ca și cea a zilelor noastre, ca simboluri de onoare pentru magistrați, consuli, dictatori, senatori, - steagurile de atunci -, egale cu drapelele noastre colorate de azi.

Mănunchiul strâns de nuiele în jurul securii, arată puterea totalitară ideologică a sistemului care a dus la decăderea acelui imperiu și cu el a Romei Antice, ca și pe cea a celui care și-a zis "Duce".

Cât privește umanitatea, egalitatea, drepturile omului, teroarea sau sclavagismul, din Roma Antică și cea de azi, nu au făcut împreună atâtea victime umane într'un timp de secole, câte a făcut acest sistem Comunist-bolșevic- fascist sovietic, numai în scurtul timp de câteva decenii. Ar fi păcat să-i dăm uitării tocmai pe cei care i-au ajutat, într'un fel sau altul, să ajungă unde sunt, pe "idioții folositori" și rechinii afaceriști.

Pleava societății și lingăii de blide ies la plimbare ca păduchele în frunte, formând comandouri de luptă sau fronturi de eliberare, toate în ambalajul roșu. Această ambalare fiind singura lor șansă de-a primi vreun post conducător, de trântor, dar bine plătit din ajutoarele și subvențiile frățești - dirijate - , ce sosesc și se întorc pe aceleași drumuri care duc și vin dela Moscova.

Neoamenii de atunci și neoamenii de azi și-au dat întotdeauna mâna, s'au insultat oficial, s'au îmbrățișat public și în umbră, și-au făcut împreună afacerile cele mai murdare, pe spinarea și din sudoarea milioanelor de proletari internaționali, căutând care mai de care cum și în ce fel să-și înșele adversarul.

Lictorii Romei-antice au dus fasciile aprinse pe drumurile istoriei făurite de ei, lăsând pentru urmașii lor o cultură și o civilizație demnă de admirat, la care se închină o lume întreagă. Ei s'au mândrit atunci ca și urmașii lor de acum cu stemele și

Romei Antice - cu care nu au nimic comun au furat simbolurile heraldice ale Iacobinilor francezi și Iacobinilor italieni, cu a căror revoluție au și mai puțin de-a face, deci au omorît și au furat chiar din primele minute ale preluării puterii supreme.

Au făcut revoluția spre a elibera clasa muncitoare de sub jugul asupririi, au "eliberat" popoare și naționalități - spun ei -, dar ce nu spun este că au distrus ce a fost civilizație și cultură trecându-i pe "eliberați" prin mașinăria diabolică a NKVD-ului și prin lagărele de exterminare umană. Astfel au făcut ceeace nimeni nu a putut face înaintea lor în așa scurt timp în întreaga istorie a lumii ; au făcut să dispară numai în câțiva ani, civilizații și culturi, cărora le-au trebuit sute, chiar mii de ani, ca să ajungă la strălucirea pe care au atins-o.

Ce-ar fi rămas din strălucirile Bizanțului sau din Occidentul mult râvnit dacă acești "struguri" nu ar fi fost pentru ei la înălțimi prea mari sau prea "acri" pentru gustul lor ?

Ei totuși speră o "Revoluție Mondială", uitând însă că fermentarea internă este așa de avansată încât ori și cine o poate realiza văzând cum șobolanii diplomatici, crescuți și cultivați în serele lor, înalți ofițeri din armată și NKVD, oameni de știință, scriitori și intelectuali - oricine poate - fug, părăsesc corabia care se scufundă încetul cu încetul în marea de sânge pe care ei înșăși au alimentat-o.

Comuniștii moscoviți se mândresc cu tehnica fărurită și în ea le este speranța, uită însă, sau se fac că nu știu că acei tehnicieni care i-au dus pe drumul tehnicii moderne, nu mai sunt, - au murit - iar alții n'au prea mai crescut. Ei erau aceia care supraviețuiseră, le fuseseră și le-au rămas inamici, chiar dacă au lucrat pentru ei, forțați de împrejurări și soartă.

Comuniștii-bolșevici nu sunt capabili și nici nu vor fi vreodată să creieze ceva atâta timp cât tehnica și știința sunt trecute prin ședințele de partid sau prin propaganda și lecturile marxismului ideologic.

Nici propaganda sau demonstrațiile interne sau externe pe care le subvenționează, mai ales acele care sunt purtate sub lozinca "Lupta pentru Pace", în care ei nu cred, nu le vor aduce succes. Pacea pe care o propagă trebuie trecută mai întâi prin foc și sabie, cu vărsare de sânge, prin revoluția proletariatului mondial, pe care îl exploatează în orice ocazie și cu tot felul de metode.

Există oare un singur calapod de cismar, pentru toate mărimile ? Nu. Deci oamenii nu sunt și nu pot fi la fel în ceeace privește intelectul, constituția fizică, ideologia ori civilizația și cultura, dar toți sunt făcuți din carne și oase și fiecare are un

colțurile marelui imperiu, cărora sistemul comunist-bolșevic le-a luat libertatea și le-a prevăzut odihna de veci în pământul înghețat și neprimitor de pe întinderea nesfârșită a Golgotei Răsăritene.

Va veni în curând ziua când fiecare dintre noi va ajunge în fața Judecătorului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale, bune sau rele, săvârșite în timpul vieții lumești.

Unii vor ajunge să răspundă cândva și în fața judecătorilor pământești, pe pământ și în lumea noastră. Acuzatorii vor fi naționalitățile subjugate și milioanele de cetățeni fără de nume asasinați sistematic pentru bună starea unora și nicidecum pentru bunăstarea clasei muncitoare pe care vor să o reprezinte și în al cărei nume vorbesc. Simbolul încadrat cu secera și ciocanul și așezat în așa fel încât simbolurile Romei Antice să păzească simbolul puterii cu care s'au mândrit ei cei de azi, se știe că acest simbol va fi și este cel al justiției populare, cea care-i va trage la răspundere.

Orice desmințire nu își are rostul, simbolurile heraldice și sensul lor istoric sunt arhicunoscute și nu se pot înlătura fără a lăsa urmă. Iar faptele și crimele lor sunt documentate cu toate datele istorice necesare, livrate chiar de ei, fie ele scrise sau nescrise.

Este bine să se știe că acei ce numesc pe alții "fasciști" și îi desconsideră, sunt în fond adevărații fasciști care se ascund sub masca comunismului-bolșevic. Deci, fiecare trebuie să știe că fasciștii și purtătorii fasciilor (simboluri de care s'au servit pentru a influența pe proști în secolul al XX-lea) au fost tocmai conducătorii criminali ai revoluției comuniste-bolșevice în frunte cu Lenin, Trotzki, Stalin și Compania.

După atâtea noutăți interesante, ar fi bine să ne întoarcem de unde am rămas, ca să nu pierdem firul ideii propuse.

Din 1919 și până în 1927 contigentul noilor lagăre se compunea din mai toate păturile sociale, după cum urmează :

a) Aristocrația rusă.
b) Fucționarii și ofițerii imperiului țarist.
c) Reprezentanții clerului alb și negru, dacă au refuzat să-și dezbrace sutana.
d) Toți locuitorii mănăstirilor, călugărițe, călugări, sihaștri,

Misiunea administrației acestor lagăre era de-ai pune pe acești deținuți la muncă în așa fel încât niciunul să nu supraviețuiască *pedepsei primite și* deci de a nu mai trebui să fie eliberați. Totuși, în tot timpul detenției, ei trebuiau să-și aducă contribuția cerută de noul regim la construirea de locuințe (barăci) pentru viitoarele șantiere de șosele, la exploatarea de păduri, chiar la un fel de construcții de căi ferate.

Cu începutul primului cincinal ei și-au dat seama de importanța deschiderii de noi rezerve de zăcăminte situate în îndepărtatele teritorii ale URSS-ului, care fără muncă forțată, nu puteau fi exploatate, deoarece muncitori voluntari nu s'ar fi găsit să lucreze în condițiile climaterice atât de nefavorabile. Cele mai dificile în astfel de regiuni, erau transporturile și aprovizionarea.

In același timp *ei* recunoscură și un alt aspect practic al misiunii lor, și anume că omorîrea sistematică trebuia imediat oprită.

Abia acum și-au dat seama că cei arestați nu trebuiau omorîți pentru că stăteau în calea revoluției, ci trebuiau să trăiască și să muncească cât puteau de mult spre a aduce un randament cât mai mare economiei "Statului" prin mâna ieftină de lucru. Pentru soluționarea acestei probleme fuseseră aduși experți, care au rezolvat totul în interesul statului și al conducerii.

Pe lângă deținuți! puși la extragerea zăcămintelor sau la construcții industriale în cele mai îndepărtate regiuni, era nevoie și de specialiști și muncitori calificați. Cum însă în URSS era o lipsă acută de mână de lucru calificată, chiar o raritate, aceste cadre noi trebuiau instruite în lagăre, muncind. Nevoia mâinii de lucru a dus însă la o nouă concepție politică, care cerea schimbarea poziției ideologice și aplicarea unui regim mai omenesc, după situație. Asta era o parte a medaliei. Cealaltă parte a medaliei era că noul cod penal prevedea condamnări mari, majoritatea de 10, 15, 20, 25 de ani. Cu cât erau mai îndepărtate centrele de exploatare și șantierele industriale, cu atât trebuiau aduși mai mulți deținuți dintre cei care primiseră astfel de condamnări, iar Tribunalele și NKVD-ul aveau destul de lucru.

Această desvoltare cerea însă o nouă organizare fundamentală a administrației lagărelor, ceeace s'a și întâmplat la 10 Iunie 1934 când a fost chemată la viață noua organizare a GULAG-ului. (G.U.L.A.G. - Glawnoe oprawlenje isprawilteno-trudowych lagerei i trudowych kolonije pri NKVD) - în românește : Centrala administrativă a lagărelor de reeducare și a coloniilor de lucru pe

5) Statistic și Administrativ. - Deținuți pe lagăre și creerea șantierelor.
6) Cultură și educare (Reeducare).
7) Procuratura GULAG.
8) Tribunalul.
9) Administrație și economie.
10) Serviciul sanitar.

In afară de cele zece Direcții administrative, mai existau alte 12 sub direcții în cadrul GULAG-ului :

1) Aprovizionarea.
2) Inspecția.
3) Planificarea.
4) Finanțe.
5) Transporturi și comunicații.
6) Tehnica.
7) Forestieră - păduri.
8) Minierii.
10) Construcții.
11) Industria generală.
12) Serviciul veterinar.

Odată cu înființarea GULAG-ului, se efectuează două schimbări fundamentale privind importanța muncii forțate cât și cea politică și economică, care făcea, ca șeful administrației politice să nu mai fie direct subordonat șefului GULAG-ului (Ministerului de Interne), ci direct Direcției Organizatorice a CC a PCUS. A doua modificare adusă era aceea că șeful GULAG-ului (Natschalnik GULAG) devenea din acest moment prim-locțiitor al Ministrului de Interne al URSS-ului și totodată răspunzător de patru Direcții din Centrala Administrativă din cadrul NKVD (MWD).

1) Centrala Administrativă pentru localitățile de ispășirea pedepsei (Lagăre, închisori și colonii).
2) Centrala Administrativă pentru prizonierii de război și internați.
3) Centrala Administrativă pentru construcția de căi ferate.
4) Centrala Administrativă pentru construcția de căi rutiere.

Direct subordonat GULAG-ului erau : Lagărul - (în traducere) - Un teritoriu cu un număr de lagăre după nevoie, care erau de sine stătătoare numite "OLP" -, Direcția de lagăre și lagărele-puncte.

Închisorile normale și închisorile cu "regim special", ca și coloniile de lucru (trebuie amintite în special Coloniile pentru copii - Besprizornija) urmăreau evoluția cronologică a diferitelor perioade ale GULAG-ului. In această privință s'a scris destul de

dinainte și de după 1917 cu terminarea la circa 10 ani după sfârșitul celui de al 2-lea război mondial. Cu toate acestea ele mai sunt și vor mai fi valabile ani mulți, doar cu mici modificări în aplicarea directivelor, în concordanță cu tehnica modernă a timpului.

In perioada arătată, GULAG-ul avea subordonate 600 de centre organizate pentru ispășirea pedepsei, toate numerotate de la 1 la 600, unde erau reținuți milioane de oameni, fără de care nu putea exista întregul sistem comunist-bolșevic sovietic.

Numărul celor deținuți este diferit interpretat de experții occidentali, care culegând aceste date din felurite publicații și informații, ca și din date oficiale (publicate de anumite instituții Internaționale) le-au apreciat între 9 și 30 de milioane.

Datele avute de comitetul de grevă din Workuta au fost dezbătute în lagărul nr. 2, mina nr. 7, cu conducerea comisiei guvernamentale a Comitetului Central al P.C.U.S. și a Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, condus de Generalul de Armată, locțiitorul Ministrului de Interne, membru supleant al CC al PCUS, Maslinkow și locțiitorul său Procurorul General al U.S., R.A. Rudenko, împuternicitul Guvernului Sovietic. In aceste convorbiri, care au avut loc pe data de 26 Iulie 1953 era vorba de peste 42 de milioane de ființe omenești pe care trebuie să-i împărțim în mai multe grupe : deținuți politici, deportați-politici, familiile acestora deportate sau cu domiciliu obligatoriu, deportați obligatoriu sau voluntarii deținuți de drept comun, coloniile de muncă, coloniile de copii, închisorile politice speciale, deținuți! speciali din lagărele "0" - osebi - (speciali), internați în spitalele de psihiatrie, împreună cu familiile acestora. In categoriile amintite nu au fost menționați acei care, din cauza "origine! nesănătoase" nu fuseseră încă deportați sau condamnați dar aveau domiciliul forțat, până la lămurirea situației lor definitive. Unii au fost obligați să locuiască astfel, chiar și 20 de ani, timp în care copii lor nu aveau voie să învețe în școli superioare, etc. Toți cei ai căror părinți sau chiar bunici, fuseseră încadrați în grupul "culacilor", imediat după revoluția din 1917, aveau mențiune specială în legitimația lor, pentru ca Miliția să le cunoască originea și știau că drepturile le erau restrânse.

O țară minunată, dar cu legile și golgota ei de suferințe.

La moartea lui Stalin cel puțin 25% din populația URSS-ului se afla în lagăre, în colonii de muncă forțată, deportați, cu domiciliul obligatoriu sau mutați în altă regiune - fără dreptul de a o părăsi decât cu aprobare. Aceasta era o realitate cu care

Civilii se puteau număra pe degete și aceștia erau funcționari ai serviciului tehnic superior de la mine și din întreprinderi, recrutați din familiile ofițerilor sau ale reangajaților militari. Restul erau foști deținuți eliberați, deportați sau cu domiciliu obligatoriu. Da, ei erau liberi și de la caz la caz, se puteau deplasa după cum aveau voie, într'un perimetru ce se întindea de la 10 kilometri, la maximum 250 km. desigur cu aprobare specială.

Majoritatea erau în lagăre (regiuni de lagăre), care purtau numărul de la 1 la 300, cu foarte mici diferențe. Toate aceste lagăre intrau în grupul lagărelor așa ziselor "teritorii îndepărtate" ale URSS-ului. Nordul îndepărtat, Regiunea Polară Europeană, Regiunea Mării Albe și CareEa, Insulule Polare, Siberia de Sud, Orientul îndepărtat, Insula Sahalin, Kamtschatka, Magadanul, Regiunea Polară asiatică în trei părți etc. etc.

Închisorile normale erau ocupate în majoritatea lor de criminali recidiviști, care își executau pedeapsa și nu mai puteau fi băgați în lagăre cu regim special, din cauză că erau periculoși chiar și pentru NKVD-iști. Mai existau închisori "cu importanță specială", în care erau închiși specialiști străini, care nu doreau sau - nu mai doreau - să colaboreze cu sovieticii. Printre specialiști trebuiesc neapărat amintiți, după grupurile din care făceau parte și se selectau între ei : tehnicienii de rachete, specialiștii în combustibti, diferitele grupuri de oameni de știință din ramura atomo-nudeară, specialiștii în aeronautică, chimie, marină de suprafață, submarine, electronică, electricitate, armament, textile sintetice, fibre de sticlă, industrie grea, industrie ușoară, petrol, mașini agricole, etc.etc.

Toți acești specialiști trebuiesc împărțiți la rândul lor în două categorii :

1) Cei care n'au colaborat cu sovieticti și nici nu au avut de gând să colaboreze, unii dintre ei ne voind să învețe nici minimul de vocabular rus.

2) Cei care în majoritatea lor fuseseră deportați sau șantajați și puși în fața faptului împlinit să colaboreze conform unui contract colectiv sau individual pe un termen de 3 până la 5 ani. După expirarea contractului, sovieticii l-au prelungit automat, ceeace unii au acceptat, alțti nu. Cei din ultima grupă au fost condamnați la câte 25 de ani de un Tribunal MiEtar, sau civil, dar majoritatea de Tribunalul Special O.S. (Troica), fără să mai apară în fața unui judecător, fiind acuzați de spionaj, conform paragrafului 58/6-1. Adevărul era că acești oameni refuzaseră categoric prelungirea contractului de muncă.

chiar la sfârșitul deceniului al 5-lea, adică și după moartea lui Stalin, la 5 Martie 1953. Din aceste lagăre au apărut, după reabilitarea lor de către Hrușciov și Co., mai multe mii de persoane dispărute cu ani în urmă, fără a mai avea vreo veste dela familiile lor.

Existența acestor lagăre era ținută secret. Chiar în centrala GULAG- ului nu exista nici o cartotecă cu numele sau numărul persoanelor sau cu alte date necesare. Totul era ținut în mare taină, o mașinărie care depindea numai de ordinele șefului NKVD-ului. Datele le cunoștea numai Ministerul de Interne, cum a fost cazul lui Berija care, cu siguranță, a perfecționat acest sistem de lagăre secrete, oficial desconspirate de Hrușciov.

Nu văd ce i-ar determina pe stăpânii de azi, să renunțe la ele și să le desființeze ?

Unul ar fi fost în regiunea Ural-2, cu punctul de plecare din localitatea Rriiskowaja (Permsky Oblst). Al doilea în Buryaskaja ASSR - Siberia, cu punctul de plecare Bichura.

După cum am scris mai sus, de existența lor știau foarte puțini și nimeni nu ar fi îndrăznit să cerceteze situația vreunui prieten dispărut, care înainte fusese vreo personalitate politică sau militară. Arestați, acuzați și condamnați, chiar multora din cei eliberați de Hrușciov li se făcuse o pomană deoarece prin sentință fuseseră condamnați la moarte și oficial executați.

NKVD-ul avea însă legile proprii, cel puțin până la arestarea lui Berija, căci din cercetările efectuate s'a dedus că anumite persoane care avuseseră posturi înalte de conducere, fuseseră amestecate în afaceri sau convorbiri dubioase, deci puteau fi trase oricând la răspundere, chiar dacă trecuseră încă 10 sau 20 de ani de atunci. Cine poate cunoaște toate dedesupturile și interesele NKVD-ului ?

Cei închiși în aceste două lagăre nu aveau niciun fel de legături cu lumea exterioară, indiferent de situația avută înainte sau de condamnarea primită. Orice legătură era interzisă din prima zi dela intrarea în lagăr.

Cât de mare este numărul închisorilor cu regim normal sau special, nu se știe, dar el se poate deduce din numărul mic rezervat special între 300 și 350 în statisticile NKVD-ului sovietic.

Cât privește coloniile de lucru, li se atribuia numai o importanță locală, de teritoriu sau regiune. Ele au fost înființate acolo unde era nevoie de o reconstrucție rapidă, în general numai în teritorii ce au avut de suferit de pe urma războiului. Cei din aceste colonii nu erau considerați "politici", ei făcuseră

In această ordine de idei trebuie făcută o mică remarcă. In Occident s'au introdus în ultimul timp variante de educare aplicate în Uniunea Sovietică, cu învățători sau profesori de stânga, luându-1 ca model și ideal pe Makarenko ! Este vorba de același Makarenko care a fost preamărit în țara sovietelor datorită succeselor sale în resocializarea copiilor vagabonzi.

Pe această temă se face multă propagandă, s'a scris și se vorbește foarte mult de uimitoarele "metode Makarenko", ce se pot studia în "Poemul Pedagogic" sau "Steaguri pe turnuri". Chiar și de moartea lui se vorbea cu mare discreție prin lagăre, căci Anton Semionovici Makarenko (1888-1939), a fost unul dintre ultimii de pe lunga listă de curățire efectuată de J.V.Stalin, cu ajutorul NKVD-ului, una din primele misiuni delicate ale lui Berija.

Pedagogii care-1 preamăresc pe Makarenko nu au fost niciodată în URSS, sau dacă au fost în vizită au fost conduși de însoțitorul obligatoriu de turiști, care în fond este un NKVD-ist, (altfel nu i s'ar fi îngăduit să lucreze la oficiul de turism). Pedagogii din occident care se duc după astfel de teze fac enorma greșeală că, orbiți de strălucirea propagandei comuniste, nu văd realitatea din interiorul marelui imperiu sclavagist. Ei se fac vinovați în același timp față de compatrioții lor, față de lumea liberă, față de viitorul copiilor lor.

Toți cei care am fost și am trăit în lagărele din Uniunea Sovietică, indiferent de naționalitate, care am văzut sau care am avut de-a face direct sau indirect cu astfel de oameni, din foștii copii crescuți și educați în spiritul lui "Makarenko", putem evalua această greșeală.

Din spusele lor sau ale celor din anturajul lor sau ale celor preluați în grupările lor sau în organizațiile speciale de perfecționare din lagăre, aceștia constituiau viitoarele cadre criminale.

Criminalitatea este amprenta sistemului Makarenko, foarte desvoltat în Uniunea Sovietică, unde este condus de o centrală bine organizată, împărțită fiind în patru districte bine definite.

Reședințele celor patru precum și teritoriile unde își fac de cap, sunt : 1) Odessa, în care intră întreaga coastă a MArii Negre până la Don, Basarabia, Ucraina de Vest, Ucraina Mare, precum și o mare parte din Bielorusia. 2) Rostow pe Don, în care intră tot teritoriul Caucazului, Rusiei Europene până la Moscova, Uralul de Sud cu calea ferată Transsiberiană până la Omsk-Tomsk. 3) Wladivostokul cu întreaga Siberie în lung și în lat și 4) Leningradul, în care intră întreaga coastă a Mării Baltice, resturile din Bielorusia și o fâșie din Ucraina de Nord, Carelia, întregul Nord cu Arhangelsk, Moscova, Kirov, Gorki până la

importante, putând să supraveghieze și să răspundă de întreg teritoriul încredințat. Un procentaj, cade ca "Tain" celor din NKVD, prin care-și cumpără anumite libertăți. Cele patru grupuri amintite sunt amestecate în afaceri criminale naționale sau internaționale. De exemplu, traficul de stupefiante din întreaga Uniune se află în mâna unui grup caucazian, format în mare din Gruzini. Ei au legături strânse cu conducătorii de locomotive, fochiștii, însoțitorii de tren, de pe traseele lungi. Pe aceste căi se duc și se aduc stupefiantele și tot ce se înglobează în această categorie. Drogurile sunt la ordinea zilei, iar sovieticii se droghează cu plăcere. Acestei grupe i se poate adăuga contrabanda cu lucruri de proveniență străină care intră prin marile porturi sovietice. Acest resort colaborează cu cele patru grupări amintite, răspândirea se face după principiul cererii și ofertei.

Prin cele patru grupări se poate procura orice există pe această planetă, indiferent că cererea este de natură alimentară, textilă, mașini, servicii sau posturi de serviciu până la post de Ministru sau Secretar de Partid. Ei au cel mai rapid serviciu din întreaga Uniune. De multe ori mărturiile ajung la destinație înaintea organelor de Stat. Organele politice sau de tendință politică fac excepție numai dacă este în interesul lor.

Cât privește informațiile politice, acest resort îl dețin evreii ; ei sunt la cișmeaua de unde curge totul. O bună legătură cu ei și ești informat la zi despre tot ce se întâmplă în lume și te interesează.

In această problemă pot aduce un exemplu concret, din care reies legăturile și întregul sistem de transmisie în toate direcțiile până și în cele mai îndepărtate colțuri. Martorii la procesul grevei dela Workuta, care fuseseră selecționați, duși și aduși la cercetări ori la tribunal, au fost expediați, după proces, în mici grupuri, cu etape lungi și au ajuns într'unul din lagărele de carantină din Kasachstan. Acest drum cu întreruperile avute a durat câteva luni. Odată ajunși, noii veniți au fost cazați în baraca de carantină ca și toți ceilalți cu care sosiseră în acest mare transport. Numai după câteva ore, șapte dintre foștii martori la procesul grevei din Workuta au fost găsiți asasinați, fără a se putea prinde barem unul dintre asasini.

Nici acești criminali nu suferă și nu admit trădarea, aceasta fiind pedepsită cu moartea și în rândurile lor. Din păcate ei sunt măcinați de lupte interne sau teritoriale, din care cauză nu pot deveni o forță care s’ar putea dirija contra întregului sistem sovietic. Aici se potrivește zicala : "Noi îi lăsăm să trăiască, ei ne

Numerele dela 500 la 600, sunt date "șantierelor strategice" în care intră tot felul de lucrări de edificii, cum ar fi : Canalul Balamorr și Wolga-Don, centralele electrice, hidrocentralele, bazele Militare strategice, centralele industriale strategice, industria militară atomică de rachete, spațială, centrele de extracție de minereuri, cărbune, metale neferoase, silozurile de alimente strategice din regiunile polare, silozurile de rachete, de armament terestru, aeronautic și maritim, construcțiile de căi ferate strategice, șantierele navale, bazele de submarine, întregul sistem de aprovizionare cu cobustibil-petrol și gaze etc. etc. Toate sunt lucrări care sunt făcute cu mâna de lucru cea mai ieftină din lume, cu deținuți, adică cu sclavi, ceea ce politicienii occidentali nu vor să creadă, iar serviciul de propagandă sovietică are grijă ca jurnaliștii cărora li se arată câte ceva să nu scrie prea mult.

Cunoscute sunt în occident și în lumea liberă nu atât numerele lagărelor ci denumirea regiunilor prin evenimentele care au avut loc în aceste lagăre ca, de exemplu :

501 construiau calea ferată Uhta-Workuta, iar 408 și 502 lucrau la devierea căii ferate din Uhta-Workuta spre Salechard. De aici pe aceiași paralelă, până la vărsarea râului Jeniseij în golful cu același nume la Dudinka până la Norilsk. 505 construiau calea ferată paralelă cu transiberiana Moscova-Wladivostok ; un plan proiectat de mult, dar nerealizat încă din cauza lipsii mâinii de lucru și întâietății altor lucrări strategice. Odată cu începerea divergențelor politice dintre URSS și China, s'au accelerat aceste lucrări. Numerotarea celorlalte șantiere strategice este mai puțin cunoscută, deoarece ele intră în grupul șantierelor de lucru secrete, militare. Cei ce își termină pedeapsa, dacă supraviețuiesc, sunt reținuți pe loc cu domiciliu forțat. In general la construcția unor astfel de instalații nu au fost folosiți deținuții de origină nesovietică. Dacă totuși s'a întâmplat, aceștia erau specialiști care au rămas acolo pentru totdeauna, indiferent cum, forțat sau benevol.

La construcția de căi ferate strategice nordice din partea europeană a URSS-ului, au lucrat lagărele 501 - 505, unde au fost decimate contigentele de polonezi și evrei din Polonia după ocuparea ei, bieloruși, care se considerau mai repede poloneji decât sovietici și primele contigente de ucrainieni. In 1940 au loc marile transporturi din țările Baltice și Basarabia. Cei deportați sunt trimeși, ca și grupul polonezilor sau al evreilor în Siberia, în regiunea lacului Baikal. Soldații din armata poloneză, considerați prizonieri de război, au fost

război aduși aci erau germanii, care au fost sistematic exterminați cu toate că nu fuseseră condamnați.

Cine erau acești "Constructori ai Socialismului Sovietic", acești "voluntari" cum erau prezentați de presa sovietică ce ajungea în străinătate, și care își câștigau pâinea cea de toate zilele pe tărâmuri atât de neprielnice, atât de vitrege ființei umane ?

Cine erau acești oropsiți, cu condamnări așa de grele ? Ce fel de delicte săvârșiseră ei sau ce vini li se imputau din partea organelor NKVD ? Ce făcuseră cu adevărat ? De ce nu fuseseră educați, aveau posibilitatea, deoarece crescuseră și trăiseră în serele socialismului sovietic, serele de educare ale marelui Stalin și ale pedagogului reeducator Makarenko. De ce erau ei considerați ca fiii și fiicele vitrege ale noului Sistem ? Ori greșiseră ei în educația pe care le-o dădeau sau omului îi trebuie și un pic de libertate, chiar dacă este sărac și nu are tot timpul de mâncare.

Din cifra arătată mai sus, mai mult de jumătate erau deținuți! politici, care erau condamnați în baza articolului 58, din Codul Penal RSFSR, plin de o mulțime de aliniate și sub aliniate și care se aplica oricărui cetățean al statului, iar dacă vrea anchetatorul să fie pasibil chiar de pedeapsa capitală.

Paragraful 58 a fost propus să fie introdus în Codul penal RSFSR, de către Comisarul de justiție D.Kurskij, după ce prelucrase diferitele aliniate și sub aliniate ce-i fuseseră date în scris sau dictate de însuși Lenin. Cu toate că odată cu Revoluția din Octombrie, pedeapsa capitală fusese desființată, ei găsiră că trebuie reintrodusă prin ușa din spate. Astfel au apărut paragrafele 58, 59, 60, 61, 62 și 63, iar după puțin timp și 64 până la 69. Un lanț de paragrafe care prevedeau pedeapsa cu moartea, cu tot "umanismul" lui Lenin care pentru naivii din occident o desființase, dar care o reintroducea în numele "Revoluției", în numele așazisei "Lupte pentru Pace".

In fond nu trebuia să faci nimica, ci să ai doar ghinionul ca politrucul să nu te simpatizeze și erai băgat imediat în mașinăria de anchetă a NKVD-ului, din care nu mai ieșeai fără o condamnare. Desigur intrai în mașinărie numai în momentul când aveau nevoie de brațe de muncă la un nou șantier de construcție sub lozinca "Socialismul binefăcătorul clasei muncitoare".

Fiecare nou arestat aducea NKVD-iștilor premii în bani, distincții etc, nemai vorbind de creșterea respectului celor din jur, cărora le îngheța măduva în oase de frică să nu cadă în

te rețină pe termen nelimitat cu domiciliu forțat. In mare, cam aceasta este situația celor condamnați ca deținuți-politici.

Pentru o crimă dovedită nu primeai mai mult de 10 ani, iar după câțiva ani erai eliberat cu o decizie oarecare a unor aniversări politice.

Cât îi privește pe deținuți! proveniți dintre prizonierii de război, îi amintesc special pe cei care au fost condamnați după 1948-1949, chiar dacă în sentința aveau definiția de "criminal de război". Asta era numai o formulă de tip sovietic. Dacă aceiași formulă ar fi fost aplicată și altor armate, ele puteau fi condamnate "în corpore", fie că erau armată sovietică, franceză, engleză, americană, chineză, italiană, și toate celelalte care existau pe lume. Dacă au fost vinovați i-au executat imediat după război, nu prin împușcare și nici spânzurați, ci agățați de vii ca vitele în cârlige aduse dela abator, unde se zbăteau până își dădeau sufletul.

Deținuții politici din lagăr proveneau din diferite naționalități iar după procentajul în care erau reprezentați, puteai trage propria concluzie din care reieșea și cum îi vedea NKVD-ul pe adversarii regimului. După acest principiu simplu putea fiecare să calculeze obiectiv, ce naționalitate este la rând pentru decimarea prevăzută de cei din Moscova. Spălarea mâinilor o făcea Moscova prin declarația oficială că aceștia sunt contrarevoluționari, iar lichidarea lor se făcea prin muncile de sclav de pe șantierele strategice polare și siberiene. Componența deținuților din lagăr, în perioada anilor 1945-1955 indica punctul de vedere sovietic în privința lor. Așa de exemplu :

1) Ucrainienii de Vest erau numiți "Benderowțâ", după conducătorul lor Ștefan Bandera, conducătorul organizației U.N.O. (Ukrainski Nationalnija Organizații". Alții erau aceia ai fostului K.u.K. Colonelul Melnik, șeful organizației O.N.U. (Organizații Naționalnij Ukraini), la care se adăugau atât simpatizanții ambelor grupări cât și cei care au fost declarați simpatizanți.2) Ucrainienii de Est, cărora nu li se putea spune politici, căci ei erau dintre acei care au acceptat sub o formă sau alta trupele de ocupație, ori au fost doar la dispoziția ocupantului. Unii dintre ei vânduseră alimente ocupanților (fructe, ouă, păsări, etc.), pentru care au fost declarați trădători de Patrie, sau în cel mai fericit caz, colaboratori.

3) Muncitorii din Răsărit (Ostarbeiter), care au fost duși sau au plecat de bună voie la muncă în Germania. Aici este vorba de Ucrainieni, de națiunile Caucaziene, Cazacii din diferite neamuri, Rușii-albi și Rușii Moscoviți, care au fost în marea lor majoritate deportați sub ordinul de "strămutare voluntară"

danezii, au fost - pentru un timp - circa până în 1949, încorporați în unități compacte și puși sub paza deținuților de drept comun. După această perioadă, unii au fost condamnați politic , alții au primit domiciliu forțat. In același timp, toți cei din micile grupări ale diferitelor naționalități din întregul Caucaz, au fost în majoritate împușcați de către ofițerii ruși, mulți fără vreo anchetă sau cercetare. Naționalitățile asiatice au avut aceiași soartă iar din ambele menționate mai sus, foarte puțini au supraviețuit, ceeace poate fi considerat un miracol. Ultimii, fiind pe deasupra și musulmani, erau decimați fără milă.

5) Lituanienii.

6) Letonii.

7) Estonienii.

Majoritatea locuitorilor acestor trei țări Baltice (cu toate că în 1940 fuseseră ocupați de sovietici după înțelegerea din 23 August 1939 între Germania lui Hitler și Uniunea Sovietică a lui Stalin) au fost nespus de fericiți când germanii i-au eliberat în 1941. Acest lucru i-a făcut totuși să fie fericiți, că au scăpat de asasinate, deportări și câte și mai câte. Astfel, ei au colaborat cu administrația germană de răsărit (Deutsche Ostverwaltung). Majoritatea tineretului a trecut ori s’a atașat de trupele germane în lupta contra comunismului-bolșevic. După reocuparea țărilor Baltice, în 1945, același tineret trecea la partizanat armat, dând lovituri grele Armatei sovietice. Deci aceștia erau găsiți vinovați de două ori, pentru care au plătit și de două ori, fiind exterminați prin muncă și clima polară în lagărele cu regim special unde fuseseră duși.

8) Prizonierii de război condamnați ca : Germanii, Japonezii, Ungurii, Românii, Italienii, Finlandezii, etc. și toți acei care au făcut parte dintr'o armată care a luptat contra Uniunii Sovietice. La aceștia se pot adăuga soldați! din armata Națională Chineză, China-Mao, Korea de Sud, Vietnamezii și membrii Legiunii Străine Franceze, capturați la sau după bătălia dela Dien-Bien-Phou, în 1953.

9) Toate elementele care prin poziția lor anticomunistă nu puteau fi lăsați să se întoarcă în țările lor. Majoritatea acestor grupe veniseră în URSS ca exponenți ai comunismului național, atrași de marea propagandă, la studii, școlarizări-politice, vizite, excursii sau pe cont propriu.

10) Cetățenii cu idei socialdemocrate, reprezentanți ai economiei particulare, propietari de întreprinderi, bancheri din zona de ocupație sovietică a Germaniei, din Austria, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Karelia,

11) Membrii "Armatei Krakovja" și "Armatei Patriei Polona- - • câți au supraviețuit. ainei ?olone > atația

12) Patrioții Sovietici (ruși, armeni, etc.) întorși din exil după 1945. 1

13) Un număr mic de Ruși-Moscoviți, etc.

CAPITOLUL VII

AȘA A ÎNCEPUT PUTEREA

Motto : Horresco referens.(lat.)

Chiar și atunci când această armată de milioane de deținuți punea o mulțime de probleme, fie și politice, ei duceau traiul de toate zilele greu, zdrobiți de munca forțată, păziți de soldați în incinta lagărului și, în afara lui, sub amenințarea câinilor lupi gata de atac. îndărătul sârmei ghimpate sau gardurilor de scândură înaltă de peste patru metri ba chiar și în incinta zidurilor groase dar reci ale închisorilor, ei sperau. Toată această forță umană, care era împinsă înspre râpa de distrugere, avea o speranță în viitor. Cu toate acestea, întreaga concentrare se afla sub comanda unei singure persoane, cea a Ministrului de Interne. El era și este cea mai mare putere a Statului Sovietic, fiind susținut de trupe speciale de securitate (Woijsk MWD) și de trupe de grăniceri (Pogranitschnich Woijsk) plus Miliția și multe alte comandouri subordonate.

Dar unde era puterea Armatei Roșii, unde era puterea Partidului Comunist, unde era puterea Comitetului Central sau unde se afla puterea Sovietului Suprem, unde ? Desigur că Armata Uniunii Sovietice era o forță militară de mare putere, dar ea era permanent sub controlul politrucilor din NKVD.

Toți membrii și subalternii Comitetului Central nu puteau ajunge în aceste posturi înalte dacă nu colaboraseră cu NKVD-ul, deoarece numai ei cercetau întreaga situație, alegeau persoana indicată și își dădeau verdictul dacă ea putea sau nu fi luată în partid, dacă putea studia mai departe, dacă i se putea da un post de răspundere. Totul era în așa fel organizat și dirijat încât nu se putea trece de bariera lor.

Același lucru se putea spune și despre cei din cadrul Sovietului Suprem.

în politica internă numai ei, cei din NKVD, vorbeau și puneau întrebări, ei răspundeau, ei criticau, ei dădeau

Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice (în special Berija), avea puteri nelimitate, era stăpânul pe viață și pe moarte. El era comandantul suprem al "trupelor Ministerului de Interne", de peste 800.000 de soldați, înarmați cu cel mai modern armament și echipament tehnic. El era comandantul unei armate de peste 700.000 de oameni, grăniceri și Miliție. Mai avea în subordine Organele Securității de Stat (MGB), o aviație proprie amenajată cu tot felul de avioane de ultimul tip, și mai multe unități militare care pe hârtie aparțineau Armatei Sovietice. în fond puteau fi luate sub comandă la orice oră ca trupe de intervenție și la dispoziția directă a NKVD-ului. Alți 800.000 de agenți erau plătiți, dintre aceștia peste 500.000 în afara granițelor sovietice. Bugetul anual trecea de 10 miliarde de US dolari, la care se puteau adăuga câteva milioane de agenți fără plată - voluntari, fie ideologici, fie din interes politic.

La această putere militară-polițienească, se adăuga puterea de muncă a milioanelor de condamnați și deportați cu domiciliu obligatoriu care, sub ordinul NKVD-ului, făureau construcția Socialismului Sovietic. Să vedem de unde veneau și vin încă aceste enorme sume de bani !

Ministerul de Interne avea la dispoziție o industrie proprie de armament, multe fabrici din industria ușoară, mijlocie sau grea. Tot el dirija întregul sistem de construcții de căi ferate, de construcții rutiere, industria lemnului și prelucrarea 95%, extracția cărbunelui, circa 70%, extracția de petrol 30%, la care trebuie adăugată întreaga extracție de minereuri, aur, argint, cupru, plumb, zinc, asbest, metale nobile, metale neferoase. Nu trebuie uitat monopolul asupra blănurilor și a fabricilor de prelucrat, industria peștelui, industria icrelor negre, într'un procentaj de circa 75%. Se adăugau veniturile intrate din turism, vânzarea obiectelor de valoare istorice și bisericești, a lucrurilor de artă din timpul țarilor. Tot ei controlau poșta, cenzurau literatura și ziarele, radioul și televiziunea. Pâinea cea de toate zilele pentru robii lor era asigurată prin zecile de sovhozuri și colhozuri, cuprinzând milioane de hectare de pământ arabil de prima categorie, alte milioane de hectare de pășuni, păduri cu crescătorii de cai, vite cornute, crescătorii de păsări, etc.etc., la care lucrau milioane de deținuți sau deportați.

Nu trebuiesc uitate nici veniturile ce se adunau din confiscările făcute celor arestați, și care însumau mai multe

Această putere nelimitată a fiecărui ministru de interne sovietic, explică și faptul că niciunul, până în anul 1958, nu a murit de moarte bună, ci toți împușcați sau dispăruți. Toți acești miniștri i-au netezit lui Stalin drumul glorios spre puterea definitivă ; în fond și-au pregătit propriul drum spre glorificarea supremă. Prin jaf și crimă se ajungea la putere, prin ștreang și glonte în pământ, aceasta le-a fost deviza și soarta.

Voi încerca acum să dau câteva exemple autentice din istoria luptei pentru putere a celor care se cred eliberatorii clasei muncitoare ; cei care au zăpăcit lumea prin mașinăria propagandei, distrugând atâtea suflete curate și cinstite, care crezuseră și fuseseră orbite de strălucirile promise, de toate mistificările marxiste-leniniste.

Genrich Jagoda, ministru de interne din anul 1928, a fost vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcției Canalului Marea Albă - Marea Baltică, cu o lungime de 227 de km., dat în exploatare în 1933. In această lucrare gigantică a îngropat G.Jagoda, la ordinul lui Stalin, întreaga floare a creștinătății ortodoxe ruse.

Dar nu numai clanul preoțimii, dascălii, călugării, călugărițele, cântăreții de strană, ci și credincioșii din majoritatea bisericilor ruse. Ei n'au fost singurii închiși ce au participat activ la construcția voluntară a socialismului sovietic : li s'au alăturat o mare parte din Rabinii mari și mici ai religiei mozaice, o mulțime de preoți luterani, greco-catolici, romano-catolici în frunte cu administratorul apostolic și episcop catolic din Republica Bielorusia, von Mahilou din Minsk, arestat în 1927 (din fericire eliberat în 1933, numai la marea intervenție a Vaticanului și a mai multor șefi de state occidentale). El a fost și ultimul episcop catolic din Republica Bielorusia. Din Siberia au fost aduși o mare parte a preoților islamici (hogea) dar și o mulțime de laici ai diverselor culturi asiatice budiste etc...

Posesorii unui petec de pământ ceva mai mare, țăranii înstăriți (nu este vorba de boierimea rusă) prin a căror muncă, fostul regim țarist exporta cereale în lumea întreagă, au fost decimați. O personalitate din Comitetul Central a dat un interviu ziarului din Moscova, "Construcția Socialismului", (Socialisticiskoe Stroitelsvo) în 1936, în care arăta că pe Culacii (țărani înstăriți) din 1928, în număr de 5.889.000 oameni, puterea sovietică prin metodele ei înaintate, i-a redus până în 1932 la "Zero". Deci au fost exterminați

Vestul nu a luat notă de jertfele acestor oameni, de aceste victime Pentru ei și democrația lor era vorba de o problemă internă a Statului Sovietic. Au închis ochii, mai bine zis au fost orbi. O parte din acești culaci erau de origină germană și ei au fost măcelăriți ca vitele la abator, căci cine era să se intereseze de soarta lor. Poate cei din Germania ? Ori poate din cel de-al 3-lea Reich, care dădeau prioritate numai celor ce erau încadrați în "Nord Germanische Volkstum" ?

Cei din Ungaria, România, Polonia, Bulgaria, Jugoslavia, Ucraina, Rusia, Cehoslovacia, țările Baltice, erau considerați numai rebuturi (mindenwertig). Erau buni numai să umple golurile în planurile și teritoriile lor strategice. Până atunci era prevăzut ca la nevoie să fie încadrați în armată ca să-și verse sângele pentru cei de calitate. Înainte sovieticii făceau curățenie după sistemul lor, Jagoda era mâna prelungită și executorul ordinelor Kremlinului.

In 1936, Stalin se săturase de Jagoda. Acesta știa prea multe. Nu mai era nevoie de el și nici de serviciile sale, deci trebuia să dispară. Pentru toate cele întâmplate Stalin găsise țapul ispășitor, dar și omul nou de care avea acum mare nevoie.

Nikolai hvanowitsch Jeschow l-a arestat pe șeful său Genrich Jagoda, conducând personal marea curățenie din rândul Armatei Roșii, a intelectualității și a tuturor acelora care puteau devenii dușmanii sistemului.

După cum se știe, în cadrul acestei curățenii generale au fost executați peste 48.000 de înalți ofițeri, floarea Armatei Roșii în frunte cu Mareșalul Tuchtschewskij, în vara anului 1937. Toți cei enumerați sau amintiți mai sus au fost cei mari, dar câți au fost și din cei mici, numai Dumnezeu și NKVD-ul știu ! Nu trebuiesc uitați membrii familiilor acestora, ca astfel să ne facem o ideie asupra celor întâmplate.

Poate că Stalin s'a înspăimântat singur de cruzimea lui Jeschow, deoarece l-a schimbat în Decembrie 1938, înlociuindu-1 cu Lawrentij Pawlowitsch Berija, care îi era locțiitor. Au urmat procesul, execuția - și iară înlăturarea unui țap ispășitor. Unii ar spune, la rând ca la moară !

Berija și-a luat ajutor pe Kabulow, care și-a luat serviciul atât de în serios încât Berija a fost cuprins de frică și Kabulow a dispărut fără urmă, după îndeplinirea unor misiuni speciale, în 1940.

Berija, în funcția de Comisar de Interne, a fost mult mai rafinat decât predecesorii săi și a aplicat metode științifice

El își dădu seama cât de rentabilă putea fi industria sclavagistă, ce beneficii pot avea NKVD-iștii de pe urma acesteia, astfel că, în timpul războiului, el începu sistematic sortarea cadrelor. Cei care nu corespundeau erau trimiși direct pe front, iar la orice pierdere sau înfrângere, politrucii erau primii executați, fără prea mult tam tam.

Au fost întocmite noi planuri pentru reconstrucția orașelor distruse de război, construirea de noi baze militare strategice, căci dușmanul nou nu era altul decât americanii. Apoi a alcătuit grupurile de diplomați, consilieri, oameni de legătură, etc., trimiși în ultimele zile ale războiului și în primii ani după, ca și o mare parte dintre emigranții care se vor statornici în USA și Canada. Este vorba de oamenii special instruiți de NKVD, așa numita "Coloană a 5-a", pe care o găsim în mai toate țările occidentale după 1945, mult mai bine pregătită și instruită decât cea din perioada antebelică.

Acestora le trebuiau puse la dispoziție și sume mari de bani, căci fără mijloace financiare nu se putea întreprinde nimic. Astfel, începu deschiderea de misiuni comerciale, care în fond, nu erau altceva decât noile centre de spionaj și de recrutare a agenților.

Prizonierii de război au fost detașați în mare parte la comandourile de construcții rutiere și cele de căi ferate, la reconstrucția de orașe, industria minieră și forestieră.

Deținuții politici umpleau golurile din lagărele existente și completau noile lagăre. O armată de milioane de brațe de muncă ieftină.

Noul ajutor și locțiitor al lui Berija era W.S.Abakumow, împreună cu care a reușit să făurească un imperiu propriu, pentru care puteau fi invidiați de toată democrația vestică.

Moartea lui Stalin a deschis noi perspective NKVD-ului pentru a prelua conducerea definitivă, rămânând numai câteva trepte de urcat și îndepărtarea câtorva inși. Se pregătea preluarea puterii și după aceea curățenia generală și răfuiala mult așteptată.

Noua conducere se divizează dela început în două grupe distincte ; a treia, cea a lui Berija rămânea neutră până la o ocazie favorabilă.

Prima grupă era a lui Malenkow, care l-a adus la putere pe Jukow, a doua era cea a lui Hrușciov, care l-a atras pe Bulganin de partea sa. Nici una din aceste două grupări nu avea încredere în Berija, de aceea cei doi locțiitori ai lui Berija deveniră oamenii de legătură cu una din grupurile

Ziua de 26 Iunie 1953 a fost fatală pentru Berija care, după 15 ani de putere, era arestat și executat. Pentru prima dată în istoria sovietică, vestea execuției a fost transmisă la Radio, pe data de 24 Decembrie 1953.

Noul om de încredere a devenit Kruglow, omul lui Malenkow, iar locțiitorii sunt Twan Serow și Generalul de Armată Maslenikow, care va avea ghinion în evenimentele grevei din Iulie 1953, fapt pentru care, înainte de a fi tras la răspundere, s'a sinucis, în vara anului 1954.

Sergej N.Kruglow, a preluat postul lui Berija și a început lichidarea și îndepărtarea oamenilor lui din posturile conducătoare. Dar nici Malenkow cu Bulganin nu se mai înțelegeau, în fond nu s'au înțeles niciodată, și Hrușciov, ajutat de grupa Bulganin, a preluat puterea. Noua constelație avea nevoie de o schimbare și la Interne, astfel că Kruglow deși avea anumite legături în aparatul conducător, a fost înlăturat fără multe formalități de Iwan Serow, care i-a preluat postul. Acest lucru se întâmpla la începutul lunii Februarie, câteva zile înaintea celui de al XX-lea Congres al PCUS. Hrușciov știa că Kruglow a fost câinele devotat al lui Stalin, un informator personal, dar și că acesta n'ar fi admis condamnarea lui Stalin, fie ea și post-mortem.

Iwan Serow și-a slujit stăpânul, vom vedea cum și în ce fel, dar și el avea să fie schimbat într'o zi de un altul, unul cu care colaborase și în care avusese încredere, Yuri Andropow, născut la 15 Iunie 1914, în colonia căilor ferate Nagutskaja (azi regiunea Stavropol) în Caucazul de Nord. De biografia lui mă voi ocupa cu altă ocazie, dar este bine de știut că Andropow a fost un Tschekist devotat, ceea ce-1 va face să fie bine văzut atât de Hrușciov, cât și de Breschniew, fiind ajutat din umbră de ministrul de Interne N.A.Scelokov, care-i devenise prieten și vecin de locuință. Prin ei și prin munca depusă avea să devină într'o zi șeful KGB-ului, noua denumire a NKVD-ului.

Să vedem mai întâi cum s'a desvoltat, în decursul anilor, organizația lui Dzerjinski din Lublianka Mare nr. 11, cu birourile oficiale pe aceiași stradă la nr. 14.

In piața dintre cele două numere de pe Lublianka Mare, au fost construite galerii subterane pe mai multe etaje, cu celule de una sau patru persoane. Astfel, legăturile de la o clădire la alta, nu se făceau în văzul lumii și al curioșilor. Mai mult, strigătele de disperare sau durere ale victimelor, de aici din fundul pământului, nu puteau fi auzite. Dacă unul sau

după spusele unei persoane care a lucrat acolo și, trimis într'o misiune, a rămas în Occident.

Totuși, cu toate schimbările recente, Lublianka declarată "muzeu" își poate schimba peste noapte înfățișarea : anchetatorii să facă ore suplimentare, iar crematoriul să intre din nou în funcțiune, căci deși pentru un moment este considerată piesă de muzeu, nu poate fi însă vizitată de turiștii străini.

Această organizație criminală înfățișată de Dzerjinski sub denumirea de "Tscheka" care la 20 Decembrie 1917 avea doar 70 de inși, a ajuns în zilele noastre la dimensiunea unei armate personale după cum am văzut mai înainte. Dar așa cum își schimbă lupul părul, așa își vor schimba și ei numele în anii următori.

Astfel, la 11 Februarie 1922, devine GPU, câteva luni mai târziu, la 15 Novembrie 1922, O.G.P.U. La 10 Iulie 1934, i se schimbă denumirea în NKVD ca la 3 Februarie 1941 să devină NKGB. După război, în Martie 1946, acest serviciu sumbru este despărțit pentru văzul și inducerea în eroare a lumii, în două grupe paralele. 1) MVD - Ministerul Afacerilor Interne (Ministervsto Gozapasnastij) și 2) MGB - Ministerul Securității Statului (Ministervsto Gozapasnastij).

După moartea lui Stalin, noul guvern alcătuit de Berija în Martie 1953, a reunit ambele servicii, spre a nu pierde conducerea din mână și le-a denumit MKGB - Ministerul Comisariatului Securității de Stat (Ministervsto Komisariata Gossudarstwennaja Bezopasnost). La 27 Aprilie 1954 acest serviciu a fost din nou despărțit în două, unul cu denumire de MVD - Ministerul de Interne, iar celălalt KGB - Comisariatul Securității de Stat. Ambele sunt valabile până în zilele noastre.

Mai există o secție specială sub denumirea de G. B. - Securitatea Statului (Gossudarstwennaja Bezopasnost), înființată anume odată cu revoluția din 1917, la început pentru securitatea conducerii, apoi a primit și alte misiuni speciale, având puteri depline. Ea putea aresta, condamna și executa chiar și atunci când "pedeapsa capitală" a fost oprită prin lege.

Puterea deplină i s'a atribuit în Mai 1922 și ține până în zilele noastre, nefiind obligată să raporteze nimănui, în afara superiorilor direcți. In anii 1924 și 1934, unii membri ai guvernului au încercat să limiteze, ba chiar să reducă atribuțiile GB-ului. Iar dacă, pentru un moment, s'a crezut că aceștia au pierdut din putere, cu atât mai aprig au

Trotzki a încercat să pună mâna pe această putere și, cu toate că o mare parte îi erau fideli, (unii fiind aduși de el din USA) a pierdut partida în fața gruzinului Stalin. După 1928, când întreaga putere a Securității a fost preluată de Genrich Jagoda, el a preluat și GP-ul, până în 1936. După această dată, șefia a fost asumată de N.I.Jeschow care, la rândul lui a predat-o lui Berija în 1938. Acesta este primul dintre șefi care dă GB- ului întâietatea și care deține postul până la arestarea lui la 26 Iunie 1953. După această dată postul rămâne vacant până la data de 27 Aprilie 1954, când este încredințat lui Iwan Serow și nu lui N.S.Kruglow, care era în fond Ministrul de Interne. In Februarie 1956, Serow avea să preia și postul lui N.S.Kruglow, pe care l-a făcut dispărut, pentru a dispărea și el în 1958, din ordinul lui Hrușciov. Acest post important a fost ocupat apoi de Alexander Schljepin, Wladimir Semitschastny, Yuri Andropow și Stschelokow.

Până la urmă "eminența cenușie" NKVD-ul l-a înlăturat pe Hrușciov pe motivul că a jupuit NKVD-ul de drepturile sfinte, "tabu" pentru ori cine în această lume. Ei nu-i puteau ierta lui Hrușciov că a eliberat din lagăre și locurile de deportare peste 8 milioane de deținuți politici în timp ce alte 15 milioane de deportați au putut părăsi domiciliile obligatorii putându-se stabili unde doreau, dacă găseau alte posibilități și primeau aprobarea de lucru și de locuit.

Cu ajutorul omului său, Hrușciov, care cunoștea prea bine metodele întrebuințate de NKVD, de posibilitățile lor materiale, financiare și umane, a încercat să le mai ia din putere. La început le-a luat unele ramuri industriale care au fost retumate Ministerelor de resort, care le-au integrat complect.

Desigur că unele ramuri le-au rămas, fără ca el să se poată atinge de ele. Armata a preluat întreaga industrie de resort, lucru ce nu a convenit deloc NKVD-ului. Noul complot a fost pregătit, Hrușciov a fost înlăturat, iar locul lui a fost luat de un tschekist, un subaltern, despre care vom mai vorbi. Când și-a dat seama că a făcut o mare greșeală că și-a înlăturat omul de încredere, el i-a ridicat lui Dzerjinski un monument, care a fost amplasat în piața cu același nume, direct între clădirile numărul 11 și 14 din Lublianka.

Lovitura de palat, dată de NKVD, în favoarea lui Brejniev era de mult planificată și foarte amănunțit pregătită. Ce nu a știut el este că tocmai omul său Yuri Andropow era omul GB-ului.

Acum deveniseră o putere mondială, cu reflexe de strălucire orbitoare, aroganți, cu cea mai ieftină mână de lucru din lume și cu forțele armate gata să înfrunte pe oricine.

Afaceriștii occidentali le-au pus la dispoziție întreaga tehnică. Niciunul dintre aceștia nu s'a gândit o singură clipă, că, prin afacerile și atitudinea lor, vor deveni "idioții flositori", lingăii ciobotei sovietice, precum a prorocit-o Lenin cu decenii în urmă.

Occidentalii nu vor să înțeleagă că fratele lor, "omul" de pe întinsa Golgotă Răsăriteană este azi un "rob", exploatat zi de zi, mai rău decât un animal, făcând parte din treapta cea mai de jos a societății sovietice. Da, există o societate cu diferite "Caste", care se deosebesc foarte mult între ele. Organizarea socială a acestor "Caste" a devenit cu trecerea anilor perfectă. Ea și-a format un întreg aparat de "cadre-politice", care știu și urmăresc fiecare pas, fiecare mișcare și chiar gândirea tuturor supușilor. Toți sunt luați în evidență dela naștere. Fiecare are un dosar în care se adună tot ce a declarat sau nu a declarat, dar a fost adus la cunoștință de un vecin sau un bun prieten.

Odată cu dorința de a trimite copilul la grădiniță, părinții trebuiesc să- i scrie o mică biografie, care îi va deveni o viață întreagă rucksackul- politic. Aici, în acest bagaj, se vor aduna pe parcurs toate informațiile : cine i-au fost bunicii, străbunicii, părinții, unchii, tantile, verii și verșoarele, ce fac și ce gândesc și câte și mai câte. NKVD-ul are nevoie de orice informație, de aceea în timpul vieții, ai fericirea de a-ți scrie auto-biografia de câteva sute de ori. Totul începe din fragedă copilărie, cu școala ! Ce crezi despre fericirea pe care ai să o trăiești în țara marelui Lenin ?

Scrii, scrii și iară scrii, până când într'o zi, te saturi și vezi că ai îmbătrânit și ai ajuns tot acolo unde nu ai vrut, în mâinile NKVD-ului. Dacă vrei să studiezi sau să urci in erarhia serviciului, totdeauna îți trebuiesc referințele și aprobarea "Serviciului de Cadre", fără el nici nu poți exista. Cadrele sunt egal NKVD, iar NKVD-ul este egal cu Cadrele. Deci, pe scurt, numai dacă stai bine cu cadrele poți înainta și ajunge ceva în Uniunea Sovietică. Dar ca să stai bine trebuie să le faci câte un mic serviciu de informație, fie și inconștient, altfel nu poți ajunge ofițer, diplomat, inginer, profesor ; nici măcar portar sau șef la crescătoria de porci.

Deci, serviciu contra serviciu, informație contra protecție. Nu poti înainta fără ei. Nici Hrusciov nu a putut deveni ce a

Tschernenko și cu atât mai puțin Gorbaciov, nu puteau deveni ceeace au fost dacă, din fragedă copilărie nu erau informatori ai NKVD-ului și nu-și câștigau pâinea vânzând când pe unul când pe altul.

Iată doi dintre cei care au ajuns pe culmile cele mai înalte și despre care se poate dovedi că o viață întreagă au trăit și trăiesc numai din loaialitatea și informațiile vândute NKVD-ului, în al cărui serviciu au fost. Este vorba de Tschernenko și Gorbaciov. Ei nu au lucrat și nu și-au câștigat pâinea prin muncă cinstită nici măcar o singură zi din viață. Până și Stalin ar putea dovedi că a lucrat efectiv pentru NKVD cu toate că, ani de zile înainte de revoluție, a fost și a lucrat ca agent și informator al Ohranei țariste. (Poliția)

Stalin nu putea dovedi că și-a câștigat pâinea cea de toate zilele cu sudoarea frunții sale, decât pe perioada când a fost contabil la observatorul geofizic din Tiflis, unde a avut un salariu foarte mic. Aceasta s'a întâmplat între 28 Decembrie 1899 și 22 Martie 1901. Restul, a fost un parazit și a trăit prin vinderea unuia sau altuia și din banii furați din buzunarul clasei muncitoare.

Tschernenko, Konstantin Ustinowitsch, născut la 24 Septembrie 1911, în satul siberian Bol'schaja Tes, din raionul Nowocelowo, regiunea Krasnojarsk, era de origină țăran. Școală secundară sau superioară nu i se poate descoperi în documente. Și-a început studiile abia în perioada 1943-1945 când a terminat un curs superior pentru școala organizatorică de partid. Intre 1948-1953 a făcut și terminat Institutul pedagogic din Chișinău în timp ce avea funcția de “șeful secției de propagandă și agitație" din Comitetul Central al Partidului Comunist Moldovenesc.

Și-a început cariera ca locțiitor al șefului secției de agitație și propagandă a Konsomolului, între 1929-1930, în Regiunea Krasnojarsk. La 13 Februarie 1984, a devenit Secretarul General al CC al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Deci iată un exemplu de parazit care a ajuns ceeace a ajuns, numai cu ajutorul NKVD-ului.

Gorbaciov, Mihail Sergeievici, născut la 2 Martie 1931, a intrat din fragedă copilărie pe mâna NKVD-ului. Astfel între 1946-1950 îl găsim în grupul de colaboratori ai Miliției repartizați în stațiile agricole pentru a-i supraveghea pe colchoznici. Intre 1950-1955 a lucrat în cadrul muncilor de Komsomol și partid, iar în 1956 a devenit Primsecretar de Konsomol. El a urcat în ierarhie cu ajutorul NKVD-ului, nu

a Statului Sovietic, vom descoperi că fiecare, indiferent din ce colț de țară a fost adus, a colaborat și colaborează deschis cu NKVD-ul. Abia acum, noua Inteligenția Sovietică își dă arama pe față, abia acum putem vedea ce-și permit tovarășii proletari în Statul pe care îl conduc. In timpul lui Stalin purtau "Gimnastiercă", iar dacă unul își punea cravată putea fi condamnat la 10 ani de lagăr. Azi au "Cart-american" de unde își cumpără brățări, inele, cercei care costă mii de dolari, în timp ce muncitorul liber în URSS, nu primește nici 150 de ruble pe lună. Unde a rămas tovărășia ? Ce fel de “proletariat" este acesta ? Din ce răsadniță a mai ieșit ? Nu cred că din serele lui Miciurin ! Nu !

Cât privește salariul pe care îl câștigă nenorocitul de sclav modern sovietic, el este împărțit cam așa : 50%, din câștig îl preia NKVD-ul (KGB) pentru pedeapsa pe care i-o dau ei, după care se oprește impozitul pe întreaga sumă câștigată. Se mai oprește pentru hrană, locuință, haine (considerate noi, chiar dacă ele sunt rebuturile cazone din armata NKVD), lumina, paza - internă și externă - incluși și informatorii din rândul confraților -, administrația, serviciul sanitar, Clubul Cultural, Biblioteca, apa potabilă și de spălat, etc., iar restul, dacă mai rămâne, i se dă, numai după ce i se oprește și 15% din câștigul care se depune la casieria lagărului fără dobândă pentru a-1 primi la ispășirea pedepsei, după 10 sau 25 de ani. Tot din acest cont i se va reține, de câte ori va fi nevoie, dacă ceva s'a stricat în lagăr. Deci, întreținerea lagărului se face din fondul de bani al deținuților. Unde și în ce țară poate statul să facă economii mai mari și mai rentabile decât în țara proletariatului sovietic ?

Ce rămâne primești în mână și îți poți cumpăra ce se

CAPITOLUL VIII

EI AU TRECUT PE ACOLO.

Motto: Memento mori.(lat.)

Cu toate experiențele efectuate de-a lungul anilor și schimbărilor făcute dela o zi la alta, denumirea acelei instituții sau organizații era bine ticluită pentru liniștirea spiritelor din cercurile interne și externe, dar mai ales pentru observatorii din afara gratiilor, care înregistrau orice mișcare. Toate s'au dovedit însă a fi iluzorii și fiecare a fost convins că imponderabilitatea evoluției și îndoctrinarea oarbă dirijată intenționat, îi făceau să le fie frică de propria lor umbră. Acest lucru i-a determinat să ajungă la isteria de a se suspecta, denunța și asasina unul pe altul.

Odată cu formarea supercomisariatului NKGB, la 3 Februarie 1941, deținuți! politici și cei de drept comun au putut lucra împreună. După război, când făcură socotelile, își dădură seama că în această perioadă deținuți! politici au avut o mare influență asupra celor de drept comun. Activitatea de reeducare politică lansată și aplicată de politrucii lagărului, nu dăduse niciun rezultat pozitiv. Așa că, după noua organizare din Martie 1947, s'a interzis locuirea împreună, iar un an mai târziu deținuți! aveau să fie separați definitiv, atât în cantonamente cât și pe șantierele de lucru. Mai mult, s'a interzis categoric ca deținuți! politici să dețină funcții conducătoare în industrie dar, numai după un an de zile, industria a ajuns la un adevărat dezastru și astfel ~ pe tăcute, politicii au trebuit să preia din nou pozițiile cheie.

In 1949, a fost inițiată o nouă organizare ; deținuți! de drept comun au fost strict separați de cei politici, iar politicii au fost împărțiți în două grupe distincte : cei cu greșeli mici au fost trecuți la "generali" iar ceilalți, cu delicte grave, la "speciali", (Osobonij), ceeace au și rămas până în anii 1955, cu mici modificări efectuate după 1954, mai bine zis drept urmare a grevei din Workuta 1953.

Prin noile măsuri producția calitativă și cantitativă a ajuns aproape nulă. Nici momeala politrucilor, nici mărirea salariilor, nici aprobarea de a scrie acasă, îmbunătățirea

Cu delicte grave erau considerați în primul rând : Ucrainienii "Benderoviții", personalitățile minorităților conlocuitoare sovietice, toți străinii ; Lituanienii, Letonii, Estonienii, Finlandezii, Semiții, dezertorii din armatele aliate, socialiștii, social-democrații, Rușii, studenții, preoții, călugării, călugărițele, predicatorii diferitelor secte religioase, personalitățile politice de stat și de partid și toți acei care au supraviețuit "Curățeniei" anilor 30 și proceselor politice.

Toate cele zece lagăre de regim special purtau câte un număr, care era ținut strict secret, și un număr de înregistrare. Numerele lagărelor cu regim special aveau la început una sau două cifre, eventual chiar trei. Prima grupă de trei cifre, arăta regiunea lagărului, a doua grupă era numărul lagărului. De exemplu : Workuta = 175/2, (Workutlag)., Potma- Jawas = 385/11, (Dumbrawlag), Wiherowka = 244/4 (Irkutsklag), Kuchino-Perm = VS-388/36-2 (Permlag), etc., aceste numere înlocuiau și căsuța poștală dacă era nevoie sau se cerea.

Cum însă deținuții politici din aceste lagăre nu aveau voie să scrie și nici să primească scrisori, măsurile luate erau de-a dreptul ridicole. După 1950 s'a permis să se scrie două scrisori pe an, dar numai celor de cetățenie sovietică, care puteau primi deasemeni numai două scrisori (dar cine să controleze sau să țină evidența sau contabilitatea corespondenței ?), iar încetul cu încetul s'a permis chiar primirea de colete. Toate decurgeau normal, până la prima abatere dela vreun regulament intern ; iar astfel de regulamente existau cu duiumul.

Oficialitățile dădeau intenționat aceste libertăți minore numai spre a nu periclita producția ce trebuia să crească din zi în zi. In felul acesta își asigurau propria liniște și primeau mărirea premiilor. Cel puțin așa a fost în lagărele cu regim special din W orkuta.

In loc de numere de ordine, aceste lagăre, sau mai bine zis teritorii de lagăre, aveau o denumire de camuflare, ca de exemplu : Volgostroylag, Solovkilag, Peciorlag, Workutstroylag, Kargopollag, Dwinglag, Samarlag, Vialag, Swerdlowsklag, Karlag, Tobolsklag, Tomasinlag, Kraslag, Noryllag, Choukotkalag, Siblag, Youjnisiblag, Dalstroylag, Kamchatkalag, Sahalinlag, Bourlag, Dalnyvostoklag, Dumbravlag, Permlag, Urlastroylag, etc. etc. S-ar mai putea adăuga încă 10-20 de regiuni de lagăre, dar cine să le

Cu introducerea noului sistem de organizare, regimul se înăspri simțitor dela o zi la alta, atât pentru cei din lagăr cât și pentru cei din coloniile din împrejurimi. Orice corespondență intrată și ieșită, era strict cenzurată și înregistrată, precum și coletele primite. Numărul aproximativ al deținuților din lagărele cu regim special din perioada 1950-1951, era între 4 și 5 milioane. Numai la auzul cuvântului "regim" se putea vedea groaza ce apărea automat pe fața fiecăruia, indiferent de unde era sau ce naționalitate avea.

în toate aceste regiuni speciale, populația civilă liberă, deportați! sau cei cu domiciliu forțat sau voluntar, chiar și militarii, de cum intrau în zonă (numai cu permis special), erau automat încunoștiințați de regulile și comportarea obligatorie față de deținuți! politici. Orice contact, în afara celor de serviciu, sau mijlocirea vreunei informații, fie verbală, scrisă ori transmiterea de știri auzite la radio ori publicate în ziar, personale sau familiale erau strict interzise și se condamnau cu o pedeapsă între 5 și 20 de ani de lagăr cu muncă forțată. Sentința se semna în alb, odată cu luarea la cunoștință a ordinelor teritoriale și înmânarea autorizației de liberă mișcare în regiunea specială.

Deținuți! prinși erau deasemenea recondamnați și primeau pedepse suplimentare, plus condamnările administrative ce trebuiau executate în închisoarea lagărului denumit și "Bur", cu regim deosebit de sever, cu o rație zilnică de 250^300 gr. de pâine și apă. Depindea de politicul lagărului, dacă după 24 de ore dela eliberare, arestatul putea continua în rotație nelimitată. După fiecare trei zile de regim, a patra (conform regulamentului) condamnatul primea hrana complectă. Dacă însă soldatul de serviciu se încurca cumva în calcularea zilelor, rămânea numai la pâine și apă.

Cantonamentele deținuților erau noaptea încuiate, iar ferestrele aveau grilajuri de fier. Apelul deținuților (numărătoarea), se făcea de două ori pe zi, dimineața și seara, și nu odată aceste numărători durau ore întregi.

Fiecare deținut, acostat de vreun soldat sau ofițer, trebuia mai întâi să ia poziția de drepți, să-și descopere capul, chiar dacă temperatura era de minus 50 de grade și să pronunțe numărul pe care îl purta. După aceasta urmau numele și pronumele, paragraful condamnării, anii de condamnare ; după care naționalitatea, dar numai la cererea șefului (Nacialnic). Acest tratament nu era aplicat pentru ca deținuți! să fie mai bine controlați ci era direct o desconsiderare, o înjosire adusă deținutului, în celelalte lagăre, fără "regim

altuia dintre deținuți! de care administrația lagărului vroia cu orice preț să se debaraseze, era premiată cu bani, înaintare în grad și concesii suplimentare. Dacă te gândești, într'o regiune cu climă polară, o asemenea momeală nu era de lepădat. Mulți au fost cei care, din cauza disperării, și-au pierdut voit orientarea și s'au sinucis, negăsind alt mijloc de a scăpa de acest iad pământesc.

Activitatea culturală în lagăr nu era interzisă, ci era chiar serios susținută și stimulată, mai ales inițiativele proprii. Totul trebuia făcut însă numai în timpul liber și fără scutire de lucru.

Fiecare lagăr avea o bibliotecă proprie cu o mulțime de cărți, majoritatea în limba rusă, dar și în limbile naționalităților din Uniunea Sovietică. Nu existau cărți în limbi străine, în afară de "Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice" în franceză, pe care am văzut- o în biblioteca lagărului nr. 2 din Workuta.

După mărimea și vechimea lagărului, exista câte o orchestră instrumentală, o fanfară, echipe de teatru, de dansuri, etc.

Pentru sport existau în lagăr echipe de foot-ball, volley-ball și basket-ball, etc.

Toate cele enumerate mai sus erau coordonate și supravegheate de responsabilul cultural al lagărului, un ofițer NKVD, care avea mai multe ajutoare. In clubul lagărului se prezentau periodic, odată sau de două ori pe lună, filme sovietice, multe în spiritul de reeducare, totul depinzând de legăturile dintre ofițerul lagărului și responsabilul cultural dela clubul din colonie. De multe ori, în ambele cazuri era una și aceeași persoană.

Vizionarea unui film era însă destul de complicată, căci filmele erau date numai ziua, timp in care majoritatea erau la lucru. Seara la orele 19, barăcile se încuiau. In al doilea rând, spațiul sălii era prea mic, el cuprindea maximum 350-400 de persoane care stăteau ca sardelele, iar un lagăr normal, care era atașat unei mine de cărbuni, avea circa 3500-4500 până la 12 și 15 mii de deținuți.

Mult mai plăcute și cu mai mulți spectatori erau matchurile de football, chiar și atunci când se juca la minus 15 grade. Aici se întâlneau prietenii și se putea vorbi liber, fără frică de vreun vecin informator.

Artiștii, muzicienii, sportivii, nu primeau alimentație suplimentară, nu erau nici scutiți de muncă. Se întâmpla uneori ca brigada să le preia îndeplinirea normei. Nimeni nu era însă scutit de muncile "voluntare" mai ales când ningea zile sau săptămâni întregi și căile rutiere sau de acces, precum și calea

De pildă tânărul german Fred Winger și-a confecționat singur o Balalaică-Bass, un altul, Richard Reuter, o vioară, dar cel mai mare specialist a fost și va rămâne Milan Langhamer, originar de lângă Klingental în Erzgebierge, din Saxonia de Sud. El singur a confecționat o serie întreagă de instrumente muzicale, cu o artă inegalabilă.

O parte din ele au fost scoase de el și de camarazii lui și au putut fi prezentate în mai multe expoziții din Germania de Vest. Nu numai instrumentul în sine era de admirat, sau tonalitatea lui, ci, mai mult ca orice păreau aproape incredibile instrumentele cu care au fost confecționate astfel de obiecte de artă. In lagăr era strict interzis să posezi obiecte tăioase de metal, iar dacă erai prins primeai pentru prima dată cel puțin o săptămână de "Bur".

Clima era după regiune, iar dacă o vom lua pe cea din Workuta, care se afla ceva mai la nord de paralela 68, putem afirma că anul are 12 luni de iarnă și "restul" vară.

Din această cauză, gerurile sunt mari, vânturile bat mai tot timpul, iar de multe ori cu o viteză ce trece de suta de kilometri pe oră. Nu degeaba îi mai spunea și "Purga". Acest vânt amestecat cu zăpadă, producea un viscol atât de puternic încât nu puteam vedea nici la doi metri înaintea ochilor. Tot el putea muta numai in câteva ore, munți întregi de zăpadă, schimbând astfel întregul relief înconjurător.

Nu odată se întâmpla ca un lagăr să fie acoperit total de zăpadă, ca numai după câteva ore să nu mai existe deloc zăpadă, fiind dusă de vânt. Ce mai rămânea era doar pământul înghețat. Barăcile erau întotdeauna acoperite de zăpadă, iar dacă era posibil chiar le udam ca să înghețe, fiind astfel ceva mai călduroase, vântul neputând transporta zăpada. Exista o similitudine între nisipurile din Sahara care sunt mutae de vânt din loc în loc și zăpada purtată de Purgaua din Workuta. Câtă asemănare între ele ca aducătoare de moarte și totuși atât de îndepărtate din punct de vedere geografic !

Așa se explică și marea mortalitate ce bântuia printre deținuți. Munca titanică cu unelte primitive în stare de maximă slăbiciune fizică, cerea o rezistență sporită a corpului contra gerului pătrunzător până la oase a celor acoperiți cu îmbrăcăminte deteriorată complect (până în 1951 un singur costum de haine pentru lucru și lagăr). Încălțămintea (din același material ca și hainele de lucru) era băgată în anvelope de mașini ca niște opinci. Aci, nimic nu se pierdea, totul era valorificat, până la ultimul fir de ață. Despre alimentație să nu mai vorbim, ci mai bine să urmărim două exemple autentice, care spun mai mult decât se poate scrie.

Acești "colaboraționiști" fuseseră toți din armata Generalului Wlasow, ori atașați armatei germane sau alteia, majoritatea fiind foști colectiviști, țărani simpli. Cei mai mulți dintre ei abia știau să-și semneze numele.

In regiunea Workuta au fost înființate mai multe lagăre speciale pentru ei. Din cei peste 25.000 sosiți în anul 1944 și până la mijlocul anului 1945, izolați în lagăre speciale, ca de exemplu lagărele 12/14/16 unde un scurt timp, am fost și eu în vara anului 1952 și de unde am putut aduna aceste informații, mai existau sau mai bine zis supraviețuiseră numai câteva sute. Ei nu au fost omorîți de "cineva", nu, ei muriseră de moarte bună, în plină tinerețe și fericiți că pe această lume au putut trăi în Uniunea Sovietică, așa cum o vor spune acuzatorii într'un viitor proces "NUrnberg" !

La construcția căii ferate Kotlas-Konosha, între 1940-1943, cu o lungime de circa 226 kilometri, au fost aduși la început 85.000 de deținuți-politici și împărțiți dealungul traseului proiectat în mai multe lagăre mai mici. Ei țineau de Direcția Căilor Ferate Nordice (Uprävlenija Severnaija Zelezni Dorog) cu centrala administrativă în Kotlas.

Șeful șantierului a fost Ing.Dunajiawski, până în 1943, când a fost și el arestat pentru delapidarea a peste 10 milioane de ruble. A fost dus la Moscova pentru cercetări și închis în renumita închisoare "Butirka", în Turnul Bașnija-Pugaceva, după cum s'a aflat mai târziu.

Șeful serviciului sanitar în aceiași perioadă a fost Dr.med. Berejnoij, având ca locțiitor pe Dr.med. Bikowski, evreu din Ucraina.

Șeful politruc-operativ NKVD, a fost maiorul Wisarionow 1940-1944, până în luna Ianuarie când șantierul a fost desființat.

Contigentul a fost foarte pestriț ca națiuni. Majoritatea (peste 40 de mii), erau cetățeni polonezi, printre care mai multe mii de evrei. Chinezii au fost prezenți cu circa 25 de mii, basarabenii, balticii, fiecare cu câteva mii, restul de diferite naționalități.

Această construcție strategică, atât militară cât și economică, a fost începută la ordinul lui Stalin și sub presiunea continuă a șefului NKVD, Berija. Lucrarea s'a terminat dându-se în exploatare în August 1943. Șantierele au mai existat însă până în Ianuarie 1944. Aceste lagăre sunt cunoscute și integrate ca Severno-Dvinski-lag, și se află la circa 1530 de kilometri, mai la Sud de Workuta.

Chinezii, majoritatea lor arestați în perioada anilor 1936-1937, proveneau din orașul Cita din Ulan Ude și împrejurimi, care aparțineau de Krasnoiarski Kraij, Jarkuskaija Oblast, și aveau condamnări în medie de câte 10 ani. Aceștia erau mai toți

fuseseră adunați și băgați la construcții strategice. Afară nu mai era voie să iasă căci în primul rând aceștia erau străini și poate într'o zi cineva s'ar putea interesa de ei. Deci, înainte de a muri, să mai și lucreze...

Același lucru era și cu grupul polonezilor, chiar și al evreilor din Polonia, mai ales că aceștia puteau fi trecuți în contul aliaților germani și intrau deci în pierderile de război. Cât despre basarabeni și cei din Țările Baltice, aceștia erau deja cetățeni sovietici și nimănui nu i se permitea să se amestece în treburile interne ale unei țări iubitoare de "Pace" și în plină reconstrucție internă.

După terminarea și darea în folosință a căii ferate, mai supraviețuiau circa 5-7 mii de deținuți, dintre care majoritatea erau bolnavi, invalizi, subalimentați, degerați, iar scorbutul făcuse ravagii.

Majoritatea nu mai puteau fi băgați în producție niciodată, Chinezii, cu circa 2800 de supraviețuitori, ceva peste 10% din cei ce fuseseră aduși, mai puteau fi folosiți la spălatul rufelor sau în alte locuri similare, împrăștiați dealungul căii ferate Kotlas-Workuta. Pe unii dintre ei i-am întâlnit în 1950-53 în lagărul nr. 2 din Workuta, unde își ispășeau o a doua condamnare primită.

O parte din cei care în 1946 își ispășiseră pedeapsa se așezaseră cu domiciliul acolo unde le fusese indicat de NKVD. Fulgerător arestați în perioada 1948-1949, au fost condamnați la câte 25 de ani pentru spionaj. Conștienți că sunt comuniști, iar Mao începuse luptele, s'au adresat pe cale legală autorităților, spre a putea pleca și părăsi Uniunea Sovietică, spre a lupta pentru eEberarea Chinei. Printre ei într'adevăr se aflau foarte mulți funcționari de partid și chiar activiști de seamă. Majoritatea fugiseră de trupele japoneze iar alțti de persecuțiile armatei lui Tschan Kai Scheck. In fața judecătorilor sovietici au declarat că ei sunt comuniști convinși și cer să li se facă dreptate.

In bătaie de joc, judecătorul le-a răspuns că dacă erau cu adevărat comuniști nu trebuiau să vină în Uniunea Sovietică, ci trebuiau să rămână în China, să lupte pentru comunism și că adevărul era altul : fuseseră probabU trimiși special să spioneze și să saboteze în pașnica Uniune Sovietică.

Aceasta este piatra fundamentală a întregului sistem sovietic, dela înființarea lui și până în zilele noastre, iar cele arătate mai sus, demonstrează că sistemul acesta reprezintă un putregai al societățu umane din secolul al XX-lea.

Îmi aduc aminte de un dicton al Împăratului roman Titus (39-

După 1900 de ani, omenirea trebuie să suporte un stârv mult mai stricat și mai putrezit, stârvul sistemului Marxist-Leninist-Comunist, care încearcă să infecteze întreaga omenire.

Noi am văzut și am arătat unele amănunte din constelația acestui "Sistem" pe care-1 vom privi de-acum încolo cu alți ochi. Vom relata despre lucruri și fapte, despre oameni, despre necazuri și suferințe și bucurii. Și vom termina povestirea vorbind despre Tschkiști și sistemul lor, precum și de admiratorii lor, sau de "idioții utili", care au fost, există și vor exista mereu pe această lume.

în anii de trecere prin lagărele și închisorile sovietice, pentru a mă perfecționa în limba rusă și a nu pierde timpul degeaba, am citit dela A la Z tot ce mi-a căzut în mână, iar cea mai ușoară literatură de citit și ușor de înțeles a fost aceea a cunoscutului scriitor Maxim Gorki.

Cu atât mai mult m'au interesat lucrările sale cu cât prin aceste lagăre am întâlnit sau am auzit că unul sau altul a fost sau era condamnat din cauza asasinării lui Gorki. Arestarea și condamnarea lor se datora acestui mare scriitor rus, intim prieten al lui Lenin, încă din exil, dar și un mare admirator al lui Felix Edmundowitsch Dsiershinskij, călăul revoluției, tatăl Tschkiștilor.

în anul 1955, șeful spitalului din lagărul nr. 6 din Inta, era Dr. med. Grunberg, evreu de origină, care era foarte apreciat atât de pacienții din lagăr cât și de cei liberi. Fusese arestat în 1936, dus și trecut prin mașinăria NKVD-ului din Lublianka, Lefortowskaija și Butirkaskaija din Moscova. A fost condamnat abia în anul 1939 de către Tribunalul Special al GB-ului "O.S.", la 10 ani muncă forțată. Drept cap de acuzare era cunoașterea complotului pentru asasinarea lui Maxim Gorki. După spusele lui (personal nu l-am cunoscut) el nu aflase despre învinuirea adusă decât în închisoare, la luni de zile dela arestare și începerea cercetărilor.

Interesant este și faptul că arestarea lui și prima anchetă, au avut loc de față fiind și Genrich Jagoda, Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne. Numai la două luni după prima înfățișare, Jagoda era destituit și schimbat cu N.I.Jeschow. Nici nu s'au treminat cercetările cu noul șef al GB-ului că și acesta era arestat peste noapte și zăcea ca și el într'una din celulele închisorii, pe care nu de mult o condusese. Noul șef, Berija, era o nouă speranță pentru el. Poate acesta își va da seama de nevinovăția lui. Dar, tocmai acesta, noul șef și Comisar l-a lăsat să fie condamnat și trimes cu primul transport într'un lagăr strategic la Nord, ca să elibereze de aglomerație celulele de care avea mare

Cu toate că el trebuia să se elibereze încă din 1946, după ispășirea pedepsei, fusese reținut mai departe încă trei ani, până au găsit de cuviință să-i aducă la cunoștiință noua sentință. Din acea zi nu mai putea vedea vreo perspectivă de eliberare. Totuși nu și-a pierdut speranța, căci numai ea ii dădea puterea credinței într'un viitor liber.

Și în lagărul nr. 2 din Workuta s'a aflat, în Aprilie 1950, un medic de circa 70 de ani, care a plecat numai la câteva zile dela sosirea mea pe etapă și care avusese "fericirea" de a fi primit în lagăr a doua condamnare dată de Tribunalul OS, pentru participarea la asasinarea cunoscutului scriitor.

Un alt caz interesant este acel al Dr.med.Duschmann, un evreu din Moscova, condamnat în 1937 la 15 ani pentru același delict și de același Tribunal. El se afla în luna Mai 1950 în lagărul Kaschwas- Siberia, unde lucra ca medic la Santceast-ul carantinei.

Un alt medic, evreu moscovit, arestat, condamnat de același Tribunal OS, dar eliberat înainte de termin în 1950 în Irkusk, a fost Prof. Dr. Lewin. Din păcate a fost singurul căruia, dintre toți cei despre care am aflat, nu i se putea da crezare. Nici compatrioții lui nu-i erau apropiați și nici de intelectualitatea rusă nu dorea să se apropie. Cu atât mai mult îl evitau cei ce fuseseră cu el în lagăr sau în timpul detenției. A trebuit să părăsească Irkusk din cauza unor neplăceri avute, acuzat de a fi un informator al NKVD-ului.

Singura persoană care-1 cunoscuse pe scriitor, care-i fusese pacient și a cărei versiune este singura demnă de a fi socotită autentică, a fost Prof.Dr. cardiolog Dimitri Dimitrovici Plitniow. Era cunoscut de toți, având un renume mondial, cu toate că și el, ca și ceilalți, era de origină evreu și din Moscova. Mai bine zis se pregătea un nou "pohod na Sibir", pe scară mare, contra tuturor acelora dintre evrei care nu simpatizau cu ceilalți evrei din NKVD.

Prof.Dr.Plitniow, născut în anul 1873, studiase medicina și devenise un apreciat medic cardiolog. Printre pacienții lui mai de seamă a fost și J.V.Stalin, de mai multe ori, apoi Wjatscheslaw Mihail owitsch Molotow (Skrjabin), o mare parte din Membrii Comitetului Central și chiar Maxim Gorki.

Prof.Dr.Plitniow, care-1 tratase și cunoștea prea bine starea sănătății lui Gorki, știa că acesta avea la ambii plămâni o tuberculoză cavernoasă avansată. Pentru acest motiv trăise peste 10 ani pe insula Capri din Italia. Aici fusese de mai multe ori vizitat de Lenin în timp ce acesta se afla în exilul său din Elveția. Aici s-ar fi întâlnit și cu diverși italieni care făceau parte din partidul socialist, cu care discutase zile întregi, sau jucase o

Intr'una din zile Prof.Dr.Plitniow a fost chemat la Kremlin în fața unei comisii formată din mai mulți membri ai Comitetului Central, Aici i s'a adus la cunoștiință onorabila sarcină-misiune de a-1 trata pe Maxim Gorki și răspunde de sănătatea lui.

El încercă să explice boala lui Gorki în termeni și cu date medicale cu atât mai mult cu cât acesta îi era pacient de ani de zile. El nu refuză, nici nu ar fi îndrăznit, dar propuse și rugă ca plenul Comisiei să fie mărit cu mai mulți medici de specialitate din diferite domenii medicale. Printre cei de față se aflau și Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne, Genrich Jagoda, Președintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin și alții. Acceptă însă misiunea dată, după ce fusese convins "tovărășește" de ajutorul pe care îl va primi dela însuși Genrich Jagoda.

După prima consultație, își dădu seama că pacientul are un început de pneumonie la ambii plămâni. A anunțat imediat în scris comisia care-1 însărcinase, dar nu a primit răspuns, ci numai un telefon în care i se spunea să nu-și facă gânduri, că va primi ajutorul necesar.

A început criza care a durat 10 zile, după care pacientul și-a da sfârșitul, corpul ne mai având forța necesară să reziste și boala fiind mult prea înaintată. Nici ajutorul promis nu sosise.

Comisia medicală, însărcinată cu cercetarea cauzelor morții marelui scriitor, după autopsia efectuată, a dat un comunicat pentru informarea opiniei publice cu expunerea constatărilor făcute : "Moartea a intervenit din cauza unor doze mari de cofeină, date de Prof.Dr.Dimitri Dimitrovici Plitniow". Scurt și cuprinzător !

Aici trebuie să facem o mică paranteză, dând ascultare și "enciclopediștilor" din lagărele din Workuta și Potma, care erau la zi cu toate evenimentele internaționale, dar mai ales cu cele interne, precum și cu moartea marelui scriitor, mai bine spus, versiunea acestei morți.

Maxim Gorki nu era numai un mare scriitor, dar și un mare admirator al unor criminali cum a fost Dsiershinsky, pe care l-a idolatrizat împreună cu întreg serviciul tschekist.

Timpurile se schimbaseră, Gorki poate că își permisese de multe ori câte o critică, ce nu era bine văzută de fruntașii din Kremlin și el uita că marele său admirator nu mai trăia de mult și vântul bătea din alte direcții. Deci, tocmai el, iubitul scriitor al poporului, nu mai era bine văzut în ultimul timp. începuse să fie supraveghiat de cei pe care el îi admirase, iar corespondența îi era cenzurată.

Astfel află NKVD-ul direct dela sursă că Maxim Gorki nu era

solidaritatea Scriitorilor cu renume internațional, în lupta lor contra fascismului. Adevărul trebuia căutat în altă parte. Participanții la Congres luau pe plan internațional o poziție pro-sovietică și trebuiau să fie astfel dirijați încât poziția pro-sovietică să vie dela sine. Dirijarea era făcută și manevrată numai din umbră.

Spre surprinderea generală, tocmai Maxim Gorki era dat lipsă, el care trebuia să prezinte unul din rapoartele principale ale Congresului.

Această absență fusese dictată de Stalin personal și, tot din ordinul acestuia a fost trimes ca înlocuitor, scriitorul Boris Pasternak. Printre participanții de onoare la Congres erau : Andre Gide, Andre Malraux, Bertold Brecht, Issak Babel, Boris Pasternak, Selma Lagerlof, etc.

O gafă neprevăzută făcută de Anna Segher și Gustav Regler a dus la desconspirarea adevăratelor intenții precum și a manipulanților din umbră, a celor din Kremlin. Ambii se aflau în exil, fiind comuniști germani, iar traiul și-1 câștigau din articolele ce apăreau în presa comunistă finanțată tot de Moscova.

Pentru a-și arăta loaialitatea față de binefăcătorii lor, ei se repeziră în fața participanțiior la Congres și intonară "Internaționala". Cu asta toată munca secretă s'a dus automat de râpă.

După doi ani, în 1937, avea loc în Spania numai o reuniune a scriitorilor, la care Andră Gide a fost declarat "trădător" pentrucă descoperind adevărul, nu a mai scris nimic în apărarea intereselor Uniunii Sovietice. El văzuse raiul sovietic și scrisese memorabila carte "Reîntoarcerea din URSS", în care mărturisea realitatea sovietică.

Sovieticii, la rândul lor și-au pierdut interesul de a mai finanța astfel de congrese, eșecul politic fiindu-le prea mare.

După ani de zile, Alexander Abusch, Ministrul Culturii din Republica Democrată Germană a încercat să lămurească incidentul de mai sus în felul următor : "Noi trăiam într'o perioadă de ilegalitate iar cel care divulga acest camuflaj era un trădător al clasei muncitorești".

Oare acest mare profesor, medic cu mare experiență atât în medicină cât și în politica de culise a Kremlinului, ar fi îndrăznit să-și știrbească poziția lui morală și cinstea în societate printr'o doză mai mare de cofeină ? Există însă și varianta logică a "enciclopediștilor" din lagăre : Maxim Gorki, devenise supărător lui Stalin prin criticile adresate situației existente. Deci este posibil ca însăși mâna lui unită cu cea a lui Genrich Jagoda să fi

Procesul a fost public, dar numai pentru persoane cu legitimație specială și pentru membrii Ambasadelor acreditate la Moscova. Odată, când a intrat în sala de judecată un membru al Ambasadei Americane, pe care Prof.Plitniow îl tratase, el a ridicat mâna în semn de salut. Gestul nu a scăpat ochiului vigilent al GB-ului și avea să-i fie amintit de către anchetator după câțiva ani.

Prof.Dr. Plitniow a fost condamnat la 20 de ani și dus în închisoarea "Polit-Isolator" din Zlato-Ust. In același "Polit-Isolator" avea să fie adus în 1954, și ținut la secret, fostul secretar de partid din Leningrad W.M.Adrianow, una din figurile politice importante ale timpului, dispărut fără urmă în 1953, în împrejurări misterioase. Cu siguranță că a fost victima luptei de putere obișnuită între comitetul de Partid din Leningrad și cel din Moscova. Nu era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva.

Interesante sunt destăinuirile făcute de Prof.Plitniow unui prieten de-al meu, Prof.Dr. Mannheim, cu care a fost împreună și despre care voi vorbi mai târziu. El spunea că în timul cercetărilor din Liublianka după nenumărate maltratări din partea anchetatorului, acesta a fost schimbat ca urmare a unei plângeri făcută superiorului, care din întâmplare îi fusese cândva pacient și ordonă ca să fie trimes pentru tratament în ambulanța închisorii. Acolo a fost îngrijit de o soră care lucra în acestă infirmerie și care deasemenea era închisă și reținută în Liublianka. Plitniow putu să schimbe cu ea câteva fraze scurte când însoțitorul său părăsise pentru puțin timp camera, la rugămintea sorii. Așa descoperi el că sora medicală nu era altcineva decât Fanija Kaplan care, la 30 August 1918, a atentat la viața lui Lenin rănindu-1 cu trei focuri de revolver. Aste se întâmpla în momentul când Lenin urca în automobilul ce trebuia să-l ducă la turnătoria "Michelson" din Moscova, unde trebuia să țină un discurs.

Fanija Kaplan făcea parte dintr'o familie evreiască, care de frica pogromului țarist contra evreilor, emigrase în USA. Fanija a fost închisă în lagăre de muncă forțată în Siberia, iar după eliberare rămăsese în Rusia.

La data când s'a produs atentatul Fanija Kaplan era gravidă, motiv pentru care Lenin a dat ordin să nu fie executată, ci drept pedeapsă, ea trebuie să trăiască spre a vedea cu ochii ei desvoltarea noului Stat Socialist Comunist înfăptuit de el.

Din informațiile culese cu multă migală dela diferite personalități, chiar dela unii care au lucrat sau au avut contact cu Lublianka, rezultă că Fanija Kaplan a născut o fetiță, care a fost

lui Lenin. Cât timp a trăit trecea foarte des ca să o vadă în închisoare. Numai după moartea lui, i s'a dat posibilitatea să lucreze ca soră la infirmeria închisorii. Nu am putut afla niciodată ce s'a întâmplat cu ea mai târziu sau ce a devenit fiica ei.

Europa era în flăcări când, în Ianuarie 1940, Prof. Dr.D.D. Plitniow a fost readus de urgență la Moscova, din ordinul lui Berija, care devenise mai marele NKVD-ului. De data aceasta nu se cerceta otrăvirea lui Maxim Gorki, ci activitatea de spion a profesorului Plitniow. Era de astă dată acuzat de a fi spion american, prin intermediul Ambasadei Turce la Moscova.

Totul începu cu un ordin primit de-a se prezenta la ambasada turcă din Moscova, din partea Comisariatului Poporului pentru Afacerile Interne, ordin ce fusese dat la rugămintea ambasadorului turc. Bolnavul nu era altcineva decât Președintele Kemal Ataturk, care se afla într'o vizită oficială în URSS, la începutul deceniului al patrulea. După sosirea lui la Moscova, probabil din cauza schimbării climei, s‘a îmbolnăvit de o gripă care l-a ținut la pat. îngrijorați de soarta președintelui, cei din Ambasadă au refuzat ajutorul medicilor sovietici, care se ocupau de personalul ambasadelor acreditate la Moscova, căci nu aveau încredere în ei. Au insistat ca Prof. Dr.Plitniow sâ-1 trateze pe președintele Ataturk. Acesta îi era cunoscut președintelui dela o recepție oferită în cinstea lui de către Guvernul Sovietic, unde fuseseră invitate și personalități din viața publică, printre care și profesorul nostru. La acest banchet l-a cunoscut președintele Ataturk pe Prof. Dr.Plitniow. De aceea a cerut să fie consultat de el și de nimeni altul.

Ordinul a fost trimes de Comisarul Poporului pentru legăturile cu străinătatea Jdanow. Prof. Dr.Plitniow s'a dus și l-a tratat pe Președintele Turciei. Ca să se asigure că nu va avea vreo neplăcere născută din invidie, el făcuse o cerere scrisă să i se aprobe să fie însoțit de un grup de specialiști, ceeace i s'a refuzat categoric. S'a prezentat așadar singur, l-a tratat pe președinte cu eficacitate, și toată lumea a fost mulțumită. In ultima zi de tratament, Președintele Turciei, drept recompensă i-a dăruit propriul ceas de buzunar, ceas de aur cu lanț, pe care pusese să se graveze "Din partea lui Ataturk".

Prof.Plitniow s'a despărțit de pacientul său cu toată simpatia și respectul pe care i le purta. El a arătat tuturor darul primit fiind chiar felicitat personal de Jdanow.

După alți doi ani, soția unuia din membrii Ambasadei Americane, a refuzat la rându-i categoric să fie tratată de către medicii specialiști pentru corpul diplomatic, cerând să vie Prof.Plitniow. Rugămintea Ambasadei a fost imediat aprobată de Comisarul Afacerilor Externe și de conducerea NKVD-ului.

plus și o scrisoare de mulțumire Comisarului Poporului pentru Sănătate, în care preamăreau știința medicală din Uniunea Sovietică. Toată lumea era mulțumită.

Aceste fapte au devenit capete de acuzare și a fost învinuit de către anchetator, că pe lângă că l-a otrăvit pe marele fiu al Uniunii Sovietice, Maxim Gorki, mai era și un trădător de patrie, un spion al americanilor și al turcilor.

In Lublianka a stat în celula 34 tot timpul, iar la 8 Mai 1940 a fost scos din celulă și trimis cu o destinație necunoscută, cu toate că nu primise o nouă pedeapsă, dată de vreun Tribunal.

Soția lui Plitniow fusese deportată în Kasachstan încă din anul 1936 cu toate că ea nu avusese nici un amestec în problemele soțului. Așa se distrug un om, o situație, o familie, când NKVD-ul, care are ochiul ager, trebuie să aibă totdeauna dreptate.

Din miile de cazuri interesante pe care le-am întâlnit sau de care am auzit, cu știri oficiale false, cu afaceri murdare, am ales-o pe următoarea. Este povestea unei franțuzoaice și a unui evreu din Caucaz.

Inginerul chimist Schargorazkij, de origină evreu, din localitatea Nalcik, Kabardine Balk ară ASSR din Caucaz (cu o populație de 88.000 de locuitori) era căsătorit cu o franțuzoaică pe care o cunoscuse în timpul studiilor universitare în Germania și Franța și lucra ca inginer principal la întreprinderea de Chimie din localitate.

Soția lui, doctoriță oftalmoloagă, era ca și el, foarte apreciată în întreaga localitate, mai ales că era franțuzoaică și foarte cochetă, știind să se facă iubită de pacienții ei.

Odată cu începerea războiului fino-sovietic, în 1939, mașinăria propagandei se puse în mișcare chemând populația să se înroleze voluntar în armată pentru apărarea "libertății" și a patriei iubite. Entuziasmată, primind și asentimentul soțului, franțuzoaica-doctoriță s'a înrolat voluntară în rândurile celor care îngrijeau de răniți.

Cu asta ea dorea să-și arate loaialitatea față de noua ei patrie, loaialitatea soțului față de regim și de partid, știind că face un gest plin de umanitate pentru semenii ei, acolo unde i se cerea și era nevoie de cunoștiințele ei.

La începutul anului 1941, soțul a primit înștiințarea oficială că soția lui, doctorița Schargorazkij, a căzut pe frontul fino-sovietic.

Disperat de pierderea suferită, la declanșarea războiului germano- sovietic, el s'a prezentat voluntar la cercul de

Evacuarea locuitorilor, chiar și a specialiștilor, a fost amânată până în ultimul moment, în timp ce organele de partid și NKVD, fuseseră evacuate primele. Astfel și inginerul Schatgorazkij nu obținu permisul de evacuare din partea secretarului de partid, iar când această aprobare a sosit, era totul prea târziu, căci localitatea Nalcik fusese încercuită de trupele germane și române, iar trupele de apărare sovietice capitulaseră. Era în ziua de 25 Octombrie 1942, zi sărbătorită cu mare bucurie de locuitorii localității care se îmbrăcaseră în hainele lor cele mai bune să- i întâmpine pe eliberatori cu flori și mare entuziasm. Această bucurie dură din păcate foarte puțin, adică numai până la 3 Ianuarie 1943, când trupele germano-române primiră ordinul de a se retrage de pe întregul front din cauza evenimentelor militare de pe frontul dela Stalingrad.

Comandantul Armatei Germane, în proclamația sa către locuitori, a cerut ca fiecare să se întoarcă la locul său de muncă și să-și vadă de treabă și de gospodăria lui.

Noul primar al orașului Nalcik, împreună cu consiEul comunal, au făcut un apel către întreaga populație să doneze aur și pietre prețioase pentru împodobirea harnașamentului unui cal alb, care urma să fie dat cadou Fuhrerului Germaniei, Adolf Hitler, drept mulțumire pentru eEberarea locaEtății de sub comuniștii-bolșevici.

Populația a donat din belșug, harnașamentul a fost excepțional executat cu vechea artă și măestrie caucaziană, iar de coama calului a fost prinsă o banderolă albă pe care scria "Un cadou din partea orașului Nalcik, drept mulțumire pentru eEberarea de comuniști.

Calul, împreună cu o delegație oficială din partea orașului, au părăsit localitatea într'un vagon special amenajat pentru lunga călătorie. Nu am putut urmări ce s'a întâmplat cu delegația respectivă și dacă a fost sau nu, cadoul predat Fuhrerului.

Pe timpul scurtei ocupații, întreaga populație dela mic la mare s'a bucurat de eEberarea locaEtățti din mâinile comuniștilor, deoarece cu două decenti în urmă, avuseseră mult de suferit și nu uitaseră asasinatele, violările și deportările efectuate atunci de bolșevici.

După retragerea trupelor germane și române din Nalcik, trupele sovietice reocupară orașul și-l izolară complect. Noul comandant militar, a dat un ordin ultimativ cetățenilor să nu-și părăsească locuințele. Fiecare clădire, fie ea cât de mică și neînsemnată era păzită zi și noapte iar alimentele au fost

lor, fiindcă au făcut anumite servicii soldaților și ofițerilor germani și români, ori au primit cadouri și dulciuri din partea acestora.

Ing.Chimist Schargorazkij a fost condamnat la 10 ani, cu toate că s'a putut dovedi cu martori că nepărăsirea localității s'a datorat ordinului dat de secretarul de partid. S'a dovedit deasemenea că nu a contribuit cu nimic la împodobirea calului alb, simbolul de mare recunoștință și admirație al mai multor popoare și triburi din Caucaz și de dincolo de Marea Caspică din Asia-Siberiană. Sunt triburi acolo dela care poți primi totul, absolut totul, până și întreaga familie, dar niciodată calul. Iar dacă ți-1 dau, înseamnă că ești "Idolatrizat". Singura vină găsită inginerului este că a lucrat mai departe în același loc de muncă ca și înainte de 25 Octombrie 1942.

In Decembrie 1943 se afla în lagărul Sizrani, iar de aici, în Februarie 1944 a fost îmbarcat într'un transport cu direcția Workuta, unde a ajuns după o lungă și aventuroasă călătorie de câteva luni.

Soarta și-a spus cuvântul. S'a stabilit că soția lui, care fusese dată oficial "căzută pe front", trăia și se afla la 28 Octombrie 1943, în lagărul Central "San Gorodok" din orașul Kotlas. Acest lagăr aparținea de GUZDS (Glawnaija Uprawlenija Zeleznija Dorogija Stroikij) Direcția Generală Construcții de Căi Ferate, ce erau subordonate direct NKVD- ului, Direcția Nord.

Fusese condamnată la 8 ani de lagăr pentru acuzația de a fi "burgheză", dar, după gurile rele, ea îl pălmuise pe politrucul unității când acesta, folosindu-se de "dreptul de politruc" a vrut să o înghesuie. Ea sosise în acest lagăr la începutul lunii Octombrie pentru a o înlocui pe doctorița Mohova. O dispoziție venită de "Sus", ordonase expedierea de urgență a condamnatei într'o regiune din Nord. Ea avea deasemenea o condamnare de 8 ani pentru "înrudire familiară "(Celenij semeij). Soțul ei era tot medic, condamnat în 1938 ca "trădător de Patrie" (ismenik rodina). Erau din Leningrad, iar el făcuse parte dintr'un mare număr de procese politice din acel timp. Singura vină a soției era numai că își alesese ca soț un viitor "trădător de Patrie".

Inginerul Schargorazkij a lucrat în mai multe mine din Workuta. Eliberat în Ianuarie 1954, slăbit și bolnav Schargorazkij a murit la numai două luni, fără să mai primească știrea, care a sosit cu două zile întârziere că soția lui trăia și lucra la Kotlas.

Prietenii lui intimi povesteau că Schargorzkij, în tinerețea lui când studiase în Germania, dar mai ales în Franța făcuse parte din "Loja Masonică". Din această cauză era foarte trist și ce nu ar fi dat să poată lua contact din nou cu ei, fiindcă era singura lui speranță

intențiile politice ale acestei organizații destul de curioase, pentru un tânăr descurcăreț și destul de nebun spre a-și băga nasul prin toate locurile care îl interesau și nu le cunoștea. Cei pe care i-am cunoscut eu, aflați într'o situație grea și o mizerie de neînchipuit, aveau tăria și moralul atât de ridicat și aici în cea mai decăzută societate, reușeau să se ridice deasupra majorității, prin caracterul și intelectualitatea lor, dar mai ales prin clarviziunea evenimentelor politice.

Citisem din întâmplare despre ei în timpul războiului, dar totul era scris și văzut prin prizma politică a celor care dirijau Germania. Eu nu avusesem posibilitatea să mă informez mai amplu, poate nici interesul, fiind în floarea tinereții când viața trebuia gustată din plin, pentrucă nimeni nu-ți putea garanta ce va fi mâine. Războiul își avea legile lui, iar eu învățasem și mi-a prins bine că "azi e azi, mâine vom vedea", atâta timp cât durează acest război nedorit de nimeni.

Deci, descrierile citite de mine, scurtul meu orizont de viață, mă ațâțau să știu mai mult acum când nu mai eram liber, ci închis ca o fiară sălbatică, de un dușman cu care nu avusesem nimic de împărțit. Ce citisem despre ei era numai răutate, fiind calificați drept decăzuți, hrăpăreți în toate afacerile pe care le făceau, josnici din cauza trădării de orice nuanță, numai a "lojei" nu, iar cerințele și obligațiile acesteia erau secrete și "tabu", pentru orișicare muritor de rând. Multe lucruri auzite sau citite deveneau simple fantezii sau poate un vis bun sau rău. Acum eram eu interesat să aflu dela ei cât mai mult; căci numai așa îmi puteam îmbogăți cunoștințele pe care nu avusesem șansa de a le învăța în armată. Deci cum descopeream pe unul dintre ei și îmi era simpatic, mă agățam de el ca o căpușe în blana oii. Ce îmi putea strica în viață, chiar dacă ar fi fost ceva rău, deci mai bine îl ascultam pe el, decât rețetele mâncărurilor și ale prăjiturilor speciale și gustoase, de care nu mai puteam închide ochii cu gândul la ele, în timp ce mațele îmi ghiorăiau de foame.

Primul pe care l-am cunoscut a fost omul care m‘a impresionat cel mai mult în acele timpuri, ba chiar și după aceia, între zidurile reci și umede ale închisorii Bautzen. Era un Baron, un nobil din Prusia orientală, care își trăise mai toată tinerețea în Elveția, cu toate că era german. De tânăr își pierduse tatăl, iar maică-sa se retrăsese cu el lângă Berna unde și-a urmat liceul și mai târziu toate studiile universitare. Îmi cer scuze și este o rușine că tocmai numele lui l-am uitat sau mai bine zis mi s'a șters de pe creier cu timpul anilor. Este unul dintre puținii oameni care, inteligent fiind, s'a acomodat situației fără șovăială, nu și-a dat niciodată aere de

am stat în salonul nr.4 dela subsolul spitalului. Salonul avea 12 paturi suprapuse, care erau toate ocupate. Printre pacienți se afla un mare funcționar din partidul NSDAP, cu un înalt grad în SA, originar din Turingia și căruia noi îi spuneam "Generalul'[1]. El a decedat în toamna anului 1948. în cele două luni cât am fost internat au murit 11 bolnavi în salonul nostru.

Sanitarul nostru nu era un condamnat, ci un internat ca mai tot personalul spitalului și al bucătăriei. El a fost sergent-sanitar în armata regulată și fusese mult timp staționat cu unitatea sa în România în timpul războiului. Știa să vorbească destul de bine românește, și-i făcea mare plăcere să vorbească cu mine. Nu-1 putea suferi însă pe Huppe, care era un mic găinar de oraș.

"Baronul" vorbea mai multe limbi străine și putea să povestească excepțional de frumos din călătoriile sale în lumea întreagă. Luase parte la două expediții in Birmania, una în Mexico, cutreierase India în lung și în lat, iar Europa o cunoștea ca pe buzunarul propriu. Ca om era foarte modest, iar superioritatea lui intelectuală nu o simțea nimeni și nici nu încerca să și-o impună cuiva când da un sfat ori un răspuns la vreo întrebare ; era numai bunăvoință. Pentru mine, un tânăr de 22 de ani era un "erou" al vieții, al comportării, al prieteniei în timpuri bune și grele, era ceva aparte față de ceeace cunoscusem până atunci. Opus lui erau un "Oberstudiurat" Consilier superior, care cu toate că era un intelectual bine pregătit, prin comportarea lui față de ceilalți și față de situație, rămânea inferior baronului pe toate tărâmurile vieții și științei.

într'o seară, după ce se stinsese lumina, cu toate că era strict interzis de a se mai vorbi în salon, el ne-a povestit despre începutul, organizarea internă și externă, viitorul Lojei Masonice. Din păcate întreaga discuție pe care o împărțise pe mai multe seri nu s'a treminat și nu am putut urmări până la urmă, căci el a fost eliberat din spital și retrimes în clădirea închisorii, în sala nr.8 din corpul principal. Nu 1- am mai întâlnit niciodată, dar am auzit că ar fi decedat în Noiembrie sau Decembrie 1949. Despre cele auzite nu am vorbit niciodată cu nimeni și nici nu am să vorbesc, căci aceasta i-a fost rugămintea, condiția de a nu vorbi, iar respectul pe care i-1 port după atâția ani de zile, mă obligă să- mi țin cuvântul. Să-i fie țărâna ușoară !...

La Workuta și chiar în Potma-Jawas, unde societatea care te înconjura era atât de diferită, am mai întâlnit "Masoni", chiar foarte mulți, din diferite Loji ; rusești, germane, cehe, austriece, belgiene, franceze și baltice, dar niciunul nu a fost și nu se putea compara sau egala cu Baronul din Bautzen.

In lagărul nr.2 din Workuta, în brigada de curățirea pietrei, a cărbunelui dela mină (paroda viborka), lucra în 1950-51 austriacul

fusese arestată de eliberatorii sovietici, căci nu se găsea în Viena în acel moment. Acest Dr.Kultreiber, care lucra în aceeași brigadă cu diplomatul german Cristian Zinsser și locuia în aceiași baracă - cel puțin pentru un timp scurt - cu prietenul meu Fritz Cloos, ținea câte odată în grupurile germane câte o conferință pe diferite teme și nu numai odată a vorbit și de "Loja Masonică" austriacă în timpul Imperiului Austro-Ungar și după aceea în Republică. Era un "As" în problemele economice și cred că de aceia a și putut lucra după eliberarea lui din URSS în 1955, ca Profesor la renumita școală de Economie Internațională din Viena (Welt Handelschule Wien). El a mai fost și Consilier Economic al Firmei Krupp din Austria (Wirtschafstberater).

Un alt austriac, din același lagăr și aceiași perioadă era Eugen BlUm, eliberat și el în Mai 1955, după semnarea Tratatului de Stat cu Austria. Era condamnat pentru spionaj, nici nu se putea altfel. Dr.Ing.Eugen Blum, era originar din Viena. Afară de o comportare impecabilă fața de toată lumea și adaptarea la situația reală, el avea și un trecut destul de interesant. Ca tânăr ofițer, a fost primul pilot de aviație militară K.u.K., în Armata Austro-Ungară. In al doilea Război Mondial, a avut o misiune specială din partea Berlinului, pentru a construi în "Cornul de Aur" (Halic) o bază navală submarină după sistemul celor existente în Franța la Brest și Loriant (cu o lungime de 6 kilometri și care se afla pe malul european al Bosforului, separând orașul Istambul în cartierele Pera și Galata la Nord și Stambulul de Sud).

Un lucru care trebuie amintit este că Dr.Ing.Eugen Blum era și un vechi membru al Lojei Masonice din Viena, încă din perioada când era un tânăr ofițer K.u.K. Numai de câteva ori a amintit acest lucru, dar nu a intrat niciodată în detalii. El era și un tip aparte, nu vorbea niciodată prea mult, mai bine asculta ce vorbeau și povesteau alții.

El este și persoana care desconspirase o mare gafă sovietică, în cadrul minei nr.7 din Workuta lucru care a ajuns cunoscut cu timpul în mai toate lagărele politice din Regiunea Workuta.

Sovieticii copiaseră locomotivele electrice de mină după cele fabricate de firma germană Siemens. Nu copiaseră numai locomotiva în întregime dela A la Z, dar nu uitaseră să reproducă și "Pansonul" firmei Siemens care se găsea în același loc ca și la original. Mai mult, specialiștii sovietici nu uitaseră să reproducă până și zvastica Național Socialismului, în timp ce cu litere mari, în alt loc, se vedea vizibil pansonat "Made in URSS". In această direcție se pot da mii de exemple și întâmplări, în privința furtului

Tot francmason a fost și consilierul economic Reissner, un austriac condamnat la 25 de ani care lucra în mină și locuia în aceiași baracă cu românul Tănase Rădulescu, un intelectual din Prahova/România. Din lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta a fost transferat în 1954 în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma - Dumbrav-lag. din Republica Mordvinâ. Din acest lagăr a fost eliberat la 15 Mai 1955, ca urmare a semnării Tratatului de Stat cu Austria.

Francmason a fost și prietenul meu, belgianul Philippe Dejagher, numai că el ca și alții au discutat prea puțin despre "Francmasonerie".

O singură dată a vorbit în cadrul grupului francez despre "Loja Masonică" din Belgia, începutul istoric și desvoltarea ei în Valonia, Flandra și Olanda și legăturile politico-economice cu Loja Masonică Franceză din Paris și din provincie.

Atât la Workuta cât și la Potma-Jawas am întâlnit foarte mulți Francmasoni, originari din teritoriile de azi ale Uniunii Sovietice. In majoritate erau foști nobili ruși, cu studii în Occident, foarte culți și mai toți cunoscători ai mai multor limbi străine. Ei erau deținuți de ani de zile, unii de peste 30 de ani, majoritatea fuseseră condamnați ca mari moșieri. Supraviețuiseră datorită constituției fizice sănătoase, dar erau numai un mic procentaj dintre cei condamnați. Ca masoni, nu fuseseră cercetați în primele lor anchete, căci comisarii-anchetatori de atunci, în majoritatea lor habar n'aveau ce era "Loja Masonică" și nici nu îi interesa. Primele anchete de care auziseră au fost în perioada anilor 1937-1939, când se produsese o panică în rândul politrucilor din lagăre, dar nici ei nu-și puteau închipui această enigmă spontană venită așa de târziu. In Rusia țaristă, după spusele unora, fuseseră mai multe Loji, prezente în mai toate marile orașe.

Dela un francmason rus din Jawas am aflat de soarta unui spaniol cu numele de Jose Geișart, originar din Lerida, o localitate lângă Barcelona, cu care stătuse scurt timp în aceiași celulă în închisoarea Butirk din Moscova. 11 cunoscuse foarte bine pe acest spaniol-catalan, care luase parte la războiul civil din Spania ca voluntar în armata republicanilor între 1936-1939. Acesta îi povestise cu multă amărăciune aventuroasa lui soartă , cauzele ce îl determinaseră să-și părăsească meleagurile însorite ale Spaniei, schimbându-le cu steaua roșie și rece a sovietelor. El povesti că, odată cu primul pas făcut pe pământul făgăduinții, la Odessa, și primirea cu pâine și sare de către autoritățile respective și de reprezentanții populației, era fericit și totul îi dăduse speranța într'un viitor strălucit. Dar, în zilele următoare, cercetările de zi și noapte, i-au spulberat fanatismul și înrolarea lui voluntară, în lupta de eliberare și dreptate de partea republicanilor. Sosit cu un

teatrului sovietic. Acum îl înțelesese el pe Balzac și ce voia acesta să spună, când a scris despre ruși : "Ei iau visul drept o realitate, iar realitatea drept un vis urât".

Dar el nu era rus, el era un "Hidalgo", un spaniol, un om de onoare din cap și până în talpa piciorului și nu un visător, ce își odihnise oboseala zilei grele, sub cojocul plin de musafiri nepoftiți, în spatele vetrei din tinda casei. El nu părăsise Spania lui numai de dragul de-a trăi mai bine și de a acapara puterea trădându-și camarazii, dar nici să cerșească zdrențe, o haină sau o cămașă care abia se mai țineau din petecele de pe ele.

Intrase în rândurile "proletariatului" spre a lupta pentru o viață mai bună pentru toți și pentru libertate și democrație, dar nicidecum pentru a deveni și intra în rândurile proletariatului zdrențăros pe care-1 întâlnise peste tot aici. El era unul dintre cei mulți care le vorbiseră camarazilor spanioli despre libertate și marea luptă dusă de frații proletari din Uniunea Sovietică pentru eliberarea clasei muncitoare și țărănești de sub exploatarea omului de către om. Dar camarazii lui erau tocmai fiii de țărani și muncitori care, ademeniți de propaganda cea mare s'au înrolat spre a apăra libertățile și idealurile promise. Da ceeace găsiseră aici, fericirea care îi aștepta, în afară de primirea pompoasă cu care fuseseră întâmpinați, era foametea și sărăcia, șefi peste șefi, frică și groază, lașitate și supunere oarbă, până și interzicerea de a părăsi localitatea și împrejurimile.

Lupta dusă pentru apărarea unui ideal internațional și vărsarea de sânge pe fronturile Spaniei în rândurile combatanților republicani, nu aduseseră câștig decât acelor afaceriști care își văzuseră și încercaseră noile arme de război pe spinarea combatanților.

Camarazii lui și el părăsiseră Spania cu vaporul, îmbrăcați cum erau, cel mult cu arma pe care o îndrăgiseră ca și pe propria soție. Acolo era cald, aici începuse frigul și se apropia iarna, iar camarazilor le trebuia îmbrăcăminte. Dar cine să le dea, dela cine să ceară, sau pe cine să întrebe, nimeni nu știa nimic. Dacă primiseră ceva și asta mai mult decât avuseseră nevoie, erau sfaturi și promisiuni, plus îndoctrinare zilnică. El și camarazii lui nu aveau nevoie de așa ceva, ei așteptau să li se dea ceeace li se promisese în convorbirile și dezbaterile avute, mai ales în timpul călătoriei cu vaporul. Ei nu doreau să trândăvească ci să muncească și să-și poată îndeplini visul vieții, visul și dorința pentru care veniseră. Cu toții ajunseseră la disperare, se săturaseră de tovărășia aceasta întunecoasă. Cum va fi mai târziu, dacă începutul este atât de respingător ?

- " ... la noi în Spania purtam cămașă și chiar izmene din mătase, aici nici stambă de americă nu avem"...

Arestat in aceiași noapte, insultat ca provocator, a fost dus la gară și cu primul tren trimes în direcția Moscova unde a fost imediat băgat în mașinăria de anchetă a NKVD-ului, iar în timpul cercetărilor învățase că anchetele nu se fac numai ziua ci și noaptea, iar când este nevoie zi și noapte. A fost mutat în hotelul închisorii Butirka cu o clasă de lux mai inferioară și a stat în celula 82, unde l-a cunoscut camaradul lui și al meu de soartă.

Timpurile se schimbaseră și Jos6 Geișart, acel Hidalgo disciplinat se transformase ca prin metamorfoză într'un răzvrătit, chiar agresiv, care dăduse loc la unele incidente cu personalul închisorii dar și cu cei din direcție. Aceștia din urmă îl mutară drept pedeapsă în pensionul de mahala al închisorii Butirka, în pitorescul turn "Bașnija", unde cu 165 de ani în urmă fusese închis Emilian Ivanovici Pugaciow, după 1775. în această toamnă târzie, Noiembrie și Decembrie 1940, oaspeții închisorii Butirka se puteau evalua la circa 25.000. Deținuții erau în marea lor majoritate polonezi, evrei din Polonia, ucrainieni, ruși, basarabeni, iar grupuri mai mici lituanieni, letoni, estonieni și finlandezi.

Unde o fi rămas tânărul spaniol, nu am mai aflat. Un lucru este sigur, el a avut mult de suferit de pe urma mândriei lui, dar nici sovieticii nu au fost fericiți cu el căci le-a dat cu siguranță, mult de furcă. Astfel de oameni, odată ce sunt oțeliți, și nici moartea nu-i mai înfricoșază, o înfruntă chiar direct și de aceștia se tem sovieticii. îmi pot închipui cât de mult l-au înjurat anchetatorii și sentinelele și ce nu ar fi dat să scape cât mai repede de el.

Bietul "Hidalgo", abia în spatele acestor ziduri groase, mâzgoase și umede, a aflat adevărul atâta vreme căutat. Aici a găsit un adevărat prieten de suferință care i-a destăinuit multe despre fericirea pe care comuniștii au adus-o poporului rus și celorlalte popoare și triburi de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene. Astfel a aflat că prima zi de fericire dată poporului rus sovietic "Legal", a fost ziua de 19 Ianuarie 1918, odată cu Decretul (Ukaz) pentru “desființarea dreptului de proprietate de teren".

In orașe, casele au trecut direct în proprietatea și administrația noului "Soviet" orășănesc. Cât privește întreprinderile, fabricile, băncile, asigurările și comerțul exterior, au trecut, pe parcurs, sub tutela "Sovietului" raional, regional sau republican.

Pentru prima dată a auzit că același "Decret" (Ucaz) a efectuat separarea bisericii de Stat, confiscarea întregului inventar bisericesc, a propietăților, conturilor bancare, pământurilor și clădirilor, care au trecut automat în proprietatea Statului Sovietic, fără nici o despăgubire. Această lege este și astăzi în vigoare.

teritoriu ocupat ulterior de către sovietici, sau în cele care vor fi ocupate în viitor. Forma juridică trebuie să fie gata de a fi aplicată imediat și fără întârziere.

Sovieticii au mers și mai departe : au confiscat totul din ceeace credeau ei că se pot face sau stoarce bani. In aceiași categorie au intrat : căile ferate, căile rutiere, căile maritime și fluviale cu întregul lor inventar, întreaga industrie, hotelurile, pensiunile, restaurantele, cârciumile, până și sufletul mujicului rus.

Au urmat : desființarea totală a justiției țariste, eliberarea tuturor deținuților fie ei politici sau de drept comun, desființarea tribunalelor pe care și le-au însușit însă imediat tscnekiștii. Legea nu exista, legea erau ei și o aplicau tot ei tscnekiștii în Tribunalele Revoluționare pe care le- au înființat după cum credeau sau aveau nevoie, dela caz la caz.

Noua justiție și tribunalele noi au fost introduse oficial în 1923, după mulți ani de anarhism și banditism. Noile legi erau un fel de ghiveci internațional, cu paragrafe și aliniate furate din toate codurile de drept civil și militar din lumea întreagă.

Prin noua lege se legifera dreptul la proprietate pentru mii de țărani asupra terenului pe care aceștia îl posedau în 1922. Deci cel căruia în 1918 i-a fost naționalizat terenul agricol, era "chiabur" și de aceea, prin noua lege, nu primea nimic, nici nu avea dreptul să fie propietar de teren agricol. Întregul inventar agricol naționalizat, rămânea pe mai departe în proprietatea statului. Astfel se născuseră "SMT"-urile - stațiile de mașini și tractoare -.

Noile legi intrau în vigoare și se aplicau în fiecare republică sovietică separat și după cum găseau organele de partid (NKVD) de cuviință, ele fiind de acum încolo răspunzătoare de întreaga evoluție a societății socialist-comuniste.

In noul său anturaj din Lublianka și Butirka, care îi deschisese ochii și-i ascuțise auzul, spaniolul își dădu seama că noii revoluționari ai lumii, care îl luau pe Marx și scrierile acestuia drept o bază a noii lor ideologii, nu urmăreau înlocuirea societății Inteligenției rusești sau să dea o formă mai mândră politicii lor. Ea era preluată numai spre a înlocui religia, cu toate formele ei, în sufletul "otrăvit" al mujicului rus de către popii bisericii ortodoxe creștine. Ceeace nu voiau să admită era faptul că tocmai această religie a lui Christos a mujicului rus, l-a întărit totdeauna în lupta lui contra năvălirilor barbare, sute de ani, astfel putând să supraviețuiască și să existe chiar dacă a fost în robie sau sub cnutul boieresc. Altfel, era de mult sortit dispariției totale.

Noii stăpâni cu "diavolii" lor, purtând secera și ciocanul, nu

Sper și doresc ca acestui tânăr 'Hidalgo*', despre care auzisem atâtea lucruri frumoase, despre comportarea și atitudinea sa, pentru el și pentru confrații lui, să-i fi ajutat Dumnezeu ca să supraviețuiască și să se poată reîntoarce în patria lui iubită la care visa mereu. Acolo să povestească numai adevărul văzut, ce a suferit și să compare cu ceeace cred aceia de- acolo despre țara bolșevismului sovietic. Aceasta să-i fie datoria și misiunea față de poporul din care se trage. In fața istoriei să pună mărturie, ca urmașii urmașilor lui să știe cum trebuie să-și apere cultura, civilizația, credința și patria, pentru generațiile viitoare.

Dacă a avut insă ghinionul de-a ingrâșa pământul acela rece și setos de sânge nevinovat de veacuri, să-i fie țărâna ușoară, doresc ca un firicel de pământ să poată fi dus de vânturi pe

CAPITOLUL IX

PE DRUMURI NEPREVĂZUTE.

Motto : Tutti quanti.(it.)

Copiii Heladei au fost și mai sunt încă împrăștiați pe întinsa Golgotă Răsăriteană, fără drepturi, ca sclavi ai diabolicului sistem comunist-b olșevic.

Pot oare fi dați uitării, toți acei bravi țărani din munții Gramos, care, la chemarea pentru eliberarea Helladei, patria lor, au pus mâna pe arme dela mic la mare ? Nu, eu nu-i pot da uitării, căci i-am văzut, am trăit cu ei, am mâncat și-am împărțit bucata de pâine, am mâncat aceiași balandă (supă) și aceiași fiertură de cașă, am tremurat și ne-aam încălzit împreună la focul făcut din traversele de cale ferată, furate împreună, din avutul obștesc al Statului Sovietic.

La lumina și căldura unui astfel de foc, în față ne pârjoleam în timp ce spatele îngheța din cauza viforului din Tundra înzăpezită. Povestea lor am ascultat-o cu toții, indiferent de naționalitate. Ne-au evocat drumul lor făcut pe potecile rătăcitoare și- totuși ispititoare ale vieții pe care apucaseră ca și mulți alții amăgiți de frumusețea frazelor și-a propagandei. Au pus mâna pe arme, conștienți sau forțați d e evenimente.

Mulți părăsiseră casa părintească numai în cămașă și izmene, cu opincile sub braț, ascunzându-se ca niște hoți de bătrânul tată sau de bunicul care mai trăia cu visurile din tinerețe. Nu odată se întorseseră să-și mai arunce privirea în casă, acolo unde mama îngenunchiată în fața icoanelor se ruga zi și noapte pentru ocrotirea copiilor și a familiei care dormea, apoi dispăruseră în întunericul nopții, uitându-se îndărăt pentru ultima oară.

In felul acesta ne povesteau pățaniile lor un grup de greci, care nu de mult sosiseră în lagărul nostru. Cu câtă evlavie și smerenie își aduceau aminte de familia și rudele lor de acasă, de meleagurile lor natale, de dealurile lor frumoase și pline de flori, de pomii înverziți și de gingașe mioare ce pășteau liniștite în spatele casei. Era povestea vieții lor, bună sau rea, dar totdeauna împletită cu măestria legendelor lor de veacuri, cu marea lor spiritualitate și întregul humor.

Grecii nu fac parte din fericitele națiuni încadrate în marea

omului sovietic, singurul care se sbate să scape omenirea de sclavagismul capitaliștilor, să-i primească cu brațele deschise și să-i strângă la pieptul cald al patriei proletariatului, mama comună a comunismului bolșevic.

Așa i-au strâns la piept pe polonezi, după ce îi cumpăraseră intr-o afacere întunecată dela Hitler, așa le-a dat Moscova căldura pieptului, ca apoi să-i treacă prin lagărele de muncă forțată, sau pe cei de nereeducat prin pădurile dela Katyn. Restul erau așezați frumos unul câte unul dealungul traverselor de cale ferată in intrega regiune Nordică europeană și Siberia. Le-au scăpat unii, cei din viitoarea armată "Andres", pe care au fost obligați să-i predea, căci cu munca lor mai puteau să construiască mulți kilometri de cale ferată.

Așa i-au strâns la pieptul lor și pe copiii spanioli aduși pentru a fi salvați din ghiarele unui tiran de Generalissim și i-au încartiruit după un scurt timp prin lagărele din Podișul Valdai, ori prin lagărele mai la Nord de Cercul Polar sau în Siberia.

I-au încălzit la sânul lor și i-au alăptat cu propagandă pe mulți evrei fugiți din Austria. Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, România sau alte țări care avuseseră fericirea de-a intra in sfera de influență național socialistă. De primit i-au primit cu brațele deschise evreii din NKVD ; ei le-au dat mâna, dar tot ei i-au cercetat și le-au dat "foaie de drum" colectivă, pentru o casă de odihnă cu muncă voluntară, ca să-și mențină sănătatea, prin îndepărtata Siberie ori undeva pe lângă Cercul Polar. Ei sperau ca "socialiștii", în Socialism, să găsească "raiul fericirii", pentru care mai marele Marx scrisese "Capitalul", ce înlocuia acum Biblia și Talmudul.

Despre ei astăzi nu se mai vorbește, ci doar de roata istoriei, de roata lumii care se învârtește înainte și nu stă pe loc. Ce rost ar mai avea să pomenim de ei ? Au fost, au învârtit la roata evenimentelor de atunci, și-au luat răsplata, iar dacă au alunecat și căzut în vâlceaua desnădejdii, a fost numai "vina" lor pentru munca depusă în slujba "mulțumirii și idealului" și așa s'a încheiat "Era" lor.

Grecii sunt cunoscuți în lumea întreagă, fiecare dintre noi îi cunoaștem de pe băncile școlii, prin admirabilele lor legende, nemuritorii lor "Zei din Olimp" și fantastica lor mitologie. Ei au avut oameni celebri, nu numai Zei ; filozofi, medici, militari, oameni de artă și cultură, cu care s'au înscris în nemuritoarea istorie a omenirii, pentru totdeauna.

Grecii au fost și rămân unul din izvoarele culturii și civilizației mondiale.

Mândria grecilor s a concentrat în aspirația către libertate și democrație idealuri pe care cu veselie și evlavie le-au apărat cu arma în mână. Patria lor Hellada, a fost mereu râvnită de unul sau altul dintre vecinii hrăpăreți, dar de fiecare s'au eliberat prin propria lor forță, indiferent dacă aceștia erau romani, turci, italieni sau germani. Chemarea sufletului, dragostea de libertate, i-au făcut să pună întotdeauna mâna pe armă, să ia calea codrului, ca și strămoșii lor, atunci când Hellada era în pericol. Era patria lor sfântă, bună sau rea, dar era a lor, iar în cartea vieții stă scris : "Visul este sigur, iar prorocirea este dreaptă".

De câte ori n'au jinduit în ultimile sute de ani, după eroii lor legendari, un Ahile, un Ajax - fiul lui Telamon, regele Salominei - un Xantip sau Pericle, ca să nu mai amintesc de viteazul lor conducător de oști și Rege, Alexandru cel Mare, al cărui nume era destul să-l pomenești, ca să le sclipească ochii de mândrie.

Iată că Hellada era din nou ocupată, de astă dată de germani, care veniseră cu ajutorul confraților de arme italieni, ce nu reușiseră să-i înfrunte și să-i învingă pe greci.

Zeii din Olimp nu au fost încântați de drapelul care fâlfâia pe înălțimea templelor, ei nu voiau ca poporul lor să fie supus și ținut în sclavie. Grecii vor să fie liberi și, din instinct național, își apără Ebertatea, chiar dacă trebuie să pună mâna pe arme.

Iată însă că a apărut și eroul de mult așteptat, el a dat jos drapelul ocupantului, și astfel a dat semnalul de intrare în acțiune pentru redobândirea libertății. Acest tânăr curajos a ajuns peste noapte eroul Helladei, numele lui fiind Manolis Glezos.

Dușmanul nepoftit a fost înfruntat direct. Zeii i-au chemat să șteargă rușinea și grecii au tresărit de bucurie punând mâna pe arme.

Nu se terminase bine primul Război Mondial și bătrâna Europă își plângea iarăși fiii căzuți pe câmpurile de luptă. Izbucnirea unei revoluții în țara stepelor, venea ca o salvare pentru omenire, căci noii stăpâni vorbeau de pace, de libertate și egalitate. In curând însă își dădură arama pe față. Numai în primii ani de conducere, de acapararea puterii definitive, aduseseră mai multă nenorocire și omorîseră mai mulți oameni, decât în tot cursul primului război mondial.

Noua conducere era îndoctrinată de ideologia marxistă, o doctrină așa zisă a clasei muncitoare, a proletariatului

Ei nu s'au mulțumit cu ce-au făcut la ei, ci au început să exporte ideologia și peste hotare pe spinarea și cu sudoarea frunții propriului popor muritor de fome, pentru a fascina proletariatul muncitor. In mai toate țările lumii, agenții lor îmbuibau massele cu propaganda fanatică, iar noii îndoctrinați conduși de "idioții utili", se lăsau subjugați de semnul secerii și al ciocanului, numai că n'au fost în stare să realizeze Egalitatea și Fraternitatea trâmbițată.

Sovieticii, în scurta lor istorie, nu s'au ținut niciodată de cuvânt, ori de tratatele încheiate. Ei s'au pupat cu cine voiau ori aveau nevoie și bârfeau pe ori cine era contra lor sau de altă părere. Victimile de ieri erau eroii de azi, iar eroii de azi, dușmanii de mâine. Așa s'au prezentat cu înfrățirea libidinoasă, la împărțirea Europei (între 4 și 11 Februarie 1945 la Yalta) de către cele trei capete conducătoare care au hotărît soarta lumii sfâșiind popoarele după plac și cerințe.

Dar nu la Yalta a avut loc conferința, după cum a intrat în istorie, ci în mica localitate Livadia (Liwadija), la circa trei kilometri Nord de Yalta. Localitatea este o stațiune balneo-climaterică și are o populație de circa 4000 de locuitori.

Clădirea în care s'a ținut conferința este o fostă reședință de vară a țarilor Rusiei, azi muzeu. Totuși această clădire din Livadia, este de mult cunoscută in istoria mondială, chiar prea bine, având legături și cu istoria Ruso-Română. Aici au avut loc convorbirile și înțelegerile ruso- române din 29 Septembrie / li Octombrie 1876, privind încheierea unei convenții semnată la 4-16 Aprilie 1877 la București. înțelegerea era pentru trecerea armatelor ruse pe teritoriul României, în cazul unui război cu Turcia, în care Rusia se obliga să respecte integritatea teritorială a Statului Român.

Este posibil ca unele capete luminate ale Kremlinului să fi creiat intenționat o confuzie între localități, tot în interesul propagandei și a politicii lor pentru viitor.

La alegerea acestei clădiri a avut un rol important și șeful securității conferinței, Generalul Colonel de NKVD Sergej N.Kruglow, informatorul personal al lui Stalin, Berija și Malenkow. In această clădire se putea observa fiecare persoană și asculta orice convorbire fără ca să se știe, în plus erau posibile întâlniri nedorite de ceilalți participant!. Totul a fost în așa fel pregătit încât încununarea Conferinței trebuia să fie în favoarea sovieticilor. Ceeace s'a întâmplat este cel mai bun răspuns. Nu degeaba, pentru meritele sale personale față de interesele sovietice i s'a dat în Iunie 1953 lui Kruglow postul de Ministru de Interne, după arestarea șefului său

căței noi născuți, ne putând vedea și recunoaște realitatea. Astăzi, când au deschis ochii, își dau seama de enorma greșeală politică făcută și de capcana în care au intrat și pentru care istoria îi va condamna. Da, ei vor fi trași la răspundere de împingerea sub cuțit a milioane de oameni, pe care i-au dus ca pe vite la abator, pentru un pahar de "Șampanie" și o lingură de icre negre ; nici barem 30 de arginți nu au primit. Azi, după ani de zile, i-a apucat remușcarea și își aruncă vina unul altuia.

Așa dar, cu ajutorul și aprobarea aliaților, au fost înjugați la carul satrapilor comuniști, în afara popoarelor din cadrul Uniunii începând cu anul 1917 și după 1945, Balticii cu Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, Cehoslovacia, Germania de Răsărit, Ungaria, România, Bulgaria, Jugoslavia, Albania, Mongolia, Coreea, etc. Populația acestor țări a fost aruncată în sclavie prin cea mai josnică perfidie umană pomenită în istorie.

In planul celor din Kremlin, intrase și Hellada, căci prin subjugarea ei, în stilul socialist-democratic, ar fi câștigat ieșirea directă la Marea Egee și deci la Mediterană. Astfel ar fi fost atrași și de meleagurile calde ale Italiei (poate doar ca să-și scurteze drumul spre "Roma", ca să nu fie nevoiți să vie pe căile normale). Poate i-ar fi făcut ochi dulci și Spaniei, care ca și Italia, tot din cauza aliaților a fost contaminată de acest "cancer" și nu pe deplin lecuită. Să nu uităm Riviera Franceză, unde, dacă va fi nevoie, se va ajunge să se joace la "Ruleta Rusă".

Cu flancul strategic al Europei de Sud, s'ar fi clarificat o poziție cheie, în care ar fi intrat și coasta Africii de Nord și a Asiei Mici, dacă n'ar fi fost urmașii Semiților, cu care, din principiu nu s'au înțeles și nu se vor înțelege niciodată. Unii sunt urmașii lui Moise, alții ai lui Mahomed. Primii aveau frați până în cele mai înalte posturi în țara fericirii, cu prioritate în cadrul NKVD-ului, în fruntea frunților și printre noile generații de intelectuali de origină sănătoasă. Alții, chiar o mare parte, care nu au vrut să fie rinocerizați și au vrut să scape de "raiul" pământesc din țara socialismului, au fost și mai sunt reeducați în lagărele speciale dela Workuta sau din Siberia. Despre ei am mai pomenit și voi mai pomeni.

Copiii lui Allah sunt mai mulți decât la începutul revoluției și nu puțini au fost cei care au mușcat voluntar din iarbă, înainte de a se alătura revoluției proletare marxiste. Acești copii răsfățați ai lui Allah au fost încadrați în republicile islamice din URSS sau din Asia Mică, și se conduc după "Coran", cartea lor de rugăciuni dar și de legi. Ei nu s'au lăsat conduși de

Interesul lor s'a concentrat, în primul rând, asupra cheilor Occidentale, care se numesc Suez și Gibraltar.

In această constelație, Hellada devenea dintr'o dată țara Nr. 1 pentru intersul Kremlinului, unde se încearcă găsirea unei fisuri, prin care să-și strecoare politica lor ideologică și teroristă, dintotdeauna.

Prin granițele bulgărești, jugoslave și albaneze, au fost infiltrați în Grecia zeci de agenți care, prin oamenii lor de legătură, au recrutat din rândurile țăranilor și muncitorilor pe combatanții primelor unități de partizani. Cine se împotrivea era declarat trădător al cauzei proletare grecești și executat fără prea mari formalități. Lor li s'a alăturat o mică parte din ofițeri și intelectuali care, în majoritatea lor, nu aveau un concept politic propriu și nici nu puteau vedea peste gardul vecinului. Ceilalți erau cei care nu reușiseră să-și împlinească visul copilăriei fiind carieriști. Acestea erau cadrele de care aveau nevoie sovieticii pentru a-și atinge scopul propus.

La 31 Martie 1946, alegerile au fost câștigate de Partidul Popular (monarhist), care obținuse majoritatea voturilor în dauna partidelor de stânga, în frunte cu E.A.M. - Frontul de Eliberare Națională -, iar la 18 Aprilie s'a format guvernul condus de Konstantinos Tsaldris, până la 19 Ianuarie 1947.

La toate porțile caselor începuse să bată războiul civil care a ținut din Septembrie 1947 până în Octombrie 1949. Proletariatul grec a ridicat o armată democratică adunată din rândul populației, sub aceiași oblăduire din umbră ca și în alte țări din lume, și a cărei constituire oficială a avut loc la 28 Octombrie 1947.

In luna Decembrie 1947, E.D.A.S.-ul - armata națională de eliberare _ a alcătuit în munții Gramos un guvern provizoriu al Greciei Libere, având în frunte pe Președintele ales Marcos, iar pe Nicolas Zahariades ca Prim Ministru , in componență intrau și alții, cu toții numai oameni de încredere ai Kremlinului.

Armata democratică a început recrutarea în numele proletariatului grec. Noilor recruți le lipsea însă cu desăvârșire entuziasmul pentru noua idee națională, fiind echipați, înarmați și plătiți prost. Alimentația, cu toată înțelegerea arătată din partea fiilor de țărani, lăsa de dorit, și devenise și mai grea după ce se rechiziționase tot ce se putea.

Consilierii sovietici și instructorii, ca mai în toate țările lumii pe unde au fost sau sunt, executau ordinele primite sau transmise de cei din Moscova si nu tineau seama de

parte cu arma in. mână, primul loc îl ocupau interesele fratelui mai mare din Moscova.

Entuziasmul necopleşindu-i pe greci şi consilierii şi instructorii nerealizând aceasta, s'au înăsprit toate ordinele, iar cele neexecutate au fost pedepsite cu moartea.

în scurt timp, rândurile partizanilor s'au rărit, mai mult din cauza celor împuşcaţi decât a celor căzuţi în lupte. Dezertarea nu era recomandabilă căci, încă dela începutul ostilităţilor, toţi, sau o mare parte dintre dezertori erau executaţi ca trădători, fiind socotiţi agenţi infiltraţi. Dezastrul armatei democratice s'a sfârşit prin înfrângerea totală în Octombrie 1949.

în 1948, eroul Helladei din timpul ocupaţiei germane, Manolis Glezos, a fost arestat şi condamnat la moarte de către guvernanţii oficiali ai timpului, fiind membru al Armatei Naţionale de Eliberare E.L.A.S.

Moscova protestează şi cu ea toate ţările din lagărul socialist şi la un semn li se alătură toate organizaţiile de stânga din lumea liberă, cerând eliberarea lui Manolis Glezos.

El devenise omul Moscovei, intrase în serviciul lor, pentru care Hruşciow, l-a onorat în 1962, cu decernarea din partea Comitetului Central al Premiului Lenin pentru Pace. Desigur că eroul naţional primea oficial o mică răsplată pentru serviciile aduse intereselor Moscovei şi cu asta se adevereau vorbele de clacă care circulau nestingherite. Din 1975, el a devenit Vicepreşedintele Uniunii Democratice de Stânga - E.D.A. -, un fel de "Cal Troian", introdus în politica Greciei, fiind mari maeştri în asemenea infiltrări perfide.

Manolis Glezos nu a pomenit niciodată în toţi aceşti ani şi nici nu s'a interesat de ei nici înainte, nici după aceia, de soarta foştilor săi tovarăşi de luptă, care căzuseră în dizgraţia NKVD-ului dar nici când a fost la Moscova sau Taschkent. Care era ajutorul dat acelora care au zăcut sau mai zac în miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsăriteană ? El a uitat când a fost arestat că mulţi dintre acei care, câţiva ani mai târziu, se aflau în lagărele dela Workuta, îl ajutaseră în felul şi după posibilităţile lor. Unii îl cunoşteau personal, alţii îi fuseseră chiar superiori. Ei nu-1 uitaseră şi se mândreau cu el, dar el îi uitase de mult.

Mândra armată democratică s'a dizolvat mai repede decât se organizase, iar cei ce-au mai avut posibilitatea s'au refugiat peste graniţă în Albania, Jugoslavia sau Bulgaria. Preşedintele Marcos, Guvernul şi Statul Major al armatei au trecut în Albania de unde au fost duşi, pe căi diferite, dar "Express" la

străine s'au trezit din visul lor la realitatea cea de toate zilele și abia acum înțeleg ce este cu adevărat comunismul.

Ei s'au lăsat cu greu încadrați în noua societate, cu toate că li s'au oferit mai multe posibilități de școlarizare, decât populației autohtone. Așa se face că bieții pribegi și-au mai atras și ura populației. Dar ce mai era de făcut ? Acum totul era prea târziu. Dintre ei cel mai greu au pătimit acei care au fost duși în URSS, cu toate că la început credeau că au nimerit în sânul lui Avram. Și-au dat seama mai târziu că ei au nimerit-o cel mai rău.

Restul armatei care se retrăsese peste graniță în Albania, a fost îmbarcată în vapoare și expediată la Odessa, în Uniunea Sovietică.

Primul pas pe pământul sovietic, prima decepție, prima confruntare directă cu realitatea. Cel mai greu au fost loviți de aroganța ofițerilor NKVD care îi tratau cu desconsiderare uimitoare. Ei nu mai erau respectați nu numai ca ofițeri sau soldați, dar nici ca oameni. Era o sărăcie cu lustru care întrecea chiar pe cea din Hellada lor atât de secătuită. Ei credeau în viitor și își făuriseră visuri pe care nici Alexandru cel Mare nu le avusese, mulți credeau că URSS, după propaganda făcută, era țara unde curge lapte și miere, iar cârnații creșteau în ogradă. Adevărul văzut în sfârșit le-a luat și ultima speranță. După un interogatoriu îndelungat și o triere sistematică, efectuată de specialiștii din NKVD, au fost băgați în vagoane de marfă și, sub strictă escortă, ca să nu se rătăcească careva, au luat drumul spre soare răsare, către meleagurile necunoscute ale Siberiei.

Membrii Guvernului și cei din Statul Major în calitate de colaboratori apropiați au avut norocul să fie duși cu avionul la Moscova, după cum se cuvine unor personalități. Acolo îi aștepta marea surpriză ca, după primirea oficială, in loc să fie mai departe tratați ca prieteni, să înceapă cercetările pentru a se afla vinovății de dezastrul politic și militar. Țapul ispășitor trebuia găsit, deci îl căutau.

După scurt timp, o mare parte și-au schimbat domiciliul anunțându-se la hotel că pleacă în provincie, fără să se știe că vor merge în acele hoteluri speciale dintre care 13 erau sub administrația NKVD-ului. Închisorile Moscovei gemeau de greci care avuseseră funcții înalte, de miniștri, generali și ofițeri de Stat Major, demnitari. Mașinile de interogare ale NKVD-ului, jocul demascării au intrat în funcție, ațâțați fiind unul contra celuilalt și foarte puțini sunt aceia care au supraviețuit. Majoritatea nici nu știau că în timpul cât fuseseră cazați în micile hoteluri, fiecare convorbire sau înțelegere între ei fusese ascultată și înregistrată de anchetatori, încă înainte de a fi pusă în dezbatere.

Lublianka, Lefortovskaiaia, Butirka și altele, gemeau de clienți

și sentințele de câte 25 de ani de lagăr de muncă, iar capul de acuzare nu putea fi altul decât spionajul în favoarea imperialiștilor americani și englezi, o obsesie de decenii a NKVD-ului sovietic.

Aproape toți grecii condamnați se aflau împrăștiați prin diversele lagăre din Extremul Orient, Irkusk, Magadan, iar cei special selecționați, în Workuta și Norilsk. Acolo, departe de meleagurile natale, aveau timpul să se gândească la viitorul lor și al compatrioților pe care îi băgaseră în acest "Iad" comunist. Acolo aveau timp să se gândească și să se roage lui Dumnezeu, așa cum învățaseră acasă de copii dela părinți, căci de ateismul lui Marx erau sătui.

Trenurile încărcate, plecate din Odessa, au ajuns cu bine la destinație în stația Aralsk, din Republica Kazakhskaya SSR, în Regiunea (oblast) Kzyl-Ordinskaya, trecând pe ruta obișnuită spre Siberia prin Saratow- Kuibîshew, unde au fost descărcați. Din portul localității Aral'sk încărcați pe vapoarele (barcaze) NKVD-ului, au fost transportați pe o insulă (dintr'un grup de insulițe), de unde nu mai puteau evada. Acolo au fost obligați să locuiască în barăci și corturi, înghesuiți ca scrumbiile. Acolo, au început din nou cercetările și adevărata tragedie a grecilor din URSS. Mortalitatea a crescut rapid, din momentul în care o parte au mâncat hamsii (un pește mic, foarte sărat) care cerea apă multă. Cum însă apa potabilă era raționată, unii au început să bea apă fiartă sărată, dar s'au îmbolnăvit de dezinterie și au murit pe capete. Dintre cei aproximativ 48000 de greci care au fost aduși, numai un sfert au putut părăsi insula și au fost transferați în împrejurimile localității Kentau din Kazakhskaya SSR, unde au primit domiciliu forțat. Alții au fost duși în Tashkent unde au lucrat la marile construcții industriale.

In Kentau se mai aflau greci care așteptau lămurirea actelor. Fuseseră deportați cu mulți ani în urmă, unii erau din 1940-1941, alții după 1945. Majoritatea dintre ei erau greci așezați de-alungul litoralului Mării Negre sau în alte localități din partea Europeană a URSS-ului.

In Uniunea Sovietică majoritatea grecilor s'au ocupat cu negoțul, ca și o parte din evrei cu care erau mereu în concurență. Astfel, datorită dexterității lor, au avut avantajul unei mari libertăți și independențe față de localnici precum și bune relații cu NKVD-ul.

O parte dintre ei erau în posesia unui pașaport grecesc, fiind originari din Basarabia, Bucovina, Galiția, Polonia, alții chiar din Germania de Est. Mai toți ceruseră o viză de ieșire

în 1953-55, la Workuta, am întâlnit mulți dintre ei, în 1955 am putut vorbi cu alții în Jawas și ambele grupări aveau aceeiași poveste. Moartea și bolile i-au măcinat încât groparii nici nu aveau timp să-i bage în pământ, din cauza căldurii tropicale de peste zi cadavrele lor intrând repede în putrefacție. Supa subțire "balandă" cum îi mai spuneau dețintuți!, era făcută din pește sărat sau varză acră, o lingură de cașă și o bucată de pâine de multe ori bine mucegăită erau complectarea. Nici după un an nu primiseră îmbrăcăminte ; cu toții erau în zdrențe, iar încălțăminte nici vorbă. Ei nu erau considerați condamnați, nici liberi, un fel de internați oarecum liberi, care nu au de lucru dar nici nu pot părăsi lagărul deoarece era păzit zi și noapte.

Așa au început primele proteste, deci și primele condamnări, pentru infracțiuni contra Statului sovietic, pe pământul sovietic, când procuratura a aplicat paragraful 58-6 (spionaj) și 58-11 (grupă), 58-14 (revoltă, răzmeriță etc.), aliniat elastic, și tribunalul nu avea altceva de făcut decât să dea pedeapsa de 25 de ani. Ei intraseră în mâna NKVD- ului, deci în mașinăria democrației socialiste, avangarda clasei muncitoare internaționale.

Tot pentru spionaj se afla în lagărul *nr.2* din Inta, cu o condamnare de 20 de ani, cetățeanul grec Rene Argirju, originar din Salonik, care lucra ca masseur la ambulatoriul lagărului. A fost asasinat în 1951, cu o lovitură de topor, din ordinul ofițerului politic de NKVD, care era homosexual ca și Argirju.

In același lagăr lucra ca medic șef Dr.Vinogradov?, originar din Moscova, fost medic într'o unitate a armatei generalului Wlasow, cu o condamnare de 20 de ani pentru trădare de patrie.

Tot acolo a fost asasinat, în 1952, din motive politice și din ordinul operativului MGB, fostul ofițer polonez Wladziu Gottesmann din Kattowitz. El fusese răpit din Teheran (Iran) între 1944-45 de agenții sovietici și adus în URSS. A fost condamnat la 20 de ani muncă silnică (katargă), din cauză că lucrase la biroul "2" al armatei poloneze, secția Iran. El predase serviciilor engleze și americane o listă întreagă de agenți sovietici care lucrau în Iran sau în această emisferă, fie ei de origină străină sau iraniană, printre care foarte mulți preoți "mulas", situați în posturi înalte. Cartoteca întreagă o expediase, pentru orice siguranță, printr'un fost coleg ce se afla în Spania, numai cu două zile mai înainte. Asasinarea a fost efectuată de un grup de "Sukii" (criminali colaboraționiști)

mașinăria din Baden/Viena, unde a fost și condamnat pentru spionaj. In 1955 a fost eliberat, după semnarea Tratatului de Stat cu Austria, iar după cum am fost informat, a lucrat un timp în Ministerul Armatei din Viena.

In același lagăr s'a aflat și colonelul român Macrinici, dela biroul "2" al serviciului armatei române, arestat în 1944 de către NKVD. El fusese arestat în biroul său din Minister unde lucra. Desbrăcat de hainele sale militare și îmbrăcat în haine militare sovietice, a fost scos fără greutate și dus, după mai multe etape, la Moscova, unde a fost condamnat.

Maltratat în cursul anchetei, grav bolnav, a fost adus la Inta și internat în spitalul Sangorodok, unde a murit din cauza subnutriției și a maltratărilor din cursul anchetei.

In lagărul nr.5 din Abes s'a aflat avocatul Goliath, originar din Măhrisch-Ostrau, fost comandant de unitate al legiunii Cehoslovace care fusese formată în Czotkow-Polonia și ai cărei membri au fost dezarmați și internați după intrarea sovieticilor în Polonia în Septembrie 1939. La intervenția fostului Președinte de Stat al Cehoslovaciei Gottwald, toți comuniștii din lagărul de internare au fost eliberați și au fost încadrați în Brigada Roșie. Social-democratul Goliath, rămânea mai departe închis, fără speranță că într'o zi se va elibera. In luna Februarie 1955 se mai afla în acest lagăr, executând o pedeapsă de peste 16 ani, care nu avea sfârșit.

Cu el în lagăr se afla și inginerul ungur, Stefan Huszar, din Budapesta, care a fost în 1955 eliberat și a plecat în Ungaria. Cu ocazia revoluției maghiare, din 1956, s'a refugiat la Viena, unde se află și astăzi.

In același lagăr lucra, între 1950-1954, în spitalul lagărului, contele rus Trubezkoi care purta acum numele fals de Karpow. El a rugat ca pentru orice eventualitate și din cauza bătrâneții să-i fie pomenit numele, pentru rudele care s'ar afla refugiate în occident, încă din timpul revoluției. El s'a putut camufla în toți acei ani, sub numele fals, dar nu a fost niciodată eEberat, din cauza bănuelilor NKVD-ului.

Ca medic șef, a lucrat în același lagăr Dr.Cosmin (Wamsiedler) din Cernăuți, care, în ultimii ani a protejat pe bătrânul conte Trubezkoi. Dr.Cosmin era înrudit cu o cunoscută familie din Cernăuți cu numele de Lang. A fost eliberat în 1959 din Uniunea Sovietică. El a fost pentru un timp membru în organizația "Rote Kapele[1]', pentru care - după ce a fost prins NKVD-ul l-a maltratat și a avut mult de suferit. S'a stabilit cu domiciliul la Koln în RFG, unde ar fi murit în 1974.

îl preluaseră să lucreze pentru ei. Cu sfârşitul războiului, a căzut prizonier la americani şi in 1945 se afla într'un lagăr de prizonieri. De acolo a fost scos de americani, serviciul CIC şi dus la o centrală a lor din Paris.

In Decembrie 1945, in plină zi, pe o stradă principală a fost răpit de nişte agenţi sovietici, îmbrăcat in uniformă sovietică şi trecut prin Franţa, Germania, Austria unde, aproape de Linz a fost predat unor ofiţeri NKVD.

Era fericit când povestea despre scurtul capitol al vieţii sale, şederea la Paris. El relata că nici în timpul când era colonel şi mare şef, nu avusese posibilitatea să trăiască atât de bine.

Acum să ne întoarcem la greci, căci despre ei vorbisem şi cu ei vreau să închei această parte, căci eu nu-i pot uita aşa cum sper că nici ei nu m'au uitat pe mine.

Pentru a primi un paşaport sau o legitimaţie, ori un alt document, din partea autorităţilor şi în Taschkent trebuia o fotografie, pe care, ca grec, tot la un grec o puteai face, acesta fiind singurul autorizat de NKVD. Deci un control peste altul şi la urmă NKVD-ul. Fericitul fotograf grec din Taschkent era Papadopulos Gergeiuis, care poseda o autorizaţie dată de NKVD. 11 întâlnisem la Potma, avusese fericirea de a primi numai 10 ani condamnare, sub motivul că îşi fotografiase logodnica, tot o grecoaică, în faţa fabricii de alcool, când părăsea întreprinderea. Un lucru de care nu ţinuse seama este că în Uniunea Sovietică este strict interzis de a fotografia orice fabrică sau întreprindere, căci toate sunt obiective secrete şi de importanţă statală. Să nu mai vorbim de cele militare, cărora le pot fi incluse şi cele de nasturi ca şi cea de alcool.

După 1955, grecii fiindcă nu s'au lăsat integraţi, au fost condamnaţi şi duşi în diferite lagăre, cum era de exemplu lagărul special pentru străini din Potma, Republica Mordvină. Aşa, de pildă, în lagărul nr.5 Leplei-Potma se aflau foarte mulţi greci. Unul care se desconspirase singur la un pahar de vin şi care povestise altora că el este un informator al NKVD-ului, a fost arestat şi condamnat la numai 3 ani, numele lui era Elefterie. Venea de lângă Taschkent, dar în lagăr îşi începuse meseria din nou.

Un alt grec, care la vârsta de 16 ani fusese înrolat în armata democratică, fusese plimbat dintr'un lagăr în altul până când a fost scos din lagăr şi a putut locui liber în Taschkent, unde a şi lucrat. După un timp l-a prins dorul de casă şi de părinţi şi Kotrotius (aşa îi era numele) a făcut o cerere pentru a părăsi

internațional. Astfel, și-au schimbat și diferite nume de firme prea bine cunoscute. Din NKVD sau MGB, a apărut noul serviciu de progres tehnic modern, denumit KGB. Ei sunt aceia care dețin toate acțiunile din primele planuri de a face escală in Grecia.

Grecia se Încadrează mai departe in planurile Moscovei ca și Uniunea Balcanică, constituind o speranță pentru viitor.

Parte din membrii fostei armate democratice, după ce au fost amnistiați, au început să fie transferați din URSS în Grecia. Mulți aveau copii, unii mari, cu servicii bune, căsătoriți cu rusoaice sau ruși, mai toți cu studii superioare. Interesant este și faptul că majoritatea practicau medicina. Al doilea lucru interesant este că statul sovietic a devenit peste noapte filantrop și transfera lunar și cu înțelegerea celor din Atena pensia celor pensionați înainte de termen, pensie care se putea echivala la circa 250-300 de mărci (120-150 dolari), pe lună, mai mult decât câștiga, în URSS, un meseriaș calificat.

Oare au fost căsătorii mixte aprobate de KGB ? Chiar dacă ele apăreau firești, omenești, aveau cu siguranță și dedesubturile lor. Oare nu era posibil ca în felul acesta, KGB-ul să-și complecteze coloana a 5-a pentru viitorul apropiat sau îndepărtat ? Interesant este și faptul că nu numai din URSS s'au repatriat grecii, dar și în țările lagărului socialist, iar o mare parte dintre aceștia aveau studii superioare sau absolviseră Institutele de Marxism și Leninism, iar în Grecia au ocupat posturi cheie, în industrie, economie și în mai toate direcțiile importante de care depinde bunul mers al unui stat. Oare acești tineri au primit totul degeaba din partea sovieticilor, numai de dragul lor că sunt greci ? Degeaba i-au lăsat să ocupe locurile în bancă în loc să-și instruiască propria generație ? Cum se face că majoritatea dintre ei au fost băgați în mai toate organizațiile care luptau pentru drepturile omului, pentru pace, pentru a susține secera și ciocanul și teoriile lui Marx ? Unii au părăsit după un scurt timp Grecia și au plecat în țări unde au vorbit numai de rău. Cum se face că sunt mereu în fruntea demonstrațiilor, împreună cu organizațiile din care fac parte, mai ales când se demonstrază împotriva americanilor, chilienilor, argentinienilor ? Drepturile omului sunt încălcate după comuniști, numai de către "capitaliști" și niciodată de ei.

Cum este posibil ca în Franța, o țară liberă, tocmai Președintele Comitetului pentru Drepturile Omului să nu fie altul decât Secretarul Partidului Comunist Francez, Gospodin Georges Marschais ? Să privim pe cei dela Amnesty

Întâmplă în lagăre, ca refugiații din Chile spre exemplu, care la orice ocazie demonstrează cu drapelele împodobite cu secera și ciocanul, iar cei ce protestează sunt făcuți "fasciști". Cum se poate ca autoritățile să închidă ochii ? De ce nu se duc, dacă sunt Marxiști în URSS, căci acolo este patria lor și nu la capitaliștii de austrieci sau germani ?

Lucru interesant este și faptul că cei veniți din URSS nu pomenesc nimic de confrații lor rămași sau dispăruți în lagărele sovietice. Și nu este vorba de unul sau doi, ci de mii, chiar zeci de mii, care au fost nimiciți sau reținuți pe termen nelimitat. Din contră, se face mare zarvă și se arată cum și căt de fericiți au trăit acolo ! De ce nu au rămas în continuare acolo ?

Oare eroul național grec, Manolis Glezos, trecut de partea comuniștilor, nu vede că din erou național a ajuns o marionetă a Moscovei ? Unde ii sunt mândria și onoarea de grec, unde îi sunt frații de luptă din munții Gramos ? de ce i-a uitat ?

Cum se face că trubadurii greci cântă pe scenele marilor orașe occidentale, ridicând în slăvi lupta eroică a luptătorilor din munții Gramos, a celor care au luptat pentru socialism-comunism, pentru libertate, dar nu au scris nici o strofă despre cei rămași pe pământul rece și neprimitor al Golgotei Răsăritene ?

Oare banii pe care îi primesc nu au mirosul trădării, sau conștiința lor dacă o mai au, nu-i va întreba odată, "de ce-ai făcut asta"?

Grecii nu au fost niciodată încadrați în speța "idioților utili", ei au avut mereu încredere în democrația venită din Olimp, cu care și-au făurit istoria, ținând și azi la vechea lor zicală pe care am mai citat-o : "Ita diis Placuit",(Așa le-a fost pe plac Zeilor).

îngâmfarea și minciuna își dau mâna, au un drum comun, dar ambele se duc spre aceeiași prăpastie, de unde nu se mai întoarce nimeni, acolo unde și măgarul dă cu copita în leul mort.

Așa și cu viteii din cireada cea mare, de pe întinsa Golgotă, mai întâi au stat deoparte și au privit cum merg treburile lumești în această ogradă. Cu timpul au început a se juca și, din joc în joc au ajuns să-i înfrunte pe cei bătrâni. Trecuseră ani, de când erau niște vițeluși frumoși și gingași, dar crescură, deveniră ageri și spirituali, plini de forță și credință că ziua de mâine va fi poate și ziua lor.

Bătrânii au trebuit să lase locul vacant, pierduseră partida și își dăduseră seama că nu fuseseră destul de lucizi, în momentul când viața le-a cerut-o. Acum plăteau polița, mergeau și se rostogoleau în viața pe care singuri și-o croiseră.

Sovieticii nu puteau crede că aceste noi generații pot gândi și

partid. Unde era greșeala lor, cine era vinovat de această decădere, trebuia găsit neapărat țapul ispășitor.

Nu Marx și Engels care au îndobitocit lumea, nu Lenin și Stalin care au terorizat și distrus sistematic o parte din omenire, nu mașinăriile lor criminale de tip "NKVD". Nu, și nu, ci clanul "idioților utili" e vinovat, fără de el nu ar fi putut fi nici Marx și Engels, nici Lenin și Stalin și nici NKVD-ul n'ar fi putut să pună mâna pe putere și să devină asasinul cel mai însetat de crime din câți a cunoscut istoria.

Acolo sus, undeva, sau poate în conștiința proprie, există acel "ceva" care te face să te frământi, să gândești și să-ți cântărești într'o bună zi faptele, fie ele bune sau rele.

Aceste fapte, indiferent cum au fost, le vei duce în cârcă o viață întreagă, poate și urmașii tăi le vor duce, căci te-ai lăsat îndobitocit de fericirea promisă prin vorbe mari cât roata carului.

Această apăsare să fie demascată, să vină ziua când se satură și omul de atâtea vorbe goale și trece singur la acțiune, ca să-și plătească, o parte din vină, chiar cu arma în mână, dacă va fi nevoie. Conștiința nu doarme, dar nici nu moare. Ea izbucnește și te obligă să o asculți.

Abia se terminase războiul crud și fără granițe, cu milioanele sale de morți, răniți, schilozi și dispăruți de ambele părți. Pe unde te duceai puteai asculta gemetele orfanilor și văduvelor care nu mai știau pe ce drum să apuce căci războiul lăsase numai ruine în urma lui. Un nou început trebuia făcut ca să poți intra pe făgașul vieții care se întrezărea la orizont. Acolo departe, la orizont, se vedea lumina aceia firavă, care nu era altceva decât speranța ; speranța în ziua de mâine, în ziua care va veni aducând praznicul și pe ulița noastră.

Germanii erau înfrânți, tăiați în patru, fără să fie întrebați dacă vor sau nu. Din ruinele orașelor se auzeau numai cântecul morților și gemetele muritorilor de foame. Totuși poporul german știa să respecte situația și cerea să fie respectat.

Așa cum ei erau învinși în 1945, tot așa de bine s'ar fi putut ca și învingătorii să fie învinși. Războiul are mașinăria lui, care nu știi când, se va defecta și nu va mai funcționa, și atunci ai pierdut.

In cele patru zone de ocupație erau patru sisteme de conducere și fiecare încerca să-și impună sistemul lui de a aplica democrația socotită bună și în interesul lor. Fiecare și-a ales metoda sa și a aplicat sistemul său de asanare.

Aliații din Vest, trei la număr, având o cultură și o civilizație mai progresivă, se înțeleseseră mai repede între ei și au început să coordoneze metodele de tratare a populației învinse. Această colaborare a avut toată înțelegerea și din partea învinșilor și a temperat situația destul de încordată în astfel de împrejurări.

Ca ciupercile după ploaie au apărut partidele democratice cu forme și denumiri noi, dar cu idei vechi. Toate admise, după cum

Yalta și Potsdam. Învinsului îi trebuiau extrase toate măselele rele iar cele bune transplantate într'un nou maxilar, care avea capacitatea tehnică de a-ți răpi gustul pentru a mânca nu ce vroiai sau când vroiai, ori când ți-era foame, ci numai ce primeai și când doreau ei.

Reversul medaliei era în zona de ocupație sovietică. Acolo totul era legat de muzica pe care o difuzau, ziua și noaptea, prin microfoane instalate la fiecare colț de stradă. Aceasta era "cultura", cadoul sovieticilor adus poporului german, muzica din cultura popoarelor, muzică pe care trebuia s'o asculți toată ziua și era teribil de sonoră ca să poată fi auzită de departe. Fiind obligat să asculți această muzică toată ziua, erai sătul și nu-ți mai trebuia nimic, așa că știau ei ce știau, din experiență proprie. Nu mai trebuia nici mâncare, poporul german se sătura din cultura muzicală. Mai era ceva, un progres enorm în așa scurt timp ; 'oamenii deveniseră o mașinărie automată, care era condusă de "Partid". Dela cel mic și până la cel din centrală, cu toții erau conducători și îndrumători, ei nu aveau decât să facă semn, după care se știa că vei striga : "Trăiască Marele Stalin" sau "Trăiască Uniunea Sovietică", după care, cel puțin odată sau de două ori pe zi pomeneai pe Marx, Lenin și șirul stelelor răsăritene din Pankov. Lupii aduși din școlile lui Makarenko, îmbrăcați în blană de oaie erau puși să păzească turma dată lor din împărțirea făcută "frățește".

Mâncarea era încă pe cartelă, milioanele de cărți politice care invadaseră piața trebuiau să fie cumpărate de clasa muncitoare prin recomandarea făcută de "Partid" spre a se "cultiva", spre a putea răspunde la întrebările puse la ședințele de partid sau sindicat. Astfel ei luară contact cu marii eroi ai partidului, cu jertfele acestora, cu lupta eroică a partizanilor împotriva ocupantului, luptă în care, numai sub conducerea marelui Stalin, au putut birui. Deci, toți, dela mic la mare învățau ce înseamnă libertatea care li se dăruia sau fericirea de a putea trăi sau a se naște în această epocă istorică crucială pentru popoarele Europei sau chiar a lumii întregi.

Fiecare german, fie el din Est sau Vest, își avea greutățile, necazurile și grijile sale, dar fiecare era convins că numai dacă vor pune umăr la umăr, muncind și reconstruind Germania, vor putea face unificarea ei, după un tratat de pace. Numai așa poate să-și găsească locul ei meritat în rândul națiunilor europene, cu drepturi egale, înr'o Europă unită, fără granițe artificiale. Ele se vor elimina dela sine, odată cu convingerea permanentă că războiul nu aduce nimic bun, ci numai nenorociri pentru întreaga omenire.

Aliații făcuseră împărțirea după bunul lor plac, ci trasaseră și

parcă era propria lor grădină de zarzavat. Astfel sovieticilor le-au revenit toate trei țări baltice, pe care să nu uităm că sovieticii le-au primit prin înțelegerea cu Hitler în 1939, apoi Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Jugoslavia (care se va separa după un timp) și Albania care va rămâne mereu ca un semn de întrebare, privitor la ceeace vrea sau cum înțelege să participe la o uniune europeană.

Aliații se vor destrăma, poporul german va supraviețui ca și celelalte popoare subjugate și, într'o zi, se vor unifica toate fără să ceară aprobarea vreuneia din marile puteri. Ele însă se vor destrăma singure din interior, căci aceasta este roata lumii în istorie. Istoria nu poate fi indusă în eroare, pentrucă suntem cu toții egali și nu după cum cred unii că sunt "fii aleși". Au mai încercat și alții și au ajuns la lada cu gunoi a istoriei.

Libertatea este și rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de Dumnezeu sau de natură. Nimic nu se poate compara cu ea, nici tot aurul din lume, nici bogățiile cele mai mari nu o pot înlocui.

Aceasta este și explicația faptului că toți cei care au scăpat din infernul comunist, apreciază libertatea și nu este vorba de oamenii simpli, ci de intelectuali, cei care au trăit mai mult decât bine, care au avut bani, casă și toate bunătățile, nemaivorbind de posturile bine plătite. De ce fug ei ? Ce i-a determinat pe ei să fugă, să-și lase casă și masă și să înceapă în "Lumea Liberă" o nouă existență, să trebuiască să ia totul dela început ? Ce-i face să-și asume acest risc și să-și ia pe cap această greutate de care

Aurul are strălucirea sa vrăjită cu care nu odată a paralizat și cele mai luminate minți. Sovieticii au aur, dar au și o ideologie totalitară paralizantă, pe care au injectat-o și celor scăpătați care n'au fost în stare să-și făurească o viață și să-și îndeplinească un ideal. I-au atras cu promisiuni în cursa lor, iar odată prinși n'au mai putut scăpa din plasa întinsă. Dacă îi vom privi bine, vom vedea că toți sunt oameni cu căpătâi care au de toate, au și libertate și totuși nu au știut să aprecieze norocul de a trăi liberi. Lucrează pentru sovietici, pentru hanii pe care speră că îi vor primi, vânzându-și proprii frați și propriile surori, dar niciodată nu vor să trăiască dincolo, căci totuși ei sunt conștienți că acolo nu vor avea libertatea pe care o au aici. Sunt oameni care își vând sufletul și pentru un "chiștoc" de țigare, dacă nu pot obține altceva.

Nu trebuie să mergem prea departe spre a-i căuta, să luăm drept exemplu pe consulul Danemarcei la Moscova, după anul 1945, Thomas Dossing, un comunist notoriu, ceeace știau și cei din Kopenhaga. Era un agent desconspirat lucru cunoscut în cercurile diplomatice moscovite tă le^a^tri^îtT?U Prieteni ?i dela Colegii de

trimirpa mai departe celor dela NKVD, lucru pentru care era regeşte plătit. Niciodată nu s'a interesat de soarta danezilor aflaţi în lagărele sovietice, unii chiar la Workuta, alţii în regiunea Swerdlowsk. Informaţiile primite, sosite pe căi ilegale, şi legate de atâtea riscuri şi jertfe, el le-a predat direct NKVD-ului. Astfel au fost arestaţi mai mulţi civilişti din Workuta pentru faptul că încercaseră să expedieze la Moscova celor dela Consulatul danez o scrisoare a vreunui amărît.

Informaţiile acestea au fost desvăluite de un fost căpitan de NKVD care lucrase tocmai în acest domeniu, la Moscova, şi care călcase în străchini. Acum, arestat şi condamnat la 25 de ani, povestea din când în când despre intrigile şi jocul umbrelor din cercurile diplomaţilor occidentali din Moscova.

Desigur că mulţi vor spune că nu existau posibilităţi de-a lua contact şi totuşi au fost. Desigur, era aproape imposibil să primeşti un răspuns. Eu nu fusesem agent, dar eu fusesem condamnat ca agent american, care lucrase la francezi in Mainz, ca translator în Centrala Jandarmeriei. Acolo se ştia că eu eram logodit cu o fată din Vaucresson (Seine-et-Oise) şi a cărei adresă era cunoscută. Am încercat pe mai multe căi să transmit ştiri, cel puţin că trăiesc, şi-am reuşit în parte. Pe una din căi, prin Ucraina Subcarpatică la rude din Ungaria, care au aflat că trăiesc şi că sunt sănătos însă reţinut în lagărul din Workuta. Astfel, după cum am aflat mai târziu, părinţii mei au aflat pe căi ocolite despre mine că sunt într'un lagăr în URSS. Nu au crezut, căci ştiau că eu nu am fost decât pe frontul de Vest. Liste întregi au fost transmise şi introduse în diferite Ambasade Occidentale. Drept dovadă, o informaţie despre mine a ajuns şi la Ambasada Franţei din Moscova, informaţie care a fost înregistrată şi transmisă mai departe, sub numărul 2462/UN din 17 Octombrie 1955, Serviciului de Siguranţă din Berlin pentru constatarea ei. Majoritatea datelor care le-au fost date, până şi lagărul cu numărul din Workuta, închisoarea din Moscova, lagărul din Potma, au fost exact primite. Ce a făcut serviciul francez când a citit că cetăţeanul "Jean N..." este unul dintre organizatorii grevei din Workuta ? Ce-au întreprins ? Nimic ! într'un colţ al adresei funcţionarul C.R.F. scrie :"Inconnu'[1], iar A.C. - "Rien".

Eu nu eram socotit un agent al lor, şi din moment ce datele furnizate ar fi ajuns în Franţa, se puteau verifica uşor, dacă ar fi fost un interes cât de mic. Cu aceiaşi ştire a fost transmisă şi o listă cu toate detaliile necesare incluzând cetăţenii francezi închişi în lagărele sovietice care îmi erau cunoscuţi. Dar pe ei nu i-a interesat să se informeze mai departe. Nu s'au interesat nici englezii, nici americanii, pentru ai lor, atunci ce puteau face germanii ?

Ce s ar fi întâmplat însă cu respectivul (în acest caz, "eu"), dacă ar fi fost cu adevărat agentul" lor ? Nimic, fără interes, aşa cum mi s'a

numele închișilor francezi din lagărele sovietice. Dar voi reveni cu altă ocazie, ca să aduc și alte dovezi, mult mai grăitoare și de interes pentru cercul diplomaților.

Prin aceiași sursă de informații au fost desvăluite intențiile Prof.Dr. Chirurg , Judin Sergei Sergeiewici din Leningrad, renumit pentru operațiile pe esofag, care in 1940 se afla in Anglia, unde a ținut mai multe conferințe, printre care una la Oxford. Acolo și-a încredințat intenția că data următoare ar dori să rămână in Anglia, dacă s ar putea. Cunoscuții din Anglia i-au promis tot sprijinul. Războiul a încurcat planurile Profesorului, iar după război, unul dintre prietenii de atunci și- a adus aminte de rugămintea lui. Cerând unele informații, cum s ar putea să fie chemat Prof. Judin în Anglia, pentru o conferință, cei din cercurile diplomatice care luau parte la această discuție au promis tot ajutorul. Englezii au început să se ocupe de această afacere destul de delicată, crezând că drumul cel mai bun și sigur va fi dacă profesorul va ține conferințe și în Suedia, Norvegia și Danemarca.

In acest sens a fost informat și Consulul Thomas Dossing, din Moscova, pentru a pune in aplicare intenția engleză. El a acceptat să intervină dar în același timp a dat de știre mai departe celor dela NKVD. Arestarea a fost numai o formalitate. Cercetările au desvăluit însă că Dr.Judin nu avusese legături după război cu cunoscuții din Anglia. Totuși, pentrucă era arestat și nu mai putea fi eliberat, i-au dat numai 10 ani și a fost expediat în Ozerlag, nr.5.

Un căpitan de NKVD, care cunoștea aceste dedesubturi, a vroit să atragă atenția unor diplomați occidentali care nu și-au ținut gura și el a fost arestat, condamnat și expediat la Workuta.

Odată cu arestarea Prof.Dr.Judin a fost arestată și prietena lui, o doctoriță, al cărui nume l-am pierdut, dar căreia NKVD-ul i-a aruncat în spate întreaga vină și a fost și ea condamnată la 10 ani, cu toate că nu făcuse absolut nimic.

Deci, un caz pe care nu-1 condamnăm, căci nu este datoria noastră să facem acest lucru, dar îl disprețuim pe cât se poate și ne gândim la cei sacrificați și mai ales la cei de care nu știm.

înainte de a reveni de unde am plecat, voi mai relata un caz destul de interesant despre care, din anumite motive nu s a scris, desigur ca să nu se supere confrații.

In anii 1955-56 atașatul de presă al Israelului la Moscova, era Dr. Hasan. La Moscova, evreii începuseră să meargă mai des la Sinagogă ca să-și facă rugăciunile. Nu de mult, in primăvara lui 55 fusese primit în aceiași Sinagogă de marele Rabin, grupul de evrei veterani din armata americană care se întâlniseră in 1945 cu trupele Armatei Roșii, la Torgau în Germania.

Acest eveniment, care fusese prezentat cu toate onorurile date de

soarta multora care încercaseră să protesteze sau cel puțin să obiecteze la vreo hotărire care privea religia.

Sovieticii erau după toane, azi era totul admis, mâine acelaşi lucru însemna spionaj, trădare de patrie sau a intereselor Statului paşnic sovietic. Astfe, mulți evrei, chiar foarte mulți, au luat drumul, în vocabular rus Păhod na Sibir'[1] ori "na Workuta".

In întâlnirile curente din Sinagogă se mai discuta despre una, despre alta, şi aşa s'au făcut unele prietenii spontane legate de interesul comun. Una din aceste prietenii a fost şi aceea dintre Dr. Hasan şi cetățeanul Podolski, cetățean sovietic de origină evreu, care tare ar fi dorit să lase totul baltă numai ca să poată emigra cu familia lui în noul Stat Israel. Acceptă să scrie pentru presa din Israel, din timp în timp, câte un articol despre viața, bună sau rea a evreilor, despre libertățile pe care le au, etc. etc., tot ce se poate scrie pentruca cititorii să fie interesați.

Astfel se face că în cursul anului 1956 apărură mai multe articole cu diferite teme despre evreii din URSS. Predarea materialului era făcută de Podolski junior, un tânăr care abia împlinise 15 ani. înflăcărat de aventură şi de cinstea de a sluji într'o misiune frățească, el aducea materialele într'un parc al Moscovei, unde nu putea fi prea bătător la ochi.

încă dela prima întâlnire NKVD-ul a luat notă şi după primul articol apărut, cu toate că nu era semnat, l-au recunoscut după stil. Dr.Hasan avea să fie urmărit pas cu pas (o făceau şi înainte, dar nu atât de insistent), şi în acelaşi timp întreaga familie Podolski a fost pusă sub observație. După un timp Dr.Hasan şi Podolski junior sunt arestați în momentul predării materialului în care nu era altceva scris, decât despre greutățile întâmpinate de evreii care încearcă să emigreze. Dr. Hasan a fost declarat "Persoană non grata" şi a trebuit să părăsească în scurt timp URSS-ul.

Podolski, soția şi fiul au fost arestați, cercetați şi condamnați, după noile legi din 1954. Podolski a primit 10 ani şi avea să fie trimis în regiunea Potma, în lagărul spitalului "Baraschowa" unde urma să lucreze ca frizer. Soția a primit 8 ani şi a fost trimeasă şi ea în regiunea Potma, în lagărul de femei nr.7. Fiul, care avea numai 15 ani, a primit 5 ani şi lucra în acelaşi lagăr cu tatăl său, dar ca ajutor de sanitar.

Interesant ar fi de ştiut dacă familia Podolski, după executarea pedepsei, a primit aprobarea de emigrare în Israel, ori a primit aprobarea de a se exila voluntar în Siberia, spre fericirea lor.

S'a mai gândit oare Dr.Hasan la această familie, care i-a făcut un serviciu şi pentru care a plătit cu un "concediu" lung în lagărul din Republica Mordvină ?

"luptătorii pentru Pace" din URSS și țările de democrație" populară, iar în occident, sutele de organizații și partide de stânga au ieșit pe străzi. Au mers atât de departe încât unele ziare s'au manifestat direct împotriva USA, scriind că totul nu este adevărat, dar chiar dacă au făcut acest lucru, a fost "pentru Pace" și binele omenirii.

Astăzi, după zeci de ani, putem constata consecințele acestei trădări pentru care au murit soții Rosenberg, niște marxiști conștienți, în timp ce cei din umbră lucrează mai departe.

Cine au fost acei care au ordonat sustragerea acestor documente americane sau cine putea avea atât de mari interese în afară de marxiștii din Moscova ?

In concluzie, Moscova a fost ajutată din plin de evreii marxiși, fie ei interni sau externi, pentru a-și mări puterea și stăpânirea. Pe de altă parte, ei au început o politică de tracasare și exterminare a evreilor din URSS, băgându-i în lagăre cu regim special, unde au murit pe capete. Rușilor sovietizați, NKVD-ul le recomanda să-și aducă aminte de antisemitismul din timpul Revoluției, de unul dintre conducătorii ei, de renumitul "Mahno". Ei se foloseau de lozincile lui pentru a-i desfăta pe deținuți. Inconștienți aceștia râdeau cu hohote când, locotenentul de NKVD Prohonov striga la ei în gura mare, când îi scotea din birourile administrației unde lucrau și îi trimitea la curățitul zăpezii :"Ubei jidov, spasai Rusia" (omoară evreii, salvează Rusia), repetat necontenit de brigadierii "suki" ruși.

Dar cele mai mari proteste, după cum scria presa sovietică a timpului, aveau loc in Anglia și țările anglofile !

Dacă tot am ajuns la acest capitol și în această regiune a lumii, cred că ar trebui amintit și ajutorul dat sovieticilor de către cei din tagma "lorzilor scăpătați". Ei au o mare parte de vină pentru cel de-al doilea război mondial, dar și pentru situația internațională actuală ; iar dacă ne vom gândi mai bine vom vedea că sunt vinovați chiar pentru distrugerea planetei noastre, în cazul unui război atomic.

De această vină nu-i poate spăla niciun fel de apă, indiferent de unde o vor aduce, așa cum nu se vor putea debarasa de această învinuire atâta timp cât va exista o istorie și o tradiție a lumii.

Sub cel mai riguros sistem de siguranță, englezii au început cercetările pentru "Energia Atomică", iar cei înrolați în această acțiune nu aveau voie să destăinuie nimănui ceva din cercetările lor. Era ordinul personal al Primului Ministru Churchill. Acest secret includea și pe cei mai apropiați aliați, considerați prieteni, pe americani, care le-au dat cel mai mare ajutor material și moral in lupta lor desnădăjduită, împotriva Germaniei hitleriste. Acest secret s'a ținut și după înfrângerea Germaniei și sărbătorirea victoriei

Nimic nu s ar fi desvăluit dacă englezul Claus Fischer (după unii german, după alții evreu, sau german-evreu), unul dintre principalii cercetători, nu s ar fi refugiat in URSS.

Claus Fischer nu a fugit cu mâna goală, ci a luat cu el întreaga documentație tehnico-atomică a englezilor și toate secretele ce i-au căzut în mână, predându-le comuniștilor din Moscova, în slujba cărora lucra de multă vreme.

Mai mult, abia atunci cei responsabili cu securitatea "Centrului de cercetări', au dat la iveală că acest Claus Fischer era un vechi agent al NKVD-ului și chiar un comunist convins. Deci fără comentarii, întrebarea ar fi : cum acest serviciu secret, care avea misiunea să păzească cu strictețe secretele Angliei contra prietenilor americani, a permis acestei persoane prea bine cunoscută prin activitatea sa marxist- comunistă, să fugă și să mai ia și întreaga documentație ? Cum este oare posibil acest lucru, cum se poate petrece un fapt atât de grav ?

Oare acești "lorzi scăpătați" nu s'au gândit ce fac, că-și vând propria mamă, propria familie, propriul suflet, pentru un pumn de arginți ? Tot așa au vândut sistemului marxist-leninist milioane de oameni, zeci de popoare, punându-le jugul carului comunist pe ceafă, iar pe sute și zeci de mii i-au trimis în 1945 direct în fața plutonului de execuție, predându-i sovieticilor în Austria. Să nu uite "lorzii scăpătați" că și dacă timpul ar șterge aceste mârșăvii, istoria nu le va uita, iar blestemul mihoanelor de victime îi va urmări în vecii vecilor. Cu cât se cred mai nobili, mai superiori sau mai intelectuali, cu-atât mai mult vor fi detestați de omenire. Din păcate, acum, ca și în viitor, nu se va spune englezul X sau Y, ci "englezii" și prin asta se înțelege întregul popor care, în fond, nu are nicio vină. El va plăti oalele sparte așa cum în bocancii poporului german au fost băgate toate nelegiuirile făcute de sistemul național-socialist, sau cum poporului rus i se bagă în bocanci toate crimele comuniștilor-marxiști-leniniști.

Dar care a fost cauza decăderii acestei clase nobile în mocirla și gunoiul marxist-comunist moscovit ?

NKVD-ul, abia născut din conglomeratul OGPU-ului in 1934, își avea de mult aruncați ochii asupra Angliei, unde printre viitorii diplomați din tagma lorzilor scăpătați, își căutau viitorii agenți pentru uneltirile lor murdare. Dibuirea nu le-a fost prea grea, căci în Universitățile din Cambridge și Oxford, astfel de elemente mișunau ca furnicile, printre puținii englezi care mai țineau la demnitatea lor.

Crescuți în serele școlilor particulare, lipsiți de dragostea părintească, fără căldură sufletească, indiferenți față de ce este frumos și uman, îngâmfați și respingători în puținele și rarele legături cu populația rurală și orășenească, ei au decăzut.

In materie de stiință au fost elevi admirabili fiindcă aveau pentru

apucăturile lor morale prinse în vârtejul vieții trupești au decăzut demult, cu sute de ani în urmă, așa cum s'a întâmplat cu multe state și imperii. Cândva au dominat omenirea, iar desfâul s'a inoculat demult și astăzi sunt marcați.

Deziluzia cu care s'a sfârșit primul război mondial pentru Imperiul Britanic, explică poate întunericul și uitarea la care era condamnat fără iertare, ca un bolnav de lepră. Poate dezamăgirea față de visul copilăriei i-a făcut pe ei, cei cu tradiție și credință în aventuri și cuceririle lor glorioase, să decadă în fața ispitelor cărora n'au știut să le reziste.

Nu este vorba numai de iubire, simțământ fără de care nu ar fi existat omenirea și pe care ni l-au lăsat natura și Dumnezeu ci mai cu seamă de amorul anormal, cel care exista desigur și pe vremea faraonilor, a vechilor greci și a romanilor din Roma Antică, amorul care i-a împins pe calea homosexualității. Acesta este punctul lor slab, explicația decadenții lor și nu este greu de înțeles cum și în ce fel sovieticii au găsit modalitatea cea mai ieftină, de-ai atrage în cursa lor, căci și în cercurile lor erau destui din același aluat. Așa au ajuns acei tineri nobili, bine educați întru însușirea științei moderne, dar intr'ale vieții, agenți ai Moscovei.

După terminarea studiilor, pentru ei care aveau atâtea relații familiare, nu era o problemă găsirea unei slujbe în diplomație sau în alt for conducător al Angliei, unde și sovieticii erau interesați să-și aibă oamenii lor pentru a ajunge la informațiile, după care tânjau.

Cu toate că locurile la aceste Universități sunt strict rezervate, iar înscrierile se fac chiar dela nașterea copilului, nu puține sunt personalitățile comuniste care își trimit odraslele să studieze pe spinarea statului respectiv, în aceste școli, împreună cu fiii nobilimii, pe care o detestă și care la ei acasă au exterminat-o de mult, iar pentru siguranța lor, în interesul securității statului respectiv, li se dă și un personal însoțitor, care , în fond sunt spioni special instruiți pentru captarea de noi agenți, cu grade militare foarte înalte și posturi cheie în serviciul secret. Acest rol revine în general șoferului sau valetului, care sunt cel puțin maiori sau colonei. Pentru a putea exemplifica cele afirmate e destul să aruncăm o privire în spatele scenei teatrului comunist și să ne uităm la copiii lui Brejniev, Andropov, Ceaușescu, Jitkov și alții.

Grupul cel mai cunoscut în lume și care a făcut cele mai mari neplăceri și necazuri Angliei și renumelui ei, se numeau "Eton Boys". Ei erau strânși în jurul coordonatorului lor, Profesorul Antony Blut. Acesta adunase un grup de tineri din nobilime, din cei care nu fuseseră în stare să-și rezolve normal problemele importante ale vieții pământești, adică cea sexuală și cea a handicapului istoric, la care se adăugau alcolismul din fragedă tinerețe, care le-a turburat mințile și i-

Această *grupă* s'a înființat încă în anul 1931, și dintre ei mulți și-au început cariera de spioni și trădători de Patrie (e vorba de o carieră diplomatică), odată cu intrarea în serviciul lui Genrich Jagoda, Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne ale URSS-ului.

In serviciul Majestății Sale a intrat în 1935 (e vorba de o carieră diplomatică) Donald Mac Lean, care a ocupat posturi în Ambasadele din Paris, Washington, Cairo, după care a ajuns Secretar în Cabinetul Britanic și se ocupa numai de secretele atomice, iar din 1950 a devenit șeful secției "America". Putem ilustra situația printr'o simplă frază populară : "Au băgat țapul ca paznic în grădina cu varză", sau "lupul a fost făcut cioban".

Din acest post îl putea informa pe "Tata Stalin" despre ultimele evenimente privind înființarea NATO-ului, ori despre legăturile și plănuirile americanilor. Aici a fost ajutat de un vechi prieten, cunoscut din cercul "Eton Boys", care, ca și el, lucra în Corpul Diplomatic, ca Secretar de Ambasadă, la Ambasada Engleză din Washington. îl chema Guy Burgess.

Descoperirea lor și lovitura dată întregului Grup și Serviciului sovietic de Informații s'a datorat numai agenților din Serviciul de contra-spionaj american, C.I.A., în anul 1951 și nu acelui Serviciu care ar fi trebuit s'o facă cu mulți ani în urmă, faimosul "Intelligence Service". Lor, americanilor, trebuie să le mulțumim că această Grupă de spioni și trădători din tagma lorzilor scăpătați, nu și-a mai putut continua activitatea subversivă. Antony Blut i-a adus la cunoștiință lui Guy Burgess descoperirea făcută de Serviciul american și s'au refugiat imediat la Moscova, unde l-au luat și pe Donald Mac Lean.

Antony Blut a fost suspectat dar nu s'a putut dovedi nimic, ori nici nu aveau interes cei dela Inteligence Service să se afle ceva, căci tocmai șeful Serviciului de spionaj englez pentru Uniunea Sovietică din acel timp era Harold Philby zis și "Kim" provenit și el tot din Grupul "Eton Boys". El a reușit, în ultimul moment, să șteargă toate'urmele lăsate de ceilalți, urme ce îi puteau compromite și pe alții. Deci nu este de mirare că, în perioada anilor 1952-1953, un mare grup de personalități sovietice arestate și condamnate, sosiseră în lagărele din Workuta, în calitate de foști spioni englezi. "Lorzii scăpătați" i-au vândut ca să devină mai interesanți și mai valoroși.

Cu toate că fusese suspectat și cercetat de cei dela Intelligence Service, Philby a primit și mai departe posturi înalte oficiale. Mister "Kim" a scăpat însă în ultimul moment de arestare, nu datorită Serviciului englez, cum ar fi trebuit, ci americanilor, care pierduseră o mulțime de agenți din cauza acestui grup. El s'a salvat în 1963 fugind la Moscova, via Beirut.

Americanii avuseseră noroc cu fuga sau trecerea agentului sovietic George Blake de partea lor căci acesta le-a desconspirat și necrezutul

detaliu despre Harold "Kim" Philby, agent sovietic. Cum a fost posibil ? El era o personalitate în Serviciile de Informații. Totuși ei au întârziat cu arestarea sa și astfel păsărică rară le-a scăpat. Abia după aceea au început să caute adevărul despre Mister "Kim".

Născut la 1 Ianuarie 1912, acesta a studiat la Cambridge și la vărsa de 20 de ani a devenit agent sovietic din convingere. Iată ce au aflat unii din superiorii lui, după ani de zile de cercetări. El s'a atașat Grupului "Eton Boys" unde se afla și profesorul Antony Blut, prietenul său Donald Mac Lean și Guy Burgess. La începutul carierei a lucrat ca jurnalist și a participat la Războiul civil din Spania în tabăra lui Franco, 1936-1939. Putea fi găsit în toate societățile înalte londoneze. Prin Guy Burgess, care era încă din 1938 acolo, a trecut în 1940 în Serviciul Secret englez, iar în 1944 a preluat postul de Șef al Serviciului de contra spionaj al secției Uniunea Sovietică. Lupul păzea oile, ar zice proverbul. După fuga lui din Ianuarie 1963, este astăzi Colonel de MWD-KGB. De restul vor răspunde englezii, conștiințele "lidioților utili".

Moscova își primea cu brațele deschise copiii, știind prea bine că în posturile înalte de unde au plecat, au lăsat destule răsaduri care le vor aduce noi recolte bune.

Era o metodă atrăgătoare pentru cei care lucrau în Occident pentru ei. Astfel își pot face planuri pentru viața fericită ce o vor trăi, dacă într'un caz vor trebui să șteargă într'o zi putina.

Aceasta este numai propagandă pentru "Idioții utili". In fond dispar cât mai repede și cât mai departe în vreo localitate in îndepărtata Siberie unde pot fi cel mai bine supraveghiați. Ei, acești sovietici, așa de prietenoși, nu vor avea încredere niciodată in astfel de oameni, ci ii vor suspecta și dincolo de moarte, iar dacă le vor sta in cale ii vor lichida fără proces.

Lotul "Eton Boys" au fost încadrați într'o muncă bine plătită din fondurile NKVD-ului, cu o firmă de acoperire "Institutul de Cercetări Științifice".

Donald Mac Lean își lua banii pe statele de plată dela "Institutul de Economie și Legături Internaționale", ca să fie totul în ordine. Gurile rele spun că Donald Mac Lean ar fi fost acela care a ajutat considerabil știința sovietică pentru a-i ajunge din urmă pe americani in construirea bombei cu Hidrogen. Un lucru și mai interesant este faptul că homosexualul Mac Lean era căsătorit și avea și un băiat, asta ca să arunce praf în ochii lumii și să spele petele lăsate de versiunea că umaniștii și viitorii eliberatori ai proletariatului, ar fi cumva și ei "Homo" sau ar avea prieteni printre aceștia. In lagăre circulau destule zvonuri despre cei din Kremlin ; cum că o mare parte dintre ei erau "Homo", în frunte cu Stalin.

în Uniunea Sovietică nu au avut libertatea pe care o aveau in Anglia. Desigur că NKVD-ul le-a pus totul la dispoziție, dar i-a și urmărit pas cu pas prin agenții lor. De aici a început și decadența lor psihică și au început să bea, ceeace le convenea pe deplin celor din NKVD. Cel mai rău a decăzut Guy Burgess și nici desmierdările lui "Tolia", un tânăr frumos băgat în anturajul lui, nu l-au mai putut salva din prăpastia în care căzuse.

In disperare de cauză căci era atât de prost încât să nu-și dea seama de greșala elementară făcută, voia să se întoarcă în Anglia, după ce luase legătura cu diplomații englezi dela Moscova, indiferent de riscurile care- 1 așteptau. Un lucru este sigur, el a murit la scurt timp după ultima întrevedere avută. Poate că moartea lui se datorește unei alte cauze decât versiunea lansată oficial de serviciile sovietice.

Antony Blut, care se afla încă în Anglia, a prins de veste că Guy Burgess a luat legătura cu cei dela Ambasada engleză din Moscova, probabil că tot NKVD-ul i-a făcut acest serviciu : nu mai avea nevoie deci să se compromită cu această grupă, după moartea lui Mac Lean. Înspăimântat, chiar foarte înspăimântat, el s'a prezentat la Serviciul de contra spionaj unde era gata să-și mărturisească păcatele făcute în serviciul său murdar. Cerea să i se ierte toate păcatele făcute față de Anglia și Lumea Liberă.

Guvernul Englez, după ce a stors tot ce era de stors dela el, l-a iertat iar drept răsplată pentrucă a divulgat totul i-a dat postul de încredere, de Administrator al Galeriilor Regale. Pentru serviciile aduse, Regina Angliei l-a înobilat făcându-1 Cavaler" de onoare al Angliei.

Este drept că Regina Elisabeta a Il-a a Angliei nu a știut nimic despre trecutul noului înnobilat, care își avea mânjite mâinile cu sângele zecilor și sutelor de oameni cinstiți care au vrut să salveze omenirea dela un dezastru total adus de comunism.

Serviciile făcute de către grupul lorzilor scăpătați' , au fost bine venite sistemului totalitar sovietic ; pentru puțini bani ei au primit multe secrete și o știință gata de pus in aplicare, cercetată cu multă intensitate de alții. Pentru un pumn de arginți pe care i-au plătit, ei au ajuns stăpâni pe armele atomice nucleare, cu care astăzi amenință Lumea Liberă, indirect și Anglia.

Nu știu cum este văzut acest caz de poporul englez. Cum speră ei ca omenirea sâ le mai dea crezare, când în rândul nobilimii lor s'au aflat cele mai decăzute creaturi omenești. Aceste creaturi cunoșteau adevărul și realitatea, ei erau de meserie și specialitate. Ce nu doreau să vadă era propna lor decădere morală, propria mândrie nobiliară și națională târită conștient in mocirla gropilor mahalalei comuniste.

Poporul englez trebuie să cunoască adevărul și să vadă cu ochii deschiși realitatea și pericolul ce se poate abate asupra lor prin declanșarea unui război pe care nimeni nu-1 dorește. Intr'o astfel de

situație și Anglia poate fi ștearsă de pe fața pământului ca multe alte țări și teritorii existente. Dar mai bine să nu ne gândim și nici să nu dorim acest dezastru, nimănui. Un lucru rămâne insă clar și nu poate fi ignorat, și anume că orice catastrofă ar veni dinspre Răsărit se datorește parțial și "lor" celor care au trăit și trăiesc, s'au bucurat și se bucură de bunuri pământești, in urma vânzării și trădării pentru bani primiți dela comuniști.

Ferească Dumnezeu de astfel de membri de familii, fie ele și "nobile
!

CAPITOLUL X

BANII NU AU MIROS

Motto: Auri sacra fames, (lat.)

-"Doamne ajută"- am scăpat din iadul celular al centralei NKVD din Potsdam, unde zilele treceau monotone, după sbuciumatele zile și nopți de anchetă și surprinzătoarea condamnare de 25 de ani de lagăr de muncă, când eu abia împlinisem 21 de ani. Pentru ce și pentru cine primisem această condamnare ? A, da, pentru capitaliștii de americani la care lucrasem ca un angajat oarecare pentru a-mi asigura pâinea cea de toate zilele, după un război pierdut.

Vă rog să mă iertați dacă fac acest salt în trecut, dar cred că este mai bine să vă destăinui durerile mele sufletești, în cadrul în care s'au născut și nu acolo unde le-ași putea introduce, numai ca să fie cunoscute.

Ne aflam încă în celula de tranzit din Centrala NKVD din Potsdam Nonnenkloster sau Schwesterheim, cum îi mai spuneau unii. Intrarea și ieșirea din această celulă, plină de condamnați, în care 95% aveau câte 25 de ani, nu mai constituia un subiect de mirare pentru nimeni. Deci orice povestire sau istorioară era mai bine primită decât plângerile și văicărelile unora sau altora. Intrau grupuri întregi de oameni, dacă-i mai putem denumi așa, după luni de zile și nopți de anchetă, de dormit numai pe scândură sau ciment, la lumina permanentă a lămpii lui Ilici, a b aland ei din cap de pește împuțit de mult, sau în mângâierile bătăilor primite cu vârf și îndesat dela anchetatorul surâzător, de câte ori credea că numai așa va face impresie. Aceste umbre omenești erau totuși fericite, după ce judecătorul principal pronunța, în numele poporului sovietic sentința de 25 de ani.

Ce, asta nu este fericire ? Una asemănătoare nici nu se mai poate pomeni pe această planetă ! Oameni nu-i mai puteai considera căci nu erau altceva decât umbrele lor proprii, pe care le purtau cu ei și de care nu odată s'au înspăimântat singuri.

Fiecare se ruga lui Dumnezeu, indiferent din ce religie făcea parte, dar se ruga și mulțumea că l-a salvat dela chinurile acelea diabolice și că astfel are asigurată o durată de viață de 25 de ani, conform înaintatei științe sovietice. Impresionant era faptul, că fiecare se gândea cum să supraviețuiască și să nu-i supere pe năcialnicii sovietici.

Fiecare își strângea bocceaua lui, cu puținele zdrențe rămase ce nu-i fuseseră luate sau schimbate între timp, - dacă vreunul dintre soldați mai găsea de cuviință să-ți dea ceva în schimb. - Acum erai în așteptare ca

să vie să te cheme, indiferent dacă era zi sau noapte, spre a porni spre drumul necunoscut, poate fără sfârșit, al destinului. Ce n'ar fi dat fiecare să știe barem direcția, ori chiar destinația, iar dacă unul dintre vechii ocnași, precum Constantinov, proorocea ceva, fiecare îl întreba până plesnea de ciudă că-și dăduse drumul la gură și vorbise despre lagărele pe unde trecuse el.

Nimeni nu putea afla nimic, în orice caz un lucru era sigur : Moscova o vom vedea, căci bătaia peștelui avea loc numai acolo.

Deci cel mai bun lucru era să așteptăm, să ne adunăm puterile spre a rezista la drumul lung spre Moscova. Conta numai ieșirea din izolare, ieșirea din gândurile fiecăruia, cu veșnica întrebare : "Ce va fi mâine ?" Și răspunsul rusesc stereotip, replică : "Numai azi este ziua mea, mâine Dumnezeu știe".

Nici doctorul nostru anonim nu mai rămăsese izolat și încerca, încetul cu încetul, să intre în convorbirile de moment, fără a face istorie sau filozofie. Totuși Constantinov era singurul om care cunoștea realitatea zilei, adevărul gol goluț pe care îl purtase și îl mai purta încă pe umerii lui. Era singurul dintre noi care știa că năcialnicul judecător nu-i poate da mai mult de 10 ani și asta din momentul arestării lui. Era tânăr și avea numai 25 de ani, dar la 12 ani primise prima pedeapsă, așa că despre reeducarea în stilul lui Makarenko știa multe deoarece stătuse peste 11 ani (acumulați in mai multe pedepse), iar ca el mai erau încă mulți, chiar foarte mulți. El era și singurul, dintre noi toți, care nu numai că auzise, dar și fusese în timpul acestor ani în zeci de lagăre de diferite tipuri, deoarece dela un lagăr la altul, (regiune de lagăre) era o mare diferență. Nu era tot una să lucrezi într'un lagăr din mină sau unul de tăiat lemne, de construcție a căilor ferate sau într'un colhoz, tot așa cum nu era tot una dacă lagărul se afla la Nord de Cercul Polar, la Potma sau la Kolima, Gorki sau Karaganda. Peste tot se trăia rău, foarte rău, și peste tot se putea muri la fel, fără diferență de clasă socială; indiferent dacă ai fost capitalist sau comunist, fascist sau contrarevoluționar, intelectual sau analfabet, mureai de muncă și de foame.

Acest om fenomenal, Constantinov, putea povesti netulburat zile întregi. Numai atunci se enerva când nu avea de fumat. Acestea erau singurele lui slăbiciuni, poate avea și altele, pe care însă nu le-a arătat. Doctorul nostru anonim, era de-acum simpatia lui Constantinov, acesta proorocindu-i un viitor fericit în lagăr, după ce văzuse cum efectuase o operație cu instrumente primitive. Când avea dispoziție bună, Constantinov îl lua pe doctor deoparte și îi da sfaturi care să-i prindă bine în lagăr. Ce profesor mare și ce elev ascultător ! Pentru doctorul nostru, povestirile lui Constantinov, precum și sfaturile lui erau o

scena, vedeai dela o poștă diferența intelectuală, morală, precum și slăbiciunile sau mândria omului din Vest sau Est. Ionas avea din fiecare câte ceva, știa să aprecieze momentul, ca să intre in acțiune, după cum o cerea situația, lucru pe care l-am admirat mult la el.

Aceleași sentimente aveam și față de doctorul nostru anonim care ne povestise despre afacerea "Himler Sprit", afacere care ne dădusae foarte mult de gândit. Tot el ne promisese că ne va mai povesti și despre afaceriștii suedezi, care au știut să scoată bani și din piatră seacă, acei afaceriști care, în timpul celor două războaie mondiale, se îmbogățiseră peste noapte pe spinarea beligeranților europeni și pe mizeria și nenorocirea altora.

La auzul acestor propuneri, letonul nostru își pierdu firea și începu să înjure de mama focului pe diplomații sovietici, dar mai ales pe cei suedezi. Aceștia din urmă duseseră, imediat după sfârșitul războiului, tratative cu sovieticii pentru repatrierea urgentă a tuturor refugiaților de origină baltică, chiar și contra voinței lor.

Câtă neomenie din partea acestor autorități de a scăpa de nenorociții de refugiați, care își salvaseră viața, părăsind propria patrie de frica unuia sau altuia dintre ocupanții țărilor lor. Ei nu cereau nimic altceva decât un pic de libertate și nicidecum să fie băgați în cușca ursului comunist, care îi va trece prin mașinăria diabolică a NKVD-ului. Ei știau prea bine de ce erau aceștia în stare și la ce se puteau aștepta din partea lor.

Fuseseră crescuți și educați din generație în generație cu smerenie și credință față de Dumnezeu și părinți, cu mândrie și respect național. Ei respectaseră întotdeauna legile cerești dar și pe cele pământești și totdeauna își respectaseră vecinii. Un lucru nu doreau ei, să fie sclavii sau supușii unui alt neam căci ei iubeau libertatea mai mult ca orice.

Prin refugiul lor în Suedia, balticii crezuseră că au scăpat de tirania comunist-moscovită, că sunt liberi și vor putea trăi în pace alături de frații și surorile lor, care le vor înțelege suferințele, durerile și nevoile pământești.

Dar iată că diplomația suedeză gândea altfel, urmând pilda învingătorilor englezi și americani care au predat aliatului din Est : (cu toate că știau prea bine ce se va întâmpla cu acei nenorociți) cazacii, tătarii, georgienii și mai toate trupele generalului Wlasow, etc.etc., care au luptat, nu pentru Hitler și Germania lui, ci pentru propria libertate și ca urmașii lor să nu devină pentru veșnicie sclavi moderni ai imperialismului comunist-bolșevic-sovietic.

Dar să lăsăm pe baltici pentru un moment, căci vom reveni la timpul potrivit. Noi, oropsiții soartei, cei ce-am fost săraci o viață întreagă, barem acum să învățăm jocul și posibilitățile din spatele

Mai bine să-l lăsăm pe doctorul nostru anonim să vorbească, căci el era mai inițiat în materie și tot el era acela care se oferise să ne dezvăluie acest secret magic.

"Ei măi băieți, ași dori să vă povestesc cum au descoperit și lucrat diplomații suedezi, spre a procura pe spinarea altora, valută forte străină". Trebuie neapărat să fac mai întâi o mică incursiune în istoria Suediei și a lumii, legată de temă. Am cunoscut aceste detalii dela foștii mei colegi și camarazi din armată și serviciu, care lucrau în Suedia, o țară neutră, care nu a avut nimic de pierdut în urma celor două războaie mondiale, ba, din contră, a câștigat și și-a făcut afacerile așa cum i-au căzut în poală și cum au dorit. Afaceriștii cot la cot cu diplomații, au exploatat toate posibilitățile de a stoarce bani, rămânând desigur tot timpul neutri.

După pacea dela Kiel în 1814, Suedia promovase o politică de strictă neutralitate. Ultima participare la război in coaliția anti-napoleoniană din 1805-1810 și 1813-1814, pierderile mari de vieți omenești, i-au făcut să se distanțeze, în toată politica lor, de alianțele militare europene și să-și axeze întreaga diplomație pe relații de prietenie, afaceri și desvoltarea rapidă a industriei, în toate ramurile ei, după posibilitățile și tehnica timpului.

In anul 1889, s'a creiat Partidul Social Democrat suedez, încadrat în Internaționala Il-a. Acesta a fost și anul când curentul politic de influență marxistă făcea primii pași pe arena politică mondială. A fi social democrat era o distincție fața de orice titlu nobil sau universitar. Nu ori cine putea fi un bun fiu al poporului, un social-democrat.

începând cu anul 1932, cu mici întreruperi, partidul social-democrat din Suedia a condus treburile diplomatice și guvernamentale, reprezentând poziția ei in afara hotarelor, până în zilele noastre.

Din soldați și războinici renumiți, suedezii s'au metamorfozat, devenind oameni pașnici, diplomați și oameni de afaceri. Deci, pe scurt, ei exploatau la maximum posibilitățile, iar ori ce mijloc era bun și aplicabil, după vechiul proverb Banii nu au miros".

Odată cu preluarea puterii în Germania de către partidul național- socialist în frunte cu cancelarul Adolf Hitler, (Ianuarie 1933), și declararea deschisă a războiului de către evreii din lumea întreagă poporului german, declarație oficială apărută în unul din marile cotidiane din lume, Vineri 24 Martie 1933 și care a făcut senzație extraordinară in acel moment crucial, fiind vorba de ziarul londonez Daily Express",

Trebuie amintit că guvernul de coaliție al lui Hitler a primit în alegerile din 5 Martie 1933 pentru alegerea parlamentarilor din

de patru ani Pe această lege și-a construit Hitler în cel mai scurt timp Dictatura lui și a devenit în 1934 Fuhrer și Reichskanzler.

Deci, la 24 Martie 1933, nu era decât un cancelar, Prim ministru, iar împuternicirea ce o primise cu o zi înainte nu era altceva decât o libertate parlamentară care i s'a dat.

Conducătorii organizațiilor evreiești din lumea întreagă, se uniseră pentru a combate cu toate mijloacele posibile Germania, poporul german și pe Cancelarul ei, împreună cu partidul pe care îl conducea și care era la putere.

Ce țeluri politice, economice și financiare aveau ? Ce armată puteau ei pune pe picioare, armată fără de care nu se putea face un război, când ei în acel moment nu aveau nici țară proprie, cu un guvern propriu. Ei aveau organizații răspândite ca ciupercile în întreaga lume, iar Palestina mai era încă sub Protectorat englez. Este de asemeni bine cunoscut faptul că englezii, tocmai în Palestina nu dădeau permis de imigrare onșicui și mai ales evreilor ; fapt care a dus la mari tulburări interne în acel colț de pământ, la acte de terorism și crime în care evreii erau mereu amestecați. Ei cereau independența Palestinei, un pământ istoric iudaic. Totuși, chiar dacă protectorii Palestinei nu prea au dorit, noul stat Israel' din partea de Sud a Palestinei, a fost declarat suveran la 14 Mai 1948.

Președintele de Stat a fost Chaim Weizmann, (1874-1952).

In noul stat format din fostul imperiu țarist al Rusiei după revoluția din Octombrie 1917, majoritatea conducătorilor erau de origină evreiască, precum și cei din cadrele de Partid, economie și mai ales din Tscheka și mai târziu din GPU. Nu trebuie uitat un fapt concret și anume că, în timp ce aceștia nu se sărutaseră de vărsarea de sânge din perioada revoluției, exista o altă grupă de evrei care era în fond massa cea mare a acestei minorități ce deasemenea suferea de pe urma noilor stăpâni din Kremlin. In timp ce cei din Kremlin și din anturaj își rusificau numele, ceilalți și-l mențineau pe cel pe care îl avuseseră dela părinți.

In forul de conducere al Internaționalei Socialiste se găseau un număr destul de mare de intelectuali evrei pro-marxiști, care protestau și se agitau contra poporului german și a conducerii sale (care abia venise la putere de două luni de zile), dar nu protestau contra regimului sovietic și a conducătorilor din Kremlin, care erau la putere de aproape 15 ani și care, - fără a-i include pe ruși și celelalte minorități din Uniunea Sovietică - au asasinat și deportat zeci de mii de evrei.

Impresionant este și faptul că tocmai în conducerea de Stat, cei mai setoși de răzbunare au fost evreii și s'au răzbunat tot pe evrei.

Omenirea nu poate să-i înțeleagă pe evrei care, zeci de secole, înjosiți și prigoniți, se măcelăresc între ei și totuși nu se acuză și

Și-atunci, la ce se puteau aștepta decât la prigoniri și pierderi de vieți omenești ? Dar nenorocirea nu s'a abătut asupra intelectualilor și a celor cu bani, ci asupra marei masse, a așa zisului proletariat internațional, care trebuia să sufere. Evreii cu bani au părăsit Germania și i-au lăsat pe cei săraci să plătească pentru declarația de război. Cei care au făcut o astfel de politică nu se gândeau la propria rasă sau națiune, ci numai la banii câștigați, prin murdăria acțiunii lor perverse. Istoria lor nu se termină aici și noi ne vom mai întâlni cu ei în viitoarele capitole.

Norii negri se adunau asupra Europei, iar diplomația cu experții ei, se întâlneau din ce în ce mai des la diferite conferințe de toate culorile și din toate colțurile lumii pentru a contribui, ziceau ei, la "Pacea" omenirii.

De ce tocmai la Londra se găsiseră evreii să protesteze și să declare război, dar nu protestau contra englezilor, care în fond le ocupau patria străbună și chiar îi prigoneau sub o formă oarecare ?

Odată cu primăvara anului 1936, Germania începea înarmarea și reorganizarea întregului aparat de Stat și militar.

Prima demonstrație serioasă germană pentru a-și arăta puterea și noua forță militară a fost "Anschlussul" din 13 Martie 1938, adică alipirea Austriei la Reichul German. Astăzi austriecii strigă sus și tare că au fost împotriva unei astfel de includeri. Reversul monedei este că acest lucru nu era ceva nou în gândurile ambelor națiuni, ci era o dorință de veacuri. Astfel că, în timp ce propaganda își făcea meseria sub lozinca "un vis de veacuri împlinit”, diplomații marilor puteri se întâlneau în diferite capitale europene ca să discute cum să salveze Pacea, dacă mai era ceva de salvat.

Astfel, la 29 și 30 Septembrie 1938, la Munchen se face un aranjament (pentru a câștiga timp, o spun ei acum), semnându-se "Acordul dela Munchen", de către Adolf Hitler pentru Germania, E.Daladier pentru Franța, Benito Mussolini pentru Italia și N. Chamberlain pentru Anglia. Acordul prevedea alipirea la Reichul German, a regiunii Sudetă din Cehoslovacia.

Ei, diplomații Angliei și Franței, cedau un teritoriu care nu era al lor, fără ca să întrebe și poporul cehoslovac. Este adevărat că această hotărîre fusese luată numai după ce Parlamentul Englez luase cunoștință de situație, din raportul și propunerile făcute de o comisie de observatori englezi, sub conducerea lordului Runciman, care își adunase materialul necesar de peste un an, direct la fața locului.

N.Chamberlain primește împuternicirea parlamentului englez, după ce acesta aprobă cu 366, contra 144 voturi, adică 71,76% pentru și 28,24% contra. Același lucru se întâmplă și in parlamentul Francez căci și ei aprobară cu 535 de voturi, adică 87,70%, contra 75 voturi adică 12,30%. La toate acestea am avea de pus o întrebare : ce au

îl făuriseră după primul război mondial ? Cu ce drept s'a operat, s'a efectuat această amputare ? Care este prețul pe care trebuia să-l plătească poporul cehoslovac ? Oare nu cumva prețul a fost ca Cehoslovacia să poată intra în sfera de influență sovietică, ca astăzi să ajungă să facă parte din Pactul dela Varșovia ?

Cine poate să știe adevărul ? Cine poate spune dacă poporul cehoslovac a meritat "fericirea" de care a avut parte !

Adolf Hitler a ocupat, la 15 Martie 1939 Cehoslovacia, fără a cere aprobarea Parisului și a Londrei, ai căror diplornați de carieră, nu găseau de cuviință să miște nici măcar un deget.

Acest 15 Martie 1939 nu a însemnat numai că trupele germane au ocupat Cehoslovacia, ci și faptul că acei diplomați mișcaseră prea mult degetele pentru a număra banii din afacerile murdare, valută forte de care aveau nevoie guvernele lor. Ei își împachetaseră bagajele și cu prima ocazie au reușit să părăsească piața atât de bogată în victimele, care își vor aduce aminte de ei în lagărele din Workuta.

îmi vine în minte un proverb popular dela poalele Carpaților care spune :"Pe cei mari îi eliberează, pe cei mici îi spânzuiră".

Acesta este adevărul : cei mari și cu bani spălară putina, pe când cei mici au rămas să sufere și să plătească cu viața diplomația și afacerile ei.

Evreii din lumea întreagă erau uniți în lupta lor contra Germaniei național-socialiste, prin declarația de război, dar cei ce se agitau mai tare erau tocmai evreii care se aflau în siguranță la Paris, Londra sau în America. Singurii care aveau să sufere erau evreii din Germania, Austria și Cehoslovacia. Cei care rămăseseră pe loc, cei care nu aveau bani ca să-și cumpere libertatea, au rămas să plătească pentru cei cu banii strânși din visteria Statului și băgați în buzunarul propriu. Nu poți umbla cu miere și să nu-ți lingi degetele.

In timp ce evreii se revoltau și se băteau cu pumnii în piept la Paris, Londra și New York, cei din Cehoslovacia intraseră în panică. După alipirea Landului Sudeților la Germania, ei începură să se gândească că poate mâine va fi rândul alipirii Cehoslovaciei și că nu doreau să fie surprinși de evenimente neplăcute peste noapte, ca și confrații lor din Austria. Astfel, ei începură să se organizeze și să-și ia câteva contra- măsuri pentru a-și apăra integritatea teritorială la caz de nevoie. Informațiile îngrijorătoare soseau din Austria și devenea evident că nu mai era de glumit ; dar nu puteau părăsi țara decât aceia care posedau bani ori aveau o rudă bogată, ce putea plăti costul eliberării. Ceilalți ? Dumnezeu cu ei !

pretenții. Deci Cehoslovacia exista încă și nu trebuia să intre în panică, dar cât timp va dura acest lucru, nu putea nimeni garanta.

Lipsa de valută forte în visteria Statului Suedez, in plină desvoltare tehnică era catastrofală. Soluția veni printr'o indicație confidențială salvatoare, primită, după cum avea să se afle mai târziu, din partea Centrului Mondial Evreiesc din New York, care le deschisese ochii. Astfel descoperiră diplomații suedezi ' mina de aur', de care aveau așa de mare nevoie. Acest pârâu le putea vărsa în visteria lor sărăcită cel puțin o parte din banii de care aveau neapărat nevoie. In plus, se promitea, tot "confidențial", o mare propagandă în favoarea acelui Stat care accepta convenția și dădea ajutorul uman, care i se cerea. Serviciul și misiunea erau de a da pașapoarte suedeze, cu dreptul la cetățenie, acelora care doreau dar celor ce le plăteau fără prea mari formalități la Paris, Londra, New York sau în alt loc de pe acest glob pământesc. Ei acceptară imediat, căci nu vedeau în această misiune umană nimic rău, din contră, un "gheșeft" ce aducea devizele de care aveau așa de mare nevoie și în același timp profituri fabuloase.

Astfel, la ambasada suedeză din Praga, se înființase un birou special de comerț, desigur cu misiune "confidențială". Diplomatul sau diplomații care lucrau în cadrul acestui birou au putut lucra nestingheriți până la data de 15 Martie 1939, când au sosit neinvitate trupele germane.

Lucrul în aceste birouri nu era o muncă grea, ei trebuind să complecteze zi și noapte sute sau mii de pașapoarte pentru cetățenii evrei care locuiau pe teritoriul Cehoslovaciei. De încasat se încasa din gros căci prețurile erau destul de pipărate iar ei erau, pentru un moment, singurii furnizori de astfel de pașapoarte și nu aveau nici o concurență. Curând au apărut însă și concurenții, lucru normal când s'a descoperit cât de ușor se pot câștiga bani, contra unui pașaport cu fotografie și semnat.

Desigur că ultimele evenimente de pe continentul european i-au făcut să-și ia măsuri preventive, pentru cazul unui eșec politic de tip Austria, căci să fie prinși nepregătiți nu le convenea. Totuși un pașaport suedez, al unei țări neutre cu tradiție de multe decenii și care oferea găzduire și siguranță era un noroc, venea de sus ca o mană cerească.

Cu toate că aceste pașapoarte costau o mică avere, fiecare dintre cei cu bani și posibilități și le-au procurat pentru ei și familiile lor. Pentru cei cu bani nu era o problemă ; devenea însă o problemă pentru cel ce nu avea aceste posibilități și mai ales dacă avea și o familie numeroasă. Orice prietenie, fie ea cât de mare, merge numai până la bani, iar pe gratis nu-ți dă nimeni nimica.

mai întâi interesele lor, veniturile ce se adunau din procentele ce le primeau după vinderea fiecărui pașaport.

Ambasada suedeză își avea reședința la Praga în ' Mala'strana" (Kleinseite), de peste mica parte a râului Moldava. Serviciile germane secrete ale SD-ului și chiar cele ale Gestapoului prinseseră de veste și astfel putuseră să-și infiltreze mai mulți agenți în această rețea, prin care desconspirară rețeaua de samsari. In același fel, intrară în rețea și serviciile sovietice, după cum am aflat mai târziu dela o astfel de victimă întâlnită la Workuta.

In clădirea din Lange Gasse 41 din Praga, se aflau Hotelul ' Regina" și Cafeneaua "Akermann" căreia i se mai spunea și Volks-Kaffeehaus, ambele prea bine cunoscute de toate cercurile evreiești, pentru afacerile ce se desfășurau aici la o ceașcă de cafea și o prăjitură. Nu exista ceva ce nu se putea vinde sau cumpăra : devize, pașapoarte, legături comerciale, politice și internaționale, într'un cuvânt totul, numai bani să fi avut.

In aceiași clădire se afla și "Casa Poporului" (Haus des Volkes) sau cum i se mai spunea în idiș "Bet Haam". Se mai aflau și birourile direcției speciale ale serviciului pentru Palestina. Din cauză că Palestina era sub protectorat englez, toți cei care doreau să emigreze în Palestina trebuiau să aibe o viză de intrare. Această viză se putea obține numai dacă în prealabil exista o recomandare din partea acestui serviciu, cu care cei dela Ambasada Engleză colaborau. Directorul serviciului era, în 1938, Jakob Edelștein, în vârstă de circa 28-30 de ani. Fără recomandarea și semnătura lui, diplomații englezi nu puteau da viza de emigrare în Palestina.

Tot în această clădire se aflau mai multe încăperi care erau puse la dispoziția interesanților atunci când era vorba de adunări, conferințe sau convorbiri secrete. Astfel că aici se întâlniseră și se întâlneau după primul război mondial, dar mai ales după 1933, tot felul de oameni conspirativi și tipuri dubioase. Ei nu erau numai evrei ci de toate naționalitățile și de toate culorile politice din care nu lipseau comuniștii, socialiștii, mai bine zis tot ce se afla în emigrație, începând cu anul 1935 și începutul lui 1936, o mulțime de conspiratori își aveau aici întâlnirile lor, în mic sau mare. Aici s'au întâlnit și primii conspiratori contra lui Hitler, de mai multe ori. Cu toate încercările mele de a găsi vreunul care să cunoască amănunte, fie de frică, fie că nu erau în cunoștință de cauză, au dat greș. Un lucru am constatat, ce știa fiecare, aci se conspira pro sau contra, dar se conspira. Moscova era însă la curent cu evoluția evenimentelor, căci mai toți cei întrebați de mine fuseseră interogați în această privință.

In timpul ocupației germane, în Boemia și Moravia, Președintele

anul 1939. încă în primele zile ale anului 1942, Jacob Edelștein a fost arestat chiar de colaboratorii lui dela Gestapo cu care lucrase ani de zile și trimes "Expres" în KZ-ul din Therezienstadt. De aici a fost transferat, în vara anului 1944, la Ausschwitz unde Jacob Edelștein a murit încă în acel an.

Unul dintre oamenii de încredere și samsarul lui Jacob Edelștein, în cercul de conducere dela "Bet Haam', era Goldmann, care lucra împreună cu prietenul și compatriotul lui, propietarul unui magazin de manufactură din periferia orașului, Moise Weissmann. Ambii au lucrat cel mai mult cu diplomații suedezi, desigur că numai cu știrea și aprobarea lui Edelștein.

La începutul afacerilor, prețul unui pașaport, în care era inclusă și cetățenia suedeză, era dela 20 de mii de Koroane în sus. Au fost timpuri când prețurile au crescut până la 32-35 de mii de Koroane cehe. Această afacere bănoasă și în primele zile fără concurență pe piața Cehoslovaciei, își dirija prețurile după bunul plac sau, mai bine zis, după cerere și ofertă. Concurența nu s’a lăsat însă mult așteptată, lucru observat imediat când prețurile au început să scadă vertiginos. După un timp însă începură să crească din nou.

Noul concurent făcea parte din Consulatul Chilian din Praga și se numea Ing.Dr.Fucks, un diplomat al Consulatului. Ideia îi venise cu siguranță dela evreii care se perindau să se intereseze, care sunt posibilitățile de investiții și de cumpărare în Chile a unor suprafețe întinse de pământ arabil și pășuni la un preț acceptabil, față de prețurile existente în țările europene.

Serviciile de informații Cehoslovace erau la curent cu aceste afaceri dubioase, dar nu s'au amestecat și nici nu au încercat să le oprească, fiind ocupați cu treburi mult mai serioase, în primul rând, cu securitatea statului cehoslovac. Posibil că și ei aveau partea leului și de aceea se orientau după dictonul "nu-i lăsa să moară, dacă vrei să trăiești".

Cu sfârșitul anului 1938, începutul anului 1939, prețurile se ridicară enorm, mai ales după Conferința dela Munchen și ocuparea de către germani a Landului Sudet.

Panica a crescut și mai mult în cercurile din Bet Haam în momentul în care au primit informații sigure din Viena, printr'un curier al direcției speciale a serviciului pentru Palestina, Uhlmann (cu care ne vom mai întâlni pe parcurs). Grupuri întregi de agenți germani au fost sau aveau să fie infiltrați în Cehoslovacia, pentru a pregăti ocuparea instituțiilor și clădirilor strategice prevăzute pentru comandamentul german.

Cum între grupurile de SD și Gestapo erau totdeauna divergențe și nu exista o coordonare unică, s'au iscat lupte interne pentru

Până la urmă, cei dela Gestapo au câștigat partida și au devenit adevărații stăpâni în noul "Protectorat". Intre timp Slovacia și-a declarat independența, desigur cu aprobarea Berlinului. Dar, să nu anticipăm. Difuzarea pașapoartelor se făcea în Cehoslovacia și prin cercurile culturale evreiești care, pentru început, erau secrete; după care chiar oamenii poliției cehe dădeau informațiile necesare, căci și pentru ei zilele erau numărate.

La începutul lunii Martie 1939, prețurile pașapoartelor crescuseră enorm, iar suedezii suspendaseră aproape definitiv vinderea de noi pașapoarte. Samsarii fuseseră îndemnați să părăsească de urgență Cehoslovacia, ordinul venind direct din Stokholm. Ei nu doreau ca Berlinul să aibe motive pentru periclitarea relațiilor diplomatice, de care Suedia avea acum mare nevoie. Numai pe această cale se dovedea lumii întregi, deci și celor din Berlin, că ei sunt și rămân neutri și nu se amestecă în treburile interne ale altor state.

SD-ul primise aceste informații dela agentul lor, care lucra în Ambasada germană din Stokholm și care avea să le facă mari servicii în cursul anilor viitori. Cu aceleași informații sosise și vestea că, în curând, biroul și piața se vor muta la Budapesta. Numai așa au putut cei dela SD să-și ia măsurile necesare de urmărirea în continuare a dipomaților suedezi.

Pe ziua de 15 Martie 1939, încă din primele ore ale zilei, când trupele germane înaintau în toate direcțiile pe teritoriul cehoslovac, multe instituții și clădiri strategice fuseseră în prealabil ocupate de către agenții germani, încă din primele ore ale dimineții.

Numai așa s'a făcut că, în aceiași zi, în cursul dimineții, a căzut în mâna agenților germani întreaga cartotecă și documentație a Lojei Masonice din Praga-II, din Rossengasse nr. 12, unde se afla și sediul secretariatului general al Lojei Masonice din Cehoslovacia, al cărui Secretar General era Sorutes Frank.

Această știre, care a străbătut ca fulgerul Praga dela un cap la altul, a făcut ca și în provincie să se producă panică în rândurile membrilor Lojei. Această panică s'a soldat, în prima zi, cu peste 120 de sinucideri ale unor personalități care nu aveau nici un interes să cadă în mâna Gestapoului. Unii au putut fugi în străinătate trecând granița în Ungaria sau Polonia, alții s'au ascuns pe unde au putut în speranța că timpurile se vor liniști. Cei care au fugit mai departe și au ajuns în Uniunea Sovietică, după ce au trecut prin Polonia sau România, au fost arestați pe

fereau ca de foc să pomenească că au făcut parte din Loja Masonică Cehă, totdeauna se eschivau susţinând că sunt refugiaţi politici. După spusele lor, majoritatea erau evrei şi ce este mai interesant, nu se acomodau cu evreii din URSS. Dece, nu ştiu.

O parte din poliţia cehă a început imediat să colaboreze cu noii stăpâni, fiind ademeniţi de cei din Gestapo, şi dorind să-şi arate supunerea faţă de noii lor şefi. Doi agenţi de poliţie s'au prezentat la consulatul chilian, spre a-1 invita pe Ing.Dr.Fucks la poliţie, dar nu l-au găsit, au găsit-o numai pe soţia acestuia. Diplomatul chilian trecuse graniţa în cursul nopţii, părăsind pentru totdeauna această frumoasă ţară. El nu avea interes să fie interogat de Gestapoul german, cu toate că nu puteau să-i facă nimic din cauza "imunităţii diplomatice" de care se bucura.

Marii proprietari de fabrici, magazine sau întreprinderi, de origină evreiască, care nu părăsiseră din timp Cehoslovacia, au avut foarte mult de suferit. Mulţi au fost arestaţi din primele ore, unii au fost închişi, alţii lichidaţi, depinde de cum erau trecuţi în listele celor dela Gestapo. Mulţi au părăsit oficial Cehoslovacia însă numai în primele zile şi dacă aveau un paşaport suedez sau chilian, din cele cumpărate, biletele de tren au fost luate dela Biroul de Voiaj din "Palais Adrian', al cărui proprietar era Dr.Meller. "Palais Adrian" se afla in Jundmann Strasse la Praga. Dr.Meller era un evreu foarte cult, care nu se amesteca niciodată în afaceri dubioase sau politice. El a căzut victima acestor evenimente politice numai datorită faptului că prin Biroul său de Voiaj se făcuseră foarte des excursii în URSS. Gestapoul care era in temă, cerea acum listele tuturor excursioniştilor din ultimii am, liste în care trebuiau să fi fost consemnate şi numele celor care rămăseseră acolo, precum şi adresele rudelor care rămăseseră în Cehoslovacia. Cei dela Gestapo arătau un mare interes pentru excursiile efectuate in lunile Ianuarie, Februarie şi Martie 1939, când nu s'a mai întors înapoi niciun excursionist dintre cei plecaţi. Dr.Meller care nu mai era în posesia acestor liste susţinea că ele fuseseră ridicate încă din primele ore ale zilei de 15 Martie 1939, de către doi poliţişti cehi în civil, care aveau o împuternicire oficială pentru aceasta.

Coincidenţa a făcut ca în biroul de voiaj al Dr-lui Meller, în după amiaza zilei de 15 Martie, să se prezinte un cetăţean care cerea un bilet de călătorie de tren clasa I-a, cu destinaţia Amsterdam.

Dr-ul Meller a refuzat să-i elibereze biletul pe motivul că în noile dispoziţii din partea autorităţilor germane se menţiona că orice bilet de călătorie se putea elibera numai dacă cetăţeanul era şi se putea legitima ca cetăţean german, ori prezenta o autorizaţie specială din partea poliţiei, pentru liberarea unui bilet de călătorie in străinătate.

Dr-ul Meller nu dorea să aibe neplăceri cu noile autorităţi şi l-a

necesară. Acesta, devenind din ce în ce mai nervos, și-a scos pașaportul german, ce-i fusese eliberat în aceiași zi pe numele de Uhlmann. După complectarea formalităților și eliberarea biletului de călătorie, care duraseră un timp îndelungat deoarece formalitățile erau destul de complicate și încă necunoscute în amănunt, cetățeanul a părăsit biroul de voiaj, nu însă înainte de a saluta, luând poziție militărească, cu "Heil Hitler".

Lumea este totuși atât de mică, iar soarta joacă de multe ori "feste" care nu au fost învățate dintr'un bun început. In vara aceluiași an, la Varșovia, acel Uhlmann din Praga s'a întâlnit cu altă persoană care fusese deasemeni în biroul de voiaj în același timp. Interesantă este și coincidența că pe această persoană o cunoștea încă din Mai 1938, când se urcase în trenul "Balcan Express" ce venea dela Budapesta-Viena și făcuse stație în gara de frontieră austriacă în Lunnburg, cu direcția Praga-Berlin, el având atunci un pașaport cehoslovac. Din cele patru persoane care se aflau în compartiment, el a făcut cunoștință cu domnișoara Gherghey Klara din Budapesta ce călătorea la Berlin, unde studia și Dr-ul Sigmund Mannheim care călătorea la Praga. Acum, în biroul de voiaj din Praga, Dr-ul Mannheim s'a făcut că nu-1 cunoaște, după ce acesta prezentase un pașaport german.

După câteva săptămâni, biroul de voiaj a fost închis, propietarul arestat și nu a mai revenit, dar s'a auzit că ar fi ajuns în lagărul din Therezienstadt.

Doctorul Mennheim se refugiase și el în Polonia la Lemberg (Lwow) din ordinul superiorilor săi din ministerul în care lucra. De aici a plecat la Varșovia unde, cu mai mulți colegi de serviciu, s'a stabilit pentru a aștepta noi ordine. Aici l-a reîntâlnit pentru a treia oară, pe Uhlmann, care, forțat de împrejurări, a dat cărțile pe față, povestind că el este un curier al comunității evreiești din Praga. Pașaportul său german din Praga și-l procurase cu foarte mulți bani, ca să poată scăpa de urmărirea Gestapoului. Cu chiu cu vai se strecurase în ultimul moment și reușise să scape dintr'o capcană întinsă și astfel ajunsese în Polonia.

Deci chiar din prima zi de ocupație germană în Cehoslovacia, cu bani și cunoștințe se puteau face afaceri cu pașapoarte. Dr-ul Mannheim, Uhlmann și alții în situația lor au părăsit Varșovia în Septembrie 1939, odată cu începerea ostilităților germano-poloneze, deplasându-se spre Est. Soarta i-a despărțit și de astă dată, dar ambii au căzut în mâinile NKVD-ului sovietic fără să dorească acest lucru și, spre norocul lor, ambii au scăpat, însă fiecare cu o condamnare de câte 10 ani, pentru spionaj.

Aceiași soartă avea să-i facă să se revadă într'un spital TBC în regiunea lagărelor Kotlas, unde Uhlmann a devenit pacientul

de unde a venit știrea că a murit după o îndelungată și chinuitoare boală agravată de sub alimentație iar "scorbutul", care avansase foarte mult din lipsă de vitamină-C, i-a pus capăt.

Fuga spre răsărit nu l-a ajutat cu nimic și nici sacrificiile în slujba "socialismului internațional" în serviciul căruia fusese, căci trupele eEberatoare sovietice te eliberau mai întâi de tot ce posedai și mai des de libertate dându-ți în schimb posibilitatea să muncești într'unul din lagărele lor de muncă forțată.

Soarta lui Uhlmann aveau s'o mai aibă și alții ; cei ce s'au refugiat în URSS, crezând că vor ajunge în raiul pământesc, proorocit cu atâta îndemânare de anumiți prooroci ai timpurilor trecute și prezente, care au avut și ei aceeași soartă pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Despre destinul zecilor de mii de evrei din Cehoslovacia, a sutelor de mii de evrei din Polonia, de cehi, slovaci, polonezi, zecilor de mii de ucrainieni și bieloruși, care numai în ultimile zile ale anului 1939 au fost condamnați, deportați și asasinați sistematic, nu vorbește nimeni sau au fost dați uitării ? De ce ? Ei n-au fost oameni ? Pe care notă de dispăruți sunt trecuți ? Asta întreb așa pentru adevărul istoric, dar n'am ajuns încă ia sfârșitul relatării. Să cercetăm mai departe destinele unora dintre cei care veniseră pe același drum din Europa Centrală ca să găsească fericirea în raiul sovietic.

Astfel, putem menționa pe evreul Herz din.Nagyvarod (Satu Mare), condamnat la 10 ani ca spion, soția și copilul fiind deportați in Siberia, împreună cu el au fost condamnați evreii Feher din Budapesta și Schwarz tot din Budapesta VII, Domiancsi utca 7 și Gutmann din Munkacs, care fusese activist comunist. Toți fugiseră din Ungaria in Galiția Poloniei iar, după ocuparea teritoriului de către sovietici, au fost arestați și condamnați ca spioni și duși în lagărul de construcții de căi ferate din Sever-Dvings-Lag, Severnaija Dwina, Arhangelskaija Oblast. Trebuie amintit că în acea vreme, tribunalele sovietice dădeau pentru diferite delicte politice circa 10 ani. După 1947, pentru aceleași delicte se dădeau 25 de ani. Cauza era că ei câștigaseră războiul și aveau nevoie de milioane de brațe de muncă ieftină, fără pretenții, nu cereau prea mult și nu trebuiau eliberați până nu-și dădeau sufletul, bineînțeles insă nu înainte de-ași fi făcut norma de lucru.

In Octombrie 1941, la spitalui Central (Centralnija Bolnița) al lagărelor Sever-Dvings-Lag, au fost aduse șase trupuri de deținuți care s'au înnecat în râul Severnaija Dvina. In barca cu care erau aduși dela un punct de lucru la altul, mai mulți deținuți au vrut să facă o încercare de evadare. Evadarea nu a reușit, dar prețul a fost prea mare, prin pierderea a șase vieți omenești. Cinci dintre ei erau

Polonia, având asupra lui și un pașaport suedez, pentru care a fost condamnat de sovietici la 10 ani lagăr pentru spionaj.

Autopsia a fost făcută de doctorița Maria Dimitrovna Ozerova, care era liberă, dar ispășea o pedeapsă de 8 am, din cauza soțului care fusese tot medic, condamnat ca trădător de patrie și dus în lagărele din Siberia, de unde nu mai primise niciodată vreo știre despre el. Acești oameni, care își căutaseră libertatea sacrificându-și propria viață pentru a experimenta și cunoaște pe propia piele cultura sovietică, făceau parte din categoria "marilor naivi".

Drept vorbind, atât la Viena, Praga sau chiar la Budapesta, chiar și în alte orașe mari ale lumii, s'au făcut afaceri pe spinarea evreilor, numai pe a acelora care puteau să plătească ; rudele lor înstărite achitaseră costurile și taxele cerute, iar statul de imigrare acceptase această tranzacție.

Panica dezlănțuită în rândul evreilor din Cehoslovacia a fost destul de mare, cu toate că lor li se atrăsese atenția prin organizațiile lor foarte bine informate, despre evenimentele ce vor urma într'un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat.

Astfel, cei cu idealuri socialiste, au avut timp să plece ca să nu fie ajunși din urmă de evoluția evenimentelor și sosirea trupelor germane. Unii, mai bine zis majoritatea, au trecut în Polonia, iar alții în Ungaria. Cei trecuți în Polonia s'au stabilit în majoritatea lor in Galiția, unde își aveau rude. După cum circula o vorbă între evreii de pe aceste meleaguri și țări, că nu exista evreu bogat care să nu aibe rude în USA și nu exista evreu sărac să nu aibe rude în Galiția.

Galiția făcuse parte, până după primul război mondial, din Imperiul Austro-Ungar. Acum fiecare căuta să plece acolo unde spera sau credea, că va fi în siguranță. Cei mai activi socialiști, marxist-comuniști, au plecat direct spre Moscova, unde credeau că vor fi primiți cu flori de tovarăși, dar spre surprinderea lor, i-au așteptat închisorile moscovite și NKVD-ul. De aici, după alte și alte surprize socialiste, comuniste- tovărășești, încărcați cu pedeapsa maximă își luau drumul calvarului, spre întinsa Golgotă Răsăriteană sau cea a Nordului îndepărtat. Unii dintre ei aveau să-și cumpere libertatea prin vinderea propriului frate de suferință. Puțini aveau să fie acei care să supraviețuiască pe drumul calvarului pe care porniseră. Majoritatea ajunseseră in cea mai neagră mizerie și deznădejde, pe unii i-am întâlnit la Wokuta, pe alții la Potma, iar de unii am auzit după 1950.

Sosirea miilor de refugiați din Cehoslovacia în Polonia a dus la anumite conflicte ; incidente provocate intenționat sau chiar instantanee cu populația băștinașă. Totuși polonezii i-au primit cum au putut, iar autoritățile poloneze au dat și ele ajutoare în dreapta și

România și Ungaria, se gândeau să ajungă cât mai departe de acest focar de război.

Refugiații veniți din Cehoslovacia in Polonia îi putem împărți in patru grupe distincte :

1) Cetățenii cehoslovaci care aveau legitimații sau pașapoarte cehoslovace, primeau legitimații de refugiați și se statorniceau pe teritoriul polonez.

2) Cetățenii cehoslovaci care posedau legitimații sau pașapoarte cehoslovace și treceau numai prin teritoriul polonez, forțați de evenimentele politice din țara lor, spre a se stabili în altă țară.

3) Cetățenii cehoslovaci care posedau legitimații sau pașapoarte cehoslovace, dar erau și în posesia unui pașaport sau a unei vize de intrare în altă țară, erau imediat ajutați de administrația poloneză să-și continue drumul ne stingheriți.

4) Cetățenii cehoslovaci care aveau legitimații sau pașapoarte cehoslovace, dar posedau încă un pașaport al unei țări străine sau o viză de intrare și nu anunțau autoritățile poloneze, dorind să rămână ca refugiați pe teritoriul polonez. Acest grup necunoscut autorităților poloneze, primeau deasemeni legitimații de refugiați și puteau să se statornicească pe teritoriul polonez.

La aceste patru grupe se putea adăuga și o a cincea, cea a celor care nu posedau niciun fel de legitimație, dar erau refugiați din Cehoslovacia în urma evenimentelor. Polonezii, după scurte cercetări, le eliberau legitimații de refugiați și ei își primeau toate drepturile ca și cei din grupa care se stabilea definitiv în Polonia. Toți primeau ajutoare, mai ales cei care erau în trecere.

Unii dintre cei care se puteau încadra în grupa a 4-a, au găsit cu cale să joace la două nunți în același timp, unora le-a plăcut acest joc, altora nu, dar erau forțați de împrejurări și de capul familiei care hotărise acest drum.

La sfârșitul lui August 1939, după semnarea Pactului" între reprezentanții lui Hitler și ai lui Stalin, a început o panică, ce creștea dela o zi la alta, chiar din oră în oră. Mulți împachetau și căutau să se apropie de vreuna din granițele țărilor învecinate unde se puteau salva în caz de pericol. Alții rămăseseră pe loc, orbiți și încrezători în garanția dată Poloniei de Anglia. Dar iată că la 1 Septembrie trupele germane au atacat Polonia. Fiecare fugea cum și unde putea. Cei care nu puteau atinge granița României sau a Ungariei luau direcția răsăritului. Majoritatea fuseseră sau erau socialiști, activaseră direct, alții erau comuniști și nici nu doreau altceva decât să ajungă in URSS, era un vis care acum putea deveni o realitate.

Iată însă că și sovieticii au intrat în Polonia cu o întreagă armată și Polonia a fost prinsă ca într'un cleste, fără de scăpare. Trupele

bucuroși, căci unități întregi se predau fără a opune rezistență. Era într'un fel și marele noroc al acestor unități, care, predându-se cu întreg contigentul lor, aveau să scape după un timp, fiind ceruți de guvernul polonez dela Londra și de englezi. Stalin le-a dat drumul, dar i-a reținut pe toți acei care căzuseră prizonieri, făcând parte din unități care au luptat contra trupelor germane și au fost distruse. Acești soldați și ofițeri ce nu erau nicăeri înregistrați, din contră, erau trecuți chiar căzuți pe front, zăceau după ani de zile încă în lagărele dela Workuta unde i-am întâlnit, după 1950. Fuseseră condamnați, in corpore, pentru spionaj sau trădare de patrie dacă erau cumva născuți pe teritoriul care devenise sovietic.

Sovieticii erau realiști, nu le plăceau compromisurile și nici nu doreau să discute decât atunci când erau siguri că vor avea ceva de câștigat. Dispuneau de masse de oameni șterși demult din registrele stării civile, demult înregistrați și trecuți în grupul celor ce căzuseră sau muriseră pentru Polonia. Din fericire mulți trăiau, dar erau din păcate sclavi, sclavii comunismului-bolșevic sovietic.

In cine se putea avea încredere ? In nimeni ; poate numai fiecare în sine și în familia sa, dacă o mai avea și nu se pierduse. Ce soartă îi aștepta pe cei care luptaseră pe toate fronturile contra lui Hitler, iar acum erau vânduți la târgul dela periferia omeniei ? Vânduți erau din ambele părți, căci cum cădeau în mâinile germanilor, erau trimiși direct în lagăre. Cum îi prindeau sovieticii, mai întâi le furau totul, își băteau joc de femei, în fața lor și a întregii familii, după care cu puțin noroc, erau băgați în lotul de deportare dacă nu erau împușcați pe loc.

Unul dintre cei care supraviețuise, datorită faptului că era singur și că poseda o legitimație a Partidului Comunist Cehoslovac, a încercat să facă diferența între polonezi și sovietici. De germani nu putea vorbi deoarece nu-i văzuse, iar contactele cu ei fuseseră numai dela distanță. El îi caracteriza astfel :

Polonezii au fost și au rămas "Pani" - adică domni - pe când sovieticii (rușii) sunt niște bandiți de drumul mare".

Aceasta era definiția dată de un evreu ceh, fugit în Polonia, cu direcția URSS și ajuns în lagărul dela Workuta.

Soldații sovietici îi perchiziționau până în cele mai intime locuri pe refugiații care trebuiau să se prezinte de urgență la toate comandaturile lor, răsărite ca ciupercile după o ploaie bună.

Desigur că aici avuseseră și unele surprize la care nu se așteptaseră, căci în timpul perchiziției ' â la russe' , descoperiră că unii dintre acești refugiați veniți din Cehoslovacia posedau, în afară de legitimația sau pașaportul propriu și legitimația de refugiat dată de autoritățile poloneze. Erau unii însă care mai aveau și un pașaport suedez sau de altă naționalitate, ceeace dusese la început la serioase

cercetare suplimentară și expediindu-i express pe toți la Moscova. Acolo să se spele alții pe cap cu ei.

Pe alții i-au îmbarcat și expediat în trenuri nesfârșite spre Siberia, iar pe cei care încercaseră să protesteze i-au dat pe mâna tribunalului militar, care, fără multe comentarii, îi condamna la diferite pedepse, mai mici sau mai mari, fie pentru spionaj, fie pentru insultă sau agitație. Aici ar trebui amintită pățania unui profesor de liceu dintr'un orășel din Cehoslovacia care cunoștea foarte bine atât germana cât și limba rusă. Nimeni din grupul căruia i se alăturase nu știa acest lucru și iată că au ajuns în mâinile sovieticilor. Duși la o comandatură improvizată, după ce li s'au luat toate lucrurile de valoare au fost închiși într'un grajd. De aici au început să fie sortați după ochi. Cei care protestaseră că fuseseră despărțiți de familie au fost repede băgați la tribunal, fără acte sau cercetări și tot atât de repede condamnați. Cu el fusese altfel.

După perchiziția efectuată de soldați, descoperiseră privind printr'o gaură în peretele grajdului că unul are un ceas de buzunar, pe care îl scosese din ascunziș, și se uitase la el. Imediat veniră mai mulți soldați și începură amănunțit o nouă perchiziție. Găsiră ceasul și alte lucruri și le confiscară, dar totodată îi arestară pe posesori. Atunci a avut loc o învălmășeală în care intrase și profesorul nostru. Au fost arestați, duși în curte, repede cercetați și transportați cu o căruță vreo două străzi până la tribunalul, care se afla intr’o casă mai arătoasă din sat. Intrară unul câte unul și trecură prin fața unui ofițer care, după ce a constatat că mai toți cei arestați erau în fond evrei din Cehoslovacia, le-au strigat că sunt arestați ca spioni. Băgați în altă cameră, așteptară să fie judecați.

Tribunalul compus din judecător, doi asistenți, acuzator și grefier, a început judecata imediat. Fără multă vorbă, fiecare a fost condamnat, pentru rezistența contra organelor de control sovietic, din care cauză se produsese tulburarea, după spusele soldatului. Profesorul a observat că, în fond, era numai o simplă înscenare și deci trebuia să te aperi. Ajuns în fața judecătorului el a spus că nu are nimic de-a face cu ceilalți, iar faptul că a intrat în această învălmășeală a fost numai fiindcă a vrut să ridice o bucată de pâine care era căzută pe jos. Judecătorul a început să râdă și după ce l-a înjurat de mai multe ori, l-a condamnat la doi ani pentru furt, pe când toți ceilalți primiseră câte 10 ani ca politici.

Dus în lagărul pentru deținuți de drept comun, povestea intr'o zi cum a ajuns acolo, dar a fost pârît și după un timp judecat și condamnat la 10 ani pentru inducerea în eroare a justiției sovietice. Acum aștepta să se elibereze ca cetățean sovietic, deoarece spre a scăpa din lagăr, semnase un astfel de document. A rămas la

Din păcate foarte puțini dintre aceștia au supraviețuit, iar celor care mai trăiau după anul 1950, le era frică să povestească ce li s'a întâmplat și de scurta lor cetățenie suedeză, plătită, care nu avusese nici o valoare, nici barem cât un codru de pâine uscată. Decimarea lor intenționată a fost mai cumplită decât se poate închipui.

Ce impresie puteau face asupra mea acești oameni, care nu se gândeau decât la mâncare și la politica lor socialistă pentru care activaseră și luptaseră o viață intreagă ? Erau evrei socialiști, erau "la cr£me de la creme" iar frații lor erau aceia care, chiar dacă își schimbaseră și rusificaseră numele, preluaseră puterea în numele "Proletariatului", în timpul revoluției din Octombrie.

Și, în îndepărtatul nord, unde pentru ei ca și pentru mine și pentru toți ceilalți soarta fusese pecetluită iar zilele numărate, ei erau aceia care își aduceau aminte și blestemau idealul pentru care se jertfiseră. O "notă istorică", apărută în Pravda la 1 Novembrie 1918 (14 Novembrie - stil nou), scria : "Revoluția Internațională a început".

"PRAVDA" - cotidian al C.C.al Partidului Comunist al Uniunei Sovietice. Primul număr a apărut la 22 Aprilie - 5 mai 1912, la Petersburg. Din Martie 1918, redacția este la Moscova.

Da, ea începuse, ei speraseră, iar acum aici trebuiau să-și dea obștescul sfârșit.

Nici evreii care au încercat să colaboreze cu germanii pe spinarea propriilor frați și surori nu au avut o soartă mai bună, în afară de faptul că și-au prelungit viața pentru un moment. Până la urmă insă, tot în lagăre s'au întâlnit. Ei nu au fost dați uitării nici de noul Stat Israel, unde în Institutul de Cercetări din Ierusalem (Jodva Schem), printre miile de cartoteci o vom găsi și pe aceea a fostului Director al Direcției Serviciului pentru Palestina din Praga și Președintele Comunității Evreiești din Boemia și Moravia, Jacob Edelștein, cu mențiunea "Criminal de Război".

Tot acolo a fost înregistrat, și cu aceiași mențiune de "Criminal de Război", și Baronul von Freuidiger, căci și el a făcut parte din grupa de afaceriști cu pașapoartele democrației social-democratice suedeze. Este vorba de Președintele Comunității Ortodoxe Evreiești din Budapesta - Ungaria - până in 1944, când a fost arestat și deportat de către oamenii lui Eichmann. Fabricantul de Textile, Baron von Freuidiger, înnobilat de Regentul și Conducătorul Statului Ungar, Horty Mikols locuia în Budapesta, Becsi Ut 267 - Obudai feherhito. Fiul său, născut în 1920- 22, locuiește în Ierusalem și este propietarul marelui magazin de textile ' Mainanstub", din colțul străzilor Jafa și Strauss, iar locuința particulară îi este în Alenbirod.

Horty Miklos si-a dovedit corectitudinea fată de populatia tării

schimbate între Horty și von Ribbentrop, ale căror originale se găsesc in arhivele din Jerusalem, ca și răspunsurile primite de Ambasadorul celui de al 3-lea Reich la Budapesta, Wessenmajer.

La Budapesta agitația între evrei devenise foarte mare din cauza evenimentelor care se schimbau dela o zi la alta : alianța Hitler - Stalin, începerea războiului Germano-Polonez, intrarea Franței și Angliei în război, garantele Poloniei și a granițelor ei. De ce nu declarau acum război sovieticilor. De ce ? Care și unde era adevărul pentru care trebuia luptat și chiar murit dacă soarta îți era astfel scrisă ?

Meleagul natal al evreimii europene sărace - Galiția -, căzuse în mâinile sovieticilor, și de-acolo s'au povestit lucruri înspăimântătoare. In 1940, sovieticii au ocupat planificat și tovărășește, dar cu înțelegerea și aprobarea Berlinului, țările Baltice : Lituania - Letonia și Estonia - iar în plus, pentru a-și arăta prietenia și tovărășia frățească față de vecini, au ocupat și Basarabia și Bucovina de Nord.

După ce își luaseră partea leului din Polonia în 1939 și acaparaseră pământuri în 1940 și dela Români și Baltici, ei nu s au mulțumit cu atât și au mai luat și dela finlandezi, căci aceștia le dăduseră mult de furcă în războiul atât de dezastruos pentru ei, când, nu trebuie uitat că finlandezii cedaseră numai la presiunea Berlinului.

Sovieticii ar fi trebuit să se declare mulțumiți, căci înaintaseră destul de mult spre Vest, pe tot frontul dela Nord la Sud cu câteva sute de kilometri, numai în virtutea unei simple semnături pe o bucată de hârtie. Acest fapt nu-i lega de nimic, așa cum nu i-a legat și nu-i va lega niciodată niciun tratat sau pact pe care îl semnează. Sovieticii au o concepție proprie despre semnarea unui astfel de document și felul cum trebuie interpretat. Ferească Sfântul însă când alții deviază un pic, dracu e-al lor și ani de zile vor auzi aceiași muzică.

Majoritatea evreilor era în derută. Cel mai prost se simțeau acei care se refugiaseră din Cehoslovacia în Ungaria. Ei tot mai erau de părere să meargă mai departe înspre răsărit, în țara socialismului sovietic. Cei refugiați din Austria, cu mici excepții, se gândeau să plece în USA. Pentru toți era clar că, mai devreme sau mai târziu, Ungaria va deveni o provincie a Național-Socialismului. Singura diferență între cele două sisteme și forme de conducere totalitară, erau numai culorile, în afara steagurilor care și ele erau roșii, numai că unul avea pe el svastica, celălat secera și ciocanul.

O și mai mare panică s'a deslănțuit printre evreii unguri, chiar și printre evreii români, când s'a zvonit și s'a adeverit oficial că o mare parte din evreii din Polonia, căzuti la Sovietici, cereau să se

evrei săraci cunoșteau ceea ce se petrecuse in decursul secolelor trecute, când ei au trebuit să pătimească și să fie obiectul provocărilor și răzbunărilor rusești - țariste din provincie sau din Petersburg, ori de câte ori aveau nevoie de un țap ispășitor. Dintr'o astfel de comisie a făcut parte și un camarad de soartă cunoscut la Workuta despre care am mai scris și voi mai scrie, colonelul de NKVD Leo Berkowici și dela care am o parte din aceste date istorice.

Pohod na Sibir, cnutul rusesc, metodele NKVD, toate le erau prea bine cunoscute. De metodele înaintate și tehnice germane, nu știau decât din auzite, dar mai știau că acolo se putea emigra oficial (Iulie 1943). Ei mai știau una ; în timp ce Uniunea Sovietică nu pierdea ocazia să se fălească cu "Cultura" ; această cultură recentă se oglindise în toate asasinatele și crimele pe care le comiseseră sub ochii lor și cu ei. Cultura revoluționară sub diferite forme și modalități începea cu distrugerea sistematică a Bisericii Ortodoxe și termina cu vânzarea podoabelor de cult rusești, în bazarurile de antichități din capitalele Occidentale.

Cultura, în Germania, nu a fost adusă de Hitler, ci avea o tradiție milenară și nu avea nimic comun cu sistemul de conducere. La această cultură germană au contribuit, împreună cu poporul german și unele minorități care trăiau pe aceste meleaguri, printre care și evreii. Deci din cele două posibilități ei o aleseseră pe cea germană.

Dar iată că erau unii care cunoșteau fericirea sovietică numai din propaganda marxist-leninistă a Moscovei. Cu toate că în Ungaria ca și în România nu aveau deocamdată de ce se teme, ei fugiseră în URSS. Majoritatea lor s'au trezit repede la realitatea zilei și a timpului, după ce au fost băgați în mașinăria diabolică a NKVD-ului.

Acolo, cei mai norocoși au fost cei care fuseseră condamnați repede și expediați în lagăre, deoarece mulți au ieșit la orizontală căci nici în ruptul capului nu voiseră să recunoască că sunt spioni trimiși de vreo organizație anticomunistă. A mai fost un grup, care într'adevăr părăsiseră centralele de cercetări ale NKVD-ului, dar ce nu se spune era că ei scăpaseră pe seama acelora care îi vânduseră. Pe unii dintre aceștia îi puteai întâlni în 1945, când sovieticii înaintau spre vest și fiecare NKVD-ist avea câte unul sau doi în rucksacul de manutanță. Până la urmă și dintre aceștia unii au ajuns în lagărele siberiene sau nordice unde puteau continua "munca voluntară" lăsată baltă de fostul confrate, pe care îl băgase aici și murise de mult.

Dovezile nu trebuiesc căutate departe, ci în rândurile emigranților din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Germania, care au fost în acea perioadă prin locurile descrise și care s au reîntors odată cu victorioasa Armată Roșie.

Unii, mai inteligenți, au lucrat oficial în posturile ce li s'au încredințat, în anchete, radio, propagandă, literatură, etc. De pildă "Ora

Moscovei" în limba germană transmitea incontinuu reportaje despre viața fericită dusă de evrei, germani, cehi, slovaci, unguri, români, fie că ei fuseseră comuniști, fie socialdemocrați, de multe ori dându-se chiar nume. E drept că se dădeau numele unora care muriseră demult în lagăr, dar niciodată nu s'a vorbit de acei care au refuzat colțul de pâine și strachina de balandă. Unii dintre acești samsan, închiși de Stalin în timpul războiului, au scăpat și în loc să rămână acolo în fericita Uniune Sovietică, trăiesc astăzi ca victime ale comunismului, în Franța, Israel, Germania Federală, Anglia și în deosebi în USA. Aici au ajuns recunoscuți ca victime ale comunismului, dar și ale Național-Socialismului. Ei sunt victima oricui când e vorba să facă un mic geșeft, bani să iasă !

De ce nu s'a transmis de pildă nimic la radio Moscova, de emisiunile cunoscutului humorist din Ungaria, mare artist de teatru și cinema Huszar Pufi, de origină evreiască, care în 1940, a fugit în URSS, numai pentrucă îi simpatiza și credea in ei. El nu a găsit fericirea căutată, dar a intrat în mașinăria NKVD-ului care l-a maltratat până a ajuns un schelet ambulant și a murit în 1941, câteva zile înaintea declanșării războiului Germano-Sovietic. Ademenit de propaganda comunisto-sovietică, fugise să-și salveze viața - credea el - de Hitler și dăduse peste tătucul Stalin.

Numele și datele celor întâlniți în lagărele din URSS, ca și informațiile despre ei, sunt materiale pe care le-am adunat personal in cursul anilor. Datele despre afacerile suedeze din Praga și cele Chiliene, sunt adunate din povestirile doctorului anonim și ale colonelului Leo Berkovici, șeful gărzii personale al lui Hrușciov în Ucraina.

In cine se mai putea avea deci încredere ? In nimeni. Fiecare căuta o modalitate de a părăsi acele meleaguri care curând aveau să fie trecute prin foc și prin sabie.

Un pașaport străin, ca cetățean al unei țări neutre, având o cetățenie asigurată, era bine venit tocmai la timp, deși costa o mică avere.

Piața din Budapesta a primit cu brațele deschise și cu mult interes ofertele samsarilor care plasau pașapoarte suedeze la un preț derizoriu de numai 20 de mii de Pengo. Evoluția evenimentelor și marele pericol al unui război distrugător asupra întregii Europe era o problemă de zile sau săptămâni. Paralel cu aceste evenimente internaționale își făcu apariția pe piața ungară "Pașaportul salvării" - sau "Schutz Brief", cum mai era denumit, ofertă neoficială a Ambasadei suedeze din Budapesta.

In scurt timp insă această ofertă devenise bine cunoscută în toate cercurile interesate, iar cererea depășea oferta.

Acesta era rezultatul evenimentelor și al pericolului crescând, care determina urcarea până la dublare a prețului pașaportului minune.

Ca și la Praga, unde centrul samsarilor de pașapoarte se afla in "Volkshaus", exista și în Budapesta un asemenea centru, mai bine zis

Ungaria este o frumoasă țară din Europa Centrală, care și-a păstrat tradițiile și obiceiurile de secole. Așa se face că acolo nobilimea și aristocrația își rezervaseră privilegiile lor din tată'n fiu. Pentru un străin era complicat să te descurci, neobișnuit cu atâtea forme de adresare unei persoane sus puse in administrație. Nu era tot una să te adresezi unei persoane cu Tekintetes Ur, Nacsagos Ur, Miltosagos Ur, pe când în alte țări aveai o singură formulă : te adresai cu Domnule" la care adăugai titlul nobiliar. Tot așa și în Turcia, când vrei să reușești ceva, trebuie să știi să faci deosebirile de rang. Poți spune Efendi, Bey Efendi sau chiar Aga. Fiecare se bucură, ochii ii sclipesc și primești ce dorești. Cel mai complicat este însă în Germania. Nu în viața de toate zilele, ci numai în cadrul serviciilor din instituțiile administrative. Cel mai bun sfat este ca înainte de a deschide ușa, să citești cum îl cheamă pe respectivul și ce grad are în ierarhie, dar să nu uiți că din momentul în care ai deschis ușa ești în lumea lui și e bine să-i ridici titulatura cu una sau două trepte. Chiar dacă te va corecta, în sinea lui se va bucura. încearcă și spune unui Amtsrat = Regirungsrat sau unui Căpitan, Colonel, unui sergent, Domnule Ofițer, iar unui Colonel rus, Mareșal, unui meseriaș sovietic "Gospodin Inginer'. Cel mai bine e să începi cu portarul dela intrare și să termini cu Directorul.

Deci, în Ungaria, acest fenomen învechit era la ordinea zilei, din care cauză erau mari diferențe intre centrele samsarilor sau ale intermediarilor ca și ale prețurilor dintre cerere și ofertă.

Doctorul anonim din Potsdam își amintea :

Din câte am aflat dela camarazii mei din centrala berlineză, pentru înalta societate ungară-evreiască, afacerile se desfășurau în apartamentul unei doamne divorțate, ce locuia nu departe de Horty Miklos Teer din Buda. Locuința o avea pe Surettutca, pe dealul Gelerd, care se afla nu departe de stația tramvaiului nr.61, pe Szent Imre Herzog Ut, în direcția Alkotas Ut și Gyombis Gyula Ut. Cât de fericit era că și-a mai putut aduce aminte de aceste străzi, așa de greu de pronunțat, pentru un străin !

Respectiva doamnă locuia într'o vilă cu prietenele ei Baba și Rozi, ea ocupând primul etaj, Baba parterul, iar Rozi etajul II. Numele de familie ale prietenelor nu mi le mai amintesc, cred că nici atunci nu le puteam pronunța prea bine, dar pe doamna în casa căreia se făceau aceste tranzacții, o chema Erji Feher-Somogy sau cam așa ceva.

Centrala din Berlin a făcut imediat o apropiere între "Fehâr" și Weiss, fiind același nume in altă limbă, adică - primul nume era din Budapesta, al doilea din Praga, dar ambele aveau ceva comun.

După cum s'a constatat mai târziu, toate trei doamnele nu aveau nimic de-aface cu afacenle dubioase, în afară de faptul că ele erau

doreau o distracție cu discreție absolută, ei fiind mai toți în vârstă și majoritatea evrei.

Un alt centru era intr'o cafenea de pe Andrasi Ut, in plin centru al orașului, al treilea pe Vaci utca, lângă Nyugati Paiarudvar (Gara de Vest)

La Budapesta, suedezilor nu le-a trebuit mult până la ivirea concurenții, ea prezentându-se exact in momentul când "Cererea' crescuse in așa fel încât ofertele nu mai puteau fi acoperite, iar prețurile creșteau vertiginos dela o zi la alta.

Concurența cea nouă pe piața pașapoartelor era de astă dată cea spaniolă, iar managerul care se ocupa de ele era cunoscut sub numele de Francisco Franco. Nu știu dacă avea ceva relații familiare cu Generalissimul Franco sau avea numai un nume fictiv. El provocase mare derută în sânul suedezilor, căci prețul unui pașaport oferit de el era mult mai ieftin decât al lor. Se începuse dela 15-20 de mii de Pengd, în sus. Prin această lovitură strategică, bine organizată, după aprecierile celor dela SD - spaniolii au putut plasa până la sfârșitul anului 1944 cel puțin 40 de mii de pașapoarte, dacă nu mai mult. In timp ce suedezii, in zgârcenia și lăcomia lor pentru a storce bani din piatră seacă, nu au trecut de 20-25 de mii, cu tot ajutorul moral și financiar primit din afara granițelor.

Acest ajutor acordat cu atâta larghețe se datora faptului că cercurile evreiești din USA au dat greș in convorbirile avute cu unele personalități din conducerea celui de-al 3-lea Reich, cu privire la eliberarea evreilor contra valută. Naziștii cereau predarea întregului contigent evreiesc în schimbul unor mașini, camioane și materiale de război. Cei din comisie însă se refereau numai la o anumită categorie de evrei, cu suguranță numai acei ai căror rude puteau plăti prețul răscumpărării.

O sută de mii de dolari americani ar fi primit guvernul suedez, pentru un început de ajutorare a evreilor din Ungaria. Suma era enormă și fiecare a luat-o de bună, dar când s'au calculat cheltuelile, constatarea a fost destul de amară, căci nu era decât o picătură în “Marea" nenorocire a destinului...

Astăzi, în 1985, când vedem ce scrie presa suedeză sau ceeace a scris, precum și datele oficiale publicate de Centrul Evreiesc din Viena, știm că această sumă nu putea să acopere cheltuielile. 20-25 de mii de pașapoarte erau o cantitate și nu se puteau împărți fără aprobarea guvernului suedez, nu puteau fi eliberate fără aprobarea lor, nu puteau fi transportate și introduse clandestin, ci numai pe cale diplomatică, ceeace putea aduce neplăceri atât cu germanii, cât și cu alte instituții internaționale.

Râul Walenberg executa numai un ordin primit direct și se

devenind astfel automat "Persona non grata" ? Era Raul Walenberg un "diplomat de meserie" sau se făcuse "diplomat" numai din interes personal ? Nu era oare Râul Walenberg un tânăr ofițer de cavalerie din armata suedeză ? Departe de el de a fi fost instruit ca diplomt. In afară de asta, el avea doi veri buni, pe Marcus și Jacob Walenberg, care la rândul lor aveau legături strânse cu Londra, New York și Washington. Nu era oare la mijloc o înțelegere financiară familiară ? Mai mult ca sigur. O făcuseră cu știrea și aprobarea tacită a guvernului, o afacere murdară, inumană. Ei se conformau vechiului dicton : "Banii nu au miros".

Să nu ne oprim aici, ci să ascultăm mai departe, ce povestea doctorul nostru anonim.

Doctorul trebuia uneori să răspundă la diferite întrebări, la care nu se putea da un răspuns imediat. El știa acest lucru și conducea relatarea în așa fel încât să aibe timp să se gândească și la complicațiile care surveniseră. De exemplu, noi nu puteam înțelege dece cei dela SD care cunoșteau aceste afaceri, nu le suprimaseră dela început. Cu toate că se petreceau în umbră erau totuși cunoscute de un cerc destul de larg de mițiați care, fără un cuvânt, au închis ochii, lăsând lucrurile în voia sorții.

Mă veți întreba cum se face că SD-ul nu dădea informațiile mai departe Gestapoului ? Este adevărat că exista o luptă de rivalitate și fiecare căuta să lucreze numai pentru el, dar mai era și altceva. Pe noi ne interesau "suedezii", pentru legăturile de care v-am povestit cu ocazia afacerii "Himler Sprit". Și mai era un mic detaliu, foarte important pentru serviciul nostru, anume că, în vara anului 1940, în timp ce armata franceză pierduse bătălia și ieșea afară din coaliția cu Anglia, doi suedezi, doi frați, controlau o mare rețea financiară internațională ce avea sucurasale pe toate continentele. Interesant era faptul, că ambii frați, în aceiași perioadă de timp, se aflau în locuri diferite. Marcus la Londra, Jacob la Berlin, iar numele lor de familie era Walenberg. Interesul SD-ului crescuse atunci când s'a aflat că acești Walenberg aveau legături strânse și cu Erich Thomson, un cunoscut al Gestapoului.

După cum se știe Hitler vroia întreaga peninsulă scandinavică, inclusiv Suedia, pe care nu a ocupat-o numai pentru a nu-și slăbi forțele armate. Ce s'a vorbit la Londra și Berlin nu se știe, dar acești doi frați au avut și după aceea legături cu unul dintre principalii conducători evrei din USA, Bernard Baruch și cu persoane din anturajul Președintelui Roosevelt. Ce s'a discutat nu știu, dar un lucru e sigur și anume că acești Wallenberg și cu cel din Budapesta erau rude și aveau o misiune secretă. Toate acestea păreau să fi fost împotriva interesului sovietic, dar nu cunosc alte detalii. Poate că există cineva care cunoaște mai multe amănunte. dar asta nu e treaba mea.

sau celor care erau interesați, dar acest lucru nu intra în sfera noastră de cercetări. Departamentul Gestapoului pentru problemele judaice era strict secret. Această secție era subordonată Direcției de Securitate a Reichului (Reichssicherheitshaupttamt) iar Șeful Biroului IV era Adolf Eichmann. El, la rândul lui, era subordonat Generalului de SS (Gruppenfuhrer) Muller. Toate acestea le-am citit și sustras din informațiile apărute cu ocazia Procesului dela Nurnberg.

Afară de asta, Eichmann este acela care s'a ocupat de deportarea evreilor din Ungaria, după ocuparea ei de către trupele germane. înainte de acea dată nu se putea interveni direct, din cauză că Ungaria era un stat liber și era aliata de război a Germaniei. Deci, până la această dată, evreii din Ungaria erau protejați prin cetățenia lor ungară și Germania avea un aliat de nădejde în Hortyy Miklos.

Eichmann a fost trimis în Ungaria în jurul datei de 19 Martie 1944, ziua ocupării oficiale a țării. Evreii au fost băgați în Ghettourile pregătite special, doar din luna Iunie 1944. Intr'o astfel de situație, Biserica Catolică și cea Evanghelică Ungară au protestat oficial împotriva acestor măsuri, iar credincioșii au fost chemați în ajutor spre a adăposti cât mai mulți evrei. Numai astfel, la chemarea bisericelor, a fost posibil ca foarte mulți dintre ei să fie salvați.

Nenorocirea cea mare s'a abătut în momentul când, în ghenouri, n'au fost internați numai evreii neaoși ci și cei din căsătoriile mixte cu creștini, ori evrei creștinați mai demult sau care se creștinaseră de curând. Au fost deasemenea internați toți aceia care au intervenit direct sau indirect în apărarea lor, printre care foarte mulți preoți.

In luna Iulie 1944, Horty Miklos, a format un guvern militar având în frunte ca Prim Ministru pe M.Lakatos. Prin această măsură, se încerca o rezistență pasivă, în timp ce se luaseră contacte secrete cu Aliații și avuseseră loc și primele convorbiri cu Aliații și cu Sovieticii pentru o eventuală capitulare. Horty vedea sfârșitul Ungariei într'un morman de moloz ceeace îl îngrozea cel mai mult și îl făcea să aleagă această variantă.

La 23 August 1944, România a capitulat deschizând astfel un alt front, cu noi posibilități de acțiune pentru trupele sovietice, pe un front mai larg în Pusta ungară.

La 15 Octombrie 1944, Horty Miklos a desconspirat printr'o cuvântare la posturile de radio toate încercările lui de a salva Ungaria dela un dezastru total anunțând totodată ' Capitularea și ieșirea din coaliția cu Germania. Imediat a fost arestat din ordinul lui Hitler și înlocuit cu Szâlași Ferenc, omul de încredere și șeful partidului "Crucea cu Săgeți" (Pfeilkreuzler).

Doctorul anonim și-a întrerupt povestirea, căci ușa celulei se deschisese și în cadrul ei apăruse sergentul de serviciu cu o listă în

același transport a plecat și doctorul, împreună cu maiorul german Seifert care fusese ținut izolat tot timpul aici la Potsdam. Am auzit că a fost dus la Workuta, dar eu nu l-am mai întâlnit.

De doctorul nostru nu am mai auzit nimic în decursul anilor, cu toate că am întrebat de fiecare dată când întâlneam un nou deținut venit din altă regiune de lagăre. Totul a fost din păcate zadarnic.

După alte două zile părăseam și eu închisoarea din Potsdam, spre a mă îndrepta către intrarea principală a închisorii "Gelbe Elend", din Bautzen.

In anii petrecuți între zidurile închisorii din Bautzen, am avut destul timp să memorizez tot ceeace văzusem și auzisem, făcând o recapitulare zilnică a evenimentelor, numelor, etc. Cel mai mult mă fascinaseră cele două povestiri ale doctorului anonim și multe altele, mai puțin interesante, pe care le-am povestit, ori le voi mai povesti dacă voi avea timp și spațiu.

Am ajuns la Wokuta, după o lungă călătorie, după ce trecusem prin Moscova, care mi s'a părut neprimitoare, cu zăpadă, ger și iară zăpadă cât puteai privi cu ochii. încă de copil, pe băncile școlii primare din Moreni, mă fascinaseră aceste regiuni după ce citisem o carte despre o expediție polară. Acum vrând-nevrând, luam și eu parte la o astfel de expediție ! Ajunsesem aici și făceam personal cunoștință cu asprimea naturii, dar mai ales cu asprimea sistemului totalitar comunist în ghiarele căruia mă aflam.

Făcusem acest drum fără acte, fără bani și de multe ori mă culcasem flămând în timp ce măruntaiele îmi cântau marșul pâinei nemâncate, prin ghiorăitul care devenise sonor. Principalul era însă că supraviețuisem, în timp ce mulți alții, in aceiași situație, muriseră demult pe drum.

Aici întregul anturaj nu era compus numai din germani ca la Bautzen, aici aveai fericirea, să găsești reprezentanți ai tuturor naționalităților din Europa, Asia, chiar și din alte continente.

Aici nu erai limitat să vezi numai diferențele de clasă socială ale unei naționalități, ci din contră, pe ale mai multora, având posibilitatea să le compari intre ele. Aici puteai vedea și deosebi caracterele militarilor, intelectualilor, muncitorilor, negustorilor și țăranilor, care erau de multe ori foarte curioase și nespus de interesante. Aici se găseau între ei, vorbeau, discutau, adeseori se împrieteneau fără ca la mijloc să fie vreun interes material.

întâlneai foarte mulți arestați încă dinainte de război, fiind minoritari față de populația băștinașă. Poate că și combătuseră sistemele de conducere ale țărilor de unde proveneau. Erau din teritoriile alipite cu forța de Moscoviți, teritorii care cândva fuseseră românești, ungurești, slovace, cehe, poloneze sau germane.

întâlneai și mulți, chiar foarte mulți evrei pe aceste meleaguri și care, fugiți în perioada anilor 1939-40-41, ajunseseră aici după multe peripeții. Din păcate erau singurii supraviețuitori ai războiului. Mulți muriseră în cursul luptelor de ambele părți, iar în aceste lagăre de exterminare muriseră deasemenea zeci și sute de mii, cărora nimeni nu le închinase niciun moment de reculegere. In Occident nici nu erai bine văzut dacă pomeneai numai de ei, căci s'ar fi putut supăra domnii din Kremlin.

Aici puteai găsi toate neamurile din Europa. Din Asia nu lipseau chinezii, coreenii, vietnamezii, indienii, mongolii, iranienii, afganii, beluchistanezii și câte alte neamuri de care nu auzisem niciodată. Nu lipseau nici imperialiștii americani, prezente fund chiar unele neamuri din Africa și chiar din America de Sud. Puteai invăța geografie și istorie fără să vrei, dar cel mai important era că învățai 'prietenia'. Fără de ea nu puteai supraviețui, nici fizicește și nici moralicește. Trebuia să-ți descarci inima, să-ți încredințezi secretul zilei dacă nu chiar al vieții. Așa se face că acești frați de soartă și de suferință erau frații tăi, ei formând o nouă națiune care dorea o nouă orînduire socială, cu Libertate, fără ură națională și fără granițe. Pentru europeni, erau poate primii pași către o Europă unită, din Portugalia până la Urali ; și din Norvegia până în Sicilia.

M'am înțeles bine cu ei, de multe ori chiar foarte bine, căci și ei aveau slăbiciunile lor, așa cum și eu le aveam pe ale mele. Eu încercam să aflu dela ei cât mai multe, din viața lor, din școală , din armată sau din viața pohtică de toate zilele, legată strâns de istoria țării. Ei mă acceptaseră, la început mai greu, dar timpul ne apropiase. Nu era bine să forțezi lucrurile căci deveneau neîncrezători. La rândul lor, doreau să le vorbesc, dar nu de armata germană, pe care o cunoscuseră destul de bine, personal sau din auzite. Nu, pe ei îi interesa și le plăcea să le povestesc de Franța și Paris, de farmecul și iluziile ce le răspândeau, despre Italia și frumusețile ei, de Olanda și fetele care purtau saboți de lemn și despre curățenia de care erau renumiți sau despre orice altă țară și neam din vest. Mulți se interesau însă (și asta in deosebi foștii membri ai armatei sovietice tineri și bătrâni, tinerii partizani ucrainieni, bieloruși și alții) de americani, de armata lor și de posibilitățile de-a ajunge în America.

Ce puteam eu să le povestesc, în afară de cele ce văzusem în timpul războiului și puțin după aceea ? Majoritatea doreau uneori să le povestești filme franțuzești, cu cât mai multe amănunte, pentru ca, a doua zi, să ceară ceva american, mai tare și mai frapant. Șmecherii, care aveau gașcă aparte, cereau mai întotdeauna un film cu gangsteri după care, zile întregi, puteai să te aștepți ca vreunul să te acosteze și să te întrebe de ce acțiunea filmului se petrecuse așa și

Siberiei, le plăcea să li se povestească despre Romani și intrigile dela Roma sau de intrigile dela Curtea Franței. Aveau o adevărată slăbiciune să asculte cât mai mult de intrigi și cancanuri din istorie. De ce, nu știu nici nu am fost curios să aflu.

Cei mai visători erau rușii fiind interesați de tot ce era american, până și foștii soldați apreciau mult mai bine aceste povestiri. Nu-i sufereau însă pe englezi, pe care îi urau mai mult decât pe nemții lui Hitler sau pe francezii lui Napoleon deși predaseră și ei la fel ca englezii, mai multe contingente de soldați sovieticilor. Ei știau una și bună, cel care a plecat odată în America și s a întors acasă, a fost bogat și a putut să-și cumpere pământ, să-și facă o casă frumoasă și să-și ia o fată tânără. Rușii rețineau numai ceeace doreau și visau ei, rămânându-le astfel despre lume o imagine frumoasă, lipsită de politică.

Depănarea amintirilor avea un caracter de învățătură, de prietenie și de unire, deși astfel de povestiri cereau răbdare și timp. Noi, la rândul nostru, învățasem să nu ne grăbim, căci timp aveam destul și căutam să ni-1 petrecem povestind. "Timpul costă bani", spun unii, noi însă spuneam altfel : Timpul este viață și nu ne costă nici bani căci nu-i avem. Aici timpul nelucrat era viață, iar dacă mai era și povestit, era știință, era balsamul vieții de toate zilele, pentru a putea supraviețui, în timp ce munca și norma erau moarte timpurie. Norma se putea face și pe hârtie, chiar dacă nu întotdeauna, dar de multe ori. Șeful care trebuia să iscălească "Documentul" cu îndeplinirea normei, fusese în multe cazuri și el un deținut care și acum, în libertate, se ținea de dictonul, la ordinea zilei în Uniunea Sovietică :

"Dacă vrei să trăiești, lasă să treacă timpul."

Așa se face că în decursul anilor, am adunat un material destul de voluminos și interesant, iar multe din cele aflate ulterior făceau legătura între informațiile auzite. Tot aici am aflat și de afacerile cu pașapoarte ale suedezilor și chilienilor la Praga. Am auzit de suedezi, spanioli, români și chiar evrei colaboratori cu germanii din Budapesta. Toate acestea erau tot atât de binecunoscute la Moscova, cât și la Workuta, chiar dacă cei puși în temă se întruneau în cercuri secrete, numai între ei.

Dacă cei dela Londra, Paris sau New York nu reacționau la astfel de informații primite, care de altfel ar fi trebuit să-i îngrijoreze, la ce se puteau aștepta acești oameni dela ei ? Ei erau reci, aveau mentalitatea lor occidentală, inumană și astfel unii câștigau bani iar alții plăteau cu viața. Erau încrezători în politicienii din Berlinul de Răsărit și din Kremlin, cu care nu doreau să-și strice relațiile de afaceri murdare.

După povestirile unora din foștii ofițeri superiori : Cazaci, Pichtin

murdar și imbecil ceeace istoria n'o va ierta. Predarea în corpore a lor și a familiilor lor călăilor sovietici. Răspunderea acestei operațiuni mârșave va cădea asupra întregului neam al lui Churchill și Eden.

Din gura acestor cazaci și a altora , am auzit că guvernul celui de al 3- lea Reich, a dat la data de 1 Novembrie 1943, Declarația de Independență pentru o Republică Națională Cazacă (Kazakische National Republik) după terminarea războiului. Deci, cazacilor li se dăduse în scris din partea gemanilor, înfințarea unei republici naționale. A fost un gest pe care germanii trebuiau să-l facă cu ucrainenii, cu rușii și cu toate naționalitățile subjugate de bolșevici.

In această privință cazacii povesteau cu mare satisfacție și respect despre conducătorul lor Generalul von Panwitz, care până și in cele mai grele clipe de grea cumpănă, nu i-a părăsit ci și-a închinat destinul cauzei cazace care îi fusese dat să conducă. Cu câteva zile înainte de predarea cazacilor de către englezi, sovieticilor, un locuitor din Linz sau din înprejurimi, a implorat pe unul dintre translatori, de-ai face posibil o întâlnire de urgență cu unul dintre comandanții lor. El era un pădurar, sau așa ceva, de meserie. Cu toate că englezii își dăduseră ' cuvântul de onoare" că nu vor fi predați sovieticilor, deci nu aveau de ce să le fie frică, Generalul von Panwitz, căruia i s'a adus informația cu cererea la cunoștință, s'a dus personal la întâlnire. Acolo cetățeanul i-a atras atenția că în câteva zile toți cazacii vor fi predți sovieticilor, garantând că informația este din sursă sigură. El propuse pentru salvarea comandanților, cel puțin, ascunderea lor într'o cabană în munți, unde mai mult ca sigur că nu vor fi descoperiți. Niciunuia dintre cei prezenți nu-i venea să creadă și nu avea nici cea mai mică îndoială că ofițerii englezi își vor ține cuvântul dat. După un timp, Generalul von Panwitz, îi mulțumi austriacului pentru gestul lui spunându-i că nu pune la îndoială informația primită, dar că : "chiar dacă este așa, eu von Panwitz care am împărțit și bune și rele cu cazacii mei, nu-i pot părăsii indiferent ce se va întâmpla, soarta lor este și soarta mea" cu asta el a încheiat orice diescuție suplimentară. După câteva zile s'a confirmat informația pe care un ofițer englez a mărturisit-o unei fete din localitate și englezii au trecut la îndeplinirea uneia din cele mai mârșave fapte ale celui de al 2-lea război mondial.

Când generalii englezi i-au atras atenția lui Eden, că sovieticii împușcă și asasinează pe cei pe care ei îi predau, Eden le-a răspuns : "Stalin mi-a promis că prizonierilor predați nu li se va întâmpla nimic".

Știut este însă că Stalin, ca de altfel toți comuniștii, nu și-au ținut niciodată cuvântul dat.

toate că la Yalta nu se încheiase nicio înțelegere de acest fel. Trebuiau tocmai ei, cei din tagma Lorzilor scăpătați, să fie mai cu moț !

Știu cei din conducerea armatei engleze că generalii germani care luptaseră în fața Leningradului, după război au fost și ei predați sovieticilor și au fost executați fără proces, fără condamnare ?

Au fost executați, nu cu gloanțe, nici cu ștreang ca să-i dezonoreze, ci agățați în cârlige aduse dela abatorul orașului, în care au fost lăsați să se zbată până au murit. Oare Dumnezeu care există n'a văzut astfel de lucruri, iar generațiile viitoare, or să dea uitării pe "umanitariștii' vânzători de vieți omenești ?

Sovieticii aveau cu totul altă mentalitate. Ei erau neîncrezători, bănuitori și perverși și de aceea și-au luat imediat contramăsuri, pentru a nu cădea și ei in cursa diplomatică cum au făcut-o alții.

Astfel de manipulați! ca acele din Praga, nu aveau voie să li se întâmple lor. Conducerea NKVD-ului a organizat, în clădirea Comisariatului de Interne din Moscova, un birou special și un alt birou de anchetă specială direct în incinta închisorii Lublianka.

La început nu prea au avut de lucru, dar cum evenimentele din Europa Centrală se precipitau dela o zi la alta iar primii refugiați treceau fraudulos granița, sosiră și primii arestați interesanți. Ei spuneau că sunt refugiați politici pentrucă au fost socialiști, acum erau învinuiți de spionaj.

Conducerea acestei secții speciale i-a fost încredințată comisarului-politic Brații (Bratzii) care, în anul 1947, mai era încă în aceiași funcție și avea gradul de colonel. Se spunea că ar fi fost evreu și că vorbea curent mai multe limbi străine, printre care ungara, româna, germana, franceza, poloneza, precum și rusa și ucrainiana. De origină ar fi fost, după unii, din părțile Chișinăului, după alții din Cernăuți, după cum afirma unul care avusese onoarea de-a fi anchetat de el. Alții, care trecuseră prin Moscova (unii dintre aceștia avuseseră funcții mai mari prin diferite ministere) susțineau că încă în 1952-1953 el mai deținea această funcție și că biroul său special mai exista încă la acea dată. Interesant este că la serviciu venea numai în civil, iar când venea în uniformă nu purta grade. Dintre cei arestați și anchetați după război, niciunul nu a putut confirma că a vorbit personal cu el, chiar dacă acesta a fost de față. El scria ceva pe un bilet pe care îl preda direct anchetatorului care, la rândul său, nu punea întrebarea decât mult mai târziu. Acuma nu se mai interesau de afacerile cu pașapoarte dela Praga și Budapesta, ceeace îi interesa foarte mult erau diplomații, ofițerii, familia sau metresele și obiceiurile acestora. I se cerea celui anchetat sași aducă aminte de toate obiceiurile, de cercul de cunoștințe precum și de posibilitățile materiale și financiare ale acestora. Consemnul era că dacă cei

transferați la Moscova. In lagăr erau imediat chemați de ofițerul politic al KGB-ului.

Numai așa au fost in stare sovieticii ca, în cel mai scurt timp, să-și procure atâtea informații importante prin care descopereau activitatea diplomaților și militarilor străini indiferent unde se aflau în acel moment. După astfel de informații puteau să-și pună la punct planul de bătaie, pentru serviciul lor de spionaj și contra-spionaj. Astfel au câștigat timp și bani, deoarece puteau compara informațiile date cu cele ale informatorilor lor.

încă în timpul invadării Poloniei, în 1939, le căzuseră în mâini o serie de indivizi care pe lângă o legitimație legală aveau și un pașaport suedez. Mulți susțin că ar fi existat o scurtă colaborare între germani și sovietici în care timp s'au schimbat anumite informații care pentru unul sau altul aveau o importanță majoră. Germanii, dorind să scape de viitorii colaboratori ai comunismului i-au vândut prin desconspirare sau alte forme. Astfel că foarte mulți, cu intenții bune față de URSS, fuseseră arestați și băgați în lagăre, în fond numai pentrucă le-au fost periculoși germanilor sau le puteau deveni periculoși.

A fost creată și o școală specială în acest domeniu, undeva în apropierea orașului Gorki. Aici, după bătălia dela Stalingrad, au fost aduși politrucii de NKVD care primeau în cadrul unor cursuri speciale o instrucție aleasă în această direcție, fiind de-atunci încolo direct subordonați acestei secții speciale, cu împuterniciri depline. In felul acesta puteau acționa sau pune în aplicare orice operațiune, fără a mai cere aprobarea Centralei.

Unul dintre primii elevi ai acestei școli de specializare a fost și Leonid Brejniew care, în 1945, era Comisar Politic al Armatei a 18-a Sovietică, condusă de Mareșalul Malinowski, armată care a luptat și ocupat Budapesta. Tot el este direct răspunzător de arestarea diplomatului suedez Raul Wallenberg, la 17 Ianuarie 1945, în Budapesta. Fără ordinul de arestare și semnătura lui nu putea fi arestat și nici Mareșalul Malinowski nu-1 mai putea elibera chiar dacă ar fi vrut. NKVD-ul era cel care conducea toate operațiunile de arestări sau urmărirea indivizilor periculoși armatei sau sistemului sovietic.

Numele diplomatului Raul Wallenberg l-am auzit pentru prima dată în Potsdam, la scurt timp după plecarea doctorului anonim din celula de tranzit. Cel ce mă informase era un fost ofițer sovietic superior, condamnat la 25 de ani, care confirma cele spuse de un "Neamț", care "trebuia să fi fost foarte bine informat". El mai adăuga că, in fond, specialiștii sovietici îl căutau pe diplomatul spaniol, care părăsise Budapesta înainte de a fi încercuită. Mai multe lămuriri nu ne-a dat și nici noi nu l-am întrebat de unde le știa pe toate

zile de suferințe supraviețuind în diferite lagăre de-alungul căii ferate Kotlas-Workuta.

Un caz interesant este acela al lui Max Weissmann, cândva conducătorul muncitorimii din Cernăuți. El era propietarul unei tipografii și edituri și Director al ziarului local "Die Freiheit" (Libertatea). Fusese arestat în luna Mai 1941 de către organele NKVD și, fără nicio învinuire sau proces, a fost închis numai în lagărele politice. In perioada dintre 1950-1952, se afla încă în lagărul nr.4 din Abes. Până la această dată nu fusese condamnat, dar nici nu aveau de gând să-1 elibereze. Probabil că a murit, după ce fusese transferat în altă regiune.

In aceiași perioadă de timp, se afla in lagărul nr.2 din Inta, Episcopul Catolic Jaworka, originar din Sillein-Slovacia, arestat în Cernăuți și condamnat ca agent al Vaticanului. Tot ca agent al Vaticanului era condamnat și Preotul Catedralei Catolice "Domherr" Kosinskyi, din Lemberg (Lwow). Cel mai interesant era însă un oarecare Lebedew, care se dădea drept fostul secretar al lui Lenin și cunoștea foarte bine o mulțime de dedesupturi politice, precum și mușamalizările efectuate pentru ca acestea să nu fi parvenit opiniei publice. Era prieten intim cu August Bebel (1840-1913), unul dintre întemeietorii și conducătorii Partidului Social-Democrat din Germania și al Internaționalei a 2-a.

Acest Lebedew, care era în același timp și o Enciclopedie a timpului, se specializase în problemele socialdemocraților internaționali și a comuniștilor germani. Era un bun cunoscător al multor intrigi și dedesubturi din viața unor personalități, printre care voi aminti pe Karl Heinrich Marx și pe Rosa Luxemburg. Despre Karl Marx, cunoștea secretele dela August Bebel personal, care i le mărturisise la un pahar de vin. Versiunea povestită era următoarea :

"Karl Heinrich Marx, născut la 5 Mai 1818 în Trier, era fiul rabinului evreu Mordochai. S'a botezat creștin numai pentru a obține o funcție înaltă cu beneficii materiale. După moartea lui, soția a trecut iarăși la religia mozaică. Astfel că numele adevărat al lui Marx, este Mordochai, lucru care l-a făcut să-și urască toată viața tatăl și obârșia.

Numele de Mordochai, vine cu siguranță dela Mardochai din vechiul Testament, cartea lui Esther. Mardochai era unchiul Estherei, soția lui Xerxes I. (Ahaschaverusch) care a împiedicat, în Persia, omorirea evreilor.

Mardochai prin intervenția lui, a produs efectul contrar adică omorirea a 800 de Perși în orașul Susa și alți 75 de mii în provincie. (Xerxes I. regele Persiei 485-465 î.e.n.)

Deci Karl Marx, dacă și-a schimbat numele, a făcut acest lucru intenționat, căci dela Mardochai la Mordochai se schimbă numai o

cifrei - dela zeci de mii - sub regele Xerxes I., la milioane începând din zilele în care Lenin a preluat puterea până în zilele noastre. Mai mult ; el nu a făcut nicio diferență în propria nație din care se trăgea. Nimic nu s'a schimbat în afară de evoluția tehnică. Marxismul (Mordochaismul) din zilele noastre este numai o prelungire a Mardochaismului de atunci. "Dacă Marx îi cădea în mână lui Stalin, ar fi ferit lumea de o astfel de contaminare", spunea râzând Lebedew. Apoi a continuat : "Voi ați auzit de Richard Sorge, denumit cel mai mare spion al tuturor timpurilor *și* care a acționat pentru sovietici ? El lucrase în Japonia, unde a fost prins și executat în 1944, având numele de Ramsai. Richard Sorge, alias Ramsai, născut la 4 Octombrie 1895, era de naționalitate german, din 1919 în Partidul Comunist german, iar din 1925 îm Partidul Bolșevic Comunist. A intrat în Serviciul Secret sovietic la 19.VII. 1927 fiind recomandat de D.Z. Manuilscogo. El nu era altcineva decât nepotul lui Friedrich Sorge, fostul secretar al lui Karl Marx. Nu este asta pentru voi o știre nouă, pe care cu siguranță că nu ați cunoscut-o ?" a încheiat el discuția aprinsă care avusese loc. O unire în ideie și crimă, dela unul la altul.

Din aceiași sursă și reconfirmată de mai mulți foști Tschekiști, în funcții de conducere în acel timp, scăpați ca prin minune de execuție, a fost destăinuită moartea precum și secretul morții lui Felix F. Dzerjinski. Versiunea oficială a timpului publicată în toate ziarele din URSS și străinătate era : "Moartea a survenit după o cuvântare ținută cu ocazia Congresului PCUS (bolșevic) din cauza emoției care s'a sfârșit cu un infarct".

Adevărul este că Dzerjinski, descoperise in actele "Ohranei țariste" unele documente din care o parte îi fuseseră procurate de însuși Troțki și pe care le complectase cu acte procurate personal de el din arhivele secrete ale Ohranei, despre tovarășul lor I.V.Stalm. Acesta fusese dela început un informator al Ohranei țariste, și tot de-atâtea ori de câte ori a avut nevoie să-și îndeplinească misiunile primite, și-a trădat proprii tovarăși de luptă.

Dzerjinski a fost găsit în biroul lui stând pe scaun cu capul căzut pe biroul de lucru, iar în spate avea înfipt un stilet direct în inimă. Moartea i-a fost fulgerătoare, căci nu s'au constatat urmele vreunei agitații. Asasinul era de meserie. Pe biroul de lucru s'a găsit un răvaș, pe care scria "Trădătorule - leafa ta ".

La înmormântarea oficială a lui Dzerjinski, au fost de față : Rykow, Kamenew, Woroșilow, Kuybischew, Bucharin, Stalin, Molotow și Enukidse. Stalin și Woroșilow au murit, precum și Molotow, restul au fost executați, înainte de timp, din ordinul lui Stalin.

Despre Rosa Luxemburg, ne-a spus că era o evreică poloneză care fusese trimeasă în Germania să facă revoluție. Moartea ei în 1919, l-a întristat foarte mult pe Lenin, care o aprecia foarte mult. El amintea

deseori, când dorea să dea un exemplu de curaj și simț revoluționar, de cuvântarea ei din ziua de 31 Decembrie 1918, la întemeierea Partidului Comunist German. Atunci își dăduse intențiile pe față declarând deschis aprecierile ei asupra conducătorilor sindicaliști și a socialdemocraților germani spunând :

"Noi putem să spunem liniștiți despre conducătorii sindicatelor germane și socialdemocraților germani că sunt cei mai infami și cei mai ticăloși oameni de pe lumea acesta. Știți dumneavoastră, unde este locul acestor oameni ? Acești oameni trebuiesc băgați în pușcărie."

Lenin spunea că, prin Rosa Luxenburg, el se răzbunase pe Socialdemocrațu Germani.

Azi, după șase decenii, Socialdemocrații din Germania Occidentală o mai ridică în slăvi, iar drept răsplată mai scot și un timbru comemorativ poștal.

Nu au învățat nimic acești politicieni de duzină, nici acum nu au înțeles ce le-a proorocit. Lor le va merge ca și celor din zona de ocupație sovietică a Germaniei de Est, de unde cei închiși strigau în gura mare și cu disperare din închisoarea de la Bautzen, adresându-se fraților din Vest și lumii întregi ca fiecare să știe ce se întâmplă în Gelbe Elend și cerându-le ajutorul.

Lebedew avea dreptate când își blestema soarta și ziua când îl cunoscuse pe Lenin și banda acestuia. Lebedew, bătrân cum era, a fost expediat într'un lagăr special din regiunea Perm, în vara anului 1954.

Un alt tip curios era rusul Schaposchnikow, originar din Leningrad. Fusese condamnat în 1938 la 10 ani muncă forțată de către Tribunalul Special O.S., pentru asasinarea lui Kirow. Aceasta a fost numai o răfuială personală a lui Stalin pentru a lămuri definitiv cui i se cuvine puterea in Partid. Intre Leningrad și Moscova, în sânul conducerii de Partid a fost, este și va rămâne o luptă macabră pentru putere, atâta timp cât va exista comunismul sovietic. In 1948 i-a fost prelungită automat pedeapsa cu alți 10 ani.

Ca străin și spion se afla în același lagăr și in aceiași perioadă francezul Max Santerre, care intrase în rândul blătnoilor din lagăr.

A fost asasinat de un grup de blătnoi cu toporul. Versiunea lansată ulterior de ofițerul politic era că el ar fi fost homosexual. Din alte surse de încredere, reiese că asasinarea a fost executată la ordinul șefului MGB din lagăr, de către blătnoi, așa cum alte zeci de cazuri s au petrecut în aceste lagăre între 1946 și 1952. Indiferent de cine sau de ce a fost asasinat, el era francez din naștere, un european și deci trebuie amintit, așa cum este amintit și Raul Wallenberg.

Despre Wallenberg a mai vorbit odată, într'o conferință în Sala nr.3 din Bautzen, prin 1949, un german, care lucrase pentru serviciile de informații engleze și americane și pentru care primise 25 de ani

amintea numai in treacăt arestarea unui "Diplomat" de către NKVD-ul sovietic, ba chiar a mai multora.

După aceea, mai târziu, prin 1950, pe drumul dintre Moscova și Workuta, dacă nu mă înșel, in lagărul de tranzit din Vologda, un ofițer sovietic a amintit de acest nume. El povestea că Ambasadorul suedez la Moscova se adresase, in lume 1945, direct guvernului sovietic, după ce aflase cu precizie că diplomatul lor din Budapesta fusese răpit de către o grupă specială a NKVD-ului și era la Moscova.

Ce nu-și mai aminteau sovieticii era că după dispariția lui Râul Wallenberg, ei uitaseră să-și coordoneze declarațiile oficiale, astfel încurcându-se în propria plasă a intrigilor și declarațiilor.

Ministrul-adjunct de Externe, Dekanosov, informa guvernul suedez, la cererea acestuia, că diplomatul Raul Wallenberg se află sub ocrotirea Armatei Roșii ! Mai mult, după cum povestea fostul Lt. Colonel Nikolai Alexandrow (Kolea) care era in acea perioadă in Suedia, acum își făcea concediul de odihnă in lagărul nr.2 din Workuta unde mă aflam și eu. Doamna Kolontai, Ambasadoarea Sovietică la Stokholm, povestea el, a avut mai multe convorbiri cu mama lui Wallenberg precum și cu soția Ministrului de Externe Suedez, cărora le-a spus să se liniștească : Râul este in siguranță și se află la Moscova, ii merge bine și este sănătos, cât de curând va sosi acasă.

Scurt timp după aceasta, Doamna Kolontai, Lt.Col.Nicolai Alexandrow și alții care lucrau la Ambasada Sovietică din Stokholm au fost rechemați de urgență la Moscova.

Cât îl privește pe Lt. Col. Alexandrow, după scurt timp a fost arestat și condamnat la 25 de ani, deoarece cunoștea prea multe.

O altă variantă a sovieticilor a fost informația transmisă de postul de radio Budapesta în limba ungară la începutul lui Martie 1945 : "Diplomatul suedez Raul Wallengerg, a fost asasinat pe drumul intre Budapesta și Debrecen de un grup de - nilașiști - sau de agenți ai Gestapoului care au dispărut fără urmă'. In acel moment, Wallenberg cât și șoferul său se aflau închiși in închisoarea NKVD din Ușgorod - Ucraina subcarpatică.

Oare această șosea între Budapesta și Debrecen n ar putea primi și denumirea de "drumul calvarului ? De ce nu ! Această înscenare de asasinat este legată în timp și loc de adevărata asasinare a Generalului de Armată român, Gheorghe Avramescu, care a murit 'întâmplător' , după informațiile oficiale sovietice, la 3 Martie 1945, exact pe aceiași șosea, numai că nu a fost asasinat de - nilașiști sau agenți ai Gestapoului - ci de avioane germane ! (vezi actul-document în Vol.II pag. 157, din "Fără pașaport prin URSS" ed.română).

Ungurii nu puteau transmite o astfel de știre fără cenzura sovietică, mai mult, ei primiseră această informație de desmformare chiar dela ei. Iar câtă perversitate există in diplomația sovietică, se poate deduce

numai din faptul că Ambasadoarea Sovietică Kolontai și-a permis să amăgească o femeie, o mamă, spunându-i că fiul ei se aflǎ in siguranță la Moscova. Ce suflet de fiară trebuie să fi avut această diplomată sovietică-bolșevică ! Poate această minciună i-a fost fatală și de aceea a fost rechemată de urgență la Moscova. Pentru istorie, ambasadoarea Kolontai era singura supraviețuitoare din primul Birou Politic din 1918 al Partidului Bolșevic, sub conducerea lui Lemn.

Răspunsul sovietic se lăsase așteptat până în 1947 când a fost dat însfârșit de către Ministrul Afacerilor Externe, Andrei lanuarevici Vîșinski care, foarte supărat, a declarat că această acuzație nu este altceva decât o provocare imperialistă defăimătoare la adresa Uniunii Sovietice, țara cea mai iubitoare de pace din lume.

Prin 1952 s'a ajuns la un schimb de note diplomatice între guvernul Suedez (obligat de demonstrațiile organizațiilor internaționale) și guvernul Uniunii Sovietice, care, în fond, n a adus nimic nou în această problemă. Ba, mai mult, în anumite cercuri bine informate, se vorbea că o rudă din familia Wallenberg, care se ocupa cu diferite afaceri pe plan internațional ar fi avut strânse legături cu URSS-ul pentru a băga pe cât posibil bețe în roate. Deci totul se petrecea în propria familie ! Da, au fost și astfel de oameni cărora câștigul le era mai aproape de corp, decât propria cămașă.

Cu ocazia vizitei oficiale a Primului Ministru Suedez, Gunnar Hedlund, la Moscova și întrevederilor directe avute cu N.S. Hrușciov, acesta, după un joc de cuvinte "încrucișate" de înaltă diplomație sovietică, a promis cercetarea dosarului primit cu date și fapte dela suedezi.

Mai trec câțiva ani și, în 1957, Gromiko (pe atunci Ministru Adjunct de Externe) a transmis oficial "trista veste" (marea descoperire sovietică) că, într'adevăr, un oarecare Wallenberg ar fi murit în incinta închisorii Lublianka, în Iulie 1947. Ce ordine trebuie să fi fost în Lublianka și ce ordine în contabilitatea de intrări și ieșiri cu vii și morții ! Pentru o simplă informație le-au trebuit guvernului sovietic și serviciului special al NKVD-ului 12 ani de cercetări, iar anumite personalități oficiale din "Guvern" au fost "nevoite" să se supere și să constate că totul fusese numai o provocare contra "Păcii" sovietice!

Date și relatări despre Raul Wallenberg fuseseră date atașatului militar și de către Gustav Richter, fost ofițer de SS și atașat în timpul răboiului la Ambasada din București. Da, după cum se va putea constata, într'adevăr Richter a lucrat la București, astfel că el trebuia să fi fost la curent cu sosirea diplomatului suedez la Budapesta.

Este cunoscut faptul că Raul Wallenberg își terminase studiile de arhitectură abia în primăvara anului 1944. La Budapesta sosise la 19 Iulie iar până la 23 August 1944, ziua capitulării României, Richter

In. funcția lui, de reprezentant al Gestapoului, se ocupa cu problemele evreiești din. România, fiind astfel mâna dreaptă a lui Adolf Eichman, in această emisferă.

După cum este cunoscut, Guvernul Mareșalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre Germania. Cea mai bună dovadă a adus-o însăși Guvernul Israelului ca răspuns la provocările care s'au adresat guvernului român de atunci. O altă dovadă este că, odată cu arestarea și condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat că ar fi fost amestecat în deportarea de evrei. Rabinul Moise Rosen din România de azi, omul Partidului și sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare de câte ori are ocazia afirmând că din România ar fi fost deportați 300 de mii *de* evrei, o cifră complet falsă și provocatoare. EI se referă *probabil la* deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei, în 1940 după verdictul dela Viena.

Ce bine ar fi ca Rabinul Moise Rosen să-și oprească plimbările în USA, să plece în URSS, de pildă la Workuta, unde și astăzi, în 1986 mai trăiesc evrei originari din România, care, după ce și-au ispășit pedeapsa, au primit automat domiciliu forțat. Acolo să se ducă să-și povestească basmele, acolo unde, printre zecile de mii de deținuți politici și miile, mai bine zis, zecile de mii de morți, au fost și mii de evrei, despre care nu vorbește sau nu are voie să vorbească. Mulți rabini, intelectuali, meseriași, socialiști și chiar comuniști erau amestecați în amalgamul popoarelor. O mulțime de evrei din Basarabia și Bucovina arestați în perioada anilor 1940-1941 erau condamnați și distruși sistematic împreună cu celelalte naționalități de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Iată două cazuri autentice :

Cunosc cazul avocaților Lazăr Aizicovici din Cernăuți și Isac Șerf din Câmpul Lung Moldovenesc, prieteni la cataramă cu renumitul Emil Bodnăraș. Ambii fuseseră arestați de trupele germane odată cu retragerea trupelor Armatei Roșii în 1941. Au fost internați intr unul din lagărele din Transnistria. Reocupând sovieticii Ucraina, Basarabia, Transnistria și Bucovina, ei au eliberat și lagărele pline de evrei, dar nu le-au dat drumul spre a se reîntoarce acasă, ci, din contră, i-au condamnat și deportat. Printre cei condamnați au fost și Aizicovici precum și Isac Șerf și alte câteva mii de evrei. Ei au fost judecați după ce au fost cercetați numai de anchetatori evrei din NKVD și condamnați la câte 20 de ani pentru spionaj. In NKVD, anchetatorii și cei cu posturi "calde" erau circa 60% evrei. Acuzarea a fost că au colaborat cu germanii. Interesant este faptul că tot lagărul a fost condamnat, in afară de cei ce nu s au lăsat prinși la venirea sovieticilor, și aceștia au fost doar câteva sute, care lucrau la niște comandouri în afara lagărului. Ambii au fost ținuți ani de zile în

După marea Grevă' politică din Iulie 1953, guvernul sovietic a scos in 1954-1955, o nouă lege și a redus pedepsele la jumătate, grațiind restul. Printre fericiți! aceștia din urmă din Workuta se găseau și Aizicovici Lazăr și Isac Șerf. Ambii s'au repatriat în România, unde Isac Șerf a murit în 1960 la Câmpul Lung Moldovenesc iar avocatul Lazăr Aizicovici, s'a repatriat în Israel și a locuit la Haifa până in 1982 când a murit.

Dacă astăzi, după atâția ani dela sfârșitul războiului, se mai vorbește de Ausschwitz și de alte lagăre, ce nu trebuiesc date uitării, tot așa cred că acum, la răscruce de istorie, nu trebuiesc dați uitării cei morți și cei vii de pe întinsa Golgotă Nordică și Răsăriteană, iar călăii lor aduși în fața unui nou Nurnberg.

Dreptul la viață nu l-a dat sistemul totalitar, indiferent de culoare, ci Dumnezeu, iar cine a făcut crime sau a făcut parte din astfel de grupări să fie tras la răspundere aici pe pământ, indiferent sub ce mască se ascunde el astăzi. Odată cu ei însă ar trebui pedepsiți și toți aceia care îi mai protejează sau fac propagandă în favoarea lor, pentru un pumn de arginți.

La un nou Nurnberg ar trebui să răspundă de toate crimele, începând cu anul 1917, fiind judecați după legile făurite de ei, legi cu care au distrus atâta omenire, și împreună cu ei toți lacheii și toți acei care au jucat în ritmul muzicii lor.

Interesantă a fost atitudinea guvernului suedez față de sovietici și mai ales față de Leonid Brejniew, care l-a îndepărtat din scaun pe binefăcătorul său, țarul roșu Nikita S.Hrușciow. De ce nu l-au întrebat direct de soarta diplomatului lor, poate aflau ceva, căci numai semnătura lui, atunci la Budapesta, a fost valabilă și bună pentru arestare.

Poate că guvernul suedez nici nu avea interes să afle adevărul și să-l dea în vileag opiniei publice suedeze și internaționale. Acum, după moartea lui Brejniew, se poate mușamaliza această afacere murdară, incoronându-1 drept salvatorul evreilor bogați. Dar ce s'a întâmplat cu cei săraci nu se pomenește. Despre martiriul lui Wallenberg și de cel al zecilor de evrei săraci nu se pomenește. De ce oare ? Dar milioanele de ruși, ucrainieni, baltici, caucazieni, asiatici, români, unguri, polonezi, cehoslovaci, bulgari, germani, austrieci, etc., nu trebuiesc pomeniți ? Ori aceștia au fost stigmatizați "fasciști" și "contrarevoluționari" ne mai fiind considerați oameni ?!!!

In ce grad de decădere umană și spirituală a ajuns Occidentul, numai pentru bani, este de neconceput ! Ei au mers atât de departe încât și-au vândut propria mamă, numai spre a fi lăudați de aceste bestii.

In umbră, guvernul suedez se bucura de mersul evenimentelor, dându-și mâna cu călăii din spatele culiselor. Pe scena deschisă, se

politice Kremlinului. Ei au permis înființarea unor comitete zise de 'Pace" ; "Contra înarmărilor", "Afară din Vietnam", "Contra bombei atomice" Contra ... Contra ... și a atâtor grupări teroriste, care se ascund la ei oficial' și au azil politic. Toți aceștia pot face demonstrații și înființa Tribunale Internaționale, Comitete peste Comitete, dar niciodată nu se pune întrebarea condamnării crimelor comuniste, crimele comise asupra a o mulțime de neamuri, azi aproape desființate, prezente numai pe hârtie. Și toate acestea veneau și erau anunțate din Stokholm, via Moscova. Pot da și o pildă, destul de concretă, venită tot din Stokholm, a așa zisului Comitet Internațional, care a chemat la luptă și a adunat semnături sub lozinca "Chemarea contra bombei atomice" în anii 1954-1955. Știau oare guvernul suedez și Comitetul în cauză că semnăturile prezentate de către guvernul sovietic fuseseră impuse forțat și prin șantaj milioanelor *de* deținuți și deportați de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene ?

Cu această mârșăvie vă veți prezenta în fața istoriei voastre și a lumii întregi !

Cum poate guvernul unei țări civilizate ca Suedia să creadă că tocmai aceste organizații sunt pentru "Pace", făcute împreună cu sovieticii care strivesc sub talpa ciobotei lor milioane și milioane de ființe cărora numai oameni nu li se poate spune căci sunt tratați ca niște vite de muncă, până a fi duse la abator. De unde pot acele Comitete să finanțeze toate aceste demonstrații dirijate din umbră de Moscova, prin Comitetul Cultural al Agenției Tass ? Dar de ce nu demonstrează niciunul când este vorba de deținuți! dela ei sau de situația din Afganistan ?

Constatarea cea mai clară din zilele noastre, este că toți conducătorii comuniști, cei care duc campania pentru "Pace" și stau cu spatele la "Zidul Rușinii", îndemnând la luptă contra bombei atomice, amenință nu numai Germania ci întregul Occident, mai bine zis întreaga omenire, cu rachetele lor atomice.

Condamnați! politici din lagărul nr. 11 din Dumbravlag-Republica Mordvină, au refuzat în Aprilie 1955 această semnătură, ignorând până și prezența ministrului de Interne al republicii ! Tocmai aceşti condamnați politici de diferite naționalități, cu condamnări în medie de 25 de ani, în majoritatea lor arestați și deportați hoțește din țările lor, ani de zile după terminarea războiului, au refuzat propria libertate mai bine decât să se înjosească în fața perfidului călău comunist.

Lucrul ar trebui să dea de gândit guvernelor occidentale, căci aceşti martiri ai Gologotei și ai omenirii nu știau că la Moscova va veni Doctorul Kondrad Adenauer să trateze pentru libertatea celor rămași. Ei cunoșteau sistemul bine, poate prea bine, iar după "Greva de la Workuta", ei descoperiseră singuri că sunt oameni, chiar oameni foarte

respingându-i cu toată mândria unor oameni liber născuți și nu sclavi cum ii credeau cei din tagma spectrului roșu.

Multe elemente din Occident credeau că pot cumpăra orice cu bani și pe oricine. Tot așa și sovieticii credeau că prin amenințarea de a nu-și mai vedea familia și libertatea, aveau să-i facă să semneze un act mârșav subvenționat de criminalii din Kremlin.

Suedezii însă le-au făcut jocul atunci și după aceea, până în zilele noastre. Pacea, neutralitatea și buna lor stare, o datoresc în mare parte trădării umanității și afacerilor murdare cu lipitorile comunismului, care și-au adunat bani prin sudoarea sclavilor oropsiți.

Blestemele miilor de cetățeni originari din țările baltice, ca Lituania, Letonia și Estonia, civili sau militari, care ceruseră azil politic, pentru ca să fie apoi predați de guvernul suedez celui sovietic la sfârșitul războiului, nu vor înceta să răsune. Din mormintele lor se ridică glasurile acuzatoare ale martirilor, în fața Tribunalului Ceresc.

Poliția suedeză s'a comportat bestial, maltratându-i, călcându-i în picioare, lovindu-i cu bastoanele de cauciuc, iar pe unii, care încercaseră în disperarea lor să se opună, numai să nu fie predați știind ce-i așteaptă, i-au legat cu sârmă de telefon și electrică, ca pe un balot și i- au transportat cu targa pe vasele sovietice. Mândrii de victoria lor, polițiștii suedezi salutau și își dădeau mâna cu criminalii de comisari politici sovietici, spre a demonstra fraternitatea cu învingătorul dela Berlin.

Atâta timp însă cât acel guvern a condus la Stokholm și credea în victoria Reichului German, își menținuse neutralitatea prin slugărnicie față de Berlin. De pildă, pentru cei ce nu sunt în cunoștiință de cauză, ei admiteau trecerea de transporturi militare cu trupe și armament spre Norvegia prin teritoriul lor. Industria de război germană a fost din plin alimentată cu produse de minereuri și oțeluri speciale suedeze, foarte importante și necesare pentru susținerea războiului. Poate că dacă suedezii nu-i ajutau pe germani, Hitler nu ar fi putut să se mențină la putere așa de mult. Poate că, în schimb, germanii ar fi ocupat Suedia și ei ajungeau să se spele de rușinea de colaboraționiști.

Mulți ofițeri suedezi, contrariați de atitudinea guvernului lor, au urmărit aceste predări și au declarat :

" Internați! au fost predați guvernului sovietic, împotriva Dreptului Internațional și a Convenției dela Haga. Ei au fost predați, ca animalele duse la abator și pentru acest fapt orice suedez ar trebui să se rușineze și să înfiereze neomenia guvernului lor ce se prezintă drept democratic și neutru".

Printre cei care au fost indignați de aceste nelegiuiri, a fost și Colonelul Brunson, Comandantul Militar Teritorial unde s a făcut

Bucureşti şi Sofia. Totuşi, cei predaţi sovieticilor nu au fost supăraţi pe el deoarece ştiau că el nu avea de unde să cunoască toate dedesupturile acestei tranzacţii. Am aflat toate aceste lucruri dintr'o convorbire cu Doctorul Eichfuss, unul din conducătorii şi purtătorii de cuvânt ai întregului grup.

Cel mai puţin însă s'a ruşinat ministrul comerţului din acel timp, Gunnar Myrdal, care a fost motorul şi iniţiatorul acestei inumane predări de oameni nevinovaţi sovieticilor.

Tot aşa trebuiesc dispreţuiţi şi organizatorii premierii lui. Nu cumva indicaţia de a fi premiat banii oferiţi cadou veneau pe căi ascunse de la Moscova, ca şi multe alte cazuri ?

Unul dintre puţinii supravieţuitori ai acestei predări ruşinoase a fost un leton, Dr.Eichfuss. După condamnarea primită, majoritatea timpului a fost reţinut în lagărul cu regim special din Norilsk în Siberia Polară, până în 1955. Grav bolnav, a fost transferat în lagărul nr. 11 din lagărele Dumbravlag, Republica Mordvină. Venit dela Workuta din mina nr.6, a fost la Ziemelis Vilis. In alt lagăr s'a aflat Peteris Apkalns tot din grupul lor.

Despre acest grup auzisem de multă vreme şi ţhiar vorbisem cu unii care se aflau în lagărul din Workuta. Aveam acum din nou posibiEtatea să cunosc pe unul din conducătorii acestui grup, care m'a lămurit până în cele mai mici amănunte. Eichfuss, a ţinut în faţa mai multor deţinuţi o expunere a întregii tragedii ; se spulberau neadevărurile sau legendele. Printre cei de faţă îi pot aminti pe : Fritz Meisel, Lt. Muller, Preotul Evanghelic ungur Borotz Sandor, Maiorul Barasisc Ferenc, Schestauber Egon, un german din România, Preotul ortodox Vasile Ţepordei, Tănase Rădulescu, Negroponte Tedy, Ştefan Mengoni, toţi din România şi mulţi alţE care pot depune oricând mărturie.

In săptămânalul bisericii - evangheEce - lutherane "Kyrka och Folk" (biserica poporului) din 1971, ce apare la Goteborg / Suedia, a fost pubEcat un articol în patru serii, semnate de emeritul Episcop Sven Danell (înaintea celui de al 2<ea război mondial, Sven Danell fusese mulţi ani preot în Estonia de Vest) cu ocazia a 25 de ani dela predarea grupului baltic în Ianuarie 1946 sovieticilor de către guvernul suedez.

Danell descrie diferite măsuri drastice luate de către guvernul suedez, ce contravin Drepturilor Internaţionale şi Drepturilor Omului, totuşi lucruri concrete care s'au întâmplat în perioada războiului dar care au rămas necunoscute opiniei publice.

Astfel, Episcopul indică fapte concrete prin care arată că în afară de evreii care au fost predaţi Germaniei hitleriste, au fost şi foarte mulţi cetăţeni de origină germană predaţi sovieticilor. Aceşti civiE germani originari din Finlanda sau ţările baltice se refugiaseră spre

vor fi predați sovieticilor la cererea acestora, ei refugiindu-se in Suedia și cerând azil.

Ce nu este cunoscut opiniei publice suedeze și mondiale este că guvernul suedez în timpul celui de-al 2-lea război mondial, în afară că multor refugiați evrei nu le-a permis intrarea în Suedia, altora care intraseră i-a obligat să părăsească Suedia și alte grupuri mai mici sau mai man au fost predate Germaniei hitleriste.

Un caz concret și foarte interesant, este al unui căpitan de vas de transbordate de vagoane de tren, care avea la bord circa 150 de emigranți evrei și care conform ordinului scris de către organele de stat suedeze trebuiau duși și debarcați și predați autorităților de ocupație din Polonia.

După un schimb de telegrame, și după refuzarea căpitanului de vas de a executa ordinul primit, autoritățile suedeze au hotărît aprobarea debarcării refugiaților evrei pe teritoriul Suediei. Căpitanul șantajase autoritățile cu desvăluirea secretului de predare, presei și opiniei publice. Cu toate amenințările din partea autorităților, căpitanul nu a suportat consecințe din partea statului și nici din partea Societății de Navigație.

Acest incident a fost ținut secret atât de guvernul suedez cât și de căpitanul de vas, dar după 15 ani, căpitanul a dat publicității cele petrecute.

Episcopul Denell desconspiră mai departe, ce a rămas ascuns opiniei publice suedeze și mondiale, faptul că guvernul suedez a predat sovieticilor, în afara predărilor cunoscute, și un grup de 160 de emigranți de origină germană, refugiați din Finlanda, ce corespundea aproximativ 10% din întregul contigent. Următoarea predare urma să aibă loc, imediat după predarea lotului de baltici din 26 Ianuarie 1946. Numai întâmplarea și norocul celor rămași a fost că secretul de a fi predați a ajuns să fie făcut public de către un funcționar care nu a dorit să fie amestecat în crime împotriva umanității. Pentru a nu mai întâmpina "asaltul' opiniei publice suedeze și așa agitată după predarea lotului baltic, guvernul a sistat imediat pregătirile de predare.

Un alt caz concret și foarte interesant este cel al cunoscutului scriitor european Edzard Schaper, care spre sfârșitul războiului se reugiase din Finlanda în Suedia împreună cu soția și cele două fice. In cel de-al 3-lea Reich, scriitorul fusese condamnat la moarte pentru cărțile sale "Christlicher Geschichtsfälschung" - Istoria falsă a creștinătății - condamnare dată în absența sa, iar cărțile sale interzise.

Sosit în Suedia acest om și familia lui au fost internați într'un lagăr special, pentru care el nu-i mai înțelegea pe suedezi. Pe căi ocolite a aflat că va fi predat sovieticilor care l-au cerut, dar mulțumită Episcopului Danell, care îl introdusese la Episcopul Bo Giretz, acesta după nenumărate intervenții a reușit să-l salveze împreună cu familia.

Într'o convorbire avută de Schaper cu un funcționar, căruia îi fusese repartizat, la întrebarea lui : de ce să fie predat sovieticilor cu întreaga familie, acesta i-a răspuns: "Aici nu aveți dreptul să întrebați, aici numai noi punem întrebări !" Așa gândeau autoritățile suedeze și funcționarii lor.

In toamna anului 1970, Televiziunea suedeză a luat un interviu fostului ministru de stat T. Erlander, cel care semnase documentele de predare sovieticilor a lotului baltic. El a răspuns jovial, cu tonul lui cunoscut, că predarea mai mult sau mai puțin i se pare ca ceva normal. In același program a fost luat un interviu și lui Gunnar Myrald, care mulțumit și râzând a spus că el nu a regretat și nu regretă că a intervenit pentru predarea balticilor.

Episcopul Danell, își aduce aminte, cum in toamna anului 1945, când l-a chemat la telefon și l-a rugat de a interveni în favoarea lotului baltic, Myrald în loc să răspundă, a râs cu poftă și a închis telefonul.

Ca încheiere, Episcopul Sven Danell citează cuvânt cu cuvânt pe Episcopul John Cullberg, care a zis : aceste zile vor fi văzute de generațiile viitoare ca cele mai întunecate din istoria Suediei.

Să revenim pentru un moment la Workuta unde, printre cei întâlniți, o mare parte erau cei care avuseseră posturi de răspundere în țările lor și să vedem cum priveau ei situația reală și ce speranțe le mai rămăseseră. Ei erau din țările baltice și nu erau de acord să se supună comunismului sovietic, așa cum nici părinții lor nu fuseseră de acord, câștigându-și libertatea cu arma în mână. Să încercăm să expunem acea situație, cu fapte și adevăruri nemăsluite și netrecute prin sita ședințelor de partid sau cea a cenzurii.

Armata roșie își făcuse intrarea în Letonia la 17 Iunie 1940, conform planului și acordului dintre Hitler și Stalin. A fost marea surpriză internațională a timpului. Și a fost și mai mare pentru poporul leton și diplomații lui, odată cu încălcarea teritoriului. Ei se așteptaseră la o invadare a țării din partea Germaniei lui Hitler și nicidecum din partea Uniunii Sovietice, cu care aveau un "Tratat de Pace', unul de neagresiune și prelungit ulterior până la 31 Decembrie 1945, când expira și își pierdea valabilitatea. Acesta este adevărul istoric.

Politicienii și diplomații letoni nu erau la curent sau fuseseră intenționat induși în eroare de evenimentele rapide ale timpului. Această acuzare a fost adusă de maiorul armatei letone Tilltinsch care, deținut la Workuta, era în bune relații cu studentul Glebus și chimistul Henri Marinaukas, ambii lituanieni, cu care locuia în aceiași baracă din lagărul minei nr.7. El lucra in laboratorul chimic dela mină, împreună cu

de învățători că, Pericolul cel mai mare al zilelor noastre sunt germanii, ei vor distruge întreaga națiune letonă, pe când bolșevicii- sovietici vor aresta și distruge numai pe unii care au luptat și acționat împotriva lor' .

Deci nu e de mirare că așa cum gândea șeful statului să fi gândit o mare parte a populației, bineînțeles influențată de propaganda comunistă. Același lucru se discuta deschis și in Lituania și Estonia.

Această declarație a fost reconfirmată și de una dintre personalitățile letone din lagăr, Dr. Lukins Mierwaldis, născut la 26 Nov. 1894 care fusese adjutantul Președintelui Ulmanis și colonel în corpul de luptă voluntară în 1919 (Frieheitskampf), o persoană politică cunoscută. Acum lucra în brigada de mișcare la mina nr.7, împreună cu ungurii De Sorgo și Baliko Miska și cu lituanianul Henrich Jaschkunas, reprezentantul balticilor în Comitetul de Grevă din Workuta și unul din consilierii de încredere.

La 11 Octombrie 1939, deci cu multe luni înainte de ocuparea Letoniei, Lituaniei, Estoniei, Basarabiei și Bucovinei de către armata roșie, Comisarul Poporului pentru Securitate, Iwan Serow semna "Ordinul Secret" cu numărul 001223, prin care se prevedea că toți cei care erau caracterizați de informatorii lor drept elemente ' Antisovietice", să *fie* deportați împreună cu familiile în cazul ocupării teritoriului respectiv.

In vara anului 1941, după ocuparea Letoniei de către trupele germane, Crucea Roșie letonă a dat publicității un raport în care se arăta că după ocuparea țării de către Armata Roșie în 1940, 35.828 de cetățeni au fost deportaț sau asasinați, printre care 3332 de copii sub 16 ani din care 291 nu împliniseră un an. Următorul transport trebuia să aibă loc la 27 și 28 Iunie 1941. începerea războiului germano-sovietic la 22 Iunie 1941 a împiedicat aplicarea acestui plan diabolic.

In retragerea lor, sovieticii au mai deportat alte 13.077 de persoane, iar alți 6182 au fost ridicați din închisorile unde se aflau ca arestați și în cercetări. O altă grupă de 1488 de persoane au fost asasinate și îngropate în gropi comune, lângă Riga sau în alte părți din Letonia.

In Basarabia, odată cu ocuparea ei, sovieticii i-au arestat dela bun început pe toți cei ce se știa că sunt antisovietici. Despre acest lucru voi scrie detailat într'o altă lucrare, acum amintind numai, în mare, paralela cu evenimentele din țările baltice.

La 13 Iunie 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt interval 300.000 de cetățeni români, printre care și din minoritățile conlocuitoare. Vagoanele goale fuseseră aduse de luni de zile și depozitate în toate gările din apropiere, ceeace a dus la o neliniște în rândul populației. Nu au avut loc selecționări, ci pur și simplu au intrat în sate și toți cei găsiți in gospodării și case au fost ridicați și

Unii au mai avut posibilitatea să-și mai ia câte ceva, alții nimic, au rămas așa cum fuseseră prinși. Fiind noapte, majoritatea dormeau, astfel că familii întregi cu bărbat, femeie, copii au fost luați și arestați din somn. După trecerea Nistrului, bărbații au fost separați de femei și nu s'a mai auzit niciodată nimic despre ei, n'au mai dat niciun semn de viață. Femeile și copiii au fost colonizați în diferite centre din Siberia, unde, după descărcarea din vagoane au trebuit să-și construiască singuri bordeie în pământ. In noaptea izbucnirii războiului la 22 Iunie, sovieticii au reușit să mai ridice alți 50.000 de cetățeni, care au fost duși în Siberia în regiunea larkusk.

In Letonia, persoanele deportate erau în majoritate muncitori necomuniști, țărani, funcționari, soldați, polițiști, Intehgenția țării și foarte mulți elevi, studenți și tineret. Minoritatea celor deportați erau preoți, funcționari de justiție, jurnaliști, persoane angajate politic și cei care activaseră în direcții antisovietice.

Nu totdeauna meseria sau ocupația avută, determinau deportarea, ci mai cu seamă apartenența la vreo organizație națională sau internațională ca : membrii organizației "Aizsargi" (corpul de apărare), membrii partidelor necomuniste, membrii cercurilor studențești, etc.

Sovieticilor le era indiferent dacă cetățeanul era leton sau făcea parte din minoritățile conlocuitoare din Letonia. Astfel s'a constatat că pe listele de deportare găsite de trupele germane se aflau polonezi, ruși, ca și un număr mare de evrei. Asociația evreiască "Trumpedor" era considerată de sovietici ca una din organizațiile fasciste ale Letoniei. Peste 5000 de evrei au fost deasemenea deportați în aceiași perioadă fiind în majoritatea lor duși la construcția căii ferate Kotlas-Workuta. Numai o mică parte a ajuns în Siberia.

Aceste liste au fost alcătuite după cum s'a constatat mai târziu, în baza denunțurilor sau listelor din dosarele polițiilor locale. Listele erau refăcute de către specialiștii din organele NKVD-ului.

Aici trebuie amintită soarta unor oameni, de diferite meserii sau ocupații, care au intrat în mașinăria NKVD-ului, plătind cu viața. Ei sunt pe veci martirii poporului leton.

începem cu generalul leton Karlis Goppers, președintele "Scouts' - Organizația Cercetașilor Letoni -Arnolds Cuibe, învățător superior și director în departamentul școlar, Voldemars Janelis, croitor, Colonelul Streipa, muncitorul necalificat Peteris Dobe, meseriașul Michails Afanasjevs,

Uitându-ne la unele fotografii documentare ale timpului, putem distinge perfect cele arătate mai sus, dar și cele trei faze de suferință sufletească pătimite de acei "martiri" ajunși în mâinile călăilor sovietici. Poți deduce cu claritate când persoana în cauză a fost "liberă" . "arestată" - "asasinată" ! Aceste fotografii constituie un rar document în care se oglindește bestialitatea totalitarismului comunist-sovietic.

Cel mai renumit NKVD-ist al acelor timpuri a fost Comisarul Căpitan S. Susțin, de a cărui bestialitate s'a dus vestea, încât oriunde se afla un letonian, fie în Siberia, fie la Workuta, tremura de groază la auzul numelui său. Cea mai mare satisfacție a lui Susțin era să semneze sentințe de moarte numai cu cerneală roșie, pe semne că în imaginația lui aceasta se confunda cu sângele celui bestial maltratat.

Valurile de arestări și deportări au fost întrerupte odată cu venirea trupelor germane. Atunci a început o nouă renaștere națională pentru poporul leton, care își va arăta adevărata față abia după revenirea sovieticilor, în 1944-45.

La 16 Iulie 1944, avea loc a doua ocupație sovietică, iar noul guvern leton adus în rucksacurile de manutanță ale NKVD-ului, își începea activitatea sub comanda lui Vilis Lâcis, în orașul Ludza (Ludsen)

Armata germană în retragere depunea o mare rezistență forțelor sovietice care abia la 13 Octombrie 1944 au putut ocupa Capitala țării, Riga. Unitățile germane și cu o parte din "Legiunea Letonă" și-au unit forțele și au luptat pe frontul din Kurlanda, până la ultimul cartuș.

In primăvara anului 1943, în partea nordică a frontului de răsărit, cu toate că în mai multe puncte ale frontului trupele germane se retrăgeau, tinerii estonieni, letoni și lituanieni, majoritatea studenți și elevi, s'au prezentat in Reval și alte centre, lăsându-se recrutați ca voluntari în armata germană. Circa 100 dintre ei au fost selecționați și încadrați în regimentul 3 Transmisiuni ce aparținea Grupului Armatei de Nord cu Comandamentul la Pskow (Pleskau) ca telegrafiști de regiment. Instrucția lor s'a făcut în Reval, în 3 schimburi de 6 ore pe zi fiecare. Cum majoritatea dintre ei vorbeau și limba rusă, aportul lor a fost de mare valoare.

După ce și-au luat examenele cu bine au fost trecuți, la ordinul OKH - Comandamentul Suprem al Armatei -, la Divizia 20 SS de tancuri, iar de acolo trimiși la regimentul 3 de Transmisiuni. O măsură luată doar pe hârtie de comandamentul german. Nemții își dădeau seama că situația in Kurlanda devenea dela o zi la alta tot mai critică, mai ales din Septembrie 1944, când Revalul fusese părăsit de estonieni, iar aceștia, cu aparatele lor de transmisie se mutaseră în Libau.

Cum capitularea armatei germane era iminentă, adjutantul regimentului i-a propus comandantului, locotenent-colonel Franz, dispensarea estonienilor si letonienilor de serviciu, din cauza marelui

imediat executați de Armata Roșie, ceeace era bine cunoscut ; deci, trebuiau evacuați pe calea maritimă in Danemarca sau în Germania. După evacuarea lor rămâneau soldați! germani, care riscau să fie luați prizonieri de război, dar cel puțin era salvat acel tineret care era dela bun început condamnat la moarte, dacă ar fi căzut în mâinile sovieticilor.

Acest lucru se întâmpla în primele zile ale lunii Aprilie 1945. Atunci tinerii au primit actele necesare pentru a putea fi îmbarcați și duși în Germania de Nord, iar plecarea lor s'a făcut din portul Libau. Cu toții au sosit cu bine, ceeace au anunțat pe calea undelor, mulțumind în acest fel pentru gestul camaraderesc al ofițerilor și soldaților germani. Ce s'a întâmplat mai departe nu se știe. Soldații și ofițerii germani din resturile regimentului 3 de Transmisiuni care ar fi trebuit să fie repatriați pentru frontul de Vest, au fost luați prizonieri de trupele sovietice între 9 și 13 Mai 1945.

Locotenentul Colonel Franz, Locotenentul Karl Heinz Schnellenberg, responsabilul și unul din inițiatorii cu întocmirea actelor, au supraviețuit prizonieratului de 4-5 ani. Majoritatea însă nu au putut supraviețui, din cauza muncilor grele la construirea șoselei caucaziene.

Comandantul lor, un estonian cu grad de căpitan din Divizia 20-a estonă de tancuri și cu alții mai în etate, au luat drumul partizanatului, unde au luptat, mulți dintre ei până in anii 1951-53, când, prin trădare, au fost arestați. Comandanții au fost duși pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Pe unii i-am întâlnit la Workuta. Cu acest căpitan m'am fotografiat spre a păstra mintirea unei prietenii legată în sclavie.

Aici, în Nordul european, la Workuta, acești estonieni, letoni și lituanieni aveau o deosebită afecțiune și respect pentru toți ofițerii germani care luptaseră în Kurlanda ; respectul și cinstea pentru acei ofițeri și soldați care au evacuat tineretul baltic, jertfindu-și conștient viața, dar salvând-o pe a altora care, căci deși batea ultima oră, se alăturaseră și luptaseră umăr la umăr contra puhoiului bolșevic ce se revărsa înspre Europa.

Acești tineri erau conștienți de greutățile și obligațiile lor naționale care de acum încolo aveau să le apese umerii dar, erau deasemenea conștienți că frații lor mai în etate, care nu mai aveau nimic de pierdut, deoarece rămăseseră de mult fără familie și patrie, luptaseră ca partizani până la moarte sau până au fost prinși prin trădarea unui colaboraționist.

Dar și în lagăre, ei au fost mereu solidari, păstrându-și respectul unul față de celălalt și cerând să fie respectați. Au dat dovadă că fac parte din națiunile cele mai civilizate ale Europei. Cu ei au avut NKVD-iștii totdeauna bătaie de cap, tăceau și rezistau aidoma proverbului "E izbit de valuri, dar nu se scufundă" - inscripția de pe emblema Parisului cu o corabie înfruntând valurile".

După revenirea sovieticilor in Lituania, Letonia și Estonia, arestările și deportările întrerupte în 1941 au fost reluate de către cei din NKVD, provocând o și mai mare teroare. Plasa fină a denunțurilor, provocărilor și trădărilor a fost întinsă asupra întregului teritoriu baltic, îndeosebi asupra Letoniei. In acest context, cele mai sumbre roluri le-au jucat Generalul Maior Augusts Eglitis și Maiorul Kirsbaum. Centrala NKVD- ului pentru Letonia se afla în Stabuiela, Sâulenstrasse. Pentru capitala letonă, Riga, centrala era în Skolas lela, Schulstrasse 30, iar centrala de anchetă specială a NKVD-ului pe Lenin iela, Leninstrasse 61.

închisorile letone fiind prea mici, NKVD-ul a trecut imediat la construirea de noi închisori sau la mărirea celor existente în întreaga țară, negândindu-se mcio clipă să înlăture dărâmăturile și molozul râmase în urma războiului.

Tragedia popoarelor batice a fost și este foarte grea și plină de groază. Copiii acestor trei țări au fost semnalați și mai sunt încă în toate centrele de lagăre pentru condamnați și în toate regiunile pjntru deportați de pe întinsa Golgotă Nordică și Răsăriteană.

Să aruncăm o scurtă privire și pe meleagurile Basarabiei reînrobite in 1944. Aici nici nu s a împrăștiat bine fumul grenadelor, că au și început arestările și deportările românilor basarabeni. Din primăvara anului 1944 și până la 23 August 1944, se refugiaseră din Basarabia în România circa 500.000 de persoane. Aproape toți, preoți, învățători, profesori, doctori, funcționari de toate categoriile, ca și fruntașii țărănimii, fugiseră in țara mamă.

La invadarea României, după 23 August 1944, organele sovietice au început culegerea basarabenilor de pe întreg cuprinsul țării și trimiterea lor dincolo de Prut. Sovieticii au dat un Decret (Ukaz) prin care toți basarabenu care, la 28 Iunie 1940 nu se retrăseseră în România, erau obligați să se repatrieze în URSS. In același timp, obligau Statul român să dea fiecărui refugiat despăgubiri în valoare de 100-200 de mii de lei, în lemn brut sau prelucrat, încărcate în vagoane sau vapoare pe Dunăre și uimise în URSS.

Ani de-arândul comisiile sovietice de repatriere au vânat și cărat în Rusia sovietică sute de mii de refugiați. La Ungheni, Reni și Ismail îi triau și trimiteau : o parte în Siberia, in închisori, iar pe cei de care aveau nevoie, învățători, profesori, doctori, îi trimeteau în localitățile unde le erau necesari.

Astfel am aflat din surse sigure că sovieticii au cărat peste 400 de mii de vagoane de marfă cu lemn brut sau scânduri în contul despăgubirilor pentru refugiații din Basarabia, despăgubiri care nu aveau nimic de-aface cu despăgubirile de război.

In 1949, o nouă prigoană a început pe întregul teritoriu baltic, dictată și întreprinsă de noua garnitură a NKVD-ului, ce se schimbase

distrugă partizanatul ; pe care singuri îl cultivaseră și care crescuse enorm în ultimii ani. Tineretul a știut să-și arate sentimentul național prin ridicarea lui pe treapta cea mai înaltă, in loc să scadă după cum crezuseră la început cei din Moscova.

In Letonia de pildă, in perioada acestui an sumbru (după ' enciclopediștii Workutari-baltici") numărul jertfelor și al vicimelor din rândul populației se ridica, fără exagerare, la 75-100 de mii de arestați, condamnați, deportați și asasinați. Trebuie să mai adăugăm tracasările, neplăcerile, suferințele membrilor familiilor și deportările lor ulterioare, care nu sunt încadrate in prima cifră

Dacă ne vom arunca o privire la datele și cifrele oficiale date de anumite foruri și instituții răspunzătoare letone, de pildă Enciclopedia letonă, Crucea Roșie letonă, putem constata că cifra de 35.828 din vara anului 1941, s'a constatat a fi precisă pnn munca depusă direct la fața locului de cei în cauză. Despre perioada anilor 1944-1949 și 1951-1955, când NKVD-ul a muncit din greu și nestingherit in activitățile lui externe, nu putem da date precise. Deportările, arestările și condamnările, precum și toate asasinatele acelei perioade sumbre pentru populația acelor teritorii, nu vor putea fi stabilite niciodată cu exactitate, ca și cifrele și datele anului 1941.

O apreciere sumară, făcută de oamenii identificați în diferitele lagăre nordice și subpolare, în regiunile de Est și Vest ale Uralilor, întreaga regiune de-alungul Volgei, incluzând toată Golgota Răsăriteană cu miile ei de lagăre de diferite tipuri, modele de locuri de deportare, arată circa 250-300 de mii numai de letoni.

Procentajul indică între 15 și 17% din populația totală. Același lucru îl putem spune fără exagerare și despre Lituania și Estonia, căci NKVD- ul a lucrat și acolo după același calapod științific sovietic.

.... Cu o mică întrerupere, să trecem pentru un moment în Lituania, unde se întâmpla același fenomen ca și in celelalte tăn. baluce, Letonia și Estonia.

Astfel că,în momentul în care .Armata Roșie a trecut granița Lituaniei în 1940, au și început arestările în massă a toc ce fusese sau era cunoscut ca anti-comunist. Pe planul doi a trecut urmărirea Bisericii Catolice și a Clerului său. Astfel, la 2 Iulie 1940, au fost rupte reațiile diplomatice cu Vaticanul. Toate Organizațiile Catolice au fost interzise și desființate, iar averile și întregul inventar au trecut automat in proprietatea Statului. Ziarele, revistele și cărțile cu conținut bisericesc au fost confiscate și distruse, deasemenea și mănăstirile desființate cu forța, iar din cele trei seminani pentru preoți mai rămânea unul singur în Kaunas, căruia însă după scurt timp i s a confiscat o mare parte din clădire

preoți din. toate confesiunile au fost trimiși cu instrucțiuni *precise* in occident, la toate Congresele Internaționale. încercările lor au reușit, în majoritatea cazurilor, făcând o propagandă intensă pentru regimul comunist-sovietic. Datele și statisticile pe care le citeau în diferite conferințe erau gata scrise de cei din Moscova. Vaticanul, intenționat indus în eroare, i-a invitat la Roma pe costul credincioșilor din Apus. Ei nu au vrut și nu vor să creadă că toți reprezentanții Bisericilor din Uniunea Sovietică sunt, mai mult sau mai puțin, agenții NKVD-ului (KGB).

Adevărul este că în Lituania Catolică, clericii rămași credincioși, au făcut din Biserica de care apațineau un fel de Biserică-catacombă. Preoții colaboratori își făceau griji, NKVD-ul era îngrijorat, iar durerile de cap le avea Moscova.

Poporul și preoții din catacombe, au fost și au rămas credincioși Bisericii Mamă și nici o politică de Partid nu i-a putut face să se lepede de ea. Martirii ieșiți din rândurile lor, cei care au suferit și pătimit cel mai mult pe întinsa Golgotă de Nord și Răsăriteană să le fie pentru totdeauna un exemplu de urmat. Ei au fost forța care i-a ținut uniți, ei sunt prorocii poporului și ai credinței Lituaniei.

Moscova a pierdut jocul și cu toate milioanele de dolari sacrificate pentru propaganda lor, nimic nu-i va ajuta. Victimele vor depune mărturie asupra crimelor săvârșite de ei, la cel de-al doilea Nurnberg, care nu mai este departe.

O altă metodă de care comunismul a ținut seama și a aplicat-o atât letonilor, cât și lituanienilor, estonienilor, bucovinenilor și basarabenilor, a fost aceia de-ai împrăștia ca frunzele in bătaia vântului. Astfel răzlețiți pe întregul teritoriu sovietic, ei s'au menținut datorită concepțiilor lor familiare, spirituale și umanitare și au supraviețuit de veacuri pe meleagurile lor natale și strămoșești.

NKVD-ul a mai folosit și unele șiretlicuri, forțându-i pe deportați să iscălească acte și procese verbale cum că de bună voie și nesiliți de nimeni s'au autodeportat. Aceste acte și dovezi au fost intenționat făcute și adunate în arhive speciale, pentru toate naționalitățile. Este o dovadă că sovieticii vor să arate lumii întregi umanitarismul lor comunist- sovietic sau poate că, precauți, vor să se apere în procesul care-i așteaptă la cel de-al doilea Nunberg, căutând să-și ascundă faptele în spatele unor hârtii "legale".

Deportații din Țările Baltice, din Basarabia și Bucovina, după ce s'au stabilit acolo unde au fost duși, au demonstrat prin hărnicie și muncă, gradul lor de cultură și civilizație. Mai toți cei din familiile țărănești au fost exemple vii pentru localnici.

Ei și-au făcut grădini de flori și zarzavaturi în jurul casei, cu pomi fructiferi, crescătorii de păsări, iepuri sau alte orătănii în cazul în care clima și regiunea erau prielnice. Tot ei sunt aceia care, în construirea

Episcopul Brizgys a încercat să protesteze, dar degeaba. După câțiva ani, după revenirea sovieticilor, în 1945, același episcop a fost nevoit să ceară un loc de muncă ca să nu moară de foame.

Ca și în Letonia și Estonia, ordinele Generalului Iwan Serow se aplicau conform obiceiului. La 14 Iunie 1941, a început marea deportare în massă a populației. Intr'un timp record, au fost deportați peste 35 de mii de oameni, închiși în vagoane de marfă, câte 40-70 în fiecare vagon. Ca să rămână neuitați de populație, pe cei care i-au putut lua cu ei, i-au împușcat și aruncat în gropi comune (așa cum au fost găsiți de pildă în pădurea din Rainiai sau Provieniskiai), ori direct în curtea închisorilor. In retragerea lor au omorît o mulțime de credincioși, precum și preoți ca de exemplu : în localitatea Lankeliskiai pe preoții Dabrila, Petrikas, Balsys, iar în Prusne, pe preotul V.Balcius ; în Merkine pe preotul A.Juknevicius.

După revenirea lor, în 1945, și-au început "Opera" cu mult mai mare râvnă și pricepere, căci acum aveau experiență.

Astfel, la 7 Iulie 1946, a fost arestat și condamnat Episcopul de Vilna, Mecislovas Rainys care a murit din cauza maltratărilor, în închisoarea specială-politică Wladimir, la 8 Decembrie 1953.

In toamna lui 1946, a fost arestat Episcopul Telsiai Borisevicius, iar în 1947 executat prin împușcare.

La 18 Decembrie 1946, au fost arestați Vicarul general Juozapas Labukas și superiorul acestuia, Episcopul de Kaisedorys, Teofilius Matulionis, iar la scurt timp și Episcopul de Telsiai, Pranciskus Ramanakas, toți condamnați la câte 25 de ani. Unii au trecut și pe la Workuta, dar numai foarte puțini au supraviețuit. Adevărul este că sute de preoți au luat drumul Golgotei Răsăritene, pentru credința lor și pentru loialitatea față de credincioși, biserică și Roma.

Cei din Kremlin nu s'au mulțumit cu atât și au încercat o acțiune comună pentru a prosti occidentul, ordonând prin intermediul Departamentului Cultelor din Moscova, de sub conducerea lui Polanskij, condamnarea Papei Pius al XII-lea. Condamnarea s'a concretizat într’o acțiune de protest și strângere de semnături dela preoții catolici din Lituania. Acțiunea a dat greș, căci din cei peste 1000 de preoți numai 19 au semnat.

După moartea lui Stalin și venirea lui Hrușciov la putere, prin decretele date de el, întreaga omenire și chiar și Vaticanul au crezut in revenirea pe drumul cel bun al pocăinții, dar totul a fost numai o propagandă șireată NKVD-istă. Hrușciov, prin demonstrația lui dorea numai să atragă poporul de partea sa, avea mare nevoie deoarece dușmanii îl pândeau din toate colțurile. El își punea nădejdea în marea massă a credincioșilor ruși și a Bisericii Ortodoxe ruse.

Cu căderea acestuia și venirea lui Brejniev nu s'a schimbat nimic, ți numai metodele din cadrul NKVD-ului s'au perfecționat. Astfel,

Astfel că mulți dintre foștii deținuți au trebuit să se colonizeze în regiunile și așezările din împrejurimile marilor centre de lagăre, unde aveau un acoperiș provizoriu și erau considerați oameni liberi, care însă nu aveau voie să părăsească regiunea. Acest lucru s'a întâmplat după ce organele NKVD-iste, constrânse de împrejurări, și-au dat seama *de* enorma greșeală făcută, să dea Decretul (Ucazul) de eliberare din 1954 semnat de Nikita Hrușciov.

Cei din occident, care-și iubesc libertatea, să ia aminte și să se gândească la soarta lor și a copiilor lor, dacă timpul le va mai permite acest lucru.

Uneori printre cei din NKVD au fost și umanitariști lăsându-i pe o parte din sclavii lor, foști deținuți politici sau deportați după 1954-55 (vezi Memorandumul dela Workuta) să se întoarcă acasă sau pe locurile lor natale, în vechia lor patrie.

Au făcut acest lucru intenționat și din rafinament. Majoritatea dintre cei reîntorși acasă nu au mai găsit nimic din ce lăsaseră ; nici casă, nici familie, absolut nimic. Totul fusese confiscat, dispăruse fără urmă și fusese împrăștiat în toate părțile. Nu au primit nici o minimă posibilitate de existență, căci fiecare autoritate era legată de alta, iar până la urmă tot NKVD-ul urma să le hotărască soarta. Chiar dacă mai rămâneau proprietari ai vreunei case, care din întâmplare nu fusese confiscată, aceasta avea chiriași, pe care nu-i puteau arunca în stradă, dar nici nu primeau o altă locuință. Mai mult, ii se cerea plata impozitelor din ultimii ani (când fuseseră închiși), care ajungeau la sume enorme. Ei nu primiseră chiria în toți acei ani și nici nu aveau voie să o ceară din urmă. Serviciu nu primeau pentrucă nu aveau un domiciliu stabil și un venit cu care ar fi putut întreține o familie. Astfel stând lucrurile, majoritatea au plecat de bună voie, renunțând voluntar la privilegiul de a fi oameni liberi în propria țară. Ei s au reîntors de unde plecaseră, ori s'au așezat într'o regiune din Siberia care le era mai prielnică.

Actele unora purtau semnalmente speciale prin care se putea constata imediat, la orice control, că cetățeanul sau cetățeanca nu avea voie să se stabilească în orice oraș sau localitate din Uniunea Sovietică și nu putea lucra în orice meserie, chiar dacă aveau calificarea necesară, fără aprobarea NKVD-ului.

Un astfel de comportament a dus la dispariția multora care nu au putut suporta chinul sufletesc, ceeace cu greu poate fi înțeles, dacă nu ai fost în cauză.

Dar această massă de oameni aduși de pe țărmurile Mării Baltice, au dat acolo, departe de patria lor, multă bătaie de cap NKVD-ului, pnn comportarea lor corectă, menținerea tradițiilor

caselor, și-au impus arhitectura proprie prin cunoștințele lor strămoșești, construind și planificând dela început casa cu două, trei camere, cămară și alte mici încăperi pe alături, cu cotețe de păsări, porci sau capre. Casele balticilor erau mai arătoase și de multe ori chiar cu etaj.

Casele basarabenilor și bucovinenilor se cunoșteau dela o poștă, ele aveau o prispă, un cuptor de pâine și un bordei unde își țineau rezervele alimentare. Afumatul cărnii îl făceau în podul casei, pe când balticii aveau afumătorie separată pentru mai multe familii și acolo dădeau rușii mereu lovitura ; la moldoveni, cum erau denumiți cei din Basarabia și Bucovina, nu era de luat nimica. Harnici au fost și unii și alții, singurul lucru pentru care nu se înțelegeau era religia, balticii erau catolici sau luterani, românii ortodocși. Nici cumetrii nu prea au fost, fiecare a rămas in ograda lui, cum se spune.

Au fost dela bun început invidiați de localnici, dar încet și cu răbdare și cu trecerea timpului și-au impus obiceiurile lor. Desigur că au mai existat ciocniri, mai ales între basarabeni și ruși, când cei din urmă voiau să fure vreo fată. Chiar dacă rușii încercau cu cuțitul să-i intimideze, basarabenii și mai ales bucovinenii, puneau mâna pe ghioagă, pe care o puteai găsi în fiecare casă după ușa dela intrare, și- apoi să mi te ții nene ! Altfel erau cu toții harnici la muncă și gospodari. In Siberia erau cunoscuți ca buni vânători, dar fără arme, căci nu primeau autorizație, sovieticilor le era frică să le dea arme pe mână.

Cel mai greu au dus-o cei condamnați după paragraful "58", ca și familiile lor. Ei au fost trimeși încă din 1941 la construcția de căi ferate, în ținuturile Nord Polare, Polare și Sud Polare, în minele din Urali, Magadan, Inta, Uhta, Norilsk sau Workuta. Mulți, chiar foarte mulți, au murit și foarte puțini au supraviețuit în aceste regiuni cu climă atât de aspră.

După istorica grevă generală a deținuților-politici din Workuta, din Iulie 1953, o mare parte dintre deținuți au fost eliberați, printre care și balticii și basarabenii. Celor eliberați, dela caz la caz, li s'a dat dreptul la reunificarea familiilor, dacă s'au mai putut regăsi după îndelungata despărțire pe imensul teritoriu fără de margini. Basarabenii au fost transferați în Siberia unde se putea face agricultură sau creștere de animale, mai ales de oi. Din această cauză, rușii, ca să-și arate superioritatea față de basarabeni aveau obiceiul să le spuie moldoveni - moldovan - băran -, adică moldovean -oaie. Da, râdeau de ei, dar tot ei erau aceia care veneau la acești "bărani" și încercau să cumpere brânză gustoasă, cum nu o puteau face alții.

Balticii, ca și cei de alte naționalități, au fost reținuți în lagăre

massă a grecilor din împrejurimile localității Suhumi, localitate situată pe malul Mării Negre. Au fost deportați majoritatea grecilor din Caucaz.

Trebuie consemnat faptul că acești greci trăiau pe aceste meleaguri in clanuri unite, din cauza groazei pe care o aveau de bolșevici, care nu odată își dăduseră arama pe față. Aceste clanuri familiare erau formate din 10 până la 50 de persoane, și de multe ori treceau de această cifră. Odată cu deportarea acestei masse de țărani, au deportat și o parte din intelectualii greci precum și tehnicieni și meseriași din diferite ramuri.

După anul 1945, NKVD-ul a început în Caucaz o adevărată vânătoare după toți contrarevoluționarii armeni, gruzini, cecenți, azabargiani, etc., care luptaseră în timpul războiului alăturea de trupele germane sau ale aliatelor acestora. Mulți dintre ei căzuseră pe front, alții se refugiaseră în Occident, unii erau în lagăre după ce fuseseră predați de diferite țări apusene și scăpaseră ca prin minune de execuție. Familiile tuturor acestor persoane, vinovate sau nu, au fost deportate și împrăștiate ca frunza în pădure, pe imensa întindere a Siberiei.

Minoritatea greacă din Caucaz, de care ne ocupăm, a fost în marea ei majoritate deportată în îndepărtata regiune a Kasahstanului, în Republica Uzbecă și Turkestan, numărul lor trecând de 300 de mii. Cei care au încercat să protesteze, au fost arestați, judecați și condamnați la câte 25 de ani. Interesant este însă că organele NKVD-ului nu au despărțit clanurile grecești, ci din contra au rămas întregi, poate că astfel puteau fi mai bine exploatați. Pe unii dintre acești condamnați, i- am întâlnit la Workuta sau Potma, insă pe primii dintre ei, în închisoarea de tranzit din Moscova în 1950.

Grecii au întâlnit în noile localități o mulțime de deportați de alte naționalități de mai mulți ani stabiliți pe aceste meleaguri. Dintre ei majoritatea erau de origină germană aduși în 1941 din jurul Odessei sau dealungul Mării Negre. Astfel medicul spitalului din Iliciowskaija Selo (sat), Paltarolski raion, o localitate la circa 100 de km. de Taschkent, era Dr. Yuri Iwanovici Muller, iar omul cel mai căutat ca meseriaș era electricianul de origină germană Aldof. Locuitorii vechi ca și cei noi nu aveau voie să părăsească localitatea fără aprobarea Miliției, NKVD-ului, sau a președintelui de colhoz. Șefii de clan, cu întreaga familie fuseseră deportați în vagoane închise. In fiecare vagon fuseseră băgați între 40 și 60 de persoane. Alimente au primit doar de câteva ori, restul fiecare ce a avut. Mai greu a fost cu setea, din cauza căldurii și lipsei de aer. O mulțime au murit pe drum, dar ce conta pentru organele NKVD-ului, când numai astfel își puteau îndeplini planul, pe o parte

particulare, de fiecare dată în alt loc. Fără preoți, ei se adunau în comunități religioase numite de unii "secte' , care s'au înmulțit ca ciupercile după ploaie.

Același lucru s’a întâmplat și în alte comunități naționale, care se găseau în aceiași situație.

Cu toate că religia era apărată prin legea dată de ei în anul 1918, guvernul ateist, prin organul lor de NKVD, interzicea orice întâlnire religioasă, sub pretextul că acestea erau conspirații antistatale.

Urmărirea unei astfel de interesante evoluții religioase nu putea fi făcută prea ușor, de către agenții lor informatori, iar dintre foștii "58", erau greu de recrutat. Oamenii, adunați în grupuri mici, se puteau camufla sub formă de petreceri sau tradiții naționale, în care însăși NKVD-ul nu putea interveni și pe care nu le putea interzice, fiind ocrotite de lege. Reuniunile se făceau în grupuri mici, familiale și numai rareori în grupuri mai mari, când mergeau în excursii. O parte din aceste grupuri religioase, ca să nu le mai zic "secte", s'au unit în cercuri, cu grupările de același gen de origine germană din Rusia. Acesta este aspectul celălalt al fenomenului, care explică de ce o mare parte din "Volkdeutscher', din ultimile generații, au putut părăsi locurile de deportare ale părinților sau ale bunicilor stabilindu-se în una din aceste țări baltice sau în Basarabia. Noi o putem numi "punte" pentru încercarea de emigrare în Republica Federală Germania. Stabiliți aici, după un timp, se străduiau să-și facă acte de emigrare. Dacă reușeau nu puteau să li se mai pună bețe în roate și să se susțină că vin din regiuni strategice secrete, de unde nu ar fi putut primi dreptul de plecare stabilit prin lege. Era și aceasta un fel de a induce în eroare autoritățile sovietice.

Tot cu păcăleală au încercat și alte minorități din URSS, să părăsească locurile natale, ca de pildă cei din Caucaz, dar până la urmă au fost deportați în Siberia.

In anul 1948 după mai multe incidente soldate cu turburări pricinuite de arestarea preoților lor sau de interzicerea sărbătoririi unor zile din cultul lor religios, sau din motive cunoscute numai de cei dela NKVD, aceștia au luat imediat contra-măsuri.

Astfel în primăvara anului 1949 au început deportările de persoane sau familii întregi de armeni, gruzini, cecenți-inguși, kabardini, abhazi, etc., și terminând cu greci care sunt colonizați pe aceste meleaguri de veacuri. Majoritatea acestora erau țărani, acum muncitori agricoli lucrând în colective (colhozuri) sau în fermele de stat (sofhozuri), pe marile plantații de tutun.

După arestarea mai multor preoți și dascăli greci, au început turburări serioase în fruntea cărora se afla atât tineretul cât si

Prin declarația din 18 Noiembrie 1918, dată la deschiderea și înființarea primei Adunări Naționale Letone (Lettische Nationalversammlung), se hotăra dreptul de autodeterminare. Trupele sovietice au năvălit în Letonia în Decembrie 1918 dar, trupele pentru apărarea patriei - formate din voluntari - i-au alungat pe invadatorii sovietici. La 1 Februarie 1920 s'a încheiat un armistițiu urmat de Tratatul de Pace dela Riga din 11 August 1920. Guvernul Leton a semnat ulterior, la 5 Februarie 1932, Pactul de neagresiune, iar la 4 Aprilie 1934, s'a prelungit înțelegerea până la data de 31 Decembrie 1945.

Letonia, cu o suprafață de 64.500 kilometri pătrați și o populație de peste două milioane de locuitori îndrăznise să înfrunte trupele armatei roșii ale imperiului comunist, de peste 200 de mii de soldați, și având în spate circa 180 milioane de locuitori. Comuniștii au mâncat bătaie și au fost nevoiți să ceară pacea de care aveau atât de mare nevoie.

înțelegerea dintre Molotow și von Ribbentrop, precum și semnarea Pactului din 23 August 1939, au dus la aruncarea la lada de gunoi a istoriei tuturor înțelegerilor și tratatelor efectuate și încheiate de sovietici cu toate țările vecine și, în special, cu cele baltice.

După "Ultimatumul"" sovietic, din 16 Iunie 1940, dat țărilor baltice, a urmat ocuparea lor, iar împuternicitul Comisar al Poporului, A.Vîșinskij, din partea Comisariatului de Externe al URSS-ului, a alcătuit la 20 Iunie 1940, noul guvern prosovietic.

Alegerile legislative conduse cu vârful baionetei bolșevice (o mascaradă sovietică) la 14 și 15 Iunie 1940, au determinat proclamarea Republicii Sovietice Letone la 19 Iulie 1940, iar la 5 August 1940, s'a consființit înglobarea Letoniei în cadrul unional al Marii Uniuni Sovietice.

"Pressa" timpului scria : "A fost dorința arzătoare a popoarelor Leton, Lituanian și Eston, de a face parte din Uniunea Sovietică[1] .

Prin politica lor sovieticii au știut totdeauna să se cuibărească și să-și găsească elementele pe care le doreau, - desigur că numai pe cale democratică - iar A.Vîșinskij, unul dintre "Turiștii" Kremlinului, pregătea drumul, prin metodele sale înaintate pentru expansiunea și acapararea țărilor din jur. Același "Turist", a mai făcut excursii și la București când a fost vorba să arate lumii adevărata dragoste frățească și noua democrație a Kremlinului.

Astfel de succese și dorinți arzătoare, după cum scria și pressa timpului, au fost prmite cu ovațiuni în întreaga Uniune, și deasemem și de către Ucraina și Bielorusia, când le-a venit rândul. Bucuria n'a durat prea mult căci Stalin și gașca lui nu prea puteau suporta ovațiunile poporului. Astfel că, la 13/14 lume

Dimitriadis Alex, Vasiliadis Alexi, Lazaridis Giorgi, Fidavidis Panait, Safrim Andrei, Coronidis Christus, Pavlidis Iwan, Simoloridis Pandelih, Zaninidis Sovoros, Afaniadis Giorgios, Teodoridis Jachim, Afasoniadis Heralambus, Terzidis Panait, Mavridis Nicolai, Eftimidiadis Nicolai, Gregoriadis Nicolai, Gregoriadis Elefteries, Trandafiridis Iwan, Hreșidis Giorgie, Ciulfas Lazaros, Grolosidi Giorgicu, Zolosidi Giorgios, Lazaridis Christus.

Toți aceștia mai sus pomeniți erau de câte 10 până peste 50 de persoane.

Tragedia unui clan, care nu se poate da uitării, se transmite din gură în gură și astfel am aflat de moartea unui întreg clan după un scandal avut cu conducerea de Partid și cu reprezentanții NKVD-ului, în urma căruia, întregul clan a murit într'un timp record de o boală necunoscută. Cu toată intervenția medicului local nu s'a putut salva niciunul. Gurile rele vorbeau de o otrăvire. Era anul 1952. O parte dintre acești greci au fost mutați în colhozul din localitatea Daldiguron, ce se afla la câteva zeci de kilometri depărtare.

Chiar dacă această minoritate a pierdu totul, ei și-au păstrat unitatea și religia. Grecii întâlniți prin lagăre erau foarte superstițioși, ei susțineau că deportările și chinurile lor se datoresc numai blestemului dat de Zeii din Olimp.

Și astăzi după ani de zile se mai găsesc aceste clanuri, care între ei vorbesc numai grecește, păstrându-și moralul și datinile strămoșești.

Cu toate că după anul 1950, Comitetul Central al Partidului Comunist Grec își avea centrala în Taschkent, ei au încercat in nenumărate ori reeducarea acestor colectiviști deportați, dar nu au reușit. Nivi promisiunile făcute, nu au dus la niciun rezultat. Deci pentru istorie, grecii au colonizat activ Siberia spre binele Moscovei.

Tot dela ei am aflat că la est de localitățile lor, s ar afla mai multe colhozuri cu deportați tătari din Crimeea. Ei fuseseră aduși în 1945, după reocuparea Crimeei și după ce se săturaseră cu masacrele efectuate asupra tot ce era de origină tătară. Aici fuseseră aduși reacționarii care scăpaseră de primul val al împușcărilor. Din alte surse, tătari mai erau ca deportați și în regiunea vestică a lacului Baical, unde erau strict supraveghiați de către NKVD.In lagăre se găseau peste tot Numărul lor de supraviețuitori ce fuseseră deportați erau din surse enciclopedice de lagăr, la peste o jumătate de milion, în afara celor care au fost

Mulți s'au camuflat dându-se drept germani în momentul in care au căzut prizonieri scăpând astfel de prima răzbunare, dar ajunși în lagăre și triați, 'unii au fost demascați și condamnați la 10 sau 25 de ani muncă forțată, ca trădători de Patrie.

Pe lungul meu drum al calvarului fără de pașaport prin URSS, am întâlnit mai la tot pasul câte un fiu al țărilor baltice, căci erau împrăștiați ca frunzele pe aceleași meleaguri ca și mine, unde ne împărțeam soarta, muncind din greu, mâncând aceiași pâine acră și aceiași balandă de toate zilele.

O parte din populație s'a refugiat fie cu trupele germane, fie mai târziu trecând, cum au putut, Marea Baltică. Unii prin posibilități proprii au ajuns în Suedia care era o țară neutră așa cum fusese tot timpul războiului. Ea dăduse fiecăruia un adăpost, un azil omenesc ferindu-i astfel de răzbunarea bolșevicilor. Printre cei ajunși în Suedia, desigur că au fost și militari care au fost separați de către autorități și internați în lagăre, conform legilor internaționale.

Suedia era recunoscută ca țară neutră, dar și ca țară ospitalieră, dând fiecăruia, indiferent de unde venea, un adăpost și o bucată de pâine, populația ei fiind compusă din oameni superbi, după cum povesteau unii care fuseseră acolo internați în timpul războiului. Conștienți de misiunea lor de caritate umană, ei fuseseră in stare să împace și capra și varza. Colaboraseră în stil mare cu Germania lui Hitler, pan faptul că le cedaseră dreptul de trecere prin teritoriul lor, dar și englezilor le vânduseră petrolul prelucrat dela germani, oțeluri speciale, etc., iar sovieticii au primit și ei ajutorul cerut, formând pe teritoriul lor anumite centre comerciale sau agenții de recrutare pentru propaganda antihitleristă. In fond acestea erau centre speciale de spionaj și lansări de spioni în Anglia, Canada, USA și in alte părți ale lumii. Aceștia erau infiltrați ca refugiați emigrați, cu misiuni în viitorul apropiat sau îndepărtat. Șeful unei astfel de centrale s'a aflat ca deținut în lagărul nr.2 din Workuta în perioada anilor 1951-1953 și se numea Waska Alexandrow, fost Colonel de NKVD.

După luna Mai 1945, situația se schimbase brusc ca de altfel și atitudinea lor, când Germania lui Hitler pierduse războiul. Deci nu mai aveau nevoie de ajutorul lor, iar învingătorii fiind ceilalți, ei trebuiau admirați și respectați, primiți în saloanele Occidentale, pentru a putea în viitor să-și încheie afacerile politice și comerciale.

Guvernul suedez care își luase măsurile necesare n'a avut neplăceri cu noii învingători, deoarece i-au internat în lagăre speciale pe toți foștii militari care mai umblau liberi pan țară și făcuseră parte din armata germană, ori din detașamente care i se alăturaseră ideologic obligați de împrejurări. In această categorie au fost băgați și foștii membri ai "Legiunei Letone", care au fost

tuturor celor care s'au abținut dela ovațiuni. Această teroare s'a întins *concomitent* in toată regiunea proaspăt îmbrățișată de fratele mai mare și a inclus teritorii ca Lituania, Letonia, Estonia, Polonia de Răsărit, Basarabia și Bucovina. Cifra celor deportați a trecut de sute de mii de oameni.

In plus, NKGB-ul a împușcat mii de arestați înainte de a fugi din fața trupelor germane, care au pus capăt acestor asasinate prin începerea războiului germano-sovietic. Din mica populație a Letoniei, nu a existat nici o familie care să nu fi suferit prin pierderea unei persoane sau rude, care să nu fi fost arestată, condamnată sau deportată.

Acesta este și motivul pentru care tineretul din aceste țări i-a întâmpinat pe germani ca eliberatori deoarece, înaintând, alungau armata roșie. Ba mai mult, aceștia au știut (poate pentru prima dată în politica lor) să atragă massele tineretului de partea lor, nemai fiind nevoie de tineretul și poporul german pentru a acționa. Deci, cu ajutorul acestei armate care lupta împotriva bolșevismului, se puteau răfui pentru fiecare mort, condamnat sau deportat, pentru fiecare părinte, frate, soră sau neam, prieteni sau cunoscuți.

Patriotismul a reînviat în ei, acel patriotism care adormise din cauza "bunei" stări sociale în care ajunseseră în noua lor formă de stat "democratică". Nu numai reînvierea conștiinței, ci și evoluția timpului, realitatea zilei și câte altele au făcut ca să se reactiveze ura contra unui dușman de moarte, din moși strămoși, imperiul țarist înainte și cel comunist acum. Descoperirea asasinatelor în massă a dus pe fiecare la convingerea că, pentru a avea libertate trebuie să o și aperi cu arma in mână, lucru pe care l-au și făcut.

Ei însă nu s'au înrolat după cum au spus sau au scris unii, de dragul lui Hitler sau al Naționalsocialismului, nu, ci pentrucă aceștia erau singurii care le dădeau posibilitatea de a plăti călăului bolșevic datoriile lor și cele rămase dela părinți și dela strămoșii lor.

Pe de altă parte, propaganda germană i-a atras în rândul forțelor sale armate, căci aveau nevoie de luptători pe care se puteau baza și care le scuteau jertfe din propria armată.

De aceasta s'au înscris voluntari atât de mulți tineri în armata Reichului. La ce nu s'au gândit ei, erau consecințele și surprizele pe care le vor aduce noii eliberatori.

Iată însă că soarta și-a arătat și cealaltă față prin întoarcerea frontului și apropierea puhoiului bolșevic de granițele patriei lor, de glia strămoșească și de locurile copilăriei și a meleagurilor natale. Orice metru cedat bolșevicilor a fost apărat până la ultimul cartuș.

Sovieticii au simțit această ură pe propria lor piele, căci pierderile dezastruoase suferite mai ales atunci când luptau față în față, le-au cam luat curajul. Dacă puneau mâna pe vreunul din acești voluntari îl executau pe loc, în furia lor oarbă și setea de sânge.

sângeroase creaturi ale omenirii. Englezii, francezii și americanii, ca să nu mai vorbesc de cele zeci de alte naționalități care au trăit acest infern, au fost martorii oculari ai acestui sistem. Cât timp vor mai rămâne oare aliați și frați de afaceri ?

Dar suedezii ce obligații au avut față de sovietici ? Niciuna, decât doar afacerile viitoare în vederea cărora au făcut această tranzacție umilitoare. Dece nu cereau în schimb ca sovieticii să le elibereze proprii oameni aflați în închisorile acestora ? Ce pierdeau, in afară poate de unele pagube materiale și financiare în cazul în care ar fi încercat să-și expună cererile. Așa a și fost ; din mândrii oameni scandinavi deveniseră niște cârpe de șters podeaua Kremlinului.

Acum sovieticii nu cereau numai resturile armatei germane refugiate pe teritoriul suedez, ci și pe cetățenii lor, cum erau cei originari din țările baltice. In primul lot se afla un grup de 165 de letoni, lituanieni și estonieni care făcuseră parte din legiunea letonă. Guvernul suedez știa că țările baltice fuseseră împărțite "frățește' de Hitler și Stalin la înțelegerile avute. Aceiași diplomați mai știau că acești azilanți își pierduseră patria lor și fiecare dintre ei pierduse, prin mila bolșevismului comunist sovietic, cel puțin pe cineva drag din familie.

Nu fuseseră tocmai presa și ziarele suedeze cele care în acel timp se interesaseră și demonstraseră agitând opinia publică suedeză și mondială, chemând-o să intervină în favoarea țărilor baltice ? Nu ei erau aceia care vărsaseră tone întregi de cerneală pentru a sene adevărul despre viitorul Europei, unde se afla și "Victima Baltică" ?

Același guvern suedez își avea durerile și buboaiele lui cu sovieticii, căci în ghiarele lor se afla acum un diplomat suedez, care fusese arestat și dispăruse în misterioasele canale ale renumitului NKGB. Subalternii viitorului Prim Secretar General al P.C. al Uniunii Sovietice, Leonid Brejniew, Politrucul Armatei a 18-a sovietice ce a luptat și ocupat Budapesta în lanuane 1945, l-au arestat și pe diplomatul suedez.

Suedezii aveau informații precise că diplomatul lor care, cu ajutorul pașapoartelor "Schutzbrief", salvase din ghiarele Gestapoului mii de evrei, se afla momentan închis la Moscova. Ar fi fost dela sine înțeles ca guvernul suedez să facă un schimb cu cei din Moscova și să-l primească pe diplomatul lor, în locul legionarilor letoni. Ar fi fost în fond o afacere rentabilă pentru sovietici care predau astfel una sau câteva persoane și primeau mai multe zeci de legionari, iar ulterior încă multe sute de civili refugiați din țările baltice.

Sovieticii, cum s'au văzut matadorii saloanelor politice occidentale, au intervenit imediat cerându-și cetățenii lor care erau internați de suedezi. Pe ei nu-i interesa că aceștia erau din țările baltice pe care le ocupaseră după înțelegerea cu Hitler, pentru ei aceștia făceau parte din Uniunea Sovietică, deci erau cetățeni sovietici. Le era indiferent ce gândea lumea, despre cei pe care îi desbrăcaseră de o cetățenie și de o naționalitate și îi făcuseră peste noapte sovietici. Pe ei nu-i interesa că aceștia fuseseră voluntari sau nu, în SS sau Wermacht, ori în Legiunea Letonă. Ei erau cetățenii lor și trebuiau imediat eliberați și predați autorităților sovietice, spre a scăpa de umilința la care erau supuși în lagărele suedeze !

In schimb ei nu-i eliberau pe suedezii aflați în lagărele lor, fie condamnați, deportați sau internați ori în curs de cercetări. Un caz ce trebuie semnalat este cel al cetățeanului suedez Tamwelius Artur, care fusese arestat în 1941 în Estonia. Venind, în Mai 1940, intr'o vizită la niște prieteni, a fost prins de evenimentele timpului și suspectat la început de a fi evreu din Cehoslovacia deoarece era în posesia unui pașaport suedez cumpărat. Lucrurile s'au clarificat între timp, totuși pentrucă văzuse și auzise prea multe a fost deportat în URSS. In anii 1954-1955, se afla închis în regiunea lagărelor din Swerdlowsk, alături de mulți alții, din țările scandinave.

Este cunoscut și faptul că jurnalistul suedez, E.Sandeberg, dela ziarul "Stockholms Tidningen" era, în aceiași perioadă, închis în închisoarea Butirskaija din Moscova. Ce s'a întâmplat cu el nu am mai aflat deoarece informațiile primite dela unii deținuți, care s'au aflat acolo în perioada 1945-1947, erau destul de lacunare.

Suedezii nu au fost de acord cu aceste versiuni, ba chiar au desmințit știrile în momentul când pressa a publicat primele reportaje, făcând acest joc diplomatic spre a-și camufla adevăratele intenții și câștiga timp, în speranța că vor face afaceri mai avantajoase cu noii parteneri. Ei trebuiau să fie pe placul învingătorilor, în speranța că, la împărțeală, le vor cădea și lor câteva firimituri din cozonacul tăiat și împărțit frățește de către aliați.

De ce să nu-i predea pe cei ceruți, când - în același timp - ceilalți victorioși, englezii și francezii, dar mai ales americanii și până și neutrii elvețieni, predau alte zeci de mii de luptători anticomuniști, care nu mai doreau în ruptul capului să se reîntoarcă în țara bolșevismului. Printre aceștia erau foarte mulți civili deportați de germani în timpul războiului, dar care nu doreau să mai participe la "construcția comunismului" pe care îl cunoșteau din proprie experiență.

Alții se conduceau după principiul "ajutorului frățesc", sovieticii le fuseseră aliați în coaliția antihitleristă și, împreună, învinseseră adversarul. Dar ceeace nu știau sau nu puteau să creadă, era faptul că, în spatele surâsului și al amabilității sovietice se ascundeau cele mai

Comandanții Militari, Șefii și Comisarii NKVD-ului precum și cu administrația sovietică.

Imediat după această adunare el a fost făcut de către sovietici "Politrucul" armatei letone și a primit gradul de General Politruc, primul din Letonia în această branșă.

După integrarea armatei Letone în rândurile armatei roșii a fost preluat de armata sovietică tot cu grad de General-Politruc. Astfel el a participat cu siguranță atât la condamnările și deportările, cât și la asasinările populației letone.

Odată cu începerea ostilităților germano-sovietice, a dispărut după arena politică și a reapărut la fel de misterios în Suedia.

Aceasta este scurta biografie a Dr.Kalnins, la care ar trebui adăugat că, încă din 1926, după cum a declarat singur de atâtea ori, a vizitat Uniunea Sovietică și a fost musafirul de onoare al guvernului din Moscova.

Desigur n'a recunoscut că a fost agentul sovieticilor și că a făcut cerere de a fi primit în Partidul Comunist Leton. Totuși, să le arătăm adevărul, lui și social-democraților suedezi, ca să știe cu cine au avut de- aface și cu cine mai colaborează, căci Dr.Brune Kalnins, trăiește și locuiește azi în Stockholm. Cererea de a fi primit în Partidul Comunist Leton, scrisă și iscălită de el, era datată la 4 Iulie 1940, la Riga. Cererea i-a fost respinsă, sovieticii erau sătui de trădători.

Prietenul lui intim din Helsinki, Ambasadorul sovietic V.Diriwianski, a devenit, în 1940, Ambasador sovietic la Riga, omul din umbră care l-a ajutat și cu care a colaborat mai departe la subjugarea propriului popor, pentru un pumn de arginți. Astăzi își trăiește zilele în "neutra" Suedie, căreia i-a mai făcut unele servicii cu ocazia predării "Legionarilor Letoni".

Să lăsăm pleava social-democrat-comunistă să fie măturată la gunoi, unde îi este locul și să ne întoarcem la oropsiții soartei, cei care își așteptau decizia de a trăi sau a muri.

In primul "lot", cum era citat în comunicatul oficial, (și de unde se putea deduce că vor mai urma și altele), suedezii selecționaseră 167 de foști membrii ai "Legiunii Letone", pentru a fi predați sovieticilor. Era contra voinței lor, contra tuturor legilor internaționale, mai ales după ce le promiseseră că vor putea trăi în Suedia, iar unii aveau "Azilul" aprobat. Chiar presa timpului care, în fond, ar fi trebuit să apere interesele guvernului, s'a distanțat de acest act, iar prin articolele publicate a incitat la revoltă propria populație, ajungând să protesteze contra intenției de predare a exilaților. Nimeni din guvern n'a ținut seama de opinia publică, adică de poporul care îi alesese și pe spinarea căruia trăiau.

Întregul lot de 167 de inși a intrat în greva foamei pe care au ținut-o peste o săptămână ; purtătorul lor de cuvânt era Dr.Eichfuss Atvaras

Suedezii mai știau că fiecare dintre acei legionari aveau câte o rudă, un bun cunoscut sau un prieten care dispăruse în canalul întunecos și secret al NKGB-ului. Pentru acest lucru și pentru apărarea independenței naționale a Letoniei, Lituaniei și Estoniei luptaseră până la ultimul cartuș și totuși ei suedezii au hotărît să-i predea pe mâna călăului roșu.

In afară de acești baltici, au mai fost predați mulți cetățeni de diferite naționalități din Uniunea Sovietică, fie că fuseseră prizonieri de război la germani, fie deportați în Germania, fie că dezertaseră din Victorioasa Armată Roșie. Cum au fost predați și ce s'a întâmplat cu ei ? Se cunosc prea puține date oficiale, căci autoritățile suedeze învățaseră să se ferească de "Democrație și Presa Liberă", ce nu era prielnică intențiilor lor de schimburi și cooexistență cu sovieticii. Un lucru sigur se știa la Workuta, și încă foarte bine, și anume : peste 100 de foști ofițeri de origine rusă s'au sinucis înainte de a fi predați. Adevărul se va descoperi odată cu eliberarea documentelor din arhivele secrete suedeze reținute cu strășnicie de cei interesați să nu fie date publicității.

Ce utopie ! Cum gândeau cei din guvernul suedez că vor fi apreciați de propriul tineret care ar fi trebuit să lupte cu arma în mână contra ocupantului german atunci, sau a ocupantului sovietic în viitor ? Ce trebuia să facă acest tineret ? Să-și plece capul și să lase o mână de tâlhari de drumul mare să le asasineze sau să le deporteze părinții și frații, iar ei să-i mai și ajute ? Așa vor proceda oare tinerii suedezi când le va veni rândul ? Ce vor zice cei din guvern când într'o zi sovieticii își vor permite să ceară predarea unui lot de demonstranți suedezi care au îndrăznit să protesteze în fața Ambasadei lor, spre a fi deferiți justiției și trași la răspundere ? Ii vor preda ?

In viitoarea "Rocadă" din strategia sovietică, Suedia ar fi printre primele care s ar bucura de vizita inopinată a bolșevicilor ! Poate că vor avea iarăși nevoie de un consilier de tipul celui din acea perioadă, dela care au primit sfaturi politice. Trebuie aici amintită una din persoanele sinistre , care a murdărit cinstea poporului suedez. Este vorba de Dr.Kalnins Brune, un Social Democrat, fost membru în Partidul Social Democrat Leton, cu un sinistru trecut pe care, cu siguranță, opinia publică suedeză nu-1 cunoaște și care a influențat această afacere murdară.

Nu cunosc dedesubturile și luptele dintre partidele existente în anii 1934 în Letonia ; un lucru era însă sigur, Dr.Kalnins Brune, după ce a fost prins cu mâța în sac colaborând cu sovieticii, s'a refugiat în Finlanda unde a trăit până în 1940. Acolo a avut legături directe cu membrii Ambasadei Sovietice și cu diferite personalități sovietice sau agenții acestora.

In 1940, imediat după ocuparea Letoniei, în luna Iunie, s'a reîntors

Ei, Suedezii și guvernul lor constituiau un exemplu în acest sens și o speranță de libertate democratică pentru toate popoarele lumii.

Omenirea întreagă admira democrația suedeză, admira poporul și conducerea lui.

Dar iată că tocmai ei, speranța nordului european, își mânjiseră mâinile cu sângele nevinovat al emigranților ce căutaseră o nouă patrie. Ei fuseseră predați Gestapoului chiar dacă erau grupe mici, dar au predat, spre ași asigura piața germană.

Și iată că tot ei, după sfârșitul războiului s au întors cu 180 de grade colaborând cu sovieticii, pe care abia cu câțiva ani în urmă *îi* combătuseră pentru atacarea Finlandei sau pentru ocuparea Țărilor Baltice. Acum ei extrădau un grup de 167 de tineri care în amărăciunea și entuziasmul lor luptaseră pentru independența țării, independență recunoscută de suedezi.

Astfel, în ziua de 25 Ianuarie 1946, din lagărul Gălltefta unde erau adunați, au fost îmbarcați în 15 autobuze care, încolonate și escortate de poliția suedeză au luat direcția localității Trelleborg unde îi aștepta, în port, vasul sovietic "Beloostrov".

La început fusese prevăzut să fie predați 167 oameni, dar autoritățile suedeze au hotărît ca numai 164 dintre ei aveau să fie predați în prima fază. Acest grup se compunea din trei naționalități baltice : erau 147 Letoni, 10 Lituanieni și 7 Estonieni.

Până la urmă au fost predați sovieticilor, 130 de Letoni, 9 Lituanieni și 7 Estonieni, un total de 146 de oameni. Din ultima listă oficială prevăzută nu au fost predați 18 persoane, 17 Letoni și 1 Lituanian dintre care erau doi morți. Doi au preferat să se sinucidă decât să ia drumul Golgotei Răsăritene. Era vorba de locotenentul leton Pateris Vabulis, născut la 3 Octombrie 1907, și locotenentul-farmacist Oskars Lapa, născut la 19 Iunie 1904. Ceilalți au fost, doi grav bolnavi și alți 9 bolnavi, dintre care 6 aveau Tbc deschis și 5 bolnavi contagioși.

Din acest grup nepredat, după cum am aflat mai târziu, 13 au ajuns în Anglia, unul în Brazilia și unul în USA.

Grupul predat sovieticilor de către suedezi, format din trei naționalități baltice, îl mai putem împărți și astfel : Letonii cu 130 de oameni, dintre care 22 de ofițeri, 26 de instructori și 82 de soldați. Lituanienii, cu 9 oameni, dintre care 6 ofițeri, un caporal și un soldat (în armata germană nu erau considerați ca soldați plini), iar Estonienii cu un subofițer și șase soldați în etate de 18 am neîmpliniți, (vezi lista nr.3 complectă, cu datele de naștere).

Acest grup de 146 de inși au fost maltratați cu brutalitate, i-au bătut cu bastoanele de cauciuc, deoarece majoritatea s au opus când și-au dat seama că au fost mințiți cu nerușinare. Toți sperau încă până in ultimul minut la o minune și că guvernul suedez își

Dr.Eichfuss, l-am întâlnit în vara anului 1955, în lagărul nr. 11 din Jawas-Potma /Republica Mordvină și dela el am majoritatea amănuntelor și a datelor citate).

Autoritățile suedeze au promis că vor găsi o cale diplomatică spre a ieși din impas și că cei numiți nu vor fi predați. Greva foamei a încetat când s'a dat această asigurare oficială. Suedezii au început însă să accelereze pregătirile de predare. Letonilor li s'au oferit din partea locuitorilor localității Rănneslătt, mai multe variante cu posibilități de a evada din acest lagăr de internare. Nici nu ar fi fost o mare greutate, căci lagărul era la început foarte slab păzit, iar paznicii erau oameni foarte amabili. Chiar și grupările de exilați baltici din Suedia, căutară la început să-i convingă să evadeze, dându-le tot ajutorul necesar. După discuții prelungite, legionarii au hotărît să nu încerce nicio evadare, având încredere în cuvântul dat și promisiunea făcută de reprezentanții guvernului, că nu vor fi predați. In afară de asta, ei nu doreau ca printr'o acțiune nechibzuită, acum când totul se liniștise, să dea un motiv în plus guvernului Suedez să-i predea. Ei nu doreau în niciun caz, ca cei din Stockholm să aibe de ce să ia măsuri drastice contra bătrânilor, femeilor și copiilor refugiați din țările baltice, deoarece lor nu li se putea imputa nimic, ci doar faptul că făcuseră parte din legiunea Letonă, ca voluntari contra Armatei sovietice.

Armata sovietică nu apăra interesele țărilor baltice, iar anexarea făcută de ei fusese condamnată internațional și nerecunoscută de marile puteri occidentale, în frunte cu USA. Nici Suedia nu recunoscuse anexarea, din contră protestase și condamnase această acțiune nedreaptă.

Lupta anticomunistă alături de armata germană fusese pentru baltici singurul mijloc de a-și elibera patria. Germania și aliații ei erau singurii care văzuseră marele pericol comunist pentru Europa și chiar pentru întreaga lume, cu toate că nici ei nu erau mai breji.

Un alt factor important era acela că majoritatea dintre Legionari, în afară de câțiva ofițeri din corpul de conducere, nu împliniseră vârsta de 21 de ani, deci erau foarte tineri.

Guvernul suedez dând jos masca umanitarismului sub care se ascundea, și-a dezvăluit adevăratele sale intenții, nu numai în fața victimelor care erau deja condamnate la pieire sau la sclavie pe viață în comunismul bolșevic, dar și a lumii întregi.

Tocmai acest guvern care, în tot timpul războiului, fusese speranța a mii de oameni năpăstuiți de evenimentele timpurilor tulburi, în perioada anilor 1939-1945 s'a pretat la acest act dezonorant. El nu extrădase Gestapoului german niciun comunist, socialist, socialdemocrat, evreu, german, anarhist, terorist și nici pe oamenii simpli care nu concepeau în sinea lor să colaboreze cu o Germanie nazistă. Că, toti acestia primiseră azil si asigurarea că, atâta timp cât

Astfel, ei au putut fi găsiți numai în Workuta, Norilsk sau Magadan, iar unii dintre ei au fost întâlniți în închisorile din Wladimir și Alexandrowskaija. Clima polară și siberiană, sub alimentați a din acele timpuri, transportul, epidemiile de tifos și dezinterie au făcut ravagiile cele mai mari.

In lagăre s'au întâlnit cu mulți din vechii camarazi care se strecuraseră și scăpaseră cu fuga în pădure, unde se alăturaseră grupelor de partizani. Ei nu cunoscuseră escapada din Suedia și nici nu cunoșteau această democrație, au aflat-o numai când au avut fericirea să întâlnească vreunul din acești voluntari predați sovieticilor. Mulți dintre baltici visau și sperau că vor trăi cândva într'un stat liber și neutru ca Suedia. Visurile lor au fost însă spulberate de povestirile unuia sau altuia care făcuseră această tristă experiență suedeză, sau de unul care auzise povestea cu cele întâmplate în țara democrată scandinavă. Mulți au jurat că se vor răzbuna într'o zi ; dacă nu ei, copiii neamurilor lor. Le făcea plăcere sași închipuie Suedia ocupată de sovietici, ca să învețe și ei ce înseamnă comunismul.

Azi, suedezii, după aproape patru decenii dela această dramă, nu îl au încă pe un Raul Wallenberg, iar guvernul lor, care-și face liniștit mai departe afacerile murdare cu Uniunea Sovietică, nu arată mciun interes să dea pe față adevărul. In fond, nici nu au de ce să se neliniștească de soarta lui, acum ei având interese comune cu sovieticii. Ei acceptă infiltrarea sub diferite forme a unei a cincea coloane subversioniste sub masca demonstrațiilor și luptătorilor pentru "Pace", iar ei nu știu sau nu vor să știe că aceștia sunt special instruiți pentru a interveni la momentul oportun. Instructorii lor nu trebuie să fie neapărat sovietici ci unii recrutați din Pactul dela Varșovia, care primesc cu prioritate azil politic, acel azil pe care ei nu l-au dat sau nu l-au respectat în urmă cu patru decenii.

In Suedia, sovieticii s'au cuibărit și mai bine in diverse comitete "umanitariste", de protecție a animalelor nu a oamenilor. Se interesează de foci, câini, pisici și se adresează tribunalelor internaționale, care și azi condamnă crimele naziste, sau războiul american din Vietnam, cu toate că acesta s'a consumat de mult. Nu condamnă însă niciodată crimele sovietice ; nici nu pot, căci și ei ar trebui condamnați și trași la răspundere pentru crima predării voluntarilor Letoni, predării civililor sau membrilor fostei armate germane care ceruseră azil.

Fac foarte bine, deoarece opinia publică trebuie să înțeleagă că viața nu înseamnă a trăi cântând și bând, ei trebuie să participe personal la clădirea unei societăți noi, pașnice și fără războaie, când orice crimă va fi demascată public. Da, demascarea să fie publică, chiar când cei acuzați ne sunt prieteni și se chiamă

metodele democratice" ale unei țări "Neutre", a rezolvat situația imediat, legându-i pe cei mai recalcitranți cu sârmă electrică și transportându-i ca baloturi de marfă. Da, erau baloturi de carne vie omenească cu care Suedezii făceau afaceri ca niște criminali notorii.

Transferarea și formalitățile cu predarea și primirea politicească și diplomatică, schimbate între poliția suedeză și delegația sovietică, formată în mare parte din NKGB-iștii de pe vasul Beloostrow, fuseseră dirijate din umbră de Ministrul Comerțului Exterior Gunar Myrald, cu aprobarea oficială a guvernului suedez.

Aceasta este prima fază a relatării odisseei lor.

Tratamentul pe vasul sovietic a fost foarte uman, atâta timp cât se mai aflau pe punte, de unde puteau fi văzuți de populația și autoritățile suedeze. Când au fost însă coborâți în interiorul vasului, au fost neîncetat ajutați din urmă cu lovituri în cap și pe tot corpul loviți cu picioarele în fund, de către marinari, printre care erau duri NKGB-iști, până în compartimentele unde au fost închiși.

Satisfacția ofițerilor NKGB a fost deosebit de mare, când vasul a părăsit rada portului și s'a aflat în plină mare. Aici au început adevăratele lor "vizite" care, chiar dacă nu constau în maltratări, urmăreau intimidarea nenorociților proorocind fiecăruia soarta care-1 așteaptă. O metodă sovietică veche de când lumea. Deși nu au primit în tot timpul drumului nici de mâncare nici de băut, nu foamea i-a chinuit ci setea.

întregul grup a trecut apoi prin mașinăria NKGB-ului din Riga, de unde au fost repartizați in diferitele centre de cercetare din Vilnus, Reval, Leningrad, Moscova, foarte puțini rămânând în Riga.

Sentințele au fost cele obișnuite ale tribunalelor militare, între 10, 20 și 25 de ani. Se credea că au fost și unele cu pedeapsa capitală, însă nimeni nu știa cu exactitate.

Aici trebuie amintit că mulți au murit din cauza bătăilor poliției suedeze și a rănilor căpătate din partea NKGB-iștilor. In afara primirii făcută la început, marinarii sovietici nu au avut niciun contact cu arestații. Dintre primii morți, au fost cei cu hemoragii interne, din cauza loviturilor cu bastonul de cauciuc în dreptul splinei și ficatului, mulți au vomitat sânge, mai ales unii dintre cei foarte tineri. Mulți au primit lovituri grave la rinichi, din care cauză au urinat sânge. Acestea au fost declarațiile doctorului Eichfuss. Numărul morților în această fază primară este necunoscut, fiindcă imediat după sosire au fost cu toții împrăștiați în mai multe închisori. Se crede că unii dintre cei predați au înnebunit, iar alții mai agresivi, au fost ținuți în lanțuri, din cauză că-i atacau pe NKGB-iști, căutând astfel o moarte mai rapidă. Aceasta este și cauza că o mare parte au fost duși numai în lagăre de exterminare la Nord de Cercul Polar. Aici, dacă nu te putea îmblânzi" NKGB-ul, te "îmblânzea" clima.

unele detalii care coincideau cu evenimentele din Finlanda și Suedia, unde refugiații trăiau intr'o continuă panică. Sovieticii nu au găsit însă vacă de muls în Danemarca și de-acolo na fost nimeni extrădat.

USA a refuzat categoric la 28 Mai 1947, recunoașterea încorporării Letoniei în cadrul Uniunii Sovietice, având în vedere Tratatul Sovieto-Leton, din 11 August 1920, prin care se respecta integritatea și suveranitatea statului Leton. Și Pactul germano-sovietic din 23 August 1939 a fost unul din motivele refuzului american.

Suedezii au avut de curând mai multe incidente cu submarine sovietice, cu unul însă s'a ajuns la confruntări directe, căci el s'a împotmolit și a rămas în apele teritoriale suedeze. Democrați cum sunt și pentru a face pe plac celor din Moscova, poate vrând să demonstreze că sunt pentru "Pace", l-au lăsat să plece. Adevărul este că au fost șantajați de sovietici cu ruperea schimburilor comerciale.

Un grup de suedezi cinstiți, care aparțin comitetului de apărare al lui Raul Wallenberg, au cerut oprirea submarinului până la predarea lui Râul Wallenberg de către sovietici sau aducerea unor dovezi convingătoare asupra soartei lui.

Guvernul Suedez nu numai că este laș și orb, dar și surd, căci nu a adoptat această soluție simplă nici atunci când pentru prima dată i-a avut pe sovietici în mână. Sovieticii nu ar fi îndrăznit să facă nimic dacă suedezii cereau ajutorul americanilor, englezilor și francezilor care veneau cu cea mai mare plăcere, fiind interesați să viziteze personal acel submarin. La un conflict armat nu se ajungea căci sovieticii își luau tălpășița ca de obicei.

Cum ar fi procedat sovieticii intr'o astfel de situație ? N'ar fi rău să ne aducem aminte de avionul american U-2 sau de avionul de pasageri Sud-Corean, doborît în apropierea insulei Sachalin. Diferența este că USA nu este Suedia !

Un lucru este de necontestat și anume că diplomații suedezi din Praga și Budapesta au salvat - indiferent dacă îl chema Raul Wallenberg sau X ori Y, mii de evrei. Să nu uităm însă că numai aceia au fost salvați, care au putut da "Cesarului ce era al Cesarului". Cei ce nu au avut această posibilitate au plătit cu viața. Dumnezeu le-a dat-o, Dumnezeu le-a luat- o, vor zice unii. Ultimii au fost lăsați în mila celui de Sus sau de Jos, care le-a procurat un "Marschbefehl" spre KZ-urile germane sau sovietice, cu semnătura Eichmann ori Serow.

Oare au fost suedezii singurii cărora în timpul luptelor din Budapesta, în Ianuarie 1945, le-au fost arestați diplomații ? Poate mă înșel, dar nu cred, căci în situația de arestați ai sovieticilor au fost în lagăr și doi diplomați elvețieni, deci tot dintr'un stat neutru.

Exact ca în Noiembrie 1944 când, în timp ce trupele Aliate din Vest și Est înaintau cu toată furia in direcția Berlinului, unele țări neutre ori foste aliate ale celui de-al Ill-lea Reich încercau să părăsească corabia

să spună adevărul. Poate că aşa vor vorbi şi de Raul Wallenberg şi ceea ce s'a întâmplat cu el. Lui trebuie să i se dea satisfacţie după exemplul americanilor care l-au făcut la 3 Octombrie 1983 cetăţean de Onoare al Statelor Unite ale Americii.

Este a treia persoană din istoria Statelor Unite ale Americii după La Fayette şi Winston Churchill, care primeşte această distincţie.

Suedezii spun că "Guvernul" nu a avut nici timpul nici locul de a-i găsi un loc de cinste, în patria lui, pentru care a suferit şi s'a sacrificat. Ei uită că umbrele martirilor lituanieni, letoni şi estonieni, care şi-au găsit un loc de odihnă veşnică între milioanele de confraţi de suferinţe pe întinsa Golgotă Răsăriteană, abia aşteaptă să depună mărturie pentru crimele săvârşite în numele umanităţii" şi dreptăţii. Tot ce se poate ca în viitor când sovieticii vor fi strânşi cu uşa, să spună cu neruşinare că pentru ei Raul Wallenberg nu a fost un Diplomat' recunoscut, ci mai de grabă un spion infiltrat în diplomaţie. Drept dovadă vor pune pe masa judecăţii dovezile concrete că Wallenberg abia în primăvara lui 1944 Fi- a terminat studiile de arhitectură, neavând cunoştinţe de studii diplomatice. La Budapesta sosise abia la 9 luliu 1944, ca ataşat al ambasadei suedeze. Un timp mult prea scurt pentru orice "Diplomat" crud, fie el şi un zeu de pe Olimp.

Păcatele străbunilor stau deasupra capetelor lor ca şi sabia lui Damocles, căci cei din Therezienstadt, Auschwitz, etc., care nu au avut bani să-şi plătească paşaportul suedez neutru, se vor scula ca unul şi vor acuza ca şi la primul Nurnberg. De astă dată li se vor adăuga milioanele de victime din Rusia Sovietică.

Cei din Kremlin nu-i vor mai apăra, pentrucă ei singuri vor trebui să se apere de acuzaţiile aduse de milioanele de robi. Ba din contră, sovieticii îi vor demasca spre a se descărca singuri de greutatea acuzărilor. Supravieţuitorii calvarului şi cei care au făcut acest drum - fără paşaport - nu vor muri cu toţii, iar cei rămaşi vor fi deajuns ca să-i condamne pe asasini.

Finlanda, după fatalul sfârşit de război, a dat un exemplu de eroism şi patriotism neîntâlnit în secolul nostru. In momentul când sovieticii au cerut extrădarea Mareşalului Mannenheim, acuzat de crime de război, finlandezii au răspuns :

"Noi nu avem criminali de război, noi avem numai eroi".

Şi ei au trebuit să se angajeze in această crimă baltică, extrădând patrioţi care se refugiaseră la ei. Cât de greu le-a căzut această hotărire ! Dar ei erau direct subordonaţi dictaturii sovietice-comuniste. Pe mulţi însă pe care urmau să-i extrădeze, i-au scos cu vapoarele lor şi i-au dus în ţările Occidentale. La Nord, în Workuta se găseau o parte din lotul acesta de baltici, aduşi cu condamnări de câte 20 de ani.

In Danemarca, ambasadorul sovietic Plachins a cerut guvernului Danez extrădarea a peste 1000 de refugiaţi din ţările baltice. Cererea

toate cazurile și acuzațiile aduse și orice altă plângere în cadrul unei comisii mixte de repatriere.

Șeful delegației sovietice era un oarecare Serge Vikorew. La sfârșitul cercetărilor s'a constatat că majoritatea internaților refuzau categoric să se reîntoarcă în Raiul Sovietic, dintre aceștia peste cinci mii nu voiau să stea de vorbă sub niciun motiv.

In același timp, sovieticii au informat autoritățile elvețiene că 383 de cetățeni elvețieni se aflau reținuți de autoritățile sovietice. Dacă erau tot așa de bine sau mai rău tratați, despre asta nu suflau nici o vorbă.

Cu toată presiunea politică și diplomatică sovietică, Elveția a refuzat categoric repatrierea întregului grup baltic, care era destul de numeros și se ținuse dela bun început la distanță de toți cei care erau sau puteau fi încadrați ca sovietici. Pe bună dreptate elvețienii susțineau că țările baltice au fost ocupate de sovietici după un Pact" și o înțelegere cu Germania hitleristă, la 23 August 1939. Elvețienii și-au menținut punctul lor de vedere și n'au cedat deloc, nici atunci când delegația sovietică a amenințat cu încetarea convorbirilor.

Dacă nu le-a reușit repatrierea balticilor, sovieticii au reușit însă în problema repatrierii grupului compact, care se ținuse deasemenea pe cât posibil în afara grupului sovietic, de circa 400-500 de caucazieni, care făcuseră serviciul militar în armata germană sau combătuseră bolșevismul sovietic în unități etnice, alături, de germani sau aliații acestora.

Alte grupări mai mici și de diferite naționalități minoritare din URSS au fost deasemenea predate forțat cu ajutorul autorităților și poliției elvețiene, dar sub presiunea politică și diplomatică engleză și americană. Aceștia demonstraseră deschis poziția față de acești nenorociți care luptaseră numai spre a-și salva patria subjugată de totalitarismul sistemului comunist-bolșevic și teroarea roșie. Englezii și americanii au știut prea bine că majoritatea celor predați de ei au fost decimați, la scurt timp după predare. Toți cei asasinați au fost trecuți cu siguranță pe listele și în contul Germaniei.

Așa s'a întâmplat. Cum au ajuns în interiorul granițelor rusești, au fost executați în massă, fără milă. Grupul caucazienilor a fost cel mai rău tratat, căci până la execuție au fost scoși zilnic în grupuri mici și snopiți în bătaie.

Elvețienii puteau sta acum victorioși alături de învingători, fără să-și murdărească mâinile de sângele nevinovat a unor ființe umane care luptaseră pentru libertatea patriei lor de sub cnutul bolșevic-comunist- fascist. Cred că și elvețienii ar fi luptat într'o astfel de situație, după cum ne arată istoria, iar ea nu minte și nu face compromisuri. Guvernul Elveției s'a lăsat târit in această neomenie în speranța că își vor recupera proprii cetățeni aflați in mâinile acestor bestii cu chip de oameni. Neomenia sovietică o putem documenta cu date, deoarece in

care, prinsă de uragan, se scufunda încet, și asta numai spre a-și menține reputația lor de țări neutre. Astfel, încercau unele state, în ultimul ceas, cinci minute înainte de ora 12, să reia relațiile diplomatice întrerupte cândva, în speranța participării lor alături de viitorii învingători care se profilau la orizont, la marea paradă a "Victoriei" și la împărțirea prăzii de război. Elveția își adusese aminte că nu are relații diplomatice cu sovieticii, adică tocmai cu statul care participa atât de activ în marea coaliție a aliaților. Dar de data aceasta sovieticii erau cei ce refuzau reluarea relațiilor diplomatice cu Elveția. Printre motivele arătate, în afară de atitudinea dușmănoasă a Elveției față de URSS din prima fază a războiului, figurau și ajutoarele oficiale și neoficiale date Germaniei hitleriste. Ei aminteau de marile livrări de materii prime date nemților și de trecerea prin teritoriul lor, ba chiar și de livrarea de armament militar special.

Acum elvețienii erau în mâinile lor, ei intraseră singuri în mașinăria propagandei sovietice, care începuse să se agite din ce în ce mai nerușinat prin toate cercurile politice și diplomatice din sfera Occidentală la care luau parte de câte ori era nevoie, de multe ori chiar neinvitați.

Condițiile pentru reluarea relațiilor diplomatice, puse în cadrul diferitelor convorbiri de contact, constau în aceea că ele nu vor avea loc înainte de repatrierea necondiționată a celor peste 10 mii de refugiați sovietici (ruși și alte naționalități din URSS) civili și militari, care se aflau in acel moment internați în Elveția. După ziarul "Journal de Geneve" existau în acel moment peste 11 mii de internați sovietici în Elveția.

Sovieticii învinuiau deschis, în presa lor ca și în toată presa de stânga din Occident, autoritățile elvețiene de neomenie și "barbarie" față de internați! de origină sovietică, acuzându-i de folosirea forței și brutalității, iar de mai multe ori chiar de a fi asmuțit câinii împotriva internaților.

Adevărul era însă altul ; aceşti nefericiți sovietici", cum erau sublimați in presa sovietică și pe care ei îi deplângeau, aveau dreptul să vizioneze filme cinematografice, concerte, să meargă la teatre, puteau participa la cursuri de limbi străine gratuite, cu profesori de specialitate, până și mâncarea lor zilnică era gătită de bucătari ruși, după rețetele bucătăriei și obiceiurilor rusești.

O scrisoare de protest a "nefericiților sovietici" semnată de peste o mie de internați care regretau acuzațiile aduse de ziarul guvernamental "Isvestia" contra autorităților elvețiene, cerând scuze din partea lor, a calmat ambele părți.

Până la urmă au ajuns la o înțelegere prin intermediul

L-am reîntâlnit în lagărul 9/10, în Ianuarie - Februarie 1955. Dela el am primit anumite detalii din viața lui ca internat în Elveția. El nu era supărat pe autoritățile elvețiene și avea înțelegere pentru schimbul făcut, dar cu toată părerea de rău, era totuși mulțumit că nu a fost imediat livrat și că s'a întârziat predarea, altfel ar fi fost executat. Din păcate, eu nu-i mai am numele, multe din însemnări s'au pierdut, totuși cei în cauză vor ști despre cine este vorba. Mulțumiri și din partea altor *foști* internați din Elveția care, ca prin minune, au scăpat să nu fie linșați din bătaie. Majoritatea au fost condamnați la câte 25 de ani.

Un lucru este sigur, sovieticii și-au infiltrat în neutra Elveție o mulțime de residenți, de unde pot fi dirijați în orice parte a lumii ori unde au nevoie, precum și printre cadrele administrative, unii ajungând chiar în funcții înalte.

încă un pas al sovieticilor spre Vest și elvețienii vor simți cnutul sovietic în coastă, care nu se va sinchisi de neutralitatea elvețiană.

Mai nou, în Elveția circulă un proverb care a devenit popular : "In der Schweiz ist man frei, wen man turist ist", care s'ar putea traduce : "In Elveția ești liber, când ești turist".

Păcat de Wallenberg, de suferințele lui, psihice și corporale, de înjosirile la care a fost supus, de depresiunile avute, de chinurile din partea unor sclerozați mintali ai NKVD-ului. Păcat este că va fi dat uitării ca om, chiar de către apărătorii umanității și de cei ce i-au dat misiunea "Sacră" cum au definit-o ei. Totul se făcea în numele păcii, al umanității, dar și al afacerilor "sacre" personale, în numele Statului sau al Partidului.

Să nu-și închipuie acești diplomați sau pohticieni care s'au ghiftuit de pe urmele nenorocirii unuia ca Wallenberg și se mai lingușesc pe lângă puterea sovietică, că paharul de vodcă sau tartina de pâine cu icre negre pe care au primit-o, le vafi deajuns să-i salveze când va veni ziua ca ei sau urmașii lor să fie loviți de blestemul milioanelor de oameni sacrificați pentru gloria Imperiului Roșu. Ei vor trebui să răspundă în fața istoriei, în fața conștiinței care nu iartă, în fața Celui de Sus, care nu bate cu ciomagul și să știe că ce nu aduce anul, poate aduce ceasul !

Ce-au făcut suedezii pentru omul lor, Raul Wallenberg ? Nimic. Așa cum nici francezii nu au făcut nimic pentru Colonelul Jean Kostikow. Lași cum sunt și având complexe față de sovietici, l-au declarat "dezertor". Pentru acest ofițer francez am o mare stimă ca de altfel și pentru Franța căci altfel nu îmi botezam băiatul meu cu numele de "Jean". O amintire ce-mi este mai de preț decât toate este aceea a sfaturilor prea binevoitoare primite din partea unor diplomați francezi la Consulatul din Munchen acum câtiva ani. Un lucru trebuie să stie

lagărul special sovietic pentru internații din Bautzen, doi elvețieni se mai aflau închiși încă din anii 1947 și 1948.

Cum era, cum nu era, diplomația sovietică avea un Joly-Jocker în jocul lor cu partenerul elvețian. Un motiv în plus de a discuta aceste cazuri delicate, intr'o atmosferă particulară, după un schimb de note diplomatice.

Cazurile amintite se refereau la fostul secretar dela Legația Elvețiană din Budapesta în perioada 1944-1945, Harold Feller și la colegul său de serviciu Max Meyer, care fuseseră arestați in Ianuarie 1945, în timpul luptelor date de Armata a 18-a sovietică, care-1 avea General-Politruc pe Generalul Maior Leonid Breschniew, care semnase și ordinul de arestare.

După cum s'a aflat mai târziu, acești domni, mai ales Harold Feller colaboraseră cu diplomații suedezi, dar și cu grupul Doctorului Kauder, prin expertul de bursă al acestuia "elvețianul’ pentru recuperarea cu plată a evreilor din mâinile lui Eichmann și Co. Deasemenea este sigur că Harold Feller și Max Meyer erau în strânse relații și în misiuni directe de legături cu diplomatul Wallenberg. Cu toții au fost mai târziu în Lublianka, unde au fost cercetați individual. Nu este exclus ca cei doi elvețieni să fi participat la anchete de confruntare cu Raul Wallenberg. Nu cred să fi pierdut Comisarul Brații o astfel de ocazie spre a afla și alte amănunte.

O mică deosebire, în afacerile elvețiene cu pașapoarte, chiar și cele engleze sau americane, față de aceleași afaceri suedeze ale diplomatului Raul Wallenberg sau cele ale diplomatului spaniol Francisco Franco, era aceea că plățile se efectuau cu foarte mare greutate direct în Elveția sau intr'un alt stat din Occident.

Despre afacerile lor cu pașapoarte, sovieticii erau deplin informați și încă foarte precis. Tot materialul adunat se strângea în secția specială a Comisarului Brații (Brazii) din cadrul ministerului de Interne, care-și avea și in Lublianka un birou special de anchetare.

Ambii diplomați elvețieni au fost schimbați, însă după multe negocieri pe cale diplomatică, care au durat peste un an de zile, cu doi cetățeni sovietici, care se aflau mai de mult refugiați în Elveția și pe care sovieticii îi doreau cu orice preț.

Desigur că cei doi diplomați au făcut cunoștiință pe propria lor piele cu metodele înaintate ale NKVD-ului, atunci când au fost reținuți în Lublianka și alte centre speciale din Moscova. Unul dintre cei ceruți de sovietici era un cercetător științific care lucrase într'o secție specială secretă, iar al doilea, acuzat de "furt", era un ofițer aviator ce se refugiase în Elveția cu avionul său. Ultimul a fost condamnat la moarte de un tribunal militar, după ce fusese repatriat forțat, apoi pedeapsa i-a fost

politici și conducerea din Moscova găsiseră de cuviință că procurarea unei mâini de lucru ieftină și fără complicații, pentru reconstrucția statului sovietic, era absolut necesară. De aceea îi transportaseră în vagoane direct la Moscova. Cine va mai întreba vreodată unde a rămas unul sau celălalt, căci fiecare război are jertfele sale, pentru care nu se va mai da socoteală. Aceștia deveniseră peste noapte dușmanii Uniunii Sovietice, iar cel mai bun leac și în interesul securității era, "Pohod na Sibir" o veche rețetă ţaristă, devenită și comunistă.

Din cele peste 2200 de persoane îmbarcate în Baden, la jumătatea lui Iunie 1945, au ajuns să fie descărcați la Moscova aproape 500 de supraviețuitori. Poate că acești bărbați și femei trebuiau să plătească prețul eliberării populației vieneze.

Intr'un moment de slăbiciune, Mareșalul Koniew, Comandantul Suprem al trupelor de ocupație sovietice din Austria, a donat din partea Statului Sovietic și a Comandantului Suprem Sovietic din Austria, cu ocazia zilei de 1 Mai 1945 - populației vieneze - 12 mii de tone de cereale. O donație care era bine venită, dar aceste cereale proveneau din captura de război și confiscarea tovărășească dela populația maghiară dela Csorna și Kapuvâr din Ungaria.

Mareșalul Koniew dorea să fie primul dintre comandanții aliați care, cu un asemenea gest de caritate să-și câștige simpatia populației vieneze pentru trupele sale. Moscova a aprobat imediat această inițiativă, salutând și felicitându-1 pe autorul ei. Gestul a fost trecut repede în cartea de aur a istoriei.

Donația a fost primită cu ovații de majoritatea populației vieneze înfometate, iar noul primar al orașului a ținut în aplauzele asistenței un discurs ca să le mulțumească eliberatorilor pentru nobila faptă.

N'avea să treacă însă mult și aceiași donatori, nobili proletari, aveau să-și dea arama pe față, prezentând nota de plată pentru cele 12 mii de tone de cereale, pe care și așa le furaseră din țara vecină. In afară de cereale, sovieticii îi luaseră cu ei și pe administratorii sau pe gospodarii care îndrăzniseră să protesteze contra acestor confiscări samavolnice. Ei făceau parte din transportul special spre Moscova, plecat din Baden de lângă Viena.

In timp ce transportul cu arestați și deportați plecat din Baden se apropia de Moscova, în Viena se demonstra. Da, tovarășii comuniști austrieci veniți și aduși în rucksacurile manutanței NKVD, demonstrau pe străzile Vienei și declarau ziua de 13 August 1945, "zi împotriva bombei atomice", pe care americanii o aruncaseră împotriva orașelor Hiroșima și Nagasaki.

După cunoașterea efectelor prunei bombe atomice și dezastrul pe care- 1 făcuse aceasta, sovieticii au prevăzut terminarea rapidă fără ei a războiului în Extremul Orient. De aceea au început ostilitățile militare contra Japoniei în Manciuria, fără nici o declarație de război, pe ziua de

budoarele parisiene, ci pe fronturile unde a fost trimes s& apere onoarea Francei și tradițiile armatei sale "La Grande Armee". Fiul lui a căzut pe front pentru Franța, dar această Franță nu a găsit nici azi de cuviință după peste 40 de ani dela dispariția lui, când a fost răpit de agenții sovietici în uniforme militare americane, să-l repună în drepturi chiar și "post mortem".

Dar la ce ne putem aștepta dela diplomația decăzută care își vinde fiii pentru un blid de linte și care este în stare să-și vândă și propria mamă, numai să nu aibe conflicte cu tovarășii comuniști sovietici.

Domnilor diplomați, domnilor militari ai armatei franceze și suedeze să nu uitați că mâine poate veți putea avea aceiași soartă și veți putea ajunge acolo unde, cu siguranță, vă veți aduce aminte de un Râul Wallenberg sau de un Jean Kostikow, ambii soldați, răpiți de bestiile bolșevice în îndepinirea misiunii. "Glorie eternă lor".

Când ai început să-ți uiți prietenii și camarazii de soartă cu care ai împărțit ultima bucată de pâine, atunci să știi că ai început să decazi, și să ajungi, dela o zi la alta mai jos în prăpastia disperării. Conștiința nu-ți va da pace o viață întreagă și te va face să te zbați în chinuri sufletești până îți vei reaminti de un Wallenberg sau de un Jean Kostikow, rămași pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Noi ne întoarcem din nou la firul întrerupt al povestirii, fir înroșit de sângele milioanelor de oropsiți din acea parte a lumii.

In zilele călduroase ale lui August 1945, în celula 183 din închisoarea Leforttowskaija din Moscova, a fost încarcerat un cetățean, slab și amărât, de origină austriacă. Era originar din Viena și fusese adus cu un transport de deținuți în "bou-vagon". Călătoria durase mai bine de două luni, plecarea fiind făcută din Baden lângă Viena. Transportul conținea peste 80% austrie ci-civili, iar restul erau foști militari din diferitele armate și unități, germane, ungare, române, cazace, wlasewiste, civili unguri și cehi, slovaci, germani, la care era adăugat un grup destul de numeros de dezertori din victorioasa armată "eliberatoare" sovietică.

Trenul cu care sosiseră avusese 45 de vagoane de marfă, numai pentru cei arestați, dintre care două pentru ofițeri și pază, și vagoane de pasageri de clasa l-a, iar restul bucătărie, alimente și combustibil ; in afara a cinci vagoane care erau pline cu femei de diferite vârste și de diferite naționalități, minimum 40 într'un vagon. Bărbații erau între 40 și 70 într'un vagon, în funcție de mărimea vagonului. La început toate vagoanele fuseseră încărcate până la refuz.

Sovieticii aduseseră și încărcaseră pe toți suspecții, pe toți acei ale căror fizionomii nu le erau pe plac, iar NKVD-iștii îi adunaseră pe toți cei care fugiseră de ei și de "cultura" lor. In acel moment, greutatea cea mare era imposibilitatea de a face cercetări individuale din lipsă de localuri necesare pentru astfel de operațiuni strict secrete. Comisarii

așa cum au făcut-o deținuți! din închisoarea Bautzen prin scrisorile lor disperate.

Dar să nu anticipăm, să nu vedem viitorul mai negru decât este, să urmărim mai întâi pe noul arestat, introdus în celula 183 din închisoarea Lefortowskaija din Moscova, un centru cultural' al NKVD-ului.

Abia intrat, s'a prezentat : Josef Baumann, cetățean austriac, născut și crescut în Viena, cu domiciliul în Sprock Platz nr.2.

Fusese arestat de organele sovietice de-acasă, la începutul lunii Iunie 1945. După cercetări serioase în centrala improvizată din Baden de lângă Viena, a fost îmbarcat într'un vagon închis de cale ferată, ce făcea parte dintr'un lung transport, cu care, după două luni de drum și peripeții, a ajuns la Moscova.

Nu a fost soldat in armata regulată germană, dar a făcut parte ca civil dintr'o grupare specială, ce purta denumirea de "Luft Melde Kopf Sud- Ost".

De meserie era strungar, căsătorit cu o unguroaică, originară din Budapesta. Soția lui, pe care o iubea foarte mult, avea o prietenă intimă încă din. copilărie, care locuia la Budapesta, unde lucra ca dansatoare într'un teatru și pe care o chema Julișca, un nume foarte frecvent în Ungaria. Ea avea prieten pe un doctor, Kauder (alias Klatt), un evreu- ungur-au striae, ce fusese crescut de mic copil intr'o mănăstire, in Tirol. Acest doctor se ocupa cu diferite afaceri dubioase și era mereu în posesia unor mari sume de bani.

De aici începe povestirea noastră, care ne va introduce în anumite secrete ale celui de al doilea Război Mondial.

In anul 1939, Dr.Kauder a fost arestat de către poliția ungară și depus în renumita închisoare "Tolondshaz" din Budapesta, pentru escrocherie, sau așa ceva.

Intr'una din vizitele ce i-au fost făcute de prietena lui, Julișca, el i-a strecurat o misivă in care îi sena că a făcut cunoștiință cu un conducător al rușilor albi din emigrație, care fusese colonel in armata țaristă, în serviciul de informații. Prin acest colonel rus, el ar fi avut posibilitatea să primească cele mai bune informații militare și economice din partea de sud a Uniunii Sovietice, Ucraina și țărmul Mării Negre.

Julișca trebuia să plece de urgență la Viena unde să ia legătura cu un vechi cunoscut. Acestuia trebuia să-i pună pe masă numai condițiile scrise pe care i le dăduse, iar in rest să nu vorbească cu nimeni. Punctele scrise erau următoarele :

1) Autoritățile germane să facă de urgență toate intervențiile necesare pentru eliberarea lui din închisoare. (Colonelul rus fusese intre timp eliberat si era găzduit la o cunostință a Dr.Kauder din

8 August 1945. In felul acesta aveau să aibe și ei dreptul la partea leului din *Japonia,* cu toate că nimeni nu-i invitase, iar soarta războiului era pecetluită.

Desigur că pe atunci sovieticii nu erau în posesia bombei atomice, dar pentru orice eventualitate comuniștii austrieci trebuiau să protesteze și să fie primii, ca păduchele in frunte, contra imperialiștilor americani, care nu i-au lăsat să moară de foame. Tocmai acești americani, care mai târziu vor ajuta Austria din plin, mult mai mult decât au făcut-o sovieticii, n'aveau să prezinte nicio notă de plată, căci donația venea din partea poporului american, donație din care tocmai ei, comuniștii, aveau să se înfrupte din belșug. Și totuși aveau să se rușineze mult mai puțin decât alții, când au văzut diferența între cele primite dela imperialiștii americani și linsul blidelor de cașă sovietică.

Azi, după ani de zile dela această primă demonstrație contra bombei atomice americane, când sovieticii sunt și ei posesorii bombei atomice și a rachetelor cu cap nuclear, conducătorii din Moscova amenință deschis Occidentul și, fără rușine, în discursurile lor amenință cu distrugerea Europei occidentale, dacă cineva îndrăznește să fie de alte păreri cu ei. Dar cine li se opune ? Nimeni, absolut nimeni nu are interes să înceapă un nou război, omenirea fiind sătulă de atâția morți și voind să trăiască liberă, dar nu într'o libertate de tip sovietic, asta nu !

Bomba atomică ca și rachetele pe care le au astăzi, nu sunt crescute după metoda lui Miciurin în serele științei sovietice, ci din trădarea lingăilor din tagma lorzilor scăpătați și a specialiștilor lui Hitler, precum și a unora ca soții Ethel și Julius Rosenberg. Astăzi comuniștii austrieci nu mai protestează contra bombei atomice, căci acum sovieticii o au. Ei protestează sus și tare că imperialiștii capitaliști americani vor să apere Europa de Spectrul Roșu. Ce, nu-i adevărat ? Nu sunt sovieticii cei care se desonspiră prin planurile lor agresive contra Europei și care declară deschis, ca și in timpul lui Stalin, că dacă vor în 24 de ore ei pot să ajungă la malurile Rinului ?

Cred oare comuniștii austrieci și toți ceilalți din lumea întreagă care le cântă în strună că știința sovietică și cu ea tehnica bombelor atomice și a rachetelor sunt atât de perfecționate, că, în cazul unui război, ele vor nimeri numai pe americanii și pe capitaliștii din Europa ? Nu, primele victime vor fi germanii din ambele zone și austriecii, dar și englezii și francezii precum și sovieticii. învingători nu vor exista, precum nici învinși, ci numai supraviețuitori. Ferească Dumnezeu !

Totuși, să presupunem că sovieticii vor câștiga războiul. In acest caz ei comuniștii și toată șandramaua marxistă vor fi primii care vor ajunge în Siberia sau la Workuta, căci atunci tovarășii din Kremlin

Grupa de dansatoare era formată din câteva fete tinere care au dat un timp mai multe reprezentații la Sofia și in alte orașe din Bulgaria.

Gruparea, fiind încadrată in serviciul de informații special al aviației, era subordonată direct Reichmareșalului Hermann Goring, care era la cheremul serviciilor de informații ale lui Canaris și Himmler. Atât oferta făcută de Dr.Kauder cât și perspectiva informațiilor ce se promiteau, au fost foarte bine venite, cu atât mai mult cu cât, la Statul Major German, se adunau materiale despre Uniunea Sovietică, în eventualitatea unui război împotriva acesteia.

In primăvara anului 1941, după intrarea trupelor germane în Bulgaria, s'a constituit definitiv grupul din Sofia. Finanțarea era asigurată în continuare din veniturile câștigate de grupa de dansuri și afacerile făcute la bursă de economistul elvețian.

In primele zile ale lui 1941, acestui grup i s'a alăturat un olandez, originar din Amsterdam, cu numele de Marck Willy. Acest olandez era un om foarte ciudat și nici prea prietenos, după cum povestea Baumann. Era însă o capacitate în afacerile de Bursă, ceea ce s'a dovedit ulterior, în această branșă lucrase și înainte de război la Amsterdam. Devenise un fel de șef al elvețianului, iar acesta nu-i ieșea din cuvânt. Willy nu a participat niciodată la orgiile ce se dădeau din ordinul Dr. Kauder în cinstea vreunui oaspete invitat, dar nici la unele din recepțiile ulterioare. El era omul care era, fără să existe, și așa a rămas până la sfârșitul războiului. Nimeni gin grupă nu cunoștea deplasările lui, în afară de Dr.Kauder. De multe ori pleca cu elvețianul pentru un timp mai îndelungat, altădată singur și de foarte multe ori se ducea la Constanța, în România, unde, după jumătatea lui 1942, exista un mic birou, un fel de sucursală. Era singurul care nu-și găsise o prietenă, și nici nu încercase, din care cauză toți deveniseră bănuitori.

Dr.Kauder punea însă totul la punct interzicând orice manifestare sau chiar vorbă împotriva olandezului. Dar să nu anticipăm lucrurile.

La sfârșitul lui Martie, începutul lui Aprilie 1941, au sosit primele informații militare și economice din partea de Sud a Ucrainei și alte locuri din Uniunea Sovietică. Ele erau deadreptul excepționale și foarte bine documentate.

Dr. Kauder remitea personal primele materiale cu informații colonelului Erbach Fischer la Viena. Toate încercările acestuia de a-1 descoase pe Dr. Kauder, au fost fără rezultat. Dr.Kauder declara clar că pentru prezent și viitor, numai el este persoana cu

3) *El* Dr Kauder, cu grupul său se punea la dispoziția serviciilor *eerm^e* aveau să furnizeze informații militare și economice de pe *teaton^l* Uniunii Sovietice (cu precizări și detalii).

Autoritățile germane de informații, aveau să colaboreze pentru *V11tor* numai cu el, iar prin el să primească toate informațiile necesare și *posibile.* El era singurul răspunzător pentru materialul predat și orice convorbire in viitor sau informații suplimentare, aveau să se facă numai *prin* el.

Julișca a plecat la Viena unde a luat contact cu persoana indicată, iar până la primirea răspunsului a așteptat la prietena ei D-na Baumann din Spreck Platz 2.

Serviciile germane ale aviației (Luftwaffe) au manifestat un deosebit interes pentru propunerile făcute, mai ales că acest birou special era obligat să-și procure informații, trimise de serviciul SD-ului, care livra numai ceeace nu mai prezenta interes pentru ei. Deși propunerea doctorului Kauder era bine venită și favorabilă intereselor germane din secția specială de Sud-Ost-Ost, specialiștii consultați din SD nu credeau într'o reușită, având pe mai departe încredere în serviciul Luftwaffei. Ministerul aviației germane și-a pus mari speranțe în această organizație, cu atât mai mult cu cât nu erau nevoiți să învestească mari sume de bani, în afara unor pașapoarte și unele relații la Budapesta pentru eliberarea doctorului Kauder.

In scurt timp, Dr. Kauder a fost eliberat, primindu-și cele 10 pașapoarte promise, pe care le-a împărțit frățește cu colonelul rus, căruia i-a mai dat din propriul buzunar o sumă apreciabilă de bani.

Acesta a plecat imediat în misiune.

Dr. Kauder a revenit la Viena și a locuit pentru un scurt timp la Baumann. Acolo a început să-și organizeze nucleul lui de informații care se compunea la început din cinci persoane, fiecare având o misiune a lui specială. întreaga grupă era camuflată, figurau ca organizatori ai cercului de dans al prietenei sale Julișca, cu care au plecat într'un turneu în Bulgaria.

La insistențele prietenei sale, Dr.Kauder a introdus în grupă, pe locul cinci, pe soțul prietenei sale, care o ajutase foarte mult când ea fusese singură.

Grupul de cinci se compunea din :

1) Șeful grupului, Dr.Kauder (alias Klatt).

2) Locțiitorul, Dr.Teusch - originar din Austria.

3) Economistul, (numele pierdut), cetățean elvețian, specializat in bursa internațională.

4) Securitatea grupului, o asigura Richter, profesor de sport la o școală din Viena.

5) Administrația, Iosef Baumann, domiciliat în Sprock Platz 2 din

Bulgaria, Grecia, Jugoslavia, Ungaria și Italia. Doar pentru Turcia le trebuia o aprobare specială, pe care o primeau la orice oră, căci se anunța fie un transport de *agenți* speciali, fie transporturi de curieri speciali.

Sumele de bani fiind foarte mari, expertul olandez și elvețianul le-au schimbat în aur, lucruri de valoare, de artă și în valută străină.

Din ordinul Dr. Kauder elvețianul a luat legătura cu agenții englezi din Elveția (se crede că și cu americanii) cu care și-au continuat legăturile la Sofia și Constantinopol. Informațiile care se vindeau destul de scump serviciului de aviație, se vindeau tot atât de bine englezilor sau americanilor, care erau deasemenea buni platnici, fiind interesați tot timpul de evenimentele din regiunea de Est-Sud-Est.

Se organizau orgii cu ofițerii germani, orgii la care nu lipseau mâncările alese, băuturile de soi și secretarele frumoase, care își desmierdau partenerii ocazionali, și în același timp se puteau aduna materiale germane de mare valoare.

Averile adunate erau asigurate în Elveția, depuse în conturi secrete, iar de locul lor știau numai Dr.Kauder și elvețianul, poate și Dr.Teusch. Conturile lui Willy van Marck erau deasemenea depuse undeva în străinătate. Cât îi privește pe cei doi, Richter și Baumann, ei primeau în afară de salarii mari, o mulțime de cadouri și alte beneficii. Restul personalului din toate sucursalele era plătit.regește.

Intre timp au fost, după cum se pare, contactate și unele persoane din serviciile de informații bulgare și chiar turcești. Astfel că, in Mai poate mai devreme sau mai târziu, au început afacerile doctorului Kauder cu evreii din Budapesta, pe care îi aducea pe calea aerului dela Budapesta în Bulgaria. De aici, cu ajutorul serviciului secret Bulgar erau trecuți clandestin în Turcia, unde, la rândul lor, erau așteptați de agenți de legătură și transportați mai departe.

Desigur, din cauza că erau de multe on și femei cu copii, se vorbea întotdeauna de agenți camuflați în evrei care fugeau. Era posibilitatea de a infiltra cât mai mulți. După un timp, aceste transporturi și trecerea peste granița bulgaro-turcă, au stagnat din cauza pencolului prea mare de a fi demascate. Ceva mai târziu, Kauder a rezolvat problema și transporturile își descărcau marfa direct pe un aeroport militar, accesibil pentru aviația germană de lângă Constantinopol. Pentru ca totul să decurgă cât mai ușor și rapid, avioanele încărcate la Budapesta sau în alt loc în Ungaria, zburau către Sofia, pentru alimentare cu benzină, iar de acolo la Constantinopol și înapoi la Sofia. Desigur că bacșișurile grase au deschis multe porți ferecate

La Budapesta, doctorul Kauder intrase în legătură cu mai

Goring. Colonelul a cedat unor astfel de afirmații convingătoare. Dr. Kauder își jucase perfect atuurile.

Specialiștii din cadrul aviației abia atunci și-au dat seama de valoarea materialului primit. Toate erau mult mai bune, mai clare și mai bine documentate decât cele pe care le primiseră dela colaboratorii din SD.

Odată cu începerea războiului germano-sovietic și înaintarea frontului spre Sud, experții Luftwaffei au putut confrunta materialele primite cu realitatea, la fața locului, unde au constatat, spre uimirea lor, că materialul lui Kauder era excelent. Astfel, valoarea grupului a crescut în ochii superiorilor, iar doctorului Kauder îi erau toate ușile deschise.

După rezultatele atât de îmbucurătoare și încrederea mare pe care o aveau la înaltul comandament al aviației, dar și nevoia de mulți bani, pe care germanii erau gata oricând să-i pună la dispoziție, Dr.Kauder s'a gândit la o reorganizare a întregului grup.

In primul rând, grupul s'a mărit ajungând la 30 de persoane : secretare, telegrafiști, traducători, etc.etc. Printre cei noi a fost încadrat și fiul lui Richter, ca șoferul docorului Kauder, când acesta avea nevoie de el. In fond era la dispoziția întregului grup. Fusese demobilizat și trecut automat la această grupare din cadrele aviației.

Intre timp, s'au înființat și unele sucursale pentru ușurarea muncii celor din centrală. Astfel de birouri au fost deschise la Odessa, Constanța, în România, Varna în Bulgaria, Athena și Salonic, în Grecia, Belgrad, două în Italia de nord și sud și una chiar la Constantinopol, toate legate de Centrala din Sofia, condusă **de** doctorul Teusch.

Curierul principal al grupului care jongla și cu banii la bursa din Elveția, - unde intra și ieșea când dorea - era elvețianul, mereu pe drumuri. Datorită muncii depuse de olandez, această secție a adus mari venituri și câștiguri enorme folositoare grupării.

In toate secțiile existente se lucra de zor, transmițând materialele încredințate sau traduceri din materialele primite, noi coduri, mereu schimbate, iar când aveau timp liber, se amuzau frumos.

Toți șefii teritoriali, chiar și cei din Viena, veneau cu plăcere în control, desigur fiind din timp anunțați, și își petreceau zilele în cea mai bună și veselă societate ca în basme, cum s ar zice.

Reîntoarcerea era tot atât de bine organizată, căci fiecare pleca încărcat cu daruri regești și cu toate bunătățile. Acest sector îi era încredințat lui Josef Baumann, care era și organizatorul tuturor banchetelor. El era răspunzător și gata oricând să facă față unei vizite inopinate. Tot în sarcina lui Baumann cădea trimiterea regulată de cadouri, de mici atenții, care erau mereu bine venite, chiar foarte apreciate, mai ales de cei din Reich.

Gruparea a fost înzestrată, în Aprilie-Mai, cu un avion de transport

întreaga încărcătură intr'o șură la un țăran din împrejurimile Vienei. Era un vechi cunoscut al Dr. Kauder.

S'a bănuit că Dr.Kauder și Dr.Teusch, cu toate că au plecat la diferite ore și pe drumuri diferite, au mers în aceiași direcție, spre mănăstirea unde Dr. Kauder fusese crescut de mic copil.

In timpul războiului nu odată mănăstirea a fost aprovizionată *de* Dr.Kauder, cu toate bunătățile lumești, prin administratorul său *Josef* Baumann. Pachetele sau încărcătura, de multe ori a unui întreg *camion,* erau predate la Viena, unor călugări. Aceștia *se* prezentau după două-trei zile dela înștiințare. De fiecare dată era un alt număr de telefon, astfel că Baumann nu-și mai aducea aminte de nimic. El nu a cunoscut nici numele călugărilor, nici pe cel al mănăstirii, nici nu-1 interesa dealtfel, el executa doar ordinul dar de Dr. Kauder. Numai tânărul Richter care l-a dus până intr'un loc, undeva în Tirol sau in Austria de Nord, știa ceva mai mult decât ceilalți. El s'a reîntors acasă la Viena, cu Opel-Kaptanul, pe care îl primise cadou cu acte în regulă dela Dr.Kauder, bineînțeles încărcat de cadouri.

Elvețianul s’a stabilit lângă Berna cu secretara lui, pe care a reușit să o treacă granița.

Așa s'a terminat istoria acestui "Grup' , care era cunoscut sub denumirea de "Luft Melde Kopf Sud-Ost" pe scurt - LMKSO

Cum războiul era pe terminate, cu toții aveau acte în regulă și nu mai puteau fi încadrați în serviciul militar, fiindcă făceau parte dintr'o unitate specială. Astfel își puteau vedea de treburile lor particulare și familiale.

După terminarea războiului au supraviețuit cu toții și, după ultimile lupte de stradă, s'au strecurat prin toate controalele efectuate de armata eliberatoare sovietică.

Razele calde ale lunii Mai, încălzeau inimile vienezilor la un soare strălucitor care îndemna la speranță in viitor.

Orașul era în mare parte dărîmat, iar grămezile de moloz se micșorau cu greu prin muncile impuse de trupele de ocupație. .Alimentarea era cu-atât mai grea cu cât cureaua controlului sovietic se strângea din zi în zi mai tare în jurul orașului. Piața neagră înflorea tot mai mult și venise ziua când se putea spune că banii nu mai făceau două parale.

In jurul datei de 28-30 Mai 1945 și-a făcut apariția la ușa lui Josef Baumann din Viena Sprock Platz 2, elvețianul. El traversase întreaga Austrie intr'o mașină oficială a Crucii Roșii Internaționale cu ajutoare pentru nevoiași. Adevărul era că elvețianul îl căuta pe fostul său prieten Richter - seniorul, căruia îi lăsase anumite lucruri de valoare, spre păstrare. Cum elvețianul cunoștea și adresa lui Baumann, a venit și la el, căci Richterii nu erau acasă, fiind plecați în afara orașului, spre a-și procura ceva alimente sau alte lucruri. Urmau să se întoarcă abia după câteva zile. In acest timp in Viena, se lucra de zor la repararea

plus, fiecare mai putea lua cu el, intr'o servietă sau o geantă, bani sau alte lucruri de valoare.

Prin noua ocupație, Dr. Kauder primea informații și despre afacerile concurenților săi dela ambasadele suedeze și spaniole. Baumann credea că legăturile au fost făcute de Willy van Marck și că numele acestuia nu era van Marck, ci altul și că era cel puțin jumătate evreu.

Tot ce mai putea aduna ca informații, după ce trupele sovietice trecuseră Nistrul, a dus la ruptura definitivă între grupul agenților albi și centrala din Sofia. Un singur centru mai rămăsese încă în legătură și era undeva pe coasta Mării Negre în Caucaz. Aceștia transmiseseră cele mai perfecte date asupra mișcărilor transporturilor sovietice din acea regiune, iar aviația germană repurta succese mari. Dar, după scurt timp centrul acela a amuțit pentru totdeauna.

In lunile Iulie și August, Willy van Marck a făcut câteva drumuri la Constantinopol și la Athena, cărând până la refuz marfă vie. Cum s'a descurcat nu știe nimeni, sigur este că s'a întors cu bine, dar foarte agitat.

Misiunile cu avionul s'au terminat în momentul când avionul a fost doborît de americani sau englezi, la reîntoarcerea din Italia de Nord. Se pare că unul dintre piloți ar fi fost ușor rănit, ceilalți au putut să sară cu parașuta. Ca toți ceilalți soldați care le erau comandați, ei nu făceau parte din grupa "Luft Melde Kopf Sud-Ost", fiind numai detașați, astfel că misiunea lor s'a terminat odată cu prăbușirea avionului. După aceasta s au desființat centralele din Odessa, Constanța, Varna, Athena, Salonic și cele din Italia, deasemeni și cele dela Sofia și Belgrad, iar la ultima ședință din Budapesta s'a hotărît desființarea grupării.

Fiecare din grup a primit o sumă de bani în mărci germane și o altă sumă în valută străină, precum și cadouri prețioase, drept recompensă pentru serviciile aduse și încrederii cu care și-au îndeplinit misiunile. O coloană încărcată până la refuz cu alimente, băuturi și lucruri a părăsit Budapesta cu direcția Viena. Atât camioanele cât și șoferii erau împrumutați de către Luftwaffe din Viena, pentru schimbarea Centralei "LMKSO", (cum era denumit transportul), din ordinul Col.E.Fischer. Fiecare din grupă a primit partea sa, precum și cei din centrala vieneză a aviației. După descărcarea camioanelor, soldați! lor s'au întors mulțumiți la unități fiind ca și șefii lor, răsplătiți regește.

Odată cu trecerea graniței a avut loc și despărțirea de misiune și de grupă, care s'au dizolvat automat. Olandezul Willy van Marck nu mai apăruse nicăieri, de el doar Dr.Kauder mai știa unde se află, iar Richter seniorul și Baumann au plecat direct la Viena. Elvețianul, împreună cu o prietenă, una dintre secretare, s'au despărțit și au plecat cu un camion înspre granița Elveției. Dr.Teusch cu prietena și cu șoferul au plecat cu camionul spre Austria de nord sau Tirol, posibil chiar Elveția. N'au plecat însă înainte ca ultimile trei camioane pline să nu-și fi lăsat

cumpere, chiar ar fi dispus să o plătească in valută forte, de pildă în franci elveţieni.

- "Sunteţi cumva elveţian ? Sau Olandez ?"

Baumann a bănuit dela început că trebuie să fie sovietici şi că sunt la curent cu grupul lor şi cu activitatea desfăşurată.

- "Da", răspunse acesta, foarte îngâmfat, aprizându-şi ţigarea fără a le oferi însă şi celorlalţi.

Intârziaseră mult pe drumul luat, probabil din cauza străzilor pline de dărâmături sau din cauza muncitorilor, a foştilor nazişti scoşi la muncă forţată pentru îndepărtarea molozului. Ajunşi la clădirea în care locuia Richter, văzură de departe cum, încărcat de bagaje, seniorul cobora scările din faţa casei. S'au dat jos din maşină după ce aceasta fusese oprită în spatele maşinii lui Richter, iar elveţianul s'a îndreptat direct către prietenul său întinzându-i mâna pentru a-1 saluta. In acel moment, din toate străzile alăturate au apărut maşini particulare şi militare ale comandaturi! sovietice. Amabilii domni, care îi aduseseră cu maşina, au scos fiecare câte un pistol şi i-au somat pe toţi să ridice mâinile. Din mai toate maşinile au apărut ofiţeri şi soldaţi sovietici.

In acel moment, în cadrul uşii clădirii în care locuia Richter a apărut juniorul care, foarte zăpăcit de spectacolul din faţa ochilor, a întrebat : "Ce înseamnă asta ?" Ofiţerii sovietici au intrat în casă şi au perchiziţionat "â la russe" apartamentul, apoi au dispărut cu cei arestaţi, nu însă înainte de a se informa dacă soţia lui Richter se afla în Viena. Iată însă că şi Richter îşi procurase dreptul de circulaţie pentru maşină, în plus aprobarea de circulaţie a comandaturi! militare sovietice ! Cum se aranjase, nu am aflat.

Singurul care şi-a pierdut cumpătul a fost, de astă dată, tocmei elveţianul. Ca un isteric, a început să strige în gura mare, că el este cetăţean elveţian şi să fie dus la ambasada elveţiană.

Politicoşi din cale afară, ofiţerii sovietici, căutau să-l liniştească, căci tocmai ei sovieticii, eliberatorii, nu voiau să se dea în spectacol şi voiau să lase o impresie bună lumii.

După ce Josef Baumann şi musafirul au părăsit locuinţa, soţia i-a urmărit dela fereastră. Din întâmplare a observat tot ce se petrecuse jos în faţa casei. L-a chemat imediat pe Richter la telefon. După convorbirea telefonică, soţia lui Baumann a părăsit în pripă locuinţa ei din Sprock Platz nr.2 printr'o ieşire în altă stradă. Luase cu ea numai ce apucase la repezeală. Ea a revenit abia după ani de zile. Unde a fost, ce a făcut sau din ce a trăit, nu a povestit niciodată, dar după câteva luni dela reîntoarcere a decedat din cauza unei boli de plămâni, fără a afla ce s'a întâmplat mai departe cu soţul ei Josef Baumann.

Toţi cei patru arestaţi au fost duşi direct la Baden lângă Viena.

legăturilor telefonice, conductelor de apă, de gaze, instalațiilor de lumină, la desfundarea străzilor de molozul dărâmăturilor de pe urma războiului. Fiecare vienez se străduia să-și dea concursul la revenirea cât mai grabnică la o viață normală.

In același timp, în tot orașul, roiau patrulele militare sovietice, care legitimau și controlau pe fiecare, la tot pasul. Denunțurile erau la ordinea zilei ca și arestările sau disparițiile unor persoane fără urmă.

Toate clădirile din Sprock Platz și împrejurimi fuseseră perchiziționate în ultimile zile de către trupele speciale sovietice. Cu această ocazie fuseseră observați mai mulți indivizi, care își făceau de lucru prin împrejurimi, dar care miroseau dela o poștă a fi agenții poliției sovietice. Acest lucru l-a făcut pe Baumann nervos, gândindu-se să-și părăsească pentru un timp locuința sau chiar și localitatea. Toate încercările soției de a-1 liniști, fuseseră zadarnice, iar acum și musafirul acesta neinvitat. îl îngrozea numai când se gândea.

In seara zilei de 5 Iunie 1945 primiră vestea că Richterii s'au întors din voiajul lor și că a doua zi îi așteaptă. Elvețianul, din fire foarte nervos, dorea să plece chiar în acea noapte să se întâlnească cu Richter. Și-a dat însă seama că ar fi fost foarte periculos din cauza restricției de circulație noaptea, fără o aprobare specială a comandaturi! sovietice.

A doua zi la orele 9 dimineața, au părăsit locuința, spre a ajunge cât mai repede la Richter.

Baumann care ieșise primul din clădire, la numai câțiva pași a fost oprit de doi bărbați care 1-au întrebat dacă el este Dl.Josef Baumann.

Elvețianul care între timp își aprinsese o țigare, văzând că acesta intrase într'o convorbire și știindu-1 pe Baumann vorbăreț ca orice vienez, a trecut pe lângă ei și i-a spus în șoaptă :

\- Grăbește-te, că ne așteaptă Richter.

La auzul numelui de Richter, unul dintre bărbați, zise cu surâsul pe buze :

\- Dacă vă referiți la dl.profesor de sport Richter, prietenul dumneavoastră, se nimerește bine, căci tocmai despre el este vorba și îl va interesa cu siguranță revederea. Pentru a ajunge mai repede la dânsul și ca să nu pierdeți timp, vă rugăm să luați loc în mașina noastră.

Mașina de fabricație germană, adică ceva obișnuit, avea număr de Viena și, pe geam aprobarea de circulație a Comandaturi! Sovietice, deci totul era în ordine. A avea însă o mașină și drept de circulație când abia trecuse o lună de zile de când se terminase războiul era totuși ceva neobișnuit. Elvețianul era tare încântat de noile cunoștiințe care îl duceau chiar cu mașina la prietenul său,

început afacerile cu transportul evreilor din Budapesta. Nu știau nimic altceva, deci el nu trebuia să vorbească prea mult.

La Moscova au început adevăratele cercetări științifice' cum ar spune sovieticii, la Baden fusese servită numai gustarea, iar anchetatorii erau începători în materie. Aici erau experții la lucru, aici a înțeles că afacerile lor nu erau direct legate de o altă grupare suedeză al cărei șef era un anumit Raul Wallenberg. O altă grupare care trebuie amintită, era aceea a unui spaniol, cu un nume ușor de reținut, un anume Francisco Franco. El nu-i cunoștea nici pe unul nici pe celălalt și nici nu auzise de ei. Nici de transportul evreilor din Budapesta nu știa prea multe, cel mai mult aflase pe drumul dintre Baden și Moscova dela elvețian. Păcat că acesta murise, dar poate că era mai bine așa, după ce decăzuse și poate și înnebunise. Franco nu-și putea da seama și nu putea înțelege cum un om putea deveni un animal. Nu, el n'a putut înțelege asta niciodată.

Interesant era și faptul că anchetatorii se interesau foarte mult de olandezul Willy van Marck, la pronunțarea numelui căruia ei râdeau, înrebându-1 dacă el nu mai avea și un alt nume, deși el a negat *de mii de* ori.

Anchetatorii au început prin a-i pune întrebări despre Praga anilor 1938, 1939, după care săreau la Budapesta. Sute, poate chiar și mii de fotografii se găseau în fiecare zi pe masa de anchetă pe care trebuia să le privească și să arate dacă cumva recunoaște pe cineva. In fond el fusese cel mai mic din grupă și asta cu siguranță că observaseră anchetatorii, care știau mai mult decât el.

In celula 183, cu toate anchetele de zi și de noapte, fără bătaie și maltratări căci din acestea primise la Baden, mai mult decât era nevoie, el s'a refăcut trupește. Mulțumită camarazilor de detenție și ajutorul lor moral, și-a recâștigat curajul pierdut la intrarea în acea celulă. Acum avea din nou speranță în viitor și în viață.

La începutul lui 1946, s'a îmbolnăvit pentru a doua oară de dizenterie, după ce a mâncat niște peștișori foarte sărați și a băut multă apă. A scăpat cu chiu cu vai. Cu greu a început iară să se refacă, iar cu timpul a devenit un alt Baumann decât cel care intrase prima oară în celulă. Dorea mereu să se întoarcă la iubita lui soție și să trăiască în dragoste și pace. A murit întro perioadă când la Lefortowskaija se murea pe capete ca și prin toate închisorile Moscovite. Sovieticii n'au mai avut timpul să-l condamne căci el a luat drumul crematoriului unde fumul rezultat din arderea lui s'a amestecat cu cel al altor zeci de mii și avea să plutească mereu ca un blestem al omenirii asupra Iadului bolșevic-comunist. "Iadul e roșu spun țăranii ruși.

închisorile Moscovei erau supra aglomerate, mai ales cu străini aduși din toate colțurile lumii. Majoritatea erau totuși germanii și

Richter- tatăl și fiul, n'au putut să suporte maltratările sovieticilor, și au murit în închisoarea din Baden.

Baumann și cu elvețianul au supraviețuit, cu chiu cu vai.

Baumann nu cunoștea prea multe amănunte, el fiind numai un administrator al grupului, iar tot ceea ce a recunoscut și povestit deschis și destul de convingător, a fost crezut, după cum spunea el mai târziu.

Elvețianul, de frică a vorbit și a spus tot, iar zgârcenia, avariția și ura unui om înrăit i s'au arătat pe față când le-a propus anchetatorilor dacă îl vor elibera, sume fabuloase, din averea lui economisită în Elveția. Mai mult, s'a arătat gata să colaboreze la prinderea și predarea doctorului Kauder și a doctorului Teusch. Așa a ajuns serviciul sovietic să cunoască toată activitatea acestui grup doar de 5-6 persoane. Sovieticilor nu le venea să creadă că așa ceva a fost posibil, că a putut fi indus în eroare serviciul secret german, cu toate datele precise pe care le primiseră din partea lor. Este adevărat că aceștia predaseră totdeauna un material de spionaj perfect și de valoare. Despre asta și sovieticii se convinseseră. Dar ei câștigaseră și fuseseră plătiți regește, pentru o muncă ce nu le aparținea.

Singurii cinstiți și cu idealuri naționaliste, mândri de a combate adversarul politic și național, au fost rușii albi, grupul de exilați, pe care numai Dr.Kauder îi cunoștea după nume, numai pe unul îl văzuse, cel care era șeful. Doctorul Kauder și Dr.Teusch erau dispăruți și fără vreo probabilitate de a fi găsiți vreodată de NKVD.

In a doua jumătate a lunii Iunie, Baumann și elvețianul au fost îmbarcați în vagoane de marfă, cu direcția "Pohod na Sibir". Mulți au murit pe drum, printre care și elvețianul, care s'a îmbolnăvit de dizenterie. Acest om cult și inteligent aproape că a înebunit pe zi ce trecea din cauza trepidațiilor trenului care se mișca mai încet sau mai repede spre soare răsare. Când se calma îi povestea lui Baumann, lucruri pe care el le știa, și despre care acesta habar nu avusese. Numai așa a aflat adevărul asupra acestui grup, adevăr pe care avea să-l povestească mai târziu în celula 183 din Lefortowskaija.

Căldura zdrobitoare, lipsa de apă și hrană, morții zilnici aruncați ca niște lemne din vagoane la diferitele opriri pe drum, frica de moarte și pierderea cumpătului l-au determinat pe elvețian în nebunia lui, să ajungă să-și mănânce propriile fecale. El a ajuns un schelet și după ce a murit, a fost și el aruncat ca o bucată de lemn din vagon, pe drum undeva înaintea Moscovei.

Baumann, care se îmbolnăvise și el, a rezistat cu încrederea în sine și cu ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns la Moscova, unde a fost închis și a început povestea noastră.

Abia atunci după, ce a povestit pentru ce îl aduseseră sovieticii, și-a

bani și posibilități, pe când cei săraci erau pur și simplu livrați "Express" călăului.

Au fost cazuri in care interesul s'a dovedit mai mic șj m cea mai puternică prietenie. Despre un astfel de caz vreau să relatez căci el vine dela București și nu dela Praga sau Budapesta.

Odată cu începerea războiului germano-sovietic, in anul 1941, comunitatea evreiască din România a început să fie preocupată de soarta evreilor din această țară. Trebuiau căutate toate posibilitățile prin care să se poată emigra in protectoratul englez Palestina și Anglia să fie de acord. Dar Anglia se afla in plin război cu Germania și avea destule pe cap. Cu atât mai grea devenea aprobarea de imigrare în Palestina, chiar dacă erau de acord, transportul până acolo era destul de periculos. In altă ordine de idei, Bulgaria și România, chiar dacă nu erau ocupate de germani, erau totuși pline de armată germană.

Germanii au ocupat între timp și Grecia și Jugoslavia și astfel situația devenise din zi în zi mai tulbure.

Scoaterea din Ungaria a unor evrei care aveau rude în România și care doreau să se unifice, devenise o problemă foarte delicată. Pentru *astfel* de acțiuni era nevoie nu numai de legături la diferitele ministere, dar și de protecții și prieteni adevărați, precum și de mari sume de bani.

Inițiativa aceasta se datora Rabinului Fildermann care nu numai că avea relații și posibilități materiale mari, dar avea și prietenii, printre care una trebuie neapărat amintită : cea a Mareșalului Ion Antonescu, șeful Statului Român. Rabinul Fildermann știa prea bine că nu putea aștepta un ajutor oficial din partea lui, dar a susținut că îl avea.

Prin cunoscuții săi, Rabinul Flidermann s'a adresat avocatului Dumitrie Pătușescu, un prieten al lui Tibor Herzog, patronul fabricii de cremă de ghete "Gladys". Acesta dăduse numele fabricii după pronumele soției sale Gladys, care fusese căsătorită și divorțată de un Brânceanu din București. Avocatul Pătușescu era un cunoscut jurist și nepot al doctorului Pătușescu, specialist în boli de femei, locuind într'o clădire cu două etaje de pe strada Speranței din București.

Avocatul Pătușescu a primit să se ocupe de această misiune destul de delicată, pentru care i s'a pus la dispoziție o sumă destul de mare de bani spre a-și acoperi cheltuelile. Onorarul său urma să fie depus la o bancă din Elveția.

El a făcut mai multe drumuri la Budapesta unde s'a întâlnit cu Președintele Comunității Evreiești din Ungaria, baronul von Freudiger, căruia i-a predat o scrisoare de recomandare

; danezii, niai mulți la număr, și un oarecare Dr.Alexander Thomsen, ajuns mai târziu la Workuta, despre care voi mai vorbi. Mai erau englezi, americani și francezi (doi ofițeri din "la Surete), ale căror nume nu le-am putut afla, toți prinși la Berlin, în Ianuarie 1946, și tot felul de politicieni de meserie, de pricopsiți, foști miniștrii și chiar conducători de State. NKVD-ul avea de lucru, la ei nu existau șomeri ca in țările capitaliste. Sovieticilor le era totuși frică de armata lor aflată în Vest, ca nu cumva să se molipsească de ' davai ceas".

La Viena, în clădirea din Sprock Platz nr.2, în Aprilie 1982 nu-și mai aducea nimeni aminte de familia Baumann, căci majoritatea locuiau abia de 10-20 de ani acolo, iar de atunci trecuseră 37 de ani. Totuși o doamnă bătrână, văduvă, îl cunoscuse bine pe Josef Baumann, căci soțul ei copilărise cu el. Ea a povestit, în ușa apartamentului dela etajul 2, că Baumann fusese arestat din cauză că furase mari cantități de aur dela evrei. Așa spuseseră niște ofițeri ruși care perchiziționaseră întreaga clădire, apartament cu apartament, în speranța că vor găsi ceva din aurul ascuns. Nu aur căutau sovieticii, căci ei știau prea bine că Baumann nu avea, ceea ce căutau ei era adresa doctorului Kauder sau a doctorului Teusch, căci după ei s ar fi dus și în inima Londrei dacă era nevoie.

Chiar dacă găseau aur, sovieticii cu siguranță nu-1 returnau evreilor, având o mare slăbiciune pentru acest metal strălucitor.

In aceiași închisoare și celulă s'a aflat, pentru un timp scurt, și austriacul Karl Scharitzer, care fusese locțiitorul Gauleiterului din Osmark, Baldur von Schirach. El fusese predat de către americani, sovieticilor. A supraviețuit detenției din închisorile din Moscova, dar după o dizenterie avută, a rămas o viață întreagă bolnav. A fost transferat la Inta, o localitate între Kotlas și Workuta. Acolo a fost îngrijit de niște medici estonieni, într'un lagăr de invalizi. Cu anii, Scharitzer a devenit pe față simpatzant și prietenos cu sovieticii, un informator al NKVD-ului în lagăr, care trăda gândurile camarazilor săi de suferință. Poate a făcut acest lucru de frica morții, poate din lașitate, dar lui nu i se poate uita și nici ierta acest lucru.

A fost repatriat în 1955, după semnarea tratatului de stat cu Austria. A murit la scurt timp dela eliberare, după cum am aflat mai târziu, dar numele lui a rămas pătat pentru veșnicie.

Am văzut ce se petrecea la Praga sau la Budapesta, putând astfel să ne facem o impresie depre zvonurile lansate intenționat de anumite cercuri internaționale, spre a mușamaliza faptele. Astfel am putut constata cât de mult adevăr cuprind proverbele bătrânești, cum ar fi : "Pe cei mici îi spânzură, pe cei mari îi lasă să fugă".

Tot aci trebuie amintit, chiar pentru comuniștii din vest, faptul că tocmai conducătorii țărilor comuniste sunt mai capitaliști decât orice capitalist din vest. Odraslele lor se îmbracă numai la Roma, Paris, Londra sau New York, recent și la Tokio. In același timp, tovarășii muncitori, care i-au ales în funcția înaltă unde se află, nu primesc "devize" din cauza economiilor care trebuiesc făcute, pentru îndeplinirea planului cincinal, nici pentru un pachet de țigări străine, pe care ar vrea și ei să le fumeze măcar odată în viață. Dacă vreunul este prins că are asupra sa o sumă cât de mică, schimbată la vreun turist amabil, este imediat arestat, cercetat și condamnat la nu mai puțin de cinci ani închisoare. Și astfel câștigă noi brațe de muncă ieftină pentru următorii cinci ani.

Odraslele unora din oligarhia comunistă pierd banii Statului la Monte Carlo, alții mai "modești" îi joacă și se mulțumesc cu Las Vegas. Cât despre yachturi particulare să nu mai vorbim, că facem propagandă antistatală ! Totuși țin la educație și astfel găsim aceste odrasle făcându- și studiile la renumite Universități occidentale, cu tradiție seculară, iar pentru securitatea lor sunt însoțiți de un grup de tovarăși dintre care nu lipsește "Buttlerul" și nici bucătarul, instruiți fiecare in apărarea corporală având și câte un mic grad militar, cel puțin de căpitan. Cine plătește ? Statul care deține destule fonduri speciale !

După moartea lui Stalin, l-au înjurat toți, și eu, dar cel mai mult comuniștii, căci nu le-a dat voie să poarte pălărie și cravată, și abia la 1 Mai 1955 a fost spartă ghiața. Hrușciov, ca să facă pe cultul și civilizatul, a făcut primii pași îmbrăcându-se numai cu haine de comandă, dar nu la Moscova sau Leningrad, ci la Roma în Italia, căci acolo erau urmașii fasciștilor, cărora ei le furaseră emblema în 1918.

Cel care i-a dat brânci de pe tronul Romanovilor și care fusese crescut și educat în serele lui din Republica Moldovenească și Kasahstan, Leonid Breșniev, i-a preluat croitorul, ca să rămână în tradiție. Soția, mai modestă, își făcea haina de blană de nurci, tot la Roma, la o mică întreprindere, ca nu cumva să dea faliment și să rămână muncitorii, majoritatea celor 600 de salanați șomeri. Mai era ceva, tot de acolo își cumpăraseră și Sofia Loren și Liz Taylor sau Soraya haine de blănuri de nurci. Nurci se găseau și la Moscova, chiar se vindeau, dar nu erau la fel cu cele confecționate de renumitul Giuliano Ravizza. Feciorul, care avea un mic post de ministru adjunct la Moscova, pleca circa 6 până la 9 luni cu yachtul său pe Mediterană, dela un cap la altul, cel puțin așa scria presa despre obiceiurile proeminenților. Desigur câ salariul, diurna, sporul de pericol, întreținerea yachtului și echipajului le plătea Statul. De ce nu, doar el reprezenta intelectualitatea sovietică. Surioara, foarte modestă, câștiga banii prin muncă proprie. Că și-a însușit un pumn de pietre scumpe și ceva aur, pe care l-a vândut apoi unor săraci de străini, cunoscuți la

Pentru serviciile sale, avocatul Pătușescu, nu a primit niciodată onorarul promis. Ori nu a putut intra în posesia lui, ori nu a ajuns să-l ridice. Singura dată când a primit ceva drept recompensă pentru un serviciu făcut, a fost dela propietarul fabricii de lichioruri și vermut din Arad "Geissler' , fabrică ce fusese inițial a baronului Sbârcea. Această singură recompensă pentru ajutorarea și scoaterea unui mare număr de evrei prieteni din Ungaria, a fost un album de timbre valoroase.

Avocatul Dimitrie Pătușescu a murit în 1968, de cancer, în București, orașul lui iubit.

Celelalte legături (destul de multe) pe care avocatul le-a avut, nu le-a dat în vileag, de teamă că mulți vor avea neplăceri cu Securitatea română ori cu NKVD-ul sovietic. Din convorbirile avute cu el, am înțeles că a fost ajutat de diferite persoane din cadrul Ministerului de Interne, Ministerului de Externe și de două persoane din Ambasada Română din Budapesta.

Oamenii și organizații din lumea întreagă au dat sprijinul lor, celor nevoiași, celor prigoniți de soartă, urmăriți de agenții sistemului, dar despre ei nu s'a scris nimic din cauză că ei nu au avut un "Lobby" care să-i aducă la scenă deschisă și astfel au fost dați uitării. Acei însă care au făcut acest lucru dintr'un "interes material" sau "politic", au devenit eroii zilei. Ei au fost purtați din oraș în oraș, cu primiri pompoase și cuvântări, îndelung aplaudate, în spatele cărora se ascundea societatea putredă a lingușitorilor.

Niccolo Machiavelli, dacă ar fi trăit ar repeta celebrul său addagio : "Scopul scuză mijloacele".

Se uită însă că majoritatea dintre ei au ros resturile oaselor azvârlite sau căzute dela masa bogată a comuniștilor-bolșevici, având posturi înalte, strigând și sugând vlaga popoarelor din spatele Cortinei de Fier. Și când nu le-a mai căzut ceva, au început să "fluiere în biserică" ca să fie cunoscuți în vest și considerați ca mari "disidenți" și mari luptători anticomuniști.

Guvernele țărilor libere occidentale se agită și protestează, dar uită că pe întinderile nordice nu suferă unul care are "neamuri la Jerusalim", ci milioane și milioane de oameni ai națiunilor sclavizate și băgate în cea mai neagră mizerie a secolului nostru și despre care nimeni nu dorește să se vorbească, deoarece au ajuns acolo prin ajutorul politic, militar și financiar dat chiar de ei. Nimeni nu vrea să audă "Strigătul Golgotei Răsăritene", strigăt de ajutor și de disperare.

Politicienii din lumea liberă, toți la rând, fără excepție, s'au îmbrățișat, s'au sărutat, au băut, au mâncat, s'au lăudat unul pe altul, și- au dat "Titluri și Ordine" unul altuia cu cei mai notorii criminali ai timpurilor noastre, care au trăit și mai trăiesc pe spinarea milioanelor de sclavi moderni.

CAPITOLUL XI

MARTIRII ȘI CEI DATI UITĂRII

Motto: La Garde meurt, mais ne se rend pas.(fr)

Să nu fim așa de indiscreți și să ne întoarcem pe meleagurile Golgotei unde s'a suferit și se mai suferă, iar diplomația occidentală și-a astupat urechile cu căiți, și-a acoperit ochii cu ochelari fumurii - verzi, ca să poată vedea numai verdeața primăverii.

In Odessa anului 1905, în acest oraș frumos dela Marea Neagră, se găsea o mică colonie franceză, bine organizată, care poseda, printre altele o biserică, o casă parohială, diferite instituții culturale și sociale, întreaga așezare și toate bunurile franceze au fost confiscate în 1921 de către noua conducere proletară și trecute în patrimoniul Statului. Dintre coloniștii francezi, rămași și care nu s'au evacuat, majoritatea au murit în timpul luptelor dintre roșii și albi, alții au fost trecuți prin mașinăria GPU-ului ori au pășit pe drumul Golgotei.

După eliberarea orașului de către trupele armatei române și germane, în vara anului 1942, comandamentul orașului a permis vizitarea rudelor sau cunoștințelor. In Decembrie 1942, au mai fost găsite 11 franțuzoaice bătrâne, de către părintele Jean Nicolas, care venise să se informeze asupra situației la fața locului și să constate ce a mai rămas din fosta colonie. Ordinul îl primise din partea superiorilor săi dela Roma. Intr'adevăr teroarea roșie nu scutise nici pe fiii și fiicele Franței, iar numărul lor, redus la 11, era o dovadă, pentru toți cei care se ocupau de activitatea, teroarea, crimele și propaganda comunistă.

Cu ajutorul clerului catolic al armatei germane, cu ajutorul bisericii unite și ortodoxe din România și cu ajutorul dat de comandamentul armatei române și de comandamentul român al orașului Odessa, s'a deschis o biserică pentru cei peste 12 mii de catolici, de diferite naționalități, care trăiau în Odessa și împrejurimi. Biserica a trebuit, mai întâi să fie restaurată și reparată, înainte de a fi dată în folosință. Sovieticii schimbaseră destinația bisericii, făcând din ea la început o magazie a Sfatului Orășenesc, iar după aceea un club sportiv.

In vara anului 1943 a început restaurarea bisericii coloniei franceze și a casei parohiale ce trebuia să intre în comunitatea catolică, pentru marea massă de credincioși, care nu mai aveau

pietre *scumpe* reprezentau munca deținuților politici din Taigaua Siberian^ dela Magadan sau din peninsula Kamciatka. Cât despre Papă", el avea aproape 300 de automobile proprii, de lux, blindate cu toate dichisurile, nu primea orice rablă, avea gust. Iubea și armele de vânătoare, avea chiar o colecție pe care a adunat-o în timpul războiului, mai ales din Ungaria, din castelele Grofilor maghiari, ca să nu se piardă.

A avut un ofițer special care se ocupa de organizare, colegul lui, care pentrucă a povestit din amintirile sale din timpul războiului, ajunsese la Workuta.

După ce a trăit destul de îndelungat prin străinătate și și-a adus tot ce- i trebuia, Yuri Andropow a fost singurul care a rămas mai proletar, dar foarte elegant, așa cum șade bine unei personalități. Fiul, modest, și-a făcut studiile în Anglia, dar cu o gardă mult mai mică decât alții.

Tschernenko, proletarul Siberiei, a știut să stea în banca lui. Poate și din cauza bolii, dar el a fost unul dintre puținii convinși că dacă toți pun umărul se poate face ceva.

Mihail Gorbaciov, elevul lui Andropow, frate de tagmă cu Romanow, pe care l-a trimes într'un "Pohod na Sibir", știe ce vrea, așa a fost crescut de maiștrii lui. Acest nou fenomen din politica sovietică, readuce tradiția și lasă să strige : "A murit Țarul, trăiască Țarul".

Unsul și alesul este jovial, zâmbește mereu, dar dela un kilometru se vede că este Cekist. Elegant îmbrăcat, îi cumpără soției, chiar dacă nu e de față, cercei, broșe și brățări, numai dela "Cartier", ca să ajute proletariatul occidental să nu ajungă la șomaj. De plătit, plătesc condamnați! și deportați! căci acolo, pe întinsa Golgotă Siberiană nu le trebuie devize. Dar, despre el cu altă ocazie.

Lupul în blană de oaie, ce s'a strecurat prin toate găurile și cu toate ocaziile, a fost Gromiko fostul Ministru de Externe, azi Președintele Sovietului Suprem, până când tovarășul Mihail Gorbaciov îi va lua și această funcție. Este o formă de protocol diplomatic.

"Președintele Sovietului Suprem" este o funcție oficială, fără importanță politică în Uniunea Sovietică. Acesta este și motivul pentru care Mihail Gorbaciov nu a luat și funcția de "Președinte". Este oare atât de dezinteresat ? Nu ! Numai astfel se poate impune "Partidelor frățești" căci titlurile capitaliste sunt inferioare celui de "Secretar General al Partidului", iar tovarășii (supușii) să se mândrească când văd cât de mult este stimat tovarășul Gorbaciov, ca Secretar general.

Cu toate că înaintarea armatei germane fusese oprită la Stalingrad și începuse retragerea din fața trupelor sovietice, panica așteptată nu s'a produs. Populația mai avea convingerea că frontul va putea fi oprit, iar roșii distruși. Timpul a arătat insă că nu a mai fost posibilă această oprire, din moment ce americanii se aliaseră și dădeau tot ajutorul material necesar. Fronturile se prăbușeau unul după altul, după lupte crâncene, în care fiecare soldat știa ce nenorocire va urma, după ce el va părăsi postul lui de răspundere.

Ei erau conștienți de acest fapt, căci văzuseră cu ochii lor populația care îi primiseră cu brațele deschise ca pe niște frați de mult așteptați și care veneau să-i elibereze din robia comunist-bolșevică.

Printre cei conștienți de martirajul pe care îl va îndura populația și pe care îl vor suporta mai ales credincioșii din partea ateiștilor- bolșevici, se găsiră doi preoți, care plecaseră voluntari și se hotărîră să rămînă și să împărtășească soarta cu turma lor de credincioși. Tocmai acești credincioși care trăiseră și supraviețuiseră teroarei bolșevice ani de zile și care, odată eliberați, văzuseră reînvierea "credinței" ca pe o minune venită din ceruri la rugămințile lor! Acum, când se aștepta dela o zi la alta revenirea bestiilor roșii, ei nu puteau fi lăsați în voia soartei. Turma aceasta de peste 12 mii de credincioși din Odessa și împrejurimi și alte câteva mii din întreaga Ucramă de Est nu a fost lăsată singură.

Primul era iesuitul Pater Pietro Leoni, un italian, ce avea avantajul să știe și limba rusă. Al doilea era părintele Jean Nicolas, un francez, membru al unui ordin bisericesc din Roma, care la acea dată era profesor de limba franceză la Blaj, în România. Plecarea lor nu le-a fost impusă, ei singuri au primit această misiune fără alte obligații. Erau conștienți că vor avea mari neplăceri cu bolșevicii sovietici dar, cu deplină încredere în Cel de Sus, și-au luat misiunea în serios.

Nu puteau fugi și lăsa turma credincioșilor în voia soartei și a desnădejdei la prima lovitură de tun. Ei au rămas și cu ei și credincioșii care aveau in comportarea preoților cel mai bun exemplu. Ei mai sperau și in ajutorul moral pe care îl pot primi din alianța între cele două sisteme contradictorii, sovietice-americane, tratatele anglo-sovietice și alianța franco-sovietică, precum și trecerea Italiei de partea aliaților.

La aproape un an de zile de la trecerea tăvălugului sovietic, nu au fost deranjați în practica lor. Le-a fost dată posibilitatea ca de mai multe ori să facă slujbe *religioase* pentru grupurile de foști prizonieri francezi, ce fuseseră eliberați din Germania în diferite locuri și care așteptau repatrierea lor în Franța prin portul Odessa.

Intre timp, armata sovietică ajunsese la porțile Berlinului și dela

oprindu-i să meargă mai departe pe drumul proletariatului roșu sub bagheta lui Stalin.

Ambii, iesuitul Pietro Leoni și părintele Jean Nicolas, au fost arestați pe data de 28 Aprilie 1945 și duși la Moscova, unde au fost condamnați pentru spionaj în favoarea Vaticanului.

La 18 Aprilie 1953, a fost ' eliberat" la Workuta, părintele Jean Nicolas căruia i s'a dat, fără o hotărîre judecătorească sau administrativă și fără ca autoritățile sovietice să înștiințeze autoritățile franceze sau Ambasada Franceză din Moscova, domiciliu obligatoriu. Abia după 11 luni, în Martie 1954, după ce guvernul sovietic a fost constrâns de către intervențiile ministrului afacerilor externe al Franței, să dea date exacte, locul și adresa domiciliului, căci sovieticii negaseră existența lui, s'a produs miracolul cel mare prin descoperirea lui la Workuta.

Pater Pietro Leoni avea să fie și el eliberat un an mai târziu, după multe intervenții ale Vaticanului, din lagărul nr. 11 din Jawas-Potma., republica Mordwină, unde fusese adus din îndepărtatul nord.

Eu am crezut că după eliberarea lor, s a așternut tăcerea, dar m'am înșelat și-mi cer iertare de învinuirea pripită. Ambii au făcut ce au putut și cât au avut învoire dela superiorii lor. Un lucru este însă sigur ; ei nu și-au uitat frații de suferință, indiferent de religia sau naționalitatea lor, întâlniți și lăsați în miile de lagăre după întinsa Golgotă Răsăriteană.

Părintele Jean Nicolas a scris cartea în limba franceză, apărută în 1959 în Editura "Fayard" din Paris, intitulată "Onze ans au Paradis".

Paterul Pietro Leoni a scris o carte în italiană apărută în 1959 în Italia cu titlul "Spia del Vaticano".

Nu vreau să trec mai departe înainte de-a pomeni de un alt fiu al Sf. Biserici, un martir și fiu destoinic al poporului ucrainian.

Erzbischoful Josyf Slipyj a fost arestat la 11 Aprilie 1945, în Lemberg (Lwow), împreună cu alți episcopi și preoți. Erzbischoful Slipyj s'a născut la 17 Februarie 1892. Bacalaureatul l-a trecut la liceul din Teropil și a studiat filozofia la Universitatea din Lemberg. Mai târziu a fost trimis de către Mitropolitul Szeptyckyj să studieze la Innsbruck, în Austria. Apoi a urmat urcarea ierarhică a preotului Josyf Slipyj până la postul de Rector al Academiei Teologice din Lemberg, unde a funcționat intre anii 1929-1944.

In vâltoarea Revoluției din 1917 din Rusia țaristă, scurta neatârnare a Ucrainei (1918-1922) a dus la reînvierea simțului național ucrainean și a bisericii ei. Unul dintre fruntașii noii gândiri era și tânărul prelat Josyf Slipyj, ales în 1939, ca Prelat Superior al Ucrainei de Est.

oameni luat drumul lagărelor și ai deportării. Începutul războiului germano-sovietic a întrerupt deportările și arestările de mult planificate de mâna prelungită a NKVD-ului și a lUj Jwan Serow. Zeci de preoți fuseseră arestați sau deportați, multe biserici rămăseseră fără preoți.

In Iulie 1944, sovieticii s'au reîntors, iar la 1 Noiembrie a murit Mitropolitul Bisericii Catolice Ucrainiene Szeptyckyj, nou Mitropolit fiind ales Josyf Slipyj. Acesta trimite în Decembrie 1944 o delegație la Moscova, spre a primi recunoașterea de drept a Bisericii Catolice Ucrainene. Sovieticii recunosc Biserica in frunte cu Slipyj, dar cer ca răsculații ucraineni să fie somați să înceteze lupta de independență națională. Acest lucru Cardinalul nu putea și nici nu se gândea să-l facă. Răspunsul Moscovei a fost urmărirea și distrugerea totală a Bisericii Catolice.

A fost arestat, din cauză că nu voia să-și despartă Biserica, de Bisenca Mamă Roma și nu dorea să se lase inclus în Biserica Ortodoxă Rusă care devenise un viespar central anti-creștin al NKVD-ului sub conducerea Patriarhului Alexej. Toată ierarhia Bisericii Catolice Ucrainene a fost arestată și închisă din ordinul NKVD-ului. Totuși sa pornit c avalanșă de proteste din partea preoților nearestați și a credincioșilor care cereau eliberarea necondiționată a clerului lor. Primr o scrisoare "Pastorală[1] Patriarhul Alexej aducea la cunoștință că, în fond, credincioșii au fost părăsiți de preoții lor.

Adus la Kiew în închisoare, i s a cerut lui Josyf Slipyj ruperea relațiilor cu Roma, pentru care îi dădeau Scaunul de Mitropolit al Bisericii Ortodoxe Ruse din Kiew. El a refuzat, împreună cu toți ceilalți episcopi și a fost condamnat la 8 am de lagăr.

Pe drumul martirajului său a trecut prin lagărele din Maklakowo, Wiatka, Nowosibirsk, Boimy, Krasnojarsk, Kamtschatka, Jenisseisk, Petschora, Workuta, Potma din Mordowia. Astfel și-a suportat suferințele, dar și soarta Bisericii sale. Biserica Ortodoxă, mână în mânâ cu NKVD-ul a confiscat toate bisericile și bunurile lor. Eparhiile, Mănăstirile și școlile au fost automat desființate. Timpurile erau grele, iar de acum devenea cert că a fi catolic, însemna pentru comuniști o crimă.

Jumătate din cler a fost arestat, o cincime deportat, poporul ucrainian a trecut la partizamsm aducând sovieticilor mari pagube materiale și omenești. Orice represalii erau plătite cu contra represalii. O mică statistică făcută in ’ Enciclopedia ucrainiană din lagăr" arăta că trupele de NKVD și toate trupele care au luat parte la combaterea Frontului Național Ucrainian, au pierdut, in perioada 9 Mai 1945 și 1952-53, mai mulți soldați și materiale decât în

In lagăr, Mitropolitul a fost tot timpul supus unui regim sever, cu interogatorii nesfârșite. Martirajul său, pentru Biserica Ucrairuană, pentru frații și surorile sale, credincioșii Roma, a fost și rămâne un exemplu unic in istorie. Un asemenea martiraj a suferit și Episcopul Ucrainian Lakota, care a fost pentru un timp la Vorkuta de unde, in 1951, a fost dus in lagărele din Tscbita, și după un scurt timp a fost transferat cu o destinație necunoscută. S'a auzit, prin 1954, în rândurile ucrainienilor că ar fi decedat prin anul 1954.

In 1953, lui Josyf Sltpyj i-a expirat pedeapsa, dar in loc *si fie* eliberat, a primit o nouă condamnare de 5 am, pedeapsă dată de tribunalul special OS "Troica" din Moscova. In 1958, a fost condamnat pentru a treia oară la patru am, având deja o vârstă de 66 de am. In 1962, a fost condamnat pe viață și trimis la Mordowia, a patra condamnare primită, pentru același delict, nesupunerea fată de sovietici. Un proverb despre lagărul Dumbravlag din Republica Mordwmâ spunea "De acolo nu se mai întoarce nimeni viu, căci fiecare decedat a munt de o moarte naturală !"

Fără un pic de rușine, NKVD-ul a încercat, in 1962, sâ-l întoarcă de pe drumul său. I s'a propus să fie Patriarhul Bisericii Ortodoxe din întreaga Rusie, dar el a refuzat. Sovieticii erau disperați » nu mai aveau credit politic pe parchetul internațional.

Papa Johannes XXIII-lea a intervenit din nou pentru eliberarea lui. Hrușciov a aprobat eliberarea și astfel la 26 Ianuarie, a fost eliberat, iar la 9 Februarie a sosit la Roma, in Cetatea Veșnică.

Gestul lui Hrușciov nu trebuie pnvit ca un act de umanitarism, ci unul de orgoliu și slăbiciune pentru Cetatea Eternă căci la Roma, el și-a descoperit marea slăbiciune de a se lepăda de "gimnasiiorca impusă de Stalin și a se îmbrăca elegant la renumitul croitor mondial .Angelo Litrico, care îmbrăcase și alte personalități marcante ca . Președintele Eisenhower, John Kennedy, împăratul Hirohito, etc.etc., iar acum la urmă pe proletarul Nickita Hrușciov. Gimnasuorca nu mai era bună nici de șters praful de pe tronul țarilor.

încă dela 28 Martie 1960, in ump ce se alia in lagăr. închis, după a treia condamnare. Papa Johannes al XXIII-lea, îl făcuse Cardinal in pectore".

După sosirea lui la Roma și cu ajutorul Vaticanului, a întemeiat la 8 Decembrie 1963, Universitatea Catolică Ucraineană.

A murit la 7 Septembrie 1934, in vârstă de 92 de ani. Cardinalul Josyf Slipyj. a trăit și a munt pentru Biserica Catolică Ucraineană, pentru credincioșii și iubitul său popor, luptând fără a face compromisuri, fără a face vreo deosebire de rasă, naționalitate sau culoare. A fost întotdeauna un exemplu pnn sfaturi și fapte, in primul rând in lupta contra ateiștilor și contra întregului sistem totalitar - diabolic comuiust-bolsevic

Nu *se* poate încheia viața acestui Martir' al creștinătății, fără a-i mulțumi pentru comportarea lui omenească, pentru care voi cita un mic pasaj din testamentul lui ; "Turma mea credincioasă, după o viață mai lungă de 90 de ani, părăsesc această "Lume' și mă rog "stând pe sanie" cum obișnuiau bătrânii noștri să se exprime, pentru voi și întregul popor ucrainean al cărui fiu sunt și pe care n'am încetat întreaga mea viață să-l slujesc". "Stând pe sanie" (După o veche tradiție slavă- răsăriteană, morții erau duși la groapă pe o sanie).

Să-i fie țărâna ușoară.

După ce italienii au citit cartea scrisă de paterul Leoni, nu s'au gândit oare să caute să afle adevărul despre cele întâmplate în lagărele de prizonen de război, acolo unde prizonierii de război italieni au murit pe capete, nu pentru că li s'a aplicat un regim special, ci pentrucă nu au putut să supraviețuiască, să se adapteze climei și condițiilor în care se aflau ?

Sovieticii, in frunte cu Stalin, nu numai că i-au pus la muncă pe prizonerii de război, dar i-au distrus sistematic, prin mâncarea proastă și apoi prin înfometare, prin lipsa serviciului sanitar, care în fond exista dar nu avea medicamentele necesare, în afară de cretă.

Ceea ce nu trebuie uitat este că sovieticii aveau o vastă experiență în deținerea oamenilor în lagăre. Cum este posibil ca tocmai grupul de prizonieri italieni să plătească cel mai greu iarna geroasă din 1943-44, când tifosul și dizenteria au făcut ravagii ? Au urmat germanii și celelalte grupuri de prizonieri. Stalin cu ai săi i-au distrus intenționat prin înfometare, deoarece nu doreau să aibe prea mulți martori oculari. Cu cât mai puțini, cu atât mai bine.

Din cauza foamei care-i chinuia, unii au început să mănânce coajă de plop, căci din alimentele lor și așa normate și puține, conducerea lagărelor fura cât putea și vindea pe piața neagră. Această coajă de plop, a cărei parte internă era subțire și zemoasă, distrugea prin sucul ei stomacul înfometat. Toate încercările medicilor sovietici care nu au vrut să se alieze crimei, nu au putut să-i ajute, căci nu aveau cu ce.

Ceilalți se angajaseră în afaceri dubioase și trăiau bine pe spinarea acestor nenorociți de prizonieri, care, dacă erau acolo, erau în parte nu din vina lor, ci din cauză că marele Stalin își dăduse mâna cu Hitler și așa începuse războiul.

Italienii au plătit cu moartea a peste 17 mii de oameni, acea iarnă și perioadă diabolică, cu clima ei nenorocită și fără îmbrăcăminte. Tăiatul plopului la o lungime de un metru și apoi

asemenea, același rege, l-a jertfit și pe Mussolini. Se știe *că* după războiul din Abisinia, regele i-a oferit lui Mussoluu titlul de *"Prinț''.*

Căpitanul Sansone Stelio, un fost jurist in Ministerul de Interne italian, care a supraviețuit în lagărul din Tambow, datorită unor prieteni de alte naționalități, povestea că Benito Mussolini spre a nu-1 ofensa pe rege, după propunerea de înobilare, i s'a adresat cu aceste cuvinte :

"Majestate, strămoșii mei au fost țărani și asta, Majestate, mă onorează destul". Regele nu i-a iertat acest afront niciodată.

La 9 Ianuarie 1944, același *rege* l-a distins cu ordinul Annunziaț-ilor (ce se purta pe bandă colorată la gât și fusese înființat încă din anul 1362) pe Iosif Stalin. Ceea ce caracteriza această onoare era că purtătorii acestui Ordin iși spuneau "Vere".

Ce se întâmplase cu monarhia italiană, ca să decadă așa de mult ? Aceleși rege nu s'a gândit niciun minut însă că undeva în Uniunea Sovietică se aflau prizonieri de război, tocmai supușii lui, care-1 respectaseră și îl admiraseră, rămânând pentru toată viața monarhiști. Mulți dintre aceștia nu s'au mai întors niciodată în Italia. Lui Iosif Stalin cred că i-a zâmbit mustața la gândul că poate într'o zi și acest rege îi va cădea în mână și-l va pune la muncă într'o brigadă de "voluntari ”,

Căpitanul Sansone Stelio, după cum am aflat mai târziu și am putut reconstitui unele date și fapte, a încercat în anumite cercuri din Roma, unde se țineau conferințe, să dezvăluie adevărata imagine a țării care se chema Uniunea Sovietică și iși găsise în Italia o mulțime de adepți. Mulți, chiar și cei din presa Romei, l-ar fi declarat debil mintal. Asta numai fiindcă vorbea despre cele văzute și trăite, avertizând tineretul prin desvăluirea acestui sistem diabolic.

O altă mascaradă era povestită de ofițerii români originari din Basarabia și Bucovina, ce nu admiteau să fie declarați cetățeni sovietici, ci români, pentru a nu intra automat in plasa de păianjen a articolului 58 devenind astfel pasibili de pedepse între 10 și 25 de am pentru "trădare de patrie". Ei spuneau că în lagărul 188 din Tambow, în Iulie 1944, pe ziua de 7 sau 8, sovieticii au făcut o manifestație de simpatie pentru Franța. Cum însă sovieticii nu fac nimic degeaba, s'a crezut că acest gest era făcut pentru a putea mai bine păși pe parchetul saloanelor vestice.

Astfel că, 1500 de prizonieri de război din armata

de melc, sovieticii i-au triat încă-odată, poate de mai multe ori până când au rămas cei care au fost anunțați că se vor elibera, în număr de 1500 de inși.

Pe plan internațional, știrea a fost difuzată prin radio și presă fiind luate din timp legăturile directe cu guvernul generalului De Gaulle. Acesta a însărcinat pe generalul Petit, șeful Misiunii Franceze la Moscova, să-i ia în primire.

Imbrăcați în uniforme militare sovietice noi, în coloană de marș, au părăsit blestematul de lagăr. îmbarcarea s'a făcut în stația de cale ferată Rata, care se afla la circa 4-5 Km. de lagăr, denumită și gara "fildeșului rusesc". Denumirea o primise după imensele depozitări de lemn de plop de jur-împrejurul stației. Acest lemn fusese adus cu spinarea dela distanțe considerabile și depozitat de prizonierii de război de diferite naționalități. Astfel de depozitări se găseau lângă mai toate stațiile de căi ferate din această regiune.

Babilonul limbilor vorbite în aceste lagăre de prizonierii de război, a făcut ca soldații, chiar și o parte din ofițerii din garda de pază, să se mire cât de puternici au fost ei că au învins atât de multe națiuni, de care nici n'au auzit vreodată. Despre cunoștințele geografice și istorice ale sovieticilor, românii aveau un "banc" care trebuie neapărat povestit. Același banc a fost preluat mai târziu și de bavarezi. Se spunea că, pe o imensă câmpie, unde erau adunați prizonierii de război capturați de armata roșie, s'a prezentat un sergent cu o listă întreagă, în care erau trecute numele țărilor cu care ei erau în război. Fiecare prizonier se prezenta în fața sergentului unde își spunea naționalitatea. Sergentul făcea o linie pe hârtie în dreptul națiunii respective și arăta prizonierului direcția unde trebuia să se încoloneze; germanii cu germanii, românii cu românii, ungurii cu ungurii și așa mai departe. In acest timp veni rândul unuia, care se tot codea să se prezinte. Sergentul l-a observat și la un moment dat l-a întrebat : "Ce naționalitate ai ?" la care a răspuns scurt și cuprinzător : "Oltean". Sergentul a căutat pe listă și nu a găsit denumirea țării. A repetat întrebarea încă odată și încă de două, trei ori și mereu cu același rezultat. Enervat, sergentul i-a spus cu voce tare ca să fie auzit de toată lumea : "Noi nu am avut război cu Oltenia, deci pleacă de aici". Atâta așteptase olteanul, că s'a și cărat oltenește...

Intr'o astfel de zi mizerabilă a plecat primul contigent pe care sovieticii, cu mare pompă, muzică și onoruri militare l-au predat generalului Petit. Acestuia însă nu i s'a dat posibilitatea să vorbească și cu cei rămași. La acest transport a fost detașat un singur ofițer francez, cu gradul de căpitan. Ori cât de mare ar fi fost noțiunea de fraternitate a sovieticilor, ei nu permiteau ca cineva să-și bage nasul în oala lor.

Transportul a părăsit regiunea în direcția Sud, iar din spusele

Politrucii sovietici au promis oficial celor rămași, că în curând vor urma și alte transporturi. Totul a fost și [a] rămas numai promisiuni. Contigentul plecat a fost și ultimul în acel an.

Toamna și iarna lui 1944 au fost grele, mortalitatea a crescut rapid. Cei rămași, care se declaraseră francezi, crezând că vor părăsi mai *repede* regiunea și meleagurile acelea blestemate, sau înșelat. Acum erau considerați "trădători" chiar și în rândul foștilor camarazi de arme. Cu toții au mai trebuit să aștepte am de zile; germanii nu puteau interveni, francezii nu aveau interes, iar în posturile cheie din guvern și administrație erau comuniști sau simpatizanții lor. Până la urmă, au mai murit o mulțime și foarte puțini au supraviețuit.

Poate contigentul format din loreni, alsacieni și cei din Mosela, au fost duși în Franța, ca să-i combată pe germani, foștii lor camarazi de arme. Soarta și iarăși soarta juca oamenilor festele ei. Ce nu face omul pentru a-și salva viața ! Germanii îi recrutaseră, considerându-i germani, în armata lor. Acum plecau de bună voie în cealaltă armată sau fugeau de frica morții și a dragostei sovietice sub care trăiseră !

Sovieticii au știut mereu să se aranjeze, arătând prin prezența lor, oriunde, sau când era cazul, dragostea lor pentru pace și tovărășia lor față de alte popoare.

O dovadă a dragostei sovietice față de Franța și a tot ce este francez, a dat-o fostul director general al comerțului din URSS, Polanski de origină evreu din Moscova, in vara anului 1955 în lagărul nr. 11 din Jawas-Potma.

După eliberarea Franței și terminarea celui de al doilea război mondial, în 1945, Polanski a primit misiunea să conducă un transport de 400 vagoane cu cereale, din care majoritatea erau încărcate cu grâu.

Era un ajutor frățesc din partea partidului comunist sovietic, pentru tovarășii partidului comunist francez. Cum însă comuniștii francezi nu au avut un cuvânt de spus în politica internă și cu atât mai mult în cea externă, pe parcurs, Polanski a fost informat că acest cadou, cum ar spune unii, urma să fie predat mișcării de rezistență franceze, din partea rezistenței partizanilor sovietici.

Sovieticii și-au dat seama că partidul comunist francez, care își făcuse o mare propagandă cu banii Moscovei, nu reprezenta rezistența franceză.

In rezistența franceză se adunase toată suflarea Franței din toate partidele și organizațiile existente, iar drept simbol aveau numai "Franța". Comuniștii jucaseră rolul, dar în marea massă a tineretului francez ei nu prinseseră rădăcini, așa cum nici in

nu putea prinde rădăcini în spatele frontului germ®n-aliat, dacă aceștia nu ar fi făcut greșeli politice capitale. Populați®, chiar și tineretul își dăduseră seama ce înseamnă libertatea, pe care o primiseră la scurt timp din partea eliberatorilor. Deci, experții sovietici care realizaseră aceasta încercau să intre în horă cu altă melodie.

Trebuie adăugat că aceste cereale erau gata ambalate în saci de mătase naturală, iar ordinul era că niciun sac nu trebuie restituit. Francezii și franțuzoaicele trebuiau să vadă și să se convingă că în URSS există așa de multă mătase naturală încât se întrebuințează și la ambalaj.

Această operațiune de subminare împreună cu gestul și slăbiciunile populare, puteau distruge mai mult decât se putea face prin lovituri de tun.

După câțiva ani sovieticii au repetat operațiunea, dar în mai mare și cu tam-tam, insă nu cu vagoanele ci cu vapoarele, prin portul francez din Mediterana, Marsilia. Sacii de mătase jucară și de astă dată rolul prevăzut și încă foarte bine, căci comuniștii francezi nu fuseseră până atunci băgați în seamă de popor.

Polanski, avea un fiu, corespondent al Agenției TASS la Belgrad, în Jugoslavia, care s'a grăbit să rămână în Vest, în momentul când Tito a schimbat macazul întorcând foaia și spatele tovarășilor din Kremlin.

Drept represalii pentru fuga fiului din lagărul socialist și rușinea adusă statului sovietic, tatăl a fost destituit din funcția avută, arestat și condamnat la numai 15 am de lagăr de muncă. Vina lui în acuzarea procurorului era că nu și-a educat bine copilul în spiritul sovietic-comunist.

In lagărul din Jawas unde îl întâlnisem, lucra la fabrica de mobilă, în secția de scaune și era bun prieten cu inginerul român Alionte Tudor care îl ajutase să poată lucra în această secție și nu într'o brigadă afară unde dacă nu era umed, era frig. Un alt prieten pe care-1 avea era polonezul Targawezki, născut în 1888 în Rowno, cu o condamnare de 10 ani lagăr și cinci ani domiciliu forțat, și care fusese transferat de curând din lagărul nr.5 Potma, al cărui comandant era căpitanul Nowikow.

După povestirile lui, în lagărul nr.5 se afla o secție în care se confecționa încălțăminte specială, un fel de opinci, împletite din "rafie" - coajă de tei. încălțămintea nu era numai pentru deținuți, ci și pentru populația civilă, fiind foarte căutată din cauză că nu se găsea altceva de încălțat sau de cumpărat.

In aceste lagăre, din Dubravlag, în timpul războiului se confecționau lăzile pentru muniții, fiind mai privilegiați, decât alte lagăre de muncă, prin alimentație suplimentară.

Americanii au tnmes alimente de tot felul pentru armată și

Printre ambalajele ce se mai puteau vedea și in anul 1955 prin lagăre, erau cutiile de lapte praf, praf de ouă, dar mai ales cutiile de conserve pe care era scris în limba rusă "Tușonca".

Din acest ambalaj metalic, care era foarte căutat chiar și 10 ani după terminarea războiului, specialiștii confecționaseră tot felul de obiecte casnice, pe care se mai putea citi Made in USA Indiferent că obiectul era o găleată, făraș, tavă de copt, tavă de servit, ghiveci de flori, oamenii știau pentru fiecare în parte să povestească câte ceva, mai ales de timpurile fericite și bune. Acum, in 1955, erau gata să plătească o avere pentru cutia de tablă plină cu ceai pe care un deținut străin o primise de acasă. Nu ceaiul îi interesa, ci cutia cu frumoase ornamente, mai ales cele care proveneau din Ceylon.

Odată cu sfârșitul anului 1954, după greva din Workuta, autoritățile sovietice intraseră în derută cu deținuții străini. Ei singuri desconspiraseră existența a mii de deținuți de origină străină, odată cu acceptarea și aprobarea de-a scrie scrisori. Desigur că puteau de-acum încolo fi din ce în ce mai șantajați de acești străini, mai ales germani, care își găsiseră acel "EU", pierdut în 1945.

La Workuta a fost lansată o chemare la sabotaj conștient și chiar la refuzul lucrului, indiferent de consecințe, pentru a forța transferul în patrie, după cum le fusese promis în urma "Grevei dela Workuta din 1953. Chemarea a fost lansată înaintea Crăciunului 1954, și a făcut ca o mare parte din deținuții germani să refuze de pe o zi pe alta de a mai merge la lucru. Preferau să fie închiși în "Bur" cu o felie de pâine și o cană de apă, decât să continue să mai lucreze. Această nouă formă de protest a dus la tulburări între deținuții sovietici care în fond susțineau acțiunile străinilor, prin care ei aveau numai de câștigat, față de NKVD. Deținuții sovietici, începură sistematic să saboteze anumite sectoare din industria carboniferă, dar în special transportul, evitând accidentele.

Asupra acestei perioade voi reveni în alta lucrare și la timpul cuvenit.

Odată cu concentrarea deținuților străini în lagărele de muncă din Dumbravlag, fusese reținut numai personalul sinet necesar acelor obiective industriale de care era legat fiecare lagăr In majontatea lor aceste lagăre erau înglobate in industna de confecționare de mobilă pentru care cei veniți din diferitele lagăre polare nu aveau cunoștiințe tehnice.

Străinii, dacă acceptau să intre in producție, o făceau in speranța că în curând vor pleca spre pâine, lucru ce i-a îndemnat la început să nu se alăture acțiunii de sabotaj. Sovieticii

Deci din vechiul contigent fuseseră reținuți brigadierii, maiștrii specialiști și contigentul de invalizi pe care trebuia să-i aibe fiecare lagăr. Pentru bărânii care nu mai aveau speranță să-și poată termina pedeapsa primită, exista un azil unde își petreceau ultimile zile din viață. Majorității dintre ei li se prelungiseră condamnările, automat din Moscova, și nu mai aveau voie să fie eliberați, căci nu mai aveau unde se duce, după 30 de ani petrecuți în lagăr. Afară puteau să producă numai discordie și să reînvieze anumite sentimente, nedorite de NKVD.

Astfel am cunoscut un grup de foști ofițeri din armata roșie, care fuseseră băgați în mașinăria NKVD-ului în perioada curățeniei militare din anii 1937-38. Fuseseră arestați, dece nici ei nu știau ; se vorbea de un complot contra lui Stalin și mai multe mii de ofițeri fuseseră împușcați sau băgați în lagărele de muncă forțată, ca și cunoștințele mele, care primiseră numai câte 20 de ani. Acum așteptau ca zilele să treacă și, poate dacă li se mai calculează câteva surplusuri, să poată fi în curând eliberați, chiar înainte de termen. Erau copiii stepelor din Cuban și de pe Don, considerându-se cazaci și nu ruși, trăgându-se din vechi familii de hatmani cunoscuți în istoria poporului lor. De ai lor sau de familie nu mai știau nimic, nici nu încercaseră vreodată să afle cu toată durerea sufletească. Rupseseră aceste legături, spre a nu deschide răni noi și spre a nu periclita situația familiei și a copiilor care poate supraviețuiseră.

Astfel că împreună cu noii mei cunoscuți, Mișa Graciov, Storajuc, Jașcenco și Timohin și românul Alionte Tudor, ne adunam să ne mai povestim fiecare din viața noastră. Desigur că era greu să-ți dezvălui amintirile care îți provocau uneori chiar coșmaruri. Le făcea o mare plăcere când le povesteam din sbuciumata mea viață tânără și de timpurile petrecute în Franța și la americani.

Ei îi cunoșteau pe americani numai din puținele romane ce erau în bibliotecile lagărului dar cel mai bine din ajutorul material alimentar din care se înfruptaseră și ei ca deținuți ce lucrau pe front. Povestirile lor erau amintiri, de multe ori atât de zguduitoare încât abia acum își dădeau seama prin ce soartă și aventură trecuseră. Acelea au fost timpuri bune, rău a fost abia după aceia, când americanii nu le-au mai livrat nimic, iar sovieticii nu aveau decât deținuți, păduchi și sărăcie, cum obșnuiau adesea să spună.

Odată cu terminarea războiului au încetat și lucrările dar și aprovizionarea cu alimente suplimentare, iar ceea ce rămăsese dispăruse de mult pe piața neagră. Locul prafului de ouă, al celui de lapte și al tușoncei grase și gustoase, îl luaseră boabele de secară, ovăz, mei și câteodată grâu. Necojite, nezdrobite, așa cum fuseseră adunate și primite, luau direct drumul cazanului de unde se întorceau sub formă de cașă", umplând burțile înfometate. Foamea și chiorăitul matelor din burta goală, îi făceau pe acești nenorociți să-și mămânce pe

'cașa", iar după o scurtă plimbare prin stomac, boabele întregi ajungeau pe cel mai scurt drum în W.C. Disenteria începuse să facă ravagii, foamea era cumplită și nu fiecare o putea suporta. Asta era o cauză a marii mortalități într'o perioadă când se credea că obstacolul cel mai greu fusese depășit. Unora, care doreau cu orice preț să supraviețuiască (cine nu dorea ! spuneau ei râzând), le-a venit ideia că dacă s ar spăla fecalele în care se aflau încă o mulțime de boabe întregi, ele ar putea fi refolosite. Au făcut-o cu ajutorul cutiilor de Tușoncă' : o gaură în fundul conservei, apa curgea pe jos, și se spăla la fel cum făceau căutătorii de aur din Alaska, pe care îi văzuseră in unele filme. După spălare erau uscate, sortate, strivite sau măcinate intre două pietre și luau drumul bucătăriei "Chinezești", unde se pregătea fiertura dorită. Aceasta este doar o mică istorie adevărată, o încercare de

CAPITOLUL XII

O MICA SOCOTEALA IN AMINTIREA LOR

Motto: The rest is silence, (engl)

Sovieticii erau victorioșii dela Berlin, învingătorii din Europa de Răsărit și numai așa deveniseră peste noapte o putere mondială.

Tot peste noapte băgaseră groaza în fiecare familie, lăsaseră foamete și moarte în urma lor, lacrimi și suspine, furturi și violuri, închisori și lagăre, teroare și desconsiderare cu ajutorul poliției și a Partidului.

Trecuseră ani dela terminarea războiului, bărbații și fii nu se întorseseră încă din lagărele de pe întinsa Golgotă răsăriteană, unde vegetau ; nu li se dădea drumul. Morții nu-și găseau liniștea, erau mereu rechemați să fie martorii sistemului totalitar nazist. Au trecut anii și sunt încă mereu rechemați. Dar vor fi odată chemați și acei morți, de zeci de ori mai mulți, să depună și ei mărturie despre Golgota Răsăriteană ?

Diplomația Occidentală și cea din Națiunile Unite a aplaudat și a acceptat declarația oficială a guvernului sovietic din 21 Aprilie 1950 și pe cea din 4 Mai 1950 (publicată în presă la 5 Mai 1950), în care se menționa că ultimii prizonieri de război fuseseră repatriați. Câtă umanitate din partea sovietelor, pentru care nu se găsea destulă cerneală de scris !

Pentru a-și acoperi crimele, sovieticii anunțaseră că au și excepții și că mai rămăseseră unii închiși, dar aceștia fuseseră condamnați pentru crime de război, iar cifra lor era dată ca fiind de 120.000. Nu se preciza de ce naționalitate și câți erau din fiecare țară. Cifra arăta suma globală a celor care combătuseră și luptaseră contra Uniunii Sovietice.

Ce va trebui cercetat în viitor de către istorici, sunt ordinele și comunicatele de zi ale armatei roșii, calcularea prizonieilor capturați până la sfârșitul războiului. Abia atunci vom putea verifica dacă sovieticii au spus adevărul. Prin scăderea celor repatriați se va ști exact cifra morților în lagărele lor, în timpul războiului și după război, în timp de pace. In cifra de aproape 7 milioane de prizonieri capturați, până în Mai 1945, nu sunt amintiți prizonierii japonezi, care vor deveni o grupă aparte, începând cu ziua de 8 August 1945.

Sovieticii dau cifra prizonierilor japonezi, militari și civili : 1.700.000, din care, după datele sovietice din August 1948, sovieticii repatriaseră 776.389 de inși. In același timp ei anunțau că

Confruntată cu datele sovieticilor din 1945, lipsesc la apel 121.611 japonezi. Deci în perioada de numai trei ani după terminarea războiului și în timp de pace, au murit anual 40.537 de soldați japonezi, 3378 pe lună în fericita Uniune Sovietică, de unde rezultă circa 112 morți pe zi.

In Iulie 1951, guvernul japonez a dat un comunicat în care anunța că in captivitatea sovietică au murit în jur de 234.000 de japonezi militari. Adăugați la cei repatriați la această dată, mai lipseau la apel și în statistică circa 340-400.000. Deci se puteau stabili cu exactitate cifrele celor căzuți prizonieri la sovietici, iar scăzând și comparând cu datele oficiale sovietice, acești oameni lipseau. Unde erau ? Ce se întâmplase cu ei ?

Japonezii muriseră în captivitate într'o perioadă după război, în timp de pace, în care captivitate ei se duseseră numai după ce primiseră ordinul împăratului Hirohito. Ce s'ar fi întâmplat cu ei dacă ar fi fost în captivitate în timpul războiului alături de germani și alte armate europene ? Sovieticii i-ar fi decimat sistematic până la unul.

Datele sovietice ne sunt cele mai bune dovezi în acuzarea pe care o facem. Din Iunie 1941 și până în Mai 1945, la sfârșitul războiului, sovieticii avuseseră aproape 7.000.000 de prizonieri din toate armatele care luptau contra lor. Putem reduce cifra la jumătate, adică 3,5 milioane de prizonieri considerând restul ca morți în perioada evenimentelor și deci ne putând fi luați în evidență.

Cei ce-au rămas au fost buni pentru statistici. Mai sunt însă o mulțime lipsă la apel, mai ales dintre cei care erau în viață la sfârșitul războiului. Ultima lor speranță de-a ajunge acasă, într'o lume de pace, le-a fost luată, căci sovieticii i-au nimicit sistematic băgându-i în gropile comune.

Astăzi, după 40 de ani, încă mai sunt mulți care la sfârșitul războiului și-au făcut auzite glasurile și după aceea au amuțit complect. Am întrebat și întrebăm, unde sunt și ce s'a întâmplat cu ei ? Acum, după ce s'a terminat războiul și e timp de pace, întrebăm din nou : unde sunt îngropați și care a fost numele lor ?

Lipsurile la apel sunt man, prea man pentru a fi adevărat că au murit de moarte bună, căci iată lipsurile pe națiuni : germani - 400.000 ; japonezi - 340-400.000 ; unguri - 200.000 ; români - 180.000 ; italieni - 63.250 ; austrieci - 5.000 ; spanioli - între 5 și 8 mii ; france - 7-800 ; olandezi peste 200 ; valoni și flamanzi intre 7 și 8 sute ; între 5 și 600 alții, cu cifre mai mici. In aceste

declarat dela bun început "ruși' au scăpat spunând că ar fi fost polonezi forțat.

In aceiași categorie îi putem încadra pe toți locuitorii din țările Baltice, Basarabia, Bucovina de Nord, Carelo-Fină, Galiția, ca teritorii rupte sau luate cu japca dela țările lor. Aceste teritorii arată la ora actuală o rusificare impusă care a ajuns la 50% din populație, în timp ce propria populație este bătută de vânt pe întinsele stepe rusești.

Sovieticii trebuiesc constrânși să dea cărțile pe față, să arate ce s a întâmplat cu această massă de oameni, iar dacă va fi nevoie să li se intenteze un al doilea proces Nurnberg, unde vor fi nevoiți să vorbească. Să fie condamnați după legile lor, iar judecătorii selecționați dintre judecătorii lor. Aceștia vor face mai multă dreptate decât oricare judecător occidental.

Cifra exactă a celor deportați, răpiți, asasinați și omorîți sistematic nu se va afla niciodată. Sovieticii dau statistici despre victoriile lor în câmpul muncii, care sunt umflate ca niște baloane, ce se sparg dacă începi să le verifici. Despre morți și sclavii moderni știu numai Cel de Sus și NKVD-ul. Ei au numai o singură statistică, cea a morților lor, despre care vorbesc de câte ori le aduce avantaje politice sau economice. Nu vorbesc și nu vor vorbi niciodată despre cei pe care ei i-au omorît sau despre morții învinșilor care sunt îngropați pe tot întinsul țării lor.

Ce mai trebuie spus, ca să nu se facă confuzie, este că toți acei care au fost predați de către aliați după război și asasinați de ruși, intră automat în crimele făcute de germani și aliații acestora. Tot în această statistică intră și toate execuțiile efectuate în toate localitățile eliberate și execuțiile efectuate în localitățile eliberate și executarea a așa zișilor colaboratori, majoritatea absolut nevinovați, poate numai că se bucuraseră și îi consideraseră pe germani drept eliberatorii lor.

Ziua cea mare nu este departe și atunci ei și familiile lor vor răspunde de fiecare mort, de fiecare victimă, așa cum și naziștii au trebuit să răspundă pentru faptele lor.

Nu de mult, în fața unei comisii senatoriale a USA-ului un cunoscut rabin a declarat că peste 3,5 milioane de evrei ar fi fost asasinați în lagărele sovietice. Eu consider justă această cifră, dar nu trebuie uitat și de aceia este bine de amintit tocmai acum că matadorii din NKVD și Justiția Sovietică erau în majoritatea lor evrei, precum și o mare parte dintre politrucii lagărelor de regim și cele strategice. Și o altă întrebare trebuie pusă : această cifră ar trebui scăzută sau încadrată în cifra morților în perioada celui de al doilea Război Mondial ?

Libertatea omului este cel mai valoros lucru, când nu o are". Este fraza formulată de Dr. Konrad Adenauer, Cancelarul Republicii Federale Germania, în fața unei delegații de foști deținuți politici

"Partea opusă a comunismului este libertatea. Libertatea este și rămâne cea mai prețioasă avuție a omului. Dar libertatea este în primejdie în lumea aceasta, implicit pentru noi germanii. La 17 milioane de germani le-a fost luată libertatea .

Istoricii vor avea de lucru, căci istoria trebuie scrisă !

Totuși, acești istorici ai viitorului trebuie să țină seama și de faptul că tocmai Uniunea Sovietică, cu politica ei totalitară, și-a impus sistemul terorist prin metode primitive la început, modernizându-le substanțial cu timpul.

In prima perioadă putem încadra execuțiile individuale sau în massă, drept urmare a confruntării directe cu opoziția care trebuia îndepărtată cu orice preț. Frica și foamea le-au fost aliații.

Modernizarea delicată și noua lor tactică a fost distrugerea păturii intelectuale. Să luăm drept exemplu micile țări baltice, unde, din întreaga lor intelectualitate, au scăpat numai cei ce s'au putut adăposti din timp în străinătate, restul a fost distrus sistematic în lagărele de regim. Cei rămași erau numai pleava societății baltice, care sperau că prin colaborare își pot salva viața, dar nu și onoarea lor și a strămoșilor lor. Toate aceste trei țări mici, deși nevinovate, au avut cele mai mari pierderi de oameni.

Polonezii au pierdut întreaga intelectualitate militară căzută în mâna sovieticilor și asasinată în parte în pădurea Katyn, alții au murit în lagărele în care au fost băgați în prima iarnă 1939-40, de frig, foame și din cauza îmbrăcămintei de vară cu care căzuseră prizonieri, iar sovieticii nu s'au grăbit să le dea ceva, căci singuri nu aveau cu ce se îmbrăca. Dacă aruncăm o privire în statisticile oficiale poloneze, putem trage concluzia că din cei peste 1,8 milioane de deportați în prima etapă din Polonia, peste 500.000 au murit de foame, frig și boli în timpul transportului.

Supraviețuitorii au ajuns în regiunea dintre Kotlas și Workuta sub Cercul Polar, de-alungul Căii ferate pe care polonezii împreună cu alții, din diferite regiuni și națiuni au construit-o și au fost îngropați de- alungul traseului sau sub traversele căii ferate.

Norocul polonezilor a fost că o mare parte din intelectualitatea lor s'au refugiat prin Ungaria și România, scăpând de nimicirea totală, ceeace nu a fost soarta intelectualității țărilor baltice.

O nouă pătură intelectuală s'a format cu greu, dar este contaminată de microbul injectat al marxismului comunist. Intelectuali pot fi numai acei ce colaborează cu NKVD-ul, fără ajutorul lor nu există avansare și nici educație. Același lucru l-au făcut și în lagărele de prizonieri de război, în cadrul diferitelor naționalități. Aici au trecut sistematic la distrugerea intelectualității generale și militare, prin diverse metode aplicate și din păcate de multe ori cu succes. Cel mai puțin succes l-au avut în rândul japonezilor. Cu

erau superiori din toate punctele de vedere. Chiar și cel maj inferior grad militar nu cunoștea frica de inamic. Ei știau să disprețuiască moartea dacă orgoliul lor național era câtuși de puțin știrbit.

Pentru a evita confruntările directe cu această grupă solidară, care nu ținea cont de nimeni, în afară de superiorii lor, NKVD-iștii au găsit că metoda cea mai bună este destrămarea lor din massa solidară. Eșecurile diplomatice, tipice marxist-comuniste, ale ofițerilor de NKVD, nu s'au lăsat așteptate.

Sovieticii au început destrămarea transferându-i în diferite regiuni, în grupuri de 8-10, maximum 15 intr'un transport. Majoritatea acestor transporturi au fost trecute în partea europeană, înspre Nord, adică Kotlas-Workuta sau Nord-Est, Perm-Urali. Toate făceau tranzitul obligatoriu prin lagărul de tranzit Peresilka, din Kirow. In Decembrie și Ianuarie 1946-1947, foarte mulți martori oculari care au trecut prin acest lagăr, au declarat că erau pline de japonezi. Majoritatea lor au fost la început ofițeri superiori având cu toții o condamnare de 10 sau 20 de ani. Ei veneau din Extremul-Orient-Siberian, iar cea mai mare parte erau deja bolnavi de TBC, dizenterie, insă cei mai mulți de scorbut și distrofic.

Această metodă de transportare dintr'un loc în altul pe distanțe mari și în regiuni cu climă diferită urmărea distrugerea morală și psihică a individului precum și distrugerea personalității lui. O metodă diabolică, cu care au distrus în cursul anilor milioane de oameni.

In lagărul nr.2 din Workuta, printre cei peste 15 japonezi găsiți de mine în anii 1950-51, erau și Maiorul Mun - așa îi ziceam noi, căci numele lui adevărat era greu de pronunțat - Suziki și Szakei Heita, ultimii doi din Tokio. Szakei Heita era masor și lucra în lagăr la "ambulatoriu", iar Suziki lucra la baie cu românul Verdeș.

In Ozerlag, între Taischet și Zaiarsk, unde se aflau mai multe lagăre speciale de construcții de căi ferate, cu numerile 4, 5 și 7, au fost concentrați majoritatea dintre prizonierii de război japonezi deținuți și condamnați. Aceștia făcuseră parte din trupele de geniu specializate în construcții de căi ferate, poduri și viaducte. Fuseseră special aleși din toate lagărele și sortați printr e comisie medicală, care i-a ales pe cei mai sănătoși dintre toți, adică *pe* cei cu o construcție fizică mai acceptabilă.

In Jarkuskaija Oblăst, la nord de Jarkusk, în apropierea localității Wihorowka, unde se afla un mare combinat de mobilă, se aflau lagărele speciale pentru străini nr.283 și 284, în care se găseau încă în 1968, germani, spanioli, români, italieni și o grupă de foști conducători de partizani ucrainieni, izolați de grupul de străini. Printre deținuții germani erau și o parte dintre specialiștii care

prin apropiere, se aflau mai multe lagăre speciale cu japonezi, care au fost transferați la începutul anilor 60, înspre lagărele de pe Jenisei.

La răsărit de Jarkusk, în stânga căii ferate Transiberiene, existau izolați foarte mulți chinezi, care executaseră în mare măsură fiecare una sau două condamnări în lagărele de "58". adică politici. Majoritatea erau foști comuniști, refugiați și care ceruseră sau căutaseră scăparea în URSS, sperând să capete azil politic.

în altă regiune, în lagărul pentru străini, nr.5 din Leplei-Potma, din Dumbravlag, în anul 1963 se găsea japonezul Namura, un pescar din insula Hokaido, condamnat la 10 ani pentru spionaj. El fusese arestat în apele teritoriale sovietice, unde fusese dus de valurile mării după o furtună violentă. Rămăsese singurul supraviețuitor din echipaj.

In închisoarea din Kirow, în toamna anului 1946, se afla coreianul Kim, un tânăr de 16 ani cu o condamnare de 15 ani pentru spionaj. Era foarte bolnav și un timp îndelungat a fost reținut în spitalul închisorii, datorită unor medici evrei și baltici, care l-au tratat omenește. Prin 1951 se afla la Workuta.

In aceiași perioadă au mai trecut prin lagărul de tranzit din Kirow, odată cu japonezii, sute de coreeni. Pe puțini dintre ei i-am găsit la Workuta, unii chiar în lagărul nr.2, alții au fost împrăștiați în regiunea Perm, Ural înspre Sud, ori răspândiți în Peschorlag. Acești ani au fost, după cum spuneau ei, începutul de distrugere a rasei galbene. Ei traversaseră toată Siberia și ajunseseră pe meleagurile blestemate ale Nordului Polar European, de unde și-au lansat strigătul lor disperat, în speranța că cineva dintre Zeii lor avea să-i audă și să le dea puterea de a supraviețui, căci din partea sovieticilor numai moartea îi putea aștepta.

Falșitatea cu care sovieticii își scriu propria istorie, o putem demasca din următorul extras :

Generalul Leonid Alexandrovisch Goworow, născut la 10 (22) Februarie 1897, în comuna Butârki, raionul Kirow, a fost arestat în anul 1941, imediat după începerea războiului germano-sovietic. închis în lagărul din Uhta-Uhta din Ijim-lag, a ajuns brigadierul unei brigăzi de invalizi, care fabricau linguri din lemn de plop. In 1942, a fost eliberat, pedeapsa anulându-se din ordinul lui Stalin personal și trimes pe front. In 1944 a fost făcut Mareșal, iar la 27 Ianuarie 1945, Erou al Uniunii Sovietice”.

în "Enciclopedia Sovietică' nr.6, din 1971, pagina 622/grupa 1852 această perioadă este menționată cu date false, și este intitulată negru pe alb "Frontul de Rezervă". Așa se scrie istoria in URSS.

Am scris despre morți și vii, dar și despre cei care au avut norocul să supraviețuiască și al căror strigăt nu a fost încă auzit. Ce nu am scris, dar vreau să scriu, este cum se făcea constatarea morții unui

iar mortii însăși nu puteau protesta. După 1951, la Workuta se săpau gropi mari in timpul verii, morții din timpul iernii erau aruncați în groapă și se arunca zăpadă peste cadavre, ca să fie acoperite, până se umplea groapa, apoi se astupa cu un strat de pământ.

"Un deținut politic mort, era un mort bun.

Pentru înștiințarea familiei nu exista vreo lege și nici nu trebuia.

O tristă soartă au avut-o alsacienii, lorenii și moselenii, care fuseseră în armata germană. De unii erau considerați germani, de alții francezi, ei însă se considerau, alsacieni, loreni sau moseleni. Azi, după 40 de ani dela sfârșitul războiului, părinții și rudele își mai caută fii pierduți. Peste 2500 sunt încă dispăruți, iar sovieticii nici nu mai răspund la scrisorile pe care le primesc. Nu are rost și nici n'au timp să se ocupe de morți.

Nici Parisul nu are interes, ei văd printr'o astfel de intervenție o pierdere în schimburile de mărfuri între cele două țări și asta nu rentează. Cu atât mai puțin sunt interesați diplomații lor, bine că pot ei să trăiască cum trebuie, să petreacă cu șampanie de Crim și icre de Manciuria, de ce să-și mai bată capul ! Nu s'au interesat ei de cei vii, care vegetau în lagăre, nici atunci când au primit liste complecte și informații precise, dară-mi-te de cei morți !

Astfel, în lagărul de "Tranzit" nr.2 din Potma, se aflau în August 1955, o grămadă de oameni de origină franceză. Ei erau numai supraviețuitorii mai multor zeci de francezi, care nu fuseseră încadrați ca prizonieri de război, fiind arestați după 1945.

Numele unora dintre ei le-am notat și expediat, prin legăturile mele, Ambasadei Franceze din Moscova, pe alții i-am notat pe foițe de țigare pentruca ei să nu fie dați uitării, de mine și nici de camarazii lor de soartă, chiar dacă Guvernul Franței i-a uitat sau nu are vreun interes să-și aducă aminte de ei.

Astfel, în lagărul nr.2 de tranzit din Potma, se aflau :

Louis Renard - din Rennes ; Rene Ferec - din Brest ; Henri Moulin - din Paris ; Paul Pohigenza - din Montceau les Mines ; Bernard Germe - din Dijon ; Joseph Vintimille ; Nicolas Schumacher ; Pierrette Dupuis, Maria Krasnow ; Liliane Virtschenkov.

In lagărul nr. 11 din Jawas/Potma : Max O'Connel - din Paris ; Roger Marquet - din Clermont-Ferand ; Alexander Smagen - din Paris ; Joseph Cric - din Metz ; Raymond Souillat - din Paris ; Jean Sicora și Paul lliatzef - un franco-polon.

La Workuta mai rămăsese Pierre Danzas, căruia sovieticii nu-i clarificaseră naționalitatea, dorind să-l facă cu orice preț cetățean fericit sovietic, iar el refuza de fiecare dată.

In Siberia, într'un lagăr sau închisoare de pedepsiți, se mai afla și prietenul meu, Armand Maloumian, expediat după arestarea Comitetului de Grevă din Workuta la 31 Iulie 1953. Eu fusesem

aplica diferite metode locale, desigur înaintate în tehnică, iar pentru procedura obligatorie nu exista o directivă generală.

In Dubravlag, din Republica Mordwină, până în anul 1951, mortului i se aplica o lovitură de topor în cap. Craniul se despica în două. Astfel se constata că mortul este într'adevăr mort și nu putea în niciun caz să simuleze moartea și să poată evada pe această cale. Soldatul din gardă, (Wahtă), după ultima verificare, intra în clădirea corpului de gardă și scria pe un bilet "S'a făcut verificarea conform instrucțiunilor", după care cei din comandoul de gropari puteau părăsi lagărul spre a-1 îngropa în așa zisul cimitir.

In lagărele din Krasnoiarski Krai - Siberia, mortul era înțepat cu o baionetă de mai multe ori și în diferite locuri.

In Karaganda, se aplica o lovitură de verificare cu un ciocan de circa 200 de grame cu o coadă lungă, pe țeasta decedatului.

In lagărul Norilsk, verificarea era făcută cu o vargă ascuțită, ce se înfigea în dreptul inimii.

In lagărele din Workuta, tot o vargă ascuțită se înfigea in talpa piciorului. Aceasta în ambele cazuri, chiar și atunci când mortul zăcuse mai multe zile în așa zisa morgă a lagărului la o temperatură de minus 40 de grade.

In Magadan și Kamcsatka, metodele erau diferite, toate însă cu o formă de înțepătură, chiar și atunci când mortul era un bolovan de ghiață.

Până în anii 1950-51, morții erau ingropați goi. După această dată a venit ordinul ca să fie îmbrăcați cu cămașă și izmene. Fiecăruia i se mai lega de degetul cel mare dela piciorul drept sau stâng, depindea de regiunea de lagăre și de ordinul primit, ori de una din mâini, o bucată de tablă cu un număr, fără niciun detaliu suplimentar. Mortul era un număr și nu avea nume. Unii dintre deținuți scriau numele și datele mortului, le introduceau într'o eprubetă sau o sticlă, o astupau și o legau de gâtul mortului. Acest lucru era strict interzis, putea costa o condamnare de cel puțin 10 ani.

Gropile pentru morți difereau dela o regiune la alta. In regiunile polare, unde pământul este înghețat până la 250-350 de metri adâncime, pentru a face o groapă mare trebuiau zile întregi. Pământul trebuia zi și noapte desghețat, făcându-se foc mare cu cărbuni. Lemnele erau o raritate. De aceea, se săpa strat după strat imediat cum se desgheța, până se ajungea la adâncimea necesară. In ultimii ani, gropile nu se mai făceau prea adânci, astfel că putrezirea se petrecea mai repede. îngropat la adâncimi mai mari, corpul rămâne congelat ani de zile. Aceasta era și cauza ordonării de către NKVD, prin anul 1951, ca înhumarea să fie făcută cât mai la suprafață. Peste morți se turna var nestins sau alte soluții pentru descompunerea mai rapidă a corpului. Metodele erau diferite, dela o regiune de lagăre la alta. Pentru morți nu exista o lege,

pe giorgianul cu ochelari, făcu stânga împrejur și dispăru pe șantier. Din acea zi, fiecare blătnoi dorea să vadă și să învețe, plătind cu alimente, tutun sau îmbrăcăminte, lovitura pe care acest fiu al Caucazului o aplicase atât de ușor.

Un alt membru al Diviziei "Brandemburg[1] a fost și germanul Hosch, care era originar din Durren, dintr'o familie foarte bogată a regiunei Ruhr. Unchiul lui fusese Ambasadorul Germaniei la Londra înaintea lui von Ribbentrop. După ce își terminase studiile ca inginer chimist, în Germania și Elveția în societatea Ambasadorului polonez din Elveția și a altor diplomați polonezi, învățase foarte bine și această limbă. La fel ca și Kerezelize cunoștea engleza, franceza și alte limbi străine, printre care și româna, pe care o învățase în timpul școlarizării în România.

In timpul staționării sale în Polonia a cunoscut o fată din Cracovia de care s'a îndrăgostit. Cum retragerea armatei germane se putea efectua în fiecare zi, el decise să rămână la fată care l-a ascuns în casa părinților ei. Tatăl ei era profesor universitar. Trecerea frontului s'a efectuat fără greutăți, dar bunii vecini aflară secretul tinerii fete și al iubitului ei, și-l divulgară NKVD-ului sovietic. Arestat și deportat în URSS, a fost depus pentru cercetări în vestita închisoare din Moscova, Lefortowskaija în Mai 1945, în celula 183. In această celulă, câteva luni mai târziu și-a făcut apariția și Josef Baumann, de care am vorbit. In aceiași celulă a fost și Fritz Cloos, originar din Brașov - România, ce tocmai venise cu o mașină pe care scria "Fructe' transferat din Lublianca, unde stătuse numai câteva luni.

In celulă era și generalul maior sovietic Plușin, care fusese arestat deoarece criticase Academia Militară unde preda tactica de colaborare între trupele terestre și aviație. Mai era și bulgarul Boris Markoff, fost translator la misiunea militară germană din Sofia. Un altul era .Artistul Poporului Picikowski, o stea a operei din Leningrad vestit pentru interpretarea lui Othello. Câteva glume la adresa Partidului și ajunsese acolo. După plecarea acestuia fusese adus comandantul de rangul I Mihailow, fostul atașat militar sovietic la Ankara. El fusese arestat împreună cu adjutantul său ce se afla în Lefortowskaija. Mihailow lucrase cu serviciul secret american, cunoștea mai multe limbi străine, printre care și turca, engleza, franceza, germana, italiana și spaniola (luase parte la războiul civil din Spania în cadrul serviciului de aprovizionare).

A fost trădat de serviciul englez, care era în cunoștiință de cauză, (cei din centrală). Poate undeva exista o legătură cu renumita grupă engleză "Eton Boys" care s'a desconspirat câțiva ani mai târziu cu ajutorul serviciului american. Din păcate el n'a

străinilor în Comitetul de cinci, el reprezentantul francezilor și armenilor originari din țările capitaliste, în subcomitetul de grevă.

Eu am fost în posesia mai multor nume, dar din păcate le-am uitat, ori notițele făcute de mine s'au deteriorat. Le cer iertare căci cu mulți dintre ei făcusem același drum , în același transport în 1950, când dela Sacksenhausen din Zona Sovietică de ocupație a Germaniei de Est, neam început calea "Pohod na Sibir" spre întinsa Golgotă Răsăriteană. Undeva acolo, rămânea bunul meu prieten, Colonelul Jean Kostikow.

Un altul, care nu era francez, dar studiase la Paris și-mi amintesc cu plăcere de el, era Kneazul Georgian Kerezelize, născut la Geneva în Elveția, fiul Kneazului Kerezelize, care s a refugiat în 1906, după o răscoală contra țarismului moscovit pentru libertatea poporului georgian din Caucaz. El a rămas și președintele georgienilor, care trăiau în Exil. Fiul său după ce își terminase studiile de Chimie la Paris, a plecat ca voluntar în armata germană in Divizia Specială "Brandenburg". După Noiembrie 1940, a fost instruit la o școală specială pe care armata germană o înființase pe teritoriul României, în Ardeal, la Stejăriș (Hagenstein).

A fost parașutat în Georgia cu un grup puternic de georgieni, care au luptat ca partizani contra ocupantului sovietic. Târziu, după război, în urma unei trădări a căzut in capcana întinsă de către NKVD și până la urmă a fost condamnat la 25 de ani. In anul 1954-55, se afla în lagărul Kirgistan din Karaganda, unde era foarte respectat de toată lumea pentru corectitudinea și nobila lui descendență chiar și de grupurile de blătnoi, înainte de a avea un mic incident cu ei.

Lucra intr'o brigadă de construcții, la împletitul grilajelor pentru betonare, ca fierar-betonist, împreună cu mai mulți blătnoi care în fond își vedeau toată ziua mai mult de afaceri sau de jocul de cărți, decât de lucru. Nu odată se întâmpla ca unul sau altul să-și vândă sculele de lucru primite în fiecare dimineață și predate la sfârșitul lucrului, la magazia șantierului. Kerezelize, un tip specific georgian, fiu al Caucazului, purta din cauza miopiei ochelari cu lentile foarte tari.

Unul dintre blătnoi, de curând venit în lagăr și dat la aceiași brigadă, și-a vândut sculele unui civil : clește, ciocan și chiar și cuiele. Spre sfârșitul lucrului veni începând să înjure și fără multă vorbă îi luă sculele giorgianului, spunând că sunt ale lui. Acesta îi răspunse calm și foarte politicos că sculele sunt ale lui și-l roagă să-l lase în pace. Blătnoiul nu numai că nu-1 lăsă în pace dar îl și scuipă în obraz, adăugând o mulțime de cuvinte de ocară la adresa caucazienilor.

Kerezelize își scoase ochelarii, îi șterse cu o bucată de cârpă, ii puse într'un loc sigur și, cu o lovitură neașteptată, îl culcă la pământ unde, pentru un moment, a rămas în nesimțire. Liniștit, parcă nu se întâmplase nimic, și-a luat sculele și și-a pus ochelarii. Blătnoiul care

epidemie normală sau artificială ? Rămâne de văzut, căci nu era prima de acest gen în istoria lagărelor. Astfel nu niai trebuia nimeni eliberat.

Toți salariații care lucrau pe acest șantier și erau stabiliți în localitatea Kansk sau împrejurimi trebuiau să fie "ruși". Ei mai semnau și o declarație, de a menține secretul celor văzute și auzite.

Avantajele acordate înainte au fost desființate, odată cu terminarea lucrărilor. Atunci au dispărut și femeile. In 1955 nu mai exista niciun japonez.

Unul dintre brigadierii care au lucrat pe acest șantier, originar din Polonia ocupată în 1939, camuflat în rus, acum pensionar, vizitase o rudă stabilită cu domiciliul în Jawas. Printr'un polonez din lagăr, am putut vorbi cu el, la ferma de lângă oraș. Locuitorii coloniei așezării militare aveau prea puține legături cu populația locală, fiindu-le greu să intre în contact cu ea.

Iată o mică întâmplare din localitatea Kansk, din toamna anului 1954, prin care se poate constata și marea dragoste a tineretului față de puterea sovietică. In fața clubului pentru tineret "Dzerjinski", care se afla în apropierea teatrului orășenesc se afla statuia lui Lenin în mărime naturală. într'o dimineață cețoasă de toamnă, spre surprinderea localnicilor, lui Lenin îi lipsea capul. Toate cercetările întreprinse ulterior de către Miliție și NKVD spre a-i descoperi pe infractori, au fost zadarnice. Niciodată nu s'a găsit capul dispărut. Statuia a fost pentru un timp acoperită cu saci de iută, până când să i se pună un nou cap care până în Mai 1955 nu sosise încă ; poate că trebuia construit din nou la Moscova.

După ce am amintit de mai multe persoane de diferite naționalități, să vedem ce s a întâmplat cu japonezii in călătoria lor pe întinsa Golgotă și cum au fost exploatați de umanitarii camuflați ai lui Marx , din Kremlin.

In apropierea orașului Kansk au fost aduși la muncă circa 20 de mii de japonezi, specialiști în construcții militare strategice. Lagărul special se afla exact la est de localitate, intre calea ferată Moscova-Wladiwostok și combinatul de textile, la circa 8 km. de Kansk. Această lucrare trebuia să fie un mare Arsenal strategic militar al forțelor militare de marină și familiile lor sosiseră la sfârșitul verii anului 1946. Majoritatea locuitorilor cu locuințe mai mari au fost obligați să-i ia în spațiu pe noii sosiți. Intre timp se construia o colonie, mai bine zis o așezare specială cu tot rainamentul, pentru personalul militar tehnic și de pază. NKVD-ul a controlat toate datele personale ale locuitorilor, iar cei ce nu le erau pe plac, au fost transferați ca "voluntari" in altă regiune.

întregul șantier a fost încercuit cu sârmă ghimpată, iar șoseaua care ducea direct la localitatea Aban, la vreo 60 km. de Kansk a fost mutată forțat în taigă. Ocolul acesta în jurul șantierului și al văilor, care făcea mai multe zeci de km., nu era pe placul localnicilor, dar noii sosiți, începând dela șoferi și până la generali, au înviorat adormita viață din Kansk.

Lucrarea s'a terminat în 1953. De construit s'a construit și după aceea, pentru mărirea depozitelor. Acolo a început fabricarea și depozitarea de bombe și mine submarine de diferite tipuri. Totul era împărțit pe resorturi speciale și ținute strict secret chiar și in incinta complexului.

Atât fabricile cât și depozitele erau construite sub pământ având avantajul de a economisi foarte multă muncă, deoarece construcțiile au fost mai întâi ridicate in văile și adânciturile naturale, după care au fost acoperite prin nivelările de teren.

Deasupra au fost făcute plantații forestiere care, în câțiva ani, aveau să dispară complet sub vegetația înconjurătoare. In grupul acela mare de specialiști, constructori și ingineri au fost foarte mulți de origine germană. Japonezii făceau parte din detașamentele speciale de construcții strategice, care le căzuseră sovieticilor plocon în mână.

In acest șantier militar strict secret, lucrau și femei care, in fond erau curtezane. Ele erau la dispoziția japonezilor care deveneau fruntași în producție, sau se evidențiau in mod special. Pe aceștia îi puneau să muncească până la istovire, in speranța că intr'o zi vor fi eliberați și se vor putea întoarce acasă, după terminarea lucrării. Au fost chiar plătiți, banii rămânând după moarte, în capitalul NKVD-ului.

Aproape de sfârșit, când fabricile au început să lucreze din plin, mai multe epidemii au decimat radical întregul contigent. O fi fost

Fiecare s a dus să vadă cine a sosit cu noul transport, poate are vreun, cunoscut, vreun prieten, iar de nu, chiar și o veste bună îl putea face fericit.

Hans Bernard, care se dusese și el să vadă cine a sosit, se întoarse grăbit și-l întâlni pe drum pe Surmer, căruia îi spuse că în noua grupă se află o persoană care îi este cunoscută și în care nu se putea avea încredere. Concluzia fiecăruia era că acel individ nu putea fi decât un denunțător și informator, dar lagărul era plin de ei, unul mai mult sau mai puțin nu conta. Desigur era bine să-i știi și să stai mai deoparte.

Curios lucru era însă faptul că Bernard care îl avertizase, nu spusese de unde îl cunoaște. Sturmer s'a dus totuși să vadă cine a venit și vrând- nevrând, cum era și el curios din fire, a făcut cunoștință cu întregul grup de germani și austrieci care sosiseră. Bernard nu-i spusese însă numele celui bănuit. Cine era ? Cum îl chema ? Ce făcuse în viața lui ? De ce era închis și de când ?

Printre noii sosiți cu care făcuse cunoștință era și Maiorul Waldemar Seifert și după cum a aflat mai târziu, acesta era cel bănuit. Dela prima vedere și dela primele schimburi de cuvinte, ambii se împrieteniră. Seifert era un om foarte cult, se putea discuta cu el, avea cunoștiințe vaste, era deschis la vorbă și lejer în mișcări, nu căuta să se impună, un lucru foarte important în viața de lagăr. Bernard, era un tip ciudat, el se învârtea în jurul lui și căuta să-i câștige admirația, chiar o cerea sub o formă oarecare.

Foarte curios că după un timp și Seifert a început o agitație lentă contra lui Bernard. Mai curios era însă faptul că niciunul nu pomenea de locul unde se cunoscuseră. Bernard se agita din zi în zi mai mult, dar în același timp îl ocolea pe cât se poate pe Seifert.

Seifert nu numai că era cult și inteligent, dar vorbea curent rusa, franceze, engleza, italiana, spaniola, ucrainiana ca și limba maternă germană. Rusa o vorbea chiar fără accentul german, iar dacă nu știai cine este puteai jura că-i rus din stepă. întrebat cum se face că vorbește atât de bine limba tovarășilor, el a povestit pe scurt că în copilărie a locuit cu părinții în Uniunea Sovietică. Tatăl său fiind inginer specialist la o firmă germană, fusese trimis la montaje unde lucrase ani în șir. Astfel, în anii fragezi ai copilăriei învățase rusa direct dela prietenii de joacă. Avea o slăbiciune pentru limbile străine și o ușurință care îl făcuse să învețe mai multe odată. Acest lucru i-a prins foarte bine în timpul războiului.

Seifert era o ființă populară, își alegea prietenii nu numai dintre intelectuali sau foștii militari, după cum făceau unii, ci și dintre cei mai simpli, până și dintre blătnoi", de care era foarte respectat. Aceasta nu însemna că făcea nuntă cu ei, ci numai că socotea că putea învăța multe dela ei pentru posibilitatea lui de-a supraviețui în lagăr. Vorbea limba lor ca și ei, povestea frumos, fusese ofiter de parasutisti, cunostea multe

CAPITOLUL XIII

CINE EVADEAZA ?

Motto: Hardness ever of hardiness is mother.(engl)

După ce am vorbit despre tot felul de oameni, cred că merită să vorbesc și de acei care evadau, mai ales din regiunile polare unde erau așazisele lagăre ale tăcerii", lagărele de exterminare lentă. Cred că nu a existat deținut, fie el politic sau de drept comun, care să nu se fi gândit măcar odată la posibilitatea unei evadări. Câți au reușit sau câți și-au pierdut viața, asta este o altă istorie. De evadat din lagărul din Workuta de pildă era doar o mică aventură ; a părăsi regiunea era însă o problemă, iar a reuși era un miracol. Iată câteva din aceste aventuri, pregătite sau făurite de oameni diferiți din punct de vedere al caracterului, al forței fizice, intelectualității sau nebuniei. Cred că înainte de orice se cereau șiretenie, cunoștințe climaterice, sănătate de oțel, voință și forță, disperare și curaj dar și prietenii, ori relații, fără de care nu se putea face nimic.

Era în vara anului 1947, când în lagărul "Rudnic" din Workuta, printre cei noi sosiți în ultimul transport se afla și lulius Surmer un german din Banatul Românesc, de meserie pictor. Cu primul pas în lagăr căută să-și găsească cunoscuți sau prieteni, căci putea apare cineva la care nici nu se gândea. Primul cu care a putut vorbi în limba maternă a fost Hans Bernard, care se recomandase ca austriac. Cum Austria până în 1918 avusese inclus în granițele ei și Banatul, ambii se puteau considera dintr'un anumit punct de vedere conaționali. Cele trei decenii dela destrămarea Imperiului Austro-Ungar, nu puteau decât să-i unească acum în îndepărtatul nord, în friguroasa Workută unde se întâlniseră.

Hans Bernard lucra ca șef al laboratorului chimic al minei, fiind un om foarte descurcăreț și inteligent, ceeace îl ridica deasupra restului de deținuți indigeni. La aceasta se mai adăuga și lipsa de specialiști în acest domeniu din cadrele deținuților sovietici. Foarte repede s'a aranjat și pictorul, căci meseria lui era foarte căutată, pentru confecționarea lozincilor, placardelor, în clubul lagărului unde era și un loc bun și călduț pentru friguroasa Workută.

Aproape în fiecare zi venea sau pleca o grupă de oameni, lagărele din Workuta erau multe și peste tot era nevoie de brațe de muncă. Cu câteva zile înainte de Crăciun a sosit un transport din lagărul de carantină Perisilka în care se aflau foarte multi străini. Omul este o

dar și foarte bănuitori in același timp, căci dela terminarea războiului trecuseră trei ani și ce ar mai fi putut oferi Hans Bernard ? Poate niște documente ascunse sau niște lucruri de valoare ? întrebarea mai era, de ce tocmai acum și nu mai devreme, pentru ce o făcea sau ce urmărea, căci de dragoste pentru sovietici nu putea fi vorba, asta o știau ei prea bine. Aici începuse bănuiala lor, iar după ce-1 ascultară zile întregi, au găsit de cuviință să-l ducă înapoi la Workuta, acolo era in siguranță.

Singurul lucru pe care l-a reușit Bernard la Moscova, a fost că acum nu-1 mai chema Hans - ci Jean Bernard. El nu s'a mai întors la Rudnic, ci a dispărut într'un lagăr la nord de Workuta.

Oare căzuse din lac în puț ?

Să-l lăsăm pe Hans - Jean Bernard să trăiască și să doarmă cum și-a așternut, iar noi să ne reîntoarcem de unde am plecat.

Am făcut cunoștință cu pregătirile minuțioase ale lui Seifert, iar acum să cunoaștem și componența grupului inițiat pentru evadare.

Ca pilot, era prevăzut ungurul Coco Feis care cunoștea foarte bine tipul de avioane engleze, fiind instruit înainte de război in Anglia pe avioane cumpărate de Guvernul Ungar.

Co-pilot era germanul Brickie, fost pilot in aviația germană. El făcuse parte, în timpul războiului, din escadrilele staționate în Norvegia și Finlanda. Era un expert pentru regiunile polare.

Din grup mai făceau parte chimistul german Gring, lulius Sturmer despre care am vorbit, precum și două sau trei persoane, ale căror nume numai Seifert le cunoștea.

Mai erau numai câteva zile până să intre în acțiune planul de evadare și Hans Bernard nu revenise încă dela Moscova. Seifert a fost chemat de urgență la politrucul MGB și închis în ’ Bur", anchetat zi și noapte, fiind strict izolat de toți ceilalți deținuți. Totuși Seifert a reușit să fie internat de urgență în spital cu ajutorul unui medic evreu.

Ca mai întotdeauna când ai relații în lagăr, se găsea o posibilitate, cu ajutorul blătnoilor sau prin relațiile lui Sturmer, ca acesta din urmă să vorbească nestingherit cu el. Seifert s'a destăinuit pentru orice eventualitate și spre a afla adevărul asupra persoanei sale și despre legăturile lui cu Hans Bernard și despre cum a ajuns la Workuta. Iată povestea vieții lui .

Maiorul de parașutiști Waldemar Seifert din armata germană a fost detașat la grupul Otto Skorzeni în 1943, unde avea misiunea conducătoare în acțiunile terestre. Această misiune a contribuit la eliberarea lui Benito Mussolini - Duce al Italiei - depe vârful Gran Sasso d'Italia, la 12 Septembrie 1943, sub conducerea lui Otto Skorzeni.

Acțiunea a avut o rezonanță mondială și a suscitat admirație în

limbi *străine* și nu decăzuse cum o făcuseră alții, căci el se adaptase repede mediului înconjurător. Era omul lor, le dădea sfaturi sau încerca să le clarifice ideile și nu cred că cineva i-ar fi putut face vreun rău.

Cu timpul legăturile Seifert-Sturmer se sudară, aveau încredere unul în altul, până începură să-și destăinuiască visurile fiecăruia ca și micile secrete. Ajunseseră să vorbească și de posibilitățile unei evadări din Workuta. Cine nu se gândea la așa ceva ? Nu era ceva nou, dar fiecare dorea să scape pe cât de repede posibil de aceste meleaguri.

Intr'o zi, Seifert îi destăinui că el sa gândit să evadeze și că avea un plan. Dacă StUrmer era de acord, el Seifert, îl prefera înaintea altora. Trebuie amintit că Sturmer făcuse parte în timpul războiului din Divizia specială ' Brandenburg' , ceeace nu știau atunci sovieticii. Pentru a veni sau pleca din Workuta, aveai la dispoziție numai două posibilități :

1- Trenul, care era controlat foarte sever pe tot parcursul de 1530 km., distanța între Workuta și Kotlas. Odată trecut de această stație, te puteai considera liber și în siguranță.

2- Avionul, cu care se putea zbura până la Moscova. In acea perioadă nu exista un avion de cursă regulată, ci numai un avion poștal care făcea cursa mai mult în interesul NKVD-ului, Moscova-Workuta și retur. Era un avion de fabricație engleză cu două motoare, care avea suplimentar un tanc de benzină care îi permitea să-și facă zborul non-stop. Avionul acesta mai avea avantajul că zbura mult mai repede decât avioanele de vânătoare existente. Avea o armătură de bord excepțională care era una din cele mai moderne ale timpului.

Planul lui Seifert consta în a evada cu avionul, zburând deasupra mării înspre vest și a ajunge in Finlanda in cel mai rău caz, dar mai bine în Norvegia sau Suedia.

Pentru aceasta, Seifert a pregătit până în cel mai mic detaliu, planul său unic pentru Workuta și regiunea Polară. El a procurat uniforme militare, arme, alimente și toate datele necesare. Falsificarea unor ștampile și acte necesare de intrare și ieșire de pe aeroport fusese făcută cu multă măiestrie. Planul lui era ca, in uniformă de ofițer sovietic, să se prezinte împreună cu doi soldați înarmați și câțiva deținuți ce trebuiau transportați la cercetări suplimentare la Moscova. Era ceva obișnuit când era vorba de persoane aparte sau importante pentru centrala NKVD-ului din Moscova. Totul fusese pregătit, până și ziua evadării.

Intre timp, Hans Bernard scrisese un memorandum personal lui Molotov, în speranța că va scăpa cel puțin din această regiune. El își punea serviciile și cunoștințele sale la dispoziția sovieticilor, cât și predarea unor secrete ce trebuiau să trezească un mare interes. Cum și în ce fel, nu știu, dar la Moscova se găsiseră unii, care au arătat interes pentru propunerea făcută. Astfel, intr'o zi, a venit un ofițer delegat, care l-a condus la Moscova. Sovieticii erau foarte lacomi de orice informație,

o altă probabilitate este aceea ca vreunul să fi scăpat o vorbă sau o cât de mică indicație pe care Bernard a preluat-o după cum a crezut și după cum avea nevoie varianta aducându-i mari avantaje. Acesta ar fi putut fi și motivul pentru care sovieticii, după arestarea lui, l-au izolat așa de strict. Nu au intensificat cercetările după obiceiul lor ci așteptau primirea de noi instrucțiuni și reîntoarcerea lui Bernard la Workuta. Aceasta este și cauza pentru care au aprobat internarea lui în spitalul lagărului și au ordonat izolarea totală.

Seifert simțea că dacă se reîntoarce în "bur", nu va mai putea să mai reziste la interogatoriile care-1 așteptau și îi era și frică de provocările lui Bernard, dacă acesta se reîntorcea. Trebuia deci să se gândească la grupul pentru evadare pe care-1 organizase în afara lagărului în rândul Volksdeutscherilor ce supraviețuiseră deportării și climei anilor precedenți, precum și despuierii de omenie și aducerii la nivelul animalelor. Ei nu puteau uita aceste înjosiri, iar răzbunarea fierbea în ei.

Cei din afara lagărului erau organizați într'o rețea de informații ce își avea legăturile cu grupurile baltice la care se atașaseră polonezii, ucrainienii și chiar rușii și care duceau și aduceau informații la Moscova, Leningrad, Riga, Lemberg și Basarabia. Afară de asta mai exista un post de Radio-Transmisie pe care și-l procuraseră prin nu știu de mijloace și care era bine camuflat. După cum s'a aflat mai târziu, acesta fusese furat de cineva dintr o cazarmă și ascuns pe un șantier, unde din întâmplare 1- a găsit altul.

Maiorul Seifert nu numai că organizase totul perfect, ca după plecarea lui să aibă informații în continuare, căci el își dăduse seama de importanța strategică, militară și economică a Workutei, într'un viitor conflict militar. Workuta era și este un stilet înfipt în spatele Moscovei de propria politică internă.

Un rol întunecos l-a jucat chimistul Gring, care lucra cu Seifert și făcea parte din grupul de evadare. Probabil că a fost și el constrâns de declarațiile lui Bernard, și a vorbit mai mult decât trebuia. Cât și cum a vorbit nu se știe, fapt sigur este că nu a desvăluit planul de evadare.

Numai la trei zile dela convorbirea avută cu Sturmer, Seifert s'a sinucis otrăvindu-se. A murit în chinuri îngrozitoare dar fără să destăinuie ceva. In același timp Gring s'a otrăvit și el, dar a scăpat numai cu câteva vomitări provocate de spălăturile stomacului. Cauza sinuciderii lui poate să fie și acuzarea de a-i fi dat otravă lui Seifert.

In ultima zi de spitalizare anchetatorul MGB din lagăr l-a anchetat pe Seifert în spital, la pat. După plecarea ofițerului, medicul secției i-a adus la cunoștință că a doua zi va fi scos din spital și că trebuie să se reîntoarcă in bur". Se crede că această ultimă

Armatei Germane de Vest, cu sediul la Paris. In această centrală intrau și ieșeau toate informațiile agențiilor și ale unităților ce combăteau agenții aliați de pe teritoriul Franței, Belgiei, Luxemburgului, precum și grupările rezistenței franceze.

De mai mult timp, conducerea centralei descoperise că undeva trebuie să fie o fisură pe unde se scurg informații secrete către rezistența franceză și aliații anglo-americani. Aceste scurgeri de informații au dus la mari pierderi umane și materiale în partea germană.

Orice contra acțiune militară germană era desvăluită mai înainte de a intra în acțiune. S a constatat că această fisură se datorește uneia sau mai multor persoane care lucrează direct cu aceste materiale și date.

Misiunea Maiorului Seifert era ca să descopere unde și prin cine se produce scurgerea informațiilor. Cum Seifert era ofițer din armata regulată, nu bătea la ochi așa de repede. Printr'o întâmplare norocoasă și neprevăzută, el descoperi că Hans Bernard, șeful grupului de descifrat este acela prin care se scurg informațiile ce au adus atâtea pierderi armatei germane. El nu lucra numai cu rezistența franceză, ci și cu aliații anglo-americani, cărora le transmitea și alte informații de ordin militar. In timp ce Seifert raporta superiorilor, care lansau ordinul de arestare contra lui Hans Bernard, acesta dispăruse fără urmă în ultima clipă, căci fusese avertizat. Astfel se constată că, în afară de cel desconspirat, mai exista o a doua, posibil chiar și o a treia persoană informatoare în cadrul centralei. Cum însă Maiorul Waldemar Seifert fusese desconspirat prin misiunea îndeplinită, trebuia schimbat și retrimis la unitatea sa.

Aceasta era cauza pentru care Hans Bernard devenise nervos în momentul apariției lui W. Seifert în lagărul din Workuta. El știa și îi era frică că acesta va destăinui secretul ori se va răzbuna pe el, sub o formă sau alta. Seifert a recunoscut că s a gândit la acest lucru, ceeace nu ar fi fost prea greu pe acele meleaguri, dar că el nu și-ar fi murdărit mâinile, ci l-ar fi dat pe mâna blătnoilor. Aceștia aveau posibilitățile și legile lor nescrise care puteau ajunge oriunde ceeace l-a făcut să strângă legăturile cu ei.

Nici Hans Bernard nu dormise și, odată cu expedierea "memorandului" la Moscova, speranțele îi crescuseră. Intervenția lui nu a avut rezultatul scontat, dar câștigase timp și prin asta își salvase viața căci, la întoarcere, cei din Moscova l-au expediat cu trenul, fiind mai ieftin.

Ipotezele strânse în decursul anilor următori despre unul sau altul dintre ei au dus la această rezumare a cazului.

Seifert era corect, inteligent și foarte activ ; Bernard, viclean, periculos și laș. Deci, este posibil că la Moscova, Bernard a desvăluit și cine era Waldemar Seifert și la ce acțiuni a participat în timpul războiului. Măsurile luate de sovietici au fost sugerate de informația că acesta va încerca ceva, chiar și atunci când *o acțiune* ar părea imposibilă.

pentru spionaj, pe care nu-1 făcuse, în favoarea americanilor. Expediat direct în URSS, a ajuns în Decembrie 1947 în Workuta.

încercarea și ideia maiorului german Waldemar Seifert, nu a reușit, nu fiindcă organizarea a fost greșită sau subapreciată, ci din cauza "fatalității" care a intervenit când nu s'a așteptat, dar "ideia" și clarviziunea lui de militar, puteau fi cândva de folos.

Un lucru este sigur, legăturile împletite de el și ramificate în toate colțurile URSS-ului au rămas și s'au desvoltat. Oameni noi s'au înrolat în mașinăria care în 1953 a ajutat foarte mult la reușita vestitei "Greve Politice dela Workuta".

Ideia lui Waldemar Seifert a dat roade, ea face parte din micile posibilități de combaterea comunismului.

Cât îl privește pe Hans (Jean) Bernard, se crede că el ar fi vândut informații sovieticilor încă din timpul serviciului său la Paris din timpul războiului.

Nu trebuie uitat că Bernard avusese cunoștințe despre unii dintre colaboratorii francezi ai germanilor, care făceau parte din diferitele nivele ale societății franceze și pe care îi cunoștea personal.

Majoritatea erau cunoscuți ca adversari activi ai Reichului German și buni patrioți pentru ochii lumii ; în fond jucau un dublu rol.

După dispariția lui Bernard dela unitatea sa, venirea americanilor și eliberarea Franței, probabil că el încercase și recontractase legăturile cu cei nedescoperiți sau nedesconspirați. O parte din aceștia se arătau în public și se mândreau cât de patrioți fuseseră pe tot timpul ocupației germane. Oare acești foști colaboratori care acum ocupau posturi mari în noua conducere a celei de a 5-a Republică și pe care Bernard îi cunoștea fie personal, fie din acte, nu puteau fi șantajați și atrași intr'un nou cerc ? Pentru astfel de oameni este egal cine le este patronul, fie el nazist sau comunist, în principiu contul dela bancă trebuia să corespundă. Nu-i interesează dacă pe patron îl cheamă Gestapo sau NKVD, posturile și banii îi interesează și nicidecum soarta fraților și surorilor pe care îi vând numai pentru interese personale.

De ce nu 1 Poate prin primirea unui număr restrâns de adrese și nume, ei s'au întors acolo unde nici prin vis nu le trecuse !

Trădarea lui Bernard le-a fost foarte bine venită, nu degeaba au acceptat ei acel "Jean în actele oficiale. Mai mult ca sigur că l-au eliberat ceva mai târziu, ca să lucreze pentru ei, sau poate că nu au mai găsit de cuviință să-l întrebuințeze, după ce au stors totul dela el, cine știe ? Pe de altă parte, au putut singuri să-i șantajeze pe foștii colaboratori, pentru a-i decide să colaboreze cu ei, așa cum au făcut-o cu siguranță și cu cei din Irlanda de Nord !

In 1955, în lagărul nr.ll din Jawas/Potma, era un ofițer german originar <in împrejurimile orașului Karlsruhe care, în ultimile zile ale războiului, fusese rechemat la Berlin pentru primirea unei misiuni

Nici zvonul pe care-1 lansase ofițerul politic că sinuciderea lui Seifert se datorește faptului că acesta ar fi fost în SD și Gestapo și că participase la crime de război, nu a primit nicio crezare. Sigur este că Waldemar Seifert a făcut parte din trupele regulate germane de parașutiști, cu gradul de maior.

Condamnarea lui Seifert și ajungerea lui la Workuta se datoresc unei tragedii familiare germane și nu au nimic comun cu versiunea MGB-ului.

După terminarea războiului, Maiorul Seifert se stabilise în zona americană de ocupație, unde fusese eliberat din prizonieratul de război. Pe cei ce făceau parte din trupele regulate, americanii îi eliberau cât mai repede posibil, recunoscând faptul că fiecare dintre aceștia își făcuseră numai datoria față de patria lor, ca orice cetățean, neavând nimic de-a face cu politica partidului nazist.

Desigur că Seifert a întâmpinat greutăți neînchipuite pentru un fost soldat, după un război pierdut. Germania era împărțită în patru părți și fiecare primea de mâncare, după cum credea ocupantul de cuviință. Aici nu era vorba de omenie ci numai de o răzbunare și de spălarea mâinilor. Seifert și-a dat seama că și el, fostul maior, nu mai era altceva decât unul din milioanele de oameni care își căutau familia și care trebuiau să înceapă o nouă viață, poate într'o nouă meserie.

După îndelungate cercetări, află că familia lui se află evacuată în localitatea Stendal din Zona Sovietică. El se decise să-și aducă întreaga familie în zona americană unde, pentru acele timpuri se trăia cel mai bine. Plecă la Hannover unde, in cazemata gării centrale, își procură acte false de ofițer sovietic, o mașină militară sovietică de fabricație americană, arme și alimente.

Îmbrăcat și înarmat, motorizat cum era nu i-a fost greu să treacă în zona sovietică. S'a descurcat foarte bine de nenumăratele ori când a fost oprit de patrulele sovietice și acest lucru i-a dat curaj. A intrat de mai multe ori în diverse comandaturi mai mici, de unde și-a luat câte-o ștampilă pe acte și a ajuns cu bine în localitatea Stendal. Odată aflat acolo, a trebuit să constate, spre dezamăgirea lui, că familia lui s'a refugiat mai departe și că trăia în localitatea Mainz din zona franceză. Aici erau încă din anul 1957, după cum a aflat mai târziu.

Șocul suferit după atâtea peripeții a fost atât de mare încât l-a derutat ; a încercat să-și găsească singur de lucru fără a mai lua măsuri de siguranță. Fatalitatea face că a fost recunoscut de un fost vecin al casei care l-a denunțat sovieticilor și a fost arestat. Arestarea lui a avut răsunetul unei bombe în comandamentul sovietic, mai ales că trecuseră doi ani dela terminarea războiului și faptul că un fost maior al Armatei Germane se plimba nestingherit prin Zona lor, în uniformă de ofițer sovietic, i-a înnebunit.

Cercetat la centrala NKVD din Potsdam, din Nonnenkloster (Schwesterheim) (am amintit de el) a fost condamnat la 25 de ani

Cea mai senzațională evadare din Workuta a fost făcută în 1949 de către un deținut gruzin, care era contabil șef la unul din marile depozite alimentare de lângă gară. El trebuia să se prezinte odată la 24 de ore în lagărul nr.4 din care făcea parte, dar i se accepta de multe ori, când timpul era foarte urât, să doarmă și la locul de muncă. Specialiștii în contabilitate erau o raritate pe acele meleaguri, în afară de asta el avea numai o pedeapsă de 10 ani, pe când majoritatea aveau 25 de ani.

In această poziție avea relații peste tot și cu orișicine, căci cine nu avea acolo nevoie de alimente ? El știa totdeauna cine venea sau cine pleca la Moscova. El îi cunoștea pe toți șefii NKVD-ului din regiune și cu toți era prieten, desigur că nu degeaba, totul se deconta și acest lucru îl cunoștea el foarte bine.

Și-a procurat un palton de piele, o șapcă de procuror și, la ocazia potrivită, a chemat mașina aeroportului, care l-a dus pe tovarășul Procuror General direct până la avion, de unde și-a luat zborul la Moscova. Cadourile primite le-a lăsat comandantului de aeroport și oamenilor săi, plecând numai cu servieta lui plină de bani.

Descoperirea evadării s'a făcut numai după două, trei zile, când el era departe. Abia după doi ani (în decembrie 1951) a fost arestat în timp ce se dusese să-și viziteze soția. A primit alți 25 de ani și a fost trimis din nou la Workuta. In 1953 era contabil la depozitul de alimente al lagărului 9/10.

Tot de pe aeroportul din Workuta, un colonel de aviație și-a furat soția, care era deținută și condamnată la 25 de ani (pentru spionaj) căci, fiind artistă în Leningrad și frumoasă, nu voise să accepte prietenia lui Berija. Soțul a aflat de existența ei în Workuta dela un subaltern care din întâmplare făcuse acolo o escală. Ea lucra ca brigadieră la curățitul zăpezii. A venit și, la plecare, a urcat-o în avion. Dispariția s'a observat numai în momentul când trebuia făcută încolonarea spre a intra în lagăr. Nu s'a mai aflat niciodată de soarta ei.

Mulți au încercat să evadeze cu trenul ; majoritatea fiind prinși înainte de plecarea trenului. Alții au murit înghețați în ascunzătorile lor, alții străpunși de lăncile de oțel cu care se înțepa și controla cărbunele din vagoane.

Unii au murit în lăzile sau ambalajele în care se ascunseseră înainte de a fi descoperiți de câinii NKVD-ului. Unul singur, un ucrainian a evadat cu ajutorul a doi frați din lagărul "Holodilnic' ascuns intr'o ladă cu care aduseseră și vânduseră blănuri de miel și oaie. Au reușit, cum și în ce fel nu știu, să treacă de Kotlas. Au coborit la o stație, dar au constatat că celui închis i se anchilozase total musculatura corpului și nu se mai putea nișca. Poate din cauza dozelor de medicamente înghițite sau a slăbirii corpului, nu a

speciale. După îndeplinirea misiunii sa demobilizat singur, cu acte în regulă, rămânând să locuiască la o veche cunoștință cu care avea intenții serioase de căsătorie. Iarăși din întâmplare a căzut în mâinile NKVD- ului la un control inopinat pe teren și a dispărut fără urmă pentru ai săi, dar a apărut în centrala NKVD-ului din Potsdam. In timpul cercetărilor a fost înfățișat mai multor persoane, printre care și "doctorului anonim" fostul ofițer de SD. Un timp, a fost vecin de celulă și cu maiorul Seifert, când acesta se afla în celula nr. 12 dela etajul I.

La început sovieticii nu știau și nici prin minte nu le trecea, ce pasăre rară le căzuse în plasă. Acesta crezând că poate scăpa printr'un schimb de informații, le-a făcut propunerea de a le preda o cartotecă secretă în schimbul eliberării lui.

Sovieticii au acceptat bucuroși schimbul, neavând nimic de pierdut, și au primit astfel întreaga cartotecă a foștilor colaboratori ai Reichului german, din Irlanda de Nord, Irlanda și Scoția.

După cum se știe, germanii au ajutat lupta de eliberare a acestor răsvrătiți contra guvernului dela Londra, prin livrări de arme și bani pentru acte de sabotaj sau chiar acte teroriste, primind în schimb informații.

Răsplata a fost la început promițătoare: o mâncare zilnică bună, celulă cu saltea și rufărie de pat, cărți de citit și țigări, atâta timp cât au găsit ei de cuviință. Ca încununare i-au dat 25 de ani de lagăr de muncă, acuzat de a fi spion american. Drumul la Workuta, i-a fost asigurat iar soarta l-a ajutat să supraviețuiască., iar în 1955 în luna August, își aștepta repatrierea ca toți ceilalți germani.

Totuși, după spusele lui, nu era înregistrat sub numele lui adevărat căci după arestare când și-a dat seama ce s'a întâmplat, nu a mai dat adresa prietenei sale, spre a nu o mai atrage și pe ea sau familia ei în ghiarele NKVD-ului.

Acum îl chema Miller sau Muller, dar niciodată nu își desconspirase adevăratul nume, devenise tăcut, suferea conștient de pe urma schimbului făcut, pe care singur îl oferise, dar nu primise libertatea și acum se căia. Căința lui era sinceră căci suferise și trăise cu ea toți anii din urmă. Nu mai avea încredere în nimeni, nici în el, după cum se exprimase odată și de aceea îmbătrânise înainte de vreme.

Sovieticii cu siguranță că au exploatat din plin această cartotecă pentru interesele proprii și planurile lor de preluarea puterii prin șantaje și crime. Câți dintre aceia care au fost găsiți în aceste cartoteci nu s'au trezit înhămați la căruța comunismului, fără să vrea !

Aceste legături le puteau urmări și singuri prin terorizare subversivă pentru a ajunge acolo unde voiau, chiar dacă aceasta costa o mulțime de vieți omenești. Ei știau că tineretul se poate ațâța numai cu lozinci naționaliste, trecute de mult prin ciurul istoriei.

Copiii, bătrânele și bătrânii adunau toată ziua cărbuni de-alungul traseului și cerșeau pe unde puteau. Femeile cutreerau toate coloniile existente și își încercau norocul cu ghicitul. Cine nu dorea să-și afle viitorul, până și NKVD-iștii ! Bărbații umblau cu căldări sau cu oale de vânzare sau de reparat. Nu furau și nu se lăsau antrenați în discuții politice. Din contră, populația liberă, mai ales bărbații, erau fascinați de ochii negri și frumoși ai țigăncilor, mulți nu mai văzuseră de ani de zile așa femei frumoase și destul de fistichiu îmbrăcate. întâlnirile între bulibașa și ai lui, nu au rămas necunoscute celor din centrală care au dat ordin să fie evacuați cu șatrele lor cu tot.

După ce au fost anunțați de mai multe ori, fără să fi reacționat (parcă nici nu era vorba de ei), a fost adus un pluton de soldați spre a-i evacua. Toate acestea se petreceau sub ochii curioși ai celor din lagărul nr.6, ai celor din lagărul de drept comun, ai muncitorilor liberi, ai deținuților dela mina nr.6 care au lăsat lucrul spre a asista la spectacol, al populației din colonia alăturată sau ai sutelor de curioși care pur și simplu au coborit din trenurile de navetă.

Țiganii au refuzat să plece fără de bulibașa. Au format cu toții un cerc în jurul corturilor, bărbații la mijloc, cu bătrânii, bătrânele și copiii cei mai mici. In față erau femeile mai tinere și mai solide, iar în fața lor copiii, și slavă Domnului erau destul de mulți.

Când soldații, la ordinul ofițerului, au încercat să intervină, țigăncile și-au ridicat poalele în sus, soldații au început să râdă și primul atac a fost vitejește respins, iar soldații s au retras planificat. La a doua intervenție mai hotărîtă, femeile au apucat copiii de picioare (nu purtau încălțăminte) și au început să lovească in soldați, până ce aceștia s'au retras. In zilele următoare nu au mai fost deranjați deloc, dar toată lumea îi admira.

După câteva zile "bulibașa" a fost transferat la sud, în afara zonei speciale a Workutei și au plecat și țiganii cu șatrele lor. Ei câștigaseră însă simpatia tuturor și au lăsat amintire bajocura făcută NKVD-ului, de care acesta nu s a spălat așa ușor.

Multe țigănci au primit dela civili cereri în căsătorie, dar niciuna nu a rămas, chiar dacă materialicește ar fi trăit mai bine. Ei țineau la tradiția, cultura și obiceiurile de secole ale gintei lor.

O evadare din Workuta era în fond imposibilă, fără un ajutor din afară și fără riscuri imense.

La începutul lunii Septembrie 1950, s'a observat un fenomen natural pe cerul Workutei. Dinspre vest-nord-vest a apărut la o înălțime de 3-4 mii de metri un ciclon în formă de cilindru cu o coadă lungă de mai mulți zeci de metrii, care se subția din ce în ce. Era de culoare gri- ruginiu și se învârtea dela stânga la dreapta. Rotația se putea foarte bine distinge prin șerpuirea incontinuă a cilindrului. Lungimea lui totală avea între 100 și 150 de metri, poate și mai mult. Majoritatea credeau intr'un ciclon de nisip, dar cum la Workuta și întreaga regiune polară era acoperite de zăpadă, era greu de crezut. Viteza putea fi între 80 și 100 de km.pe oră cu direcția înspre est, adică înspre munții Urali, care se vedeau foarte bine pe vreme clară. Cum cerul era înspre vest parțial senin, la început nu a putut fi băgat în seamă. A fost observat numai după ce a trecut deasupra lagărului și a dispărut în zare intrând în nori. Un semn al lui Dumnezeu ziceau unii. Apropierea unor vremuri apocaliptice ziceau alții.

Exact a doua zi, în fața lagărului nr.6 unde se afla un lagăr de drept comun, chiar lângă calea ferată se instalase o șatră de țigani, cu multe corturi înalte. Cum sosiseră și cum primiseră aprobarea de a intra în această zonă specială, numai ei o știau. Lucru cert era că bulibașa lor era închis în lagărul amintit și ei îl urmaseră până aici. Pentru noi, cei proaspăt veniți în Uniunea Sovietică, nu era de conceput acest lucru, dar am fost imediat lămuriți de vulpoii mai bătrâni din lagăr.

Nici Lenin și nici Stalin, cu tot NKVD-ul lor, nu au fost în stare să întrerupă viața nomadă de veacuri a acestor oameni. Reeducările încercate după diferitele metode fie ele cât de înaintate au dat totdeauna greș.

Nici capitalul lui Marx și nici măsurile drastice luate de Jagoda sau Berija, nu au fost în stare să-i pună la muncă, așa cum au dorit ei. Nici colectivele și nici gospodăriile de stat nu i-au atras, preferau numai libertatea de care se bucurau de secole. Desigur că NKVD-ul a închis foarte mulți dintre ei, și mulți au și murit, nu a existat iertare, dar nu au reușit nimic. Mulți dintre anchetatori sau judecători au fost găsiți morți după sentințele date, chiar și după mulți ani de zile. Niciodată nu s'a putut dovedi că țiganii au fost asasinii și nici măcar că unul s'ar fi aflat în regiune. Nimeni nu îndrăsnea să ia măsuri drastice împotriva lor. Răspunderea pentru unele delicte făcute de unul de-ai lor și-o asuma în cel mai rău caz bulibașa, dar trădare nu exista.

în fiecare dimineață unul sau una dintre ei se apropia de lagărul de unde bulibașa transmitea ordinele ce trebuiau executate. Nici soldații nu le ziceau nimic deoarece țigăncile își ridicau imediat poala rochiei, așa că soldatul sau ofițerul începea să rânjească și amuțea.

Stat care se mândrea și trâmbița în întreaga lume că ei sunt acei ce au eliberat clasa muncitoare de lipitorile exploatatoare.

Adevărul era însă altul : tocmai ei erau cei mai man exploatatori și mai setoși de sânge, decât toți înaintașii din întreaga istorie a omenirii. Ei erau atei. Propovăduiau o nouă învățătură, unică și spre "binele poporului", o societate fără de clase, învățătură căreia îi spuneau marxist-leninistă.

Ce au făcut din noua lor învățătură, am putut vedea din capitolele trecute, și astfel să ne dăm singuri seama de adevăr fără de mistificări și schimbări de roluri. Vom rămâne mai departe la Workuta, așa cum erau atunci, între viață și moarte, între zi și noapte, între iarna cu ghețușurile veșnice din acea regiune și vara călduroasă cunoscută în copilărie.

Pentru a distinge mai bine minciuna de adevăr și înainte de a intra din nou în drama Workutei, cred că este mai nimerit să luăm cunoștință cu o parte din evenimentele care s'au petrecut în zilele noastre ; acum când vorbim de Workuta. Ce s’a întâmplat cu religia țării în care s'a născut primul stat comunist ? Ce și cum gândeau conducătorii lui, dacă fuseseră influențați de evenimentele vremii sau ale istoriei, căci, după cum se știe, rușii sunt foarte credincioși. Acest lucru i-a făcut să supraviețuiască de veacuri pe meleagurile lor și nu odată au fost ei singuri victimile propriei credințe, de care nu s au lepădat.

Zicala lui Marx "Religia este opiu pentru popor” pe care Lenin a preluat-o influențat încă din tinerețe de unii tovarăși de luptă din rândul nihiliștilor și ai anarhiștilor printre care îi putem enumera pe P.Tkacew și S.G.Necajev, l-a făcut să urască religia cu toată puterea minții lui.

Astfel, dela bun început, teoreticienii comunismului au văzut în religie și biserică, nici mai mult și nici mai puțin» decât principala unealtă de exploatare a capitalismului. Pentru a combate "Capitalismul", dușmanul de moarte al comunismului» trebuie să-l desrădăcinezi din temelie, care nu este altceva decât religia și biserica. Ea a fost și este simbolul puterii supreme în sutele de ani de existență ai omenirii. Misticismul din marea pătură populară fiind foarte greu de înfruntat n a putut fi desrădăcinat și distrus dela o zi la alta» fără a oferi ceva nou și mai bun în schimb.

Acest lucru ar fi fost posibil numai pnntro muncă de lămurire, o organizare a masselor muncitorești și țărănești în luptă ateistă pe baza teoriilor lui Marx și Lemn. Numai o luptă subversivă și cu mare răbdare putea ajunge la victoria finală. Lupta nu trebuia dată frontal, așa cum s'a întâmplat in primele zile ale revoluției când, de exemplu, numai în Moscova au fost distruse peste 400 de biserici și locașuri de închinăciune» de către revoluționari sau din ordinul lor și al lui Lenin.

Acest început de ateism-comunist fusese bine calculat de protagoniștii comuniști din fruntea cărora nu lipsea însăși Lenin, căci

CAPITOLUL XIV

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Motto: Qui tacet, consentire videtur.(lat)

Dar, să nu ne oprim aici, după ce am văzut că unii au reușit să evadeze, alții nu și să ne continuăm drumul vorbind și despre acei oameni din diferitele naționalități și religii care își executau pedeapsa numai pentru convingerea religioasă, obstacol de netrecut pentru comuniști și adepții acestora.

La Workuta am întâlnit oameni care își ispășeau pedepse mari, cu toate că singura lor "infracțiune" era credința de nezdruncinat in "Cel de Sus", indiferent de religia din care făceau parte sau pe care o slujeau.

Catolicismul, dacă își reduce activitatea la participarea permanentă la conferințe ecumenice și va sta la masă cu reprezentanții din umbră ai Moscovei, va ajunge să vadă toată lumea catolică în lagărele roșii. Tot astfel vor ajunge supușii bolșevismului protestanții, ortodocșii și toate religiile cu sectele lor.

Cred și sunt sigur că numai "Workuta, Norilsk sau Magadan" ori altă regiune asemănătoare, de sub bagheta aceluiași dirijor i-ar trezi din visurile lor, aducându-i la realitate.

Au cu toții o mulțime de martiri, care, indiferent cum și sub care acuzație erau acolo, rămâneau credincioși jurământului dat Celui de Sus. Știau să-și păstorească mai departe turma risipită, credința dându-le încrederea necesară. Ei nu au admis niciun blid de linte pentru a-și trăda pe vreunul din turmă, chiar și atunci când acesta își vânduse sufletul infernului marxist-comunist.

Acești Martiri nu aveau nimic în plus față de confrații lor și totuși erau în stare să ajute cu ce puteau pe oricine, dacă era nevoie. Ei credeau în Dumnezeu și în "Om" chiar și atunci când cel din urmă se transformase intr'o bestie umană.

Zilele sau sărbătorile religioase ale unora sau ale altora i-au unit, i-au făcut să uite de toate necazurile zilei de ieri și să se considere frați întru Dumnezeu.

Dacă in timpul prigonirilor creștine din Roma antică credincioșii se întâlneau în catacombele dela marginea orașului unde, apărați de subterane, ei își puteau face rugăciunile și slujbele pe care ritualurile le cereau, tot așa și la Workuta ei se întâlneau nu în catacombe, ci în galeriile minelor. Acești credincioși erau tot atât de sclavi ca și primii creștini din Roma ; dar ei erau oameni moderni, ei erau deținuții unui

ca vinovății să fie găsiți și trași In răspundere, (vezi fotografia și numele fiecărui preot din Stimme der Mărtyrer nr. 10/74)

După 65 de ani dela această întâmplare, aflându-mă în patria Bisericii Evanghelice, am căutat să înțeleg pe preoții ei din zilele anilor 1983- 1986 care iau parte la manifestațiile pentru "Pace" de tipul și în folosul Moscovei. Din presa zilnică pot deduce cum teologii evanghelici apără din zi în zi mai mult interesele Moscovei. Alții refuzau căsătoria fiicelor lor cu un militar în uniformă din Republica Federală Germania, declarându-i pe aceștia asasini, în timp ce aprobau deschis crimele și represaliile efectuate de armata sovietică în Afganistan sau în alte regiuni ale lumii. Drept spus, undeva lipsește ceva.

Un alt exemplu îl avem în Vietnam. In timp ce americanii erau acolo, studenții demonstrau împotriva lor și a regimului din Saigon, la care s'au alăturat preoții catolici, evanghelici, budiști, care mai aveau și o armată proprie ce ataca trupele guvernamentale din spate și cereau tot mai multă libertate. Unii preoți și-au dat foc în semn de protest și întreaga omenire ca la o comandă a ieșit pe străzi cu placarde și lozinci pe care scria "Friend go home".

Azi suntem mai deștepți și nu știm mai mult, dar nu demonstrăm pentru a reaminti că din cei peste un milion de oameni băgați în lagărele de "reeducare", au mai supraviețuit câteva mii. Maltratările din Vietnam au fost diabolice ; își legau victimile de mâini și de picioare cu sârmă, pe alții îi băgau în coșciuge de vii și îi lăsau să se prăjească la soare zile întregi, alții erau decapitați sau desmembrați, după bunul plac al politrucilor, și totuși nimeni nu protestează și nu mai iese pe străzi. Sunt poate în concediu ?

Alți 700 de mii au fugit cum au putut cu bărcile pe mare, pe vase de pescuit sau vapoare. Ei au lăsat totul, familie, casă, patrie și și-au luat numai sufletul și ce aveau pe ei. Dintre aceștia, numai valurile mării și- au luat un tain de peste 200 de mii de suflete, și nimeni nu a protestat.

Când te gândești că pentru astfel de lucruri se dă și Premiul Nobel pentru Pace, te iau frigurile, iar în democratica Americă, în țara tuturor posibilităților, o artistă își făcea reclamă aducând injurii armatei americane, soldaților căzuți la datorie, invalizilor, dansând pentru victoria comunistă la Hanoi, Leningrad sau Moscova. M'am întrebat și mă întreb, ce fel de soldați și ofițeri sunt acești americani, care și-au făcut datoria și numai datoria acolo unde au fost trimiși, ca apoi să fie batjocoriți de o "Jane Fonda" ! Ce spun și cum gândesc acei diplomați care au făcut războiul și din ordinul cărora acești soldați au fost trimiși acolo ? Sau au plecat ei de bună voie ?

Cred că soluția cea mai bună ar fi s o expedieze pe artistă în URSS, poate îi vor găsi o slujbă la Workuta, după ce se vor sătura de ea !

numai așa a putut fi distrusă opoziția clerului, susținătorii țarismului și ai capitalismului.

Pentru opinia publică mondială și prostirea mulțimii, care era strâns legată de religie, s'a dat oficial prin "Lege" sau prima "Constituție", libertatea religiei și a credincioșilor ei. In același timp, tot prin lege, era admisă și susținută oficial libertatea propagandei ateiste (antireligioase) dându-se cetățenilor posibilitatea să-și aleagă liberi și nesiliți de nimeni drumul dorit spre biserică sau căminul cultural.

Directivele date se găsesc în "Constituția" RSFSR din 10 Iulie 1918, Art. 13, Uniunea Sovietică din 1936 și 1955 - Art. 124, RSFSR din 11 Mai 1925 - Art.4, Ucraina din 5 Mai 1929 - Art.8 Turkmenistan din 30 Martie 1927 - Art.6 Usbekistan din 22 Februarie 1931 - Art.5, sau Armenia din 3 Aprilie 1927 Art.5, etc.

Aplicarea propagandei antireligioase a fost făcută cu multă diplomație prin societatea prietenilor ziarului ' Besboznik" (fără Dumnezeu = ateist), fondată in anul 1922 și care în 1926, s’a reprofilat în "Uniunea celor fără de Dumnezeu".

La Congresul al II-lea din Moscova, între 10 și 16 Iunie 1929, a fost preluată noua denumire, 'Asociația luptătorilor fără de Dumnezeu", președintele ei fiind Emeljen G. Jaroslicski - de origine evreu - cu numele adevărat Habelmann.

Interesul mare arătat acestei organizații de către tartorii din Kremlin și susținerea ei morală și materială, o arată publicațiile oficiale care, făcând o statistică asupra situației existente, arată că în anul 1926 existau 2421 de grupuri de ateiști cu un număr de 87.033 de membri. La 1 Mai 1931, existau 60.000 de grupuri cu 5 milioane de membri.

Din motive temeinice organizația a fost desființată în anul 1941, probabil că proaspătul șef al NKVD-ului de atunci, Berija, a descoperit că aici ar putea fi o răsadniță contrarevoluționară și sionistă, căci s'a constatat că majoritatea președinților de grupuri și membri în comitetul de conducere erau de origină evreiască.

La Congresul al 8-lea al partidului comunist al Rusiei, care a avut loc in Martie 1919 la Moscova, printre multiplele hotărîri luate și rezoluții citite, a fost și aceea a libertății religioase. Numai un mic extras din această rezoluție, poate aduce mai multă lumină in rândurile noastre. - Citez :

"Constituția Republicii Socialiste Federative Sovietică Rusă, dă fiecărui cetățean al ei întreaga libertate a credinței. Congresul precizează că este interzisă aplicarea forței sau altor metode de constrângere în problemele legate de religie. Persoanele care încearcă să împiedice slujbele religioase sau libertatea religiei, - fiind vorba de toate formele de cult religios vor fi exemplar condamnate"

Lumea să vadă că ei nu sunt anti-chriști, iar "turiștii" care v minunea să aibe ce povesti când se reîntorc acasă.

Statistica bisericilor din URSS este însă alta. Marea lor parte au f0 distruse în primele zile ale revoluției de către grupuri special instruiti De exemplu, în 1917 existau în Moscova între 450 și 680 de biseri și mănăstiri, în anul 1943 numai 17, iar acestea numai pentru vizitare lor de către străini, cu însoțitori.

Bisericile rămase le-au prezentat ca muzee ale Statului. în 193 existau 44 de acest gen - altele în provincie - au devenit grajduri magazii ale colhozurilor, unele chiar lagăre de prizonieri de război, cun a fost acela dela Manestirca.

Două din cele mai renumite biserici ortodoxe au fost făcute muzee- bisericești și, atunci când pentru ele populația a încercat să protesteze deschis, au urmat arestări în massă și multe condamnări. Este vorba de biserica "Passion" din Moscova, care a devenit Muzeeul Central și Catedrala "Kazan" din Leningrad. Catedrala din Chișinău, Basarabia, a fost deasemeni transformată în muzeu, iar Catedrala din Bălți - Basarabia, a fost complect dărâmată.

După terminarea războiului, cu cele învățate în această perioadă pentru atrag,erea poporului, ei și-au dat seama că vor avea mai mult câștig de pe urma unor liberalizări în problemele de religie. Preoții trebuiau educați în spiritul partidului, trecându-i mai întâi prin școlarizări speciale ale NKVD-ului.

Cel mai educat din ierarhia popilor ortodocși a devenit însuși Patriarhul Alexei, capul bisericii și primul lor colaborator. Loialitatea lui față de partid este cea mai bună dovadă. A arătat-o cu ocazia zilei de naștere a lui Josef Stalin, când acesta împlinea 70 de ani. Dintr'o singură scurtă frază se pot distinge laurii pe care acest cap al bisericii îi consacra unui criminal notoriu, bine cunoscut în lumea întreagă :

"El este marele conducător recunoscut de toate popoarele lumii, nu numai cele sovietice, ci și de întreaga clasă muncitoare, el fiind primul dintre aceia care aduce pacea în lumea întreagă, etc.

Ce se poate comenta, când însăși copiii crescuți și încălziți la sânul lui Stalin, ca Nikita Hrușciov, l-au declarat la numai câțiva ani după această aniversare un mare criminal, dând în vileag adevărul chiar dacă a fost și parțial. Ce o fi gândit Patriarhul după cel de-al XX-lea Congres ? Nu știu. Cred însă că o fi luat singur trenul spre Workuta.

Biserica ortodoxă rusă a fost pusă din nou în funcțiune (de NKVD) și încet, încet a început să fie prezentă în mai toate Congresele Internaționale chiar și în saloanele diplomatice.

Aceste avantaje le-au primit numai după ce patriarhul ortodox si-

amintit) şi care Şi-a permis, în Februarie 1982, într'un articol în revista catolică "Begegnung", ce apare în Republica Democrată Germană, să declare că mai bine ar locui într'o ţară comunistă decât într'o ţară care se înarmează. Este vorba de Ranke Heidemann, căreia fostele deportate ar fi bine să-i plătească drumul cu destinaţia Workuta, desigur fără retur.

Curios este faptul că tocmai ea care îşi permite să atace pe catolici în unele împrejurări, nu este mai mult sau mai puţin, decât cumnata Cardinalului Josef Glemp, Prim al Poloniei. Acesta are un frate vitreg care trăieşte în Essen/R.F.G, numindu-se Edmund Ranke fi este soţul ficei fostului Preşedinte al R.F.G.-ului, Prof.Dr. Uta Ranke-Heinemann, care de ani de zile pentru a intra pe scena politică se identifică cu partidele şi grupările de stânga, de acelea care mai mult sau mai puţin dansează după muzica Moscovei.

Acestea sunt cozile de topor ale comunismului internaţional care fac apeluri de pace, proteste, apeluri peste apeluri de toate felurile şi culorile. Aici putem enumera Apelul din Krefeld, Apelul din Heidelberg, Apelul din Bielefeld.

Este interesant cum sa pus temelia acestui "Apel", la care a luat parte şi şeful de secţie al organizaţiilor de tineret, A. Bitschurow, din Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, deci iarăşi fără comentar.

Dar fiica fostului Preşedinte al RFG-ului a vorbit şi i s a dat posibilitatea să-şi spună părerea şi la televiziunea germană. A spus clar şi răspicat, că : "Ea nu crede în poveştile despre comunism".

Vrea să trăiască într'o ţară comunistă, dar nu se duce acolo, ci numai face propagandă. Timpul nu a trecut, cel de-al doilea Nurnberg nu este aşa departe ca şi acolo să repete ceeace a susţinut, căci legile de condamnare vor fi acele cu care comuniştii au condamnat, iar lagărele vor fi tot ale lor şi păzite tot de ei.

Germanii s'au retras în colţul lor, au uitat că au fost o naţiune independentă şi unită, atunci când aveau o mândrie de invidiat şi îşi cunoşteau propria istorie.

Astăzi, împărţiţi şi tăiaţi în felii, ca un salam de calitate, ei şi-au uitat istoria, iar mândria naţională au lăsat-0 în diferite staţiuni balneare din lumea întreagă, unde sunt mereu de găsit.

Cu toţii au complexe naţionale şi-au uitat trecutul de sute de ani şi nici nu-i interesează, căci îngâmfarea a luat locul caracterului.

Dar să-i lăsăm pe ei şi să ne întoarcem la firul expunerii noastre.

Tactica conducătorilor comunişti a dat greş. Drumul pe care au apucat nu a dat rezultatul dorit. Astfel, au găsit de cuviinţă, după 1939, să înceteze cu distrugerea bisericilor, iar după 1945, chiar să repare ici colo, sau să construiască câte una, pe care "fasciştii " de nemţi au distrus-o, dar nu spun că ei singuri le-au dărâmat cu mulţi ani înainte de începerea războiului germano-sovietic.

până și NKVD-ul își plătește anumiți agenți, care nu au nevoie de bani, cu astfel de relicve istorice ruse.

Nu putem trece de acest capitol dacă nu pomenim și de relicvele, icoanele bisericești, furate din bisericile și mănăstirile românești în 1944 și după aceia, vândute apoi unor străini în 1959 și 1961 unui grup de afaceriști străini dela depozitele Statului din Kiev. Numai timpul va aduce adevărul la suprafață și o cercetare pe scară mondială va scoate la lumină relicvele rusești și cele furate din România, icoanele care astăzi se găsesc în posesia unor persoane particulare din lumea întreagă sau în depozitele comuniste.

Biserica Ortodoxă poseda în 1914, înaintea primului Război Mondial 54.174 de biserici și capele, 550 mănăstiri pentru călugări și 473 de mănăstiri pentru călugărițe care, toate la un loc, erau subordonate celor 67 de episcopii. Astăzi se poate număra pe degete ceeace a mai rămas și ceeace a supraviețuit din vechea biserică ortodoxă rusă, după ce revoluționarii comuniști au furat care cum au putut ; aceasta face parte din istoria unui popor care a supraviețuit veacuri întregi, în timp ce alte neamuri au dispărut complet.

"Enciclopediștii" clerici din lagărele din Workuta și Potma, cunoșteau și mai mult și cu toate necazurile avute ei mai țineau legături cu exteriorul, cu oamenii care nu-și pierduseră credința în Dumnezeu și nici în biserica ortodoxă rusă, chiar dacă acum erau legați de vreo sectă creștină.

Astfel, povesteau unii, că în 1949, în scrisoarea de felicitare către Stalin, s'a aprobat deschiderea unor biserici prea bine cunoscute peste graniță. Episcopii, 13 la număr, semnaseră scrisoarea, dar câți dintre ei erau cu conștiința împăcată, nu știu. Cei rămași erau numai agenții și informatorii NKVD-ului, după cum spuneau tovarășii lor de branșă din lagărele amintite. Este adevărat că aceștia avuseseră de suportat timpuri foarte grele din cauza refuzului de a colabora cu acele bestii cu chip de om.

In primele lagăre sovietice depe insulele Solovetshije din Marea Albă, noii revoluționari s'au grăbit și-au băgat la reeducare peste 150 de episcopi ortodocși. In alte lagăre continentale din regiunea Arhangelsk s'au aflat 2 mitropoliți și peste 60 de episcopi. Acestora li se pot adăuga cei peste 500 de arhierei, nemaivorbind de sutele și miile ce au fost asasinați, începând cu credincioșii din marea massă populară, cântăreții de strană, coriștii, dascălii, călugărițele și călugării, preoții, etc., a căror cifră adunată ajunge la milioane, căci numărul exact nu se va cunoaște niciodată.

Cei rămași în posturile lor, după spusele preoților ruși întâlniți în lagăre, erau numai agenții și provocatorii.

Același lucru trebuia să se întâmple cu bisericile catolice, evanghelice și cu toate sectele cunoscute și necunoscute. Preoții trebuiau să divulge pe fiecare bărbat sau femeie care cerea vreun ajutor pentru una din bisericile amintite.

In lagărul din Workuta am luat pentru prima dată cunoștință cu diferitele ramuri ale religiei creștine sau cu unele secte. Cea mai curioasă dintre aceste secte a fost aceea care îl socotea Dumnezeu pe ultimul țar rus, Nicolae al II-lea - Alexandrovici. In puținele lagăre din Workuta pe unde am fost, am găsit oameni care i se închinau.

Sectele creștine au răsărit ca din pământ, după complotul de alianță al conducerii ortodoxe cu NKVD-ul. Biserica și credința au intrat în ilegalitate cu credincioșii lor. De atunci încolo, ei se adunau, când și unde puteau, în grupuri mici și nebătătoare la ochi și numai între cunoscuți. De atunci încolo, sectele religioase au înflorit, iar locul preoților a fost luat de predicatori. Mulți foști preoți ai diferitelor culte religioase, care dintr'un motiv sau altul intraseră în ilegalitate, s'au atașat lor. Camuflarea era practică, căci ei nu mai aveau nevoie de un locaș sfânt, de odăjdii sau de alte lucruri pământești, ci de o bună răstălmăcire a Noului Testament sau a Bibliei.

Aceste celule ilegale au dat și dau încă multă bătaie de cap partidului și NKVD-ului. Din păcate, după ani de zile, aceste grupări, fie ele în Ucraina sau Kazastan, în Perm sau la Workuta, au început să se combată între ele, agitându-se una contra alteia. In această luptă pentru putere și- au vânt coada și cei din NKVD, care s'au infiltrat odată cu evenimentele, dar cărora până la urmă le-au dat la cap. Mulți dintre cei infiltrați au devenit cu timpul singuri membrii comunității, unii dintre ei chiar predicatori. Această perioadă a fost însă trecătoare și a durat până prin 1954, după care toate reorganizările și ajutoarele primite din afara granițelor URSS, le-au fost de mare folos. Astăzi ei sunt o puternică opoziție, care nu și-a spus încă cuvântul. Poate într'o zi vor fi unite într'o acțiune mare de eliberare, care să nu depindă însă de cei din Vest.

Biserica ortodoxă rusă s'a compromis din toate punctele de vedere începând cu prima zi de revoluție, prin așazișii preoți progresiști, adică prin "idioții utili". Clerul Ortodox rămas, a vrut să trăiască bine mai departe, deaceea în toată această perioadă nu s'au opus, nici nu au încercat salvarea relicvelor religioase, ale podoabelor bisericești istorice, Cărților și Evanghelilor seculare, icoanelor și bijuteriilor bisericești. Toate au fost distruse în nebunia revoluției și la ordinele primite, restul fiind furate de noii revoluționari.

După moartea lui Stalin și cu noua "eră" a turistului Hrușciov, cu nevoia de valută, au început să apară pe piata Occidentală lucrurile

descoperire seculară a noilor organe de Stat care au predat cazurile spre clarificare Justiției și Tribunalului. Intr'un cuvânt și-au spălat mâinile ca Pilat din Pont.

Astfel au început, în văzul lumii întregi, o serie de procese deschise la Moscova și în alte orașe provinciale intentate clericilor și fețelor bisericești.

La 7 Mai 1922 a avut loc, la Moscova, procesul înscenat unui grup de 54 de clerici superiori ai bisericii ortodoxe ruse. înaintea lui, în luna Aprilie, avusese loc procesul all clerici catolici, în frunte cu episcopul J.Cieplak. Alte mii de procese individuale, în grupe sau în massă precum și asasinările nu au mai fost date publicității de presa democrat- comunistă a Kremlinului.

Pentru cei interesați să afle adevărul, se recomandă citirea și studierea întregii prese a timpului și în primul rând a ziarelor oficiale ale Partidului - "Pravda' și al guvernului - "Isvestia" -. Acolo sunt descrise pe larg crimele comise de clericii bisericilor, în dauna poporului muncitor și descoperirile uimitoare făcute de organele de securitate Tscheka.

Sentințele erau diferite, dela caz la caz, pentru intimidarea massei populare, precum și execuțiile celor condamnați la moarte, unele de o barbarie de neînchipuit. Tras în țeapă - Isidor Kolokolow -, legat de cal - Ambrozija Gudko -, spânzurat - Tichon von Voronez -.

Aceleași metode se aplicaseră în execuțiile unor generali și comandanți de unități germane, care luptaseră în jurul Leningradului. Căzuți prizonieri, cercetați, judecați și condamnați la moarte pentru crime de război, au fost executați prin spânzurate. Executarea sentinței nu a fost o spânzurătoare așa cum o cunoaștem din ziare, literatură sau povestiri, ci cu toții au fost pur și simplu agățați in cârlige de măcelărie care le-au fost înfipte în gât și ridicați în sus în văzul spectatorilor special invitați. Zvârcolirea acelor oameni a fost îngrozitoare, mai ales că aveau și mâinile Legate la spate.

Toate acestea s au întâmplat în secolul al XX-lea, într'o țară unde chipurile domnea cea mai democrată dintre democrații ! Ei, comuniștii, au aplicat prin specialistul lor Felix Edmundowitsch Dzerjinski, aceste metode la începutul "victorioasei" revoluții proletare, iar acum le continuau prin fostul elev și admirator Berija și uneltele sale.

Aceste execuții publice nu au avut efectul dorit, ci zguduiți de cele văzute, mulți dintre ofițerii sovietici aduși special pentru a asista la ele, au devenit din acel moment dușmanii de moarte ai sistemului, care îi crescuse și educase, constituind o opoziție hotărîtă. Mulți s'au manifestat deschis, făcând plângeri comandanților superiori și cerând să fie scutiți de astfel de spectacole criminale. Toți cei care au

Pe cei morți și despre care NKVD-ul credea că se vor cere informații cândva, i-au legalizat prin "documente". Ceilalți nu trebuiau documentați" căci își împliniseră rosturile lor pământești.

Ideea despre "Drepturile Omului" a pătruns în noua societate a revoluției franceze, în decursul a două faze vitale. Deputății din Versailles, conștienți de importanța istorică pentru omenire a pasului făcut, au hotărît în ședința de noapte din 4/5 August 1789, într'un entuziasm general, desființarea fostului regim și a privilegiilor sale.

Al doilea pas : la propunerea lui La Fayette, prietenul și camaradul lui George Washington, influențat și sfătuit de Thomas Jefferson, Ambasadorul USA la Paris, s'a depus un concept-catalogat pentru "Drepturile Omului". După mari dezbateri și corecturi, noul proiect a fost aprobat la 26 August 1789 de Adunarea Națională - pentru Drepturile Omului și Cetățenești. Mai târziu anumite detalii aveau să fie integrate în "Constituția Franceză".

Declarația franceză pentru "Drepturile Omului" era dependentă de "Declaration of Independence" americană din 4 Iulie 1776, care începea cu : "Noi recunoaștem ca adevărate cele care nu trebuiesc dovedite ; toți oamenii sunt egali înaintea Creatorului".

Ideea pentru "Drepturile Omului" și "Libertate" a înaintat din victorie în victorie. Astfel că între 1795 și 1830 au fost, numai în Europa, peste 70 de Constituții noi declarate ; Polonia în 1815, Grecia în 1821, Portugalia în 1822 și 1826, Brazilia în 1824 și 1891, precum și o mare parte din statele germane. In a doua jumătate a secolului al 19-lea, alte state preluau moștenirea revoluției franceze, ca : România în 1866, Turcia în 1876, Serbia în 1888, Rusia în 1906 și China în 1912 (sub Sun Yat-sen).

Comuniștii bolșevici prin istoria scrisă de ei, după concepțiile lor, încearcă să inducă în eroare propriul lor popor și întreaga omenire arătând că marele "Lenin" a fost protagonistul (sovietic) al "Drepturilor Omului", arătând de câte ori este nevoie "o ciornă" scrisă de Lenin asupra "Drepturilor Omului", apărută în primele zile după revoluție.

Este adevărat că însăși revoluționarii bolșevici, speriați de imensa criminalitate și de dimensiunile luate de revoluție, au schimbat metoda, dând-o pe mâna Justiției - pe care o desființaseră cu totul - dar care își urma mai departe drumul de distrugere, însă camuflat și legalizat prin Justiție.

Distrugerea credinței in Dumnezeu, distrugerea bisericilor, înlăturarea Clerului superior al bisericii ortodoxe, trebuiau înfăptuite nu de către revoluționarii răufăcători ci de către Justiție, prin lege, într'un proces in care rolul principal avea să-l joace presa timpului prin ziarele "Pravda" și "Isvestia".

Numai astfel se putea reeduca poporul, deschizându-i ochii cu

închinaseră viața și să se unească cu Satana, au refuzat și s'au pomenit din nou de unde plecaseră, în lagăr. Unul dintre aceștia a fost și părintele Boris, despre care voi mai vorbi, tot așa și părintele Rajdewswuchi, originar din Leningrad.

După victoria asupra Germaniei, în 1945, sovieticii și-au îndreptat forțele militare către Ucraina, unde poporul nu era deloc bucuros de eliberarea sa de către bolșevici. Nici germanii nu le dăduseră speranța libertății și nici sovieticii nu aveau să le-o dea. înaintașii lor luptaseră împotriva țarismului rus, părinții lor contra bolșevicilor sovietici, ei contra ocupantului german și acum al celui sovietic. Ucrainienn își apărau drepturile lor străbune acum cu arma în mână, în timp ce bolșevicii sovietici încercau nimicirea rezitenței cu toate forțele posibile. Sovieticii își dădeau seama că solidaritatea poporului ucrainian se găsea în credința lor de secole, preluată dela moși strămoși, cu care au făurit unitatea ce i-a ajutat să supraviețuiască tuturor nenorocirilor abătute asupra lor.

Astfel că sovieticii au hotărît că în afară de luptele armate contra detașamentelor de partizani ucrainieni care trebuiau nimiciți cu orice preț, ei trebuiau să distrugă biserica lor, care îi făcea atât de puternici.

începutul trebuia făcut în Ucraina de Vest, unde mai existau anumite biserici, însă nu datorită ocrotirii Patriarhului din Moscova, nici clicii sale și nici satrapilor din Kremlin.

Toate acestea se datorau locuitorilor de pe acele meleaguri, care au demonstrat cu arma în mână dacă a fost nevoie, arătând prin aceasta că ei știu ce vor, și că nu se închină satrapului roșu.

Ei țin la patria lor, la neamul lor și la istoria lor, pe care nu o uită ci o respectă ca și relicvele naționale ale credinței și ale bisericii lor, a conducătorului neînfricat, Stephan Bandera.

In Ucraina de Est, după toate datele adunate din informațiile de presă, se pare că distrugerea bisericilor s a terminat aproape complet ; cele care mai rămăseseră au fost distruse până la temelie de trupele armatei roșii, ca să se poată arunca vina asupra germanilor și aliaților lor. Cele care mai există sunt, în fond, inaccesibile pentru credincioși, căci ele sunt prefăcute în muzee ce stau la dispoziția grupurilor de turiști străini., care aduc valută pentru sacul fără fund al comuniștilor.

Cea mai bună statistică asupra bisericilor existente în Ucraina Centrală și cea de Est, a fost publicată într'o revistă cu titlul "Ucrajinskyj Wisstnyk". Voi încerca să redau datele din câteva localități principale din Ucraina, cu numărul populației precum și al bisericilor existente deschise populației.

1) Harcow - 1.330.000 loc., șase biserici ; 2) Chmelnytzke - 180.000 loc., două biserici ; 3) Dmpropetrowsk - 941.000 - 3-4

condamnați la câte 25 de ani, pentru "trădarea secretelor de stat". Unii au fost și la Workuta, unde în 1952, am cunoscut mai mulți dintre ei.

Ce nu se va găsi în "Pravda" și "Isvestia", sunt însă metodele aplicate în special preoților ortodocși, ca bătaia, înghețarea intenționată de frig, ori strângerea cu ușa frățească a NKVD-ului. Cea mai înjositoare metodă au aplicat-o femeile din cadrul NKVD-ului, desigur la ordinul primit dela vreun sadic, acela de a bate cu nuiaua sau creionul membrul sau testiculele bătrânilor.

O altă metodă de înjosire umană a fost aplicată acelor clerici care nu fuseseră încă arestați, ci doar îndepărtați din funcțiile avute. Ei nu aveau voie să participe la alegeri. Dreptul lor cetățenesc le fusese ridicat printr'o hotărâre dată de Comisarul Politic localnic și nu de o hotărâre judecătorească sau de o instanță asemănătoare, după care dispăreau fără urmă. Numai această metodă a făcut ca să dispară între 1929 și 1931, după spusele unor foști specialiști în materie, "enciclopediști" din lagăr, peste 87.000 de oameni. Presa timpului a uitat să-i pomenească.

Rușii au și un humor acru, când vorbesc de comunism și de presa acestuia ; prin bancuri care te fac să rânjești, dar nu să râzi. Astfel spun ei : "Pravda" - dreptatea - nu are "Isvestia" - știrea - și știrea nu are dreptatea. Simplu, dar adevărat.

De acești clerici dispăruți sau oropsiți de soartă, patriarhul Moscovei și al Rusiei și ajutoarele lui nu s'au interesat, nici nu puteau interveni ca să le apere drepturile umane garantate prin Constituție. El și clica din jurul lui erau aceia care hotărau despre soarta fraților, pe care îi vindeau pentru un pumn de mâncare, in timp ce Juda primise barem 30 de arginți.

Același grup de colaboraționiști nu au intervenit niciodată pentru cei arătați sau nearătați, pomeniți sau uitați, care au murit de muncă forțată și de foame la construcția Canalului Bellamorrkanal. Alții au murit la construcția de căi ferate între Kotlas și Workuta, Arhangelsk, Murmansk, Siberia on în minele de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, la construcțiile secrete de unde nu s'a mai eliberat niciunul sau în minele speciale de plumb, asbest. Foarte puțini au fost acei care au supraviețuit acelor ani, dar și mai puțini există acum dintre cei care pot povesti despre ce s'a petrecut în anii 1918 - 1932 - 1941.

Unii dintre ei luaseră parte, în 1941, la binecuvântarea soldaților, în Piața Roșie din Moscova, înainte de a pleca pe front, in timp ce trupele germane se aflau la periferia orașului. Ei fuseseră aduși din lagărele din jurul Mării Albe, din Regiunea Arhangelsk, Siberia, Ural, ori din lagărele dela Nord de Kotlas. Imbrăcați *in* odăjdii noi, mâncați bine, dar și mai bine instruiți în noua lor misiune, au fost duși la Moscova, unde a fost adunati in jur de 3000. După îndeplinirea

Boroz Sandor, precum și preoțu catolici Galamboș Joszef și Hudra Lajos din Ucraina Subcarpatică. Tot din Ucraina Subcarpatică, preoții de origină maghiară, Bănyâsz Elmer, Bobita Miklos, Orosz lănos și Ortuday Elemer. Deasemeni Părintele Cseipes Janos (Iwan) originar din Ungvar, unit ucrainian, asasinat la 1 August 1953 în masacrul dela mina nr.29 din Workuta.

Tot pentru credință și colaborare cu biserica, și din aceiași regiune, condamnați ca preoți la câte 25 de ani lagăr sau muncă silnică, mai erau : Gerhard Miklos, din Huse (singurul cu 10 ani condamnare), Gerhard Heinrich, Popovics Miklos și Tar Sandor. Toți cei amintiți se aflau în 1951-1953 in lagărul nr.2, mina nr. 7 din Workuta.

Din Țările Baltice erau o mulțime, și printre ei preotul lituanian Wunderlikas, arestat dm cauza unchiului său, episcopul de Vilna.

Ungurii erau un exemplu aparte în lagăr, în privința religiei, chiar și atunci când numărul lor nu a trecut de 60 din cei aproape 4 mii. In rândurile lor, alături de cei din Ucraina Subcarpatică, puteai oberva patru religii diferite, toate prezente prin preoții respectivi. Aceștia erau de religie catolică, evanghelică, unită și unită ruteană, și totuși formau o unitate de nezdruncinat, cum nu se putea vedea la alte naționalități. Când era posibil, preoții lor țineau împreună serviciul divin, sau se ajutau unul pe altul înlocuindu-se la nevoie, unul pe celălalt, dacă era cineva bolnav. Principalul era că fiecare era acceptat de comunitatea credincioșilor unguri.

Acești preoți organizau vizitarea sistematică a bolnavilor, fără a li se impune sau a fi obligați. Totul era ca dela sine înțeles și totuși de undeva din umbră erau dirijați.

Ungurii nu s au amestecat în divergențele dintre naționalități, care se iveau destul de des în lagăr și erau chiar susținute de politrucii lagărului ; dar răspundeau cu aceiași armă dacă erau atacați. Singurii lor aliați concreți și cu care s au înțeles și s'au ajutat au fost românii și toți cei din această țară. Nu odată politrucii au încercat să bage zâzanie și să destrame aceste aspecte frățești, dar nu au reușit niciodată. Ungurii aveau legăturile lor întortochiate cu cei din afara lagărului și poate și mai departe, dar totdeauna erau gata să servească și cauza românească dacă li se cerea.

Românii aveau plasați în mai toate locurile călduroase

Odessa - 981.000, 3 ; 9) Poltawa - 220.000, 2 ; 10) Schytomyr - 161.000, 1 ; 11) Wynnytsia - 223.000, 1 ; 12) Tschermhiw - 168.000, 1.

In afară de cele catolice, restul sunt în patrimoniul Patriarhiei Ortodoxe rusești din Moscova.

Chiar și din aceste date minime, ne putem face o ideie despre adevărata față a comunismului-sovietic.

Sovieticii văzând nereușita lor cu arma în mână, au trecut la suprimarea bisericii unite ucrainiene și din URSS, printr'un decret special in 1947.

Această biserică, înființată în 1595, număra 3.586.000 de credincioși, organizați într'o mitropolie cu sediul la Lwow (Lemberg). Odată cu acest decret a fost desființat și distrus și seminarul ucrainian din Lwow, iar directorul lui, părintele Voitșuk, arestat, condamnat și deportat la Workuta. In 1954 a fost eliberat înainte de termen din lagărul nr.2, dar a primit domiciliu forțat în orașul Workuta.

Prin același decret special de suprimare a bisericii unite ucrainiene, se suprima și biserica ruteană subcarpatică, întemeiată odată cu unirea din 1646. Numărul credincioșilor se ridica la 682.172 față de 450.000 de credincioși ortodocși.

Odată cu suprimarea celor două biserici și confiscarea tuturor bunurilor și a întregului inventar bisericesc, au trecut imediat la arestarea în massă a preoților uniți, chiar și a preoților catolici care le-au căzut în mână.

Capul bisericii unite ucrainiene, Cardinalul Josif Slipyi, despre care am vorbit, fusese arestat de către sovietici încă la 11 Aprilie 1945, cu un mare grup de episcopi.

In Decembrie 1947, în lagărul de tranzit din Workuta, la sosirea transportului cu părintele francez Jean Nicolas, acesta a găsit peste 60 de preoți ai bisericii unite ucrainiene și rutene unite, circa 16-20 de preoți catolici din Lituania, Polonia, 5 preoți musulmani (Hogea), 2 preoți ai bisericii unite armene (înființată în 1741, cu peste 100.000 de credincioși), circa 10 rabini, unul din Moscova și o mulțime de predicatori din multiplele secte existente. Ortodocșii au fost prezenți cu circa 40 de preoți, foarte mulți cântăreți de strană și dascăli, arestați cu toții în Ucraina pentru refuzul de a colabora cu Patriarhul Moscovei la intrigile sale.

La toți aceștia trebuiesc adăugați acei preoți care trecuseră înainte sau după această dată prin lagărul de tranzit-carantină din Workuta.

După această dată, au sosit în Workuta : Pater Pietro Leoni, un italian despre care am vorbit ; mai mulți preoți polonezi dintre care

din regiunea Lwow, pe linie națională. Erau anticomuniști convinși și nu acceptau compromisuri.

Acolo, în lagăr, în deplină mizerie și totală asuprire, am văzut cum renăștea naționalismul pierdut pe drum, cu și prin ei am regăsit elixirul vieții și sentimentul demnității de om.

Aceste legături au dus și la relații de fraternitate între unul și altul, intre o grupare și alta. Astfel, unul dintre conducătorii ucrainieni din timpul partizanatului, care nu-și pierduse autoritatea nici în lagăr, după lungi încercări de tatonare, a invitat la ceai pe Julius Sturmer, pictorul din România. La această întâlnire, așa ca din întâmplare, au fost prezenți și părintele ucrainian Sleziuk și părintele Stanislaw. Ambii lucrau la "chipitilca" lagărului, fierberea apei, și erau prieteni buni cu părintele francez Jean Nicolas, care la rândul lui era prieten al românilor, căci fusese profesor de franceză la un liceu din Blaj în România. Deci un circuit în care părintele Selziuk îl ajutase pe părintele Jean Nicolas, iar acum prin această constelație se tatona strângerea relațiilor.

După un scurt timp, fostul partizan a început să destăinuie că părintele Selziuk care are legături cu cei din patrie, dorește ca lulius Sturmer să le picteze două icoane, care să devină pentru mamele, soțiile, și copiii partizanilor, un loc de pelerinaj.

Sturmer a acceptat, după ce ei i-au spus că au încercat și cu părintele Jean, care însă nu putea să picteze. Această ofertă era bine venită, numai că după aceea, transportarea din Workuta și până în Ucraina, precum și primejdia prin care trebuiau să treacă mijlocitorii, erau mult mai grele decât valoarea icoanelor. A rămas hotărît ca să picteze două portrete simbolice "Maica Domnului cu pruncul Isus" și "Isus Christos". Materialele și vopselele ie procurau ei, asigurând în tot timpul execuției securitatea lucrării și a pictorului.

Munca a fost infernală, cerând mult timp pentru uscarea vopselelor, lumină specială și umbre, nervi, timp și câte și mai câte. De pictat s'a pictat de multe ori în sala de operații, la lumină mare, alte ori în sușilca secției chirurgicale (uscătona hainelor). Locul cel mai bun și liniștit a fost în magazia de rufe curate dela baia lagărului, unde șef era moș Verdeș, un fost notar din Basarabia, iar securitatea era asigurată de japonezii, chinezii și coreenii care lucrau acolo.

După săptămâni de lucru, icoanele au fost sfințite de câțiva preoți ucrainieni împreună cu părintele francez Jean Nicolas și expediate pe căi știute numai de fostul conducător de partizani, ajungând cu bine pe meleagurile acestor viteji luptători. După luni de zile, a sosit vestea că ambele icoane și-au găsit locul de onoare, undeva în Ucraina, devenind un loc de pelerinaj pentru poporul liber al Ucrainei.

După aceasta, în baraca nr.42, o baracă de minieri din secția de mișcare în a căror brigăzi erau numai foști partizani, s'a oficiat o slujbă

religioasă de către un mare grup de preoți din Ucraina printre care și unii de origine ungară.

Peste zece ani, când copiii copiilor acestor luptători pentru apărarea independenței ucraimene vor ingenunchia in fața acestor icoane, unii dintre ei vor cunoaște adevărul istoriei lor și drumul anevoios parcurs dela Workuta și până acasă. Mulți au rămas in pământul înghețat al Nordului, dar sufletele lor s'au reîntors acasă în Ucraina iubită, patria strămoșilor.

Anul 1953, a început cu minuni Dumnezeești cum s'ar zice. Mai întâi moartea satrapului Stalin, ce nu putea aduce decât noi speranțe pentru fiecare, cu gândul că ziua mântuirii nu este departe. Apoi, amnistia politică mult așteptată și râvnită de fiecare, din partea noului guvern, dar care avea să fie o completă dezamăgire, căci venea numai pentru cei de drept comun. Din acea zi, în tundra polară, a început să bată un alt vânt, cu o altă melodie, pe care îl putem denumi "Cântecul speranței pierdute", ce se executa în toate limbile pământului.

Paștele - sărbătoarea cea mare la ortodocși - se apropia și fiecare, mai ales rușii așteptau și credeau într'o minune. La drept vorbind nici ei nu știau nimic precis, dar așteptau. Așteptau un fel de înviere din lagărele unde fuseseră îmormântați de vii de către comuniștii-bolșevici.

Spre surprinderea tuturor, din primele ore ale zilei, s'a auzit tocmai din partea ortodocșilor ruși, care până atunci nu ridicaseră niciodată capul, salutul creștinesc : "Chnsos înviat" - "Christos voscrest’ și răspunsul instantaneu "Vo istino voscrest' - "Adevărat a înviat' Străinii s'au asociat imediat acestui obicei și unii au început să salute chiar pe soldații din garda interioară și exterioară, să nu mai vorbim de vecinul de pat sau camaradul de lucru.

Dacă te gândești, era un Paște simplu, dar chiar cu ciorbă de pește împuțit și cu pâine acră, în plină tundră înghețată și încă cu noapte polară, "Christos voscrest' era o bucurie, era cu adevărat o reînviere din morți.

Cu un an în urmă, în timpul vieții lui Stalin, un astfel de lucru ar fi fost de neconceput. Deci se așteptau la un miracol, poate o nouă speranță în viitor, poate o presimțire bună.

Ofițerii politici au devenit nervoși, ordonând să fie imediat aduși toți preoții ortodocși, cărora le-a ordonat să meargă prin barăci și să interzică salutul învierii. Locotenentul major Prohorow le-a mai spus că ei ca preoți vor putea mai bine explica adevărul, decât el care este un ateu. Preoții au refuzat categoric chiar și atunci când au fost amenințați cu carcera ori cu o nouă condamnare de 25 de ani, pentru agitație religioasă. Au refuzat dela început și fără mari discuții căci, in fond, ei erau închiși tocmai pentru credința lor de nezdruncinat. Prohorow, le-a mai amintit de cuvintele lui Lenin despre religie și că în fond învierea lui Christos nu era decât o minciună scornită de preoți.

Părintele Boris, așa era cunoscut de toți in lagăr, in vărstă de peste 70 de am $i cu o experiență de lagăr de peste 30 de ani, după ce și-a potrivit vocea lui de bariton, i-a vorbit politrucului. Mai întâi insă, cu mâinile Încrucișate in fată, cu ochii lui mari Închiși, părea că gândește la ce-1 va aștepta după ce iși va spune părerea, ce va mai înscrie in dosarul lui acest politruc, ce avea de pierdut și ce avea de câștigat in fond, din lagăr oricum nu mai ieșea Apoi a deschis ochii, și-a trecut mâna dreaptă pnn barba lui zbârlită și a spus tacticos :

'Nâcialmc, Dumnezeul vostru Stalin este mort, și voi spuneați că el va trai veșnic! Din câte îmi dau seama din cele întâmplate după moartea lui și din comportarea voastră, a celor care ați crezut in el, și l-ați preamărit zilnic, acum sunt sigur, că niciodată și nicăieri in această lume, nu se va putea spune sau auzi ' Stalin voscres". Christos, este singurul care a înviat din morți, în vecii vecilor Amin".

Și-a făcut cruce, a făcut o mătanie sărutând pământul înghețat, in timp ce politrucul a rămas ca trăznit. Văzând că acesta tace, calm și-a dres iarăși vocea, ca și cum nu s ar fi întâmplat nimic, și a continuat :

' învierea este de 2000 de ani, Christos este viața. Acesta este adevărul, care nu se poate interzice. El este peste tot, până și in casele voastre. Este de râs această interzicere. Un lucru trebuie să știi, fiul meu, Dumnezeu nu se lasă interzis."

Părintele Bons a fost pedepsit pentru îndrăzneala sa cu mai multe săptămâni de arest. Dacă i-au făcut vreo altă neplăcere nu știu, dar nici el nu să plâns nici nu era felul lui, căci el era doar un martir al credinței sale, pentru care era închis de antichriști.

In anul următor, eu fiind in lagărul de pedepsiți, după ultima condamnare pentru participarea la grevă, nu am mai putut urmări evenimentele petrecute in cursul zilelor de Paști. Am auzit că totul a fost reluat, iar soldațu răspundeau la salutul creștinesc cu care erau întâmpinați.

Adevărul este câ greva din 1953, i-a redat fiecăruia încrederea in sine, fiecare a înțeles că este om și să simțit "Om" și nu animalul in care fusese prefăcut de bolșevicii-comumști.

In toamna lui 1954, părintele Boris a părăsit Workuta, fiind expediat înspre sud, intr'un lagăr de invalizi, poate și ultimul lagăr din viața lui pământească.

In prima noapte după ce a ajuns acolo, obosit și zbuciumat de drum, a munt, Liniștit și fără dureri, cu barba lui sbârlită dar și cu bunătatea lui angelică Seara, înainte de culcare, parcă din presimțire să spovedit prietenului său, că se bucură că a ajuns iară pe pământul Rusiei, Rusiei ortodoxe, pentru care a trăit și pentru care va muri. El nu știa câ Dumnezeu îl va chema în aceiași noapte la El. Părintele Boris nu a compromis religia ortodoxă rusă, nici nu s'a închinat

și-a închis inima în chilia pieptului său, unde a rămas toată viața, chiar și atunci când a devenit martirul propriei inimi.

Fie-i țărâna ușoară ”

Era ziua de 24 Decembrie 1952, era Ajunul Crăciunului, ziua Nașterii Mântuitorului, cea mai grea zi din viața unui creștin deținut sau deportat. Fiecare se bucura când se apropia această zi, dar în același timp era mâncat sufletește, căci gândurile lui, cu și fără voia lui, se duceau zburând acasă, înapoi la amintirile cele mai plăcute din viata lui. Pentru prima dată poate in acest an se ruga iară lui Dumnezeu, el care nu avusese timp, dar nici nu dorise prea cruntă era soarta și Dumnezeu nu vedea, nu încerca să împiedice acest dezastru omenesc.

Preoții care lucrau la mină se schimbară între ei. pentru a putea lucra în schimbul doi, ca la miezul nopții fiecare să fie singur în rugăciunile sale sau să se afle în mijlocul conaționalilor săi.

Oamenii se grăbeau, fie cei care erau liben, fie cei care plecau la lucru, fie ei bătrâni sau tineri. Se grăbeau cu toții.

Schimbul doi părăsise lagărul, plecând la lucru, și ei se grăbeau căci de lucru nu prea aveau poftă, dar se grăbeau și de ce nici ei nu știau. Printre ei era și prietenul meu Fntz Cloos, din Brașov. El lucra în mină la ventilație, ca ușier la orizontul 2, ușa a 4-a. Această ușă era poreclită și ușa “Cuc", căci acolo se putea afla ora exactă la orice oră din zi sau noapte, desigur numai când Fntz Cloos era de serviciu.

El era în posesia unui cadran de ceas cu “cuc”, originar din Pădurea Neagră din Germania, desigur fără mașinărie și cu două limbi arătătoare făcute dintr'o cutie veche de conservă de proveniență USA. De unde își procurase el acest cadran și cum ajunsese cu el tocmai la Workuta nu știu. Un lucru este sigur, era singurul in mină care știa ora exactă, rareori cu o diferență de câteva minute Toată lumea îl cunoștea pe ' zimleacul", concetățeanul Fntz. El» la rândul lui cunoștea pe fiecare cu povestea vieții lui, căci nu era unul care sa nu fi poposit cel puțin odată la orizontul doi. Această ușă de ventilație era în apropierea puțului de coborire la orizontul trei și de urcare la onzontul unu. Scările de urcat sau coborit in mina erau in număr de 1200 și erau greu de coborit dar și mai greu de urcat.

Deci, aici, la onzontul doi. se făcea câte o mică pauză, pentru a se odihni, prilej de a se întâlni cu camarazii de soartă sau cu prietenii din celelalte schimburi, on pentru a culege vreo părășă (știre) nouă. Fntz Cloos mai avea ceva» era un talent muzical cu o voce destul de plăcută. El făcuse parte în copilărie și tinerețe din coruri folclorice sătești din Transilvania, astfel că el vorbea in afară de săsească - limba germanilor din Ardeal - germana, ungara, romana, pe care le cunoștea de acasă ; aici, în lagăr, învățase toape

El era un om vesel, cu toate că își avea durerile lui sufletești și familiare. Trecuseră ani de când fusese arestat în România, la începutul anului 1945, și nu avea niciun fel de știri despre soție și copii, la care se gândea cât era ziua de lungă. Că nu arăta acest lucru și celorlalți, aceasta se datora tăriei și meritului lui personal. Astfel încerca să supraviețuiască pentru un moment, căci își dăduse seama că de acolo, dela sfârșitul lumii, din acel iad înghețat, absolut nimeni nu auzea strigătul de disperare al oropsiților de pe întinsa Golgotă Răsăriteană și Nordică. Iadul din descrierile lui Dante era acolo la Workuta, în fundul pământului înghețat până la peste 300 de metri, unde moartea te pândea la fiecare pas.

Schimbul doi lăsase lucrul mai devreme și căuta să ajungă sus, cât mai repede, spre a ieși din iadul acela, căci numai acolo sus, sub cerul înstelat, puteau fi ei cu gândurile lor la acel trandafir sălbatec al tinereții, pe care nu-1 puteau uita așa peste noapte.

Alții, mai reținuți, atrași parcă de un magnet, s'au oprit la orizontul doi, la ușa ventilației, unde se găseau deja o mulțime de camarazi. Nimeni nu se grăbea nici să urce, dar nici să coboare scările. Șefii nu erau de văzut, căci la ora aceea erau și ei demult sus, unde discutau între ei, schimbându-și ultimele informații. In mină erau și ei mai liberi pentru a-și schimba părerile.

Dacă aruncai o privire în puțul de coborîre, puteai vedea o minunată priveliște, zeci, sute de lumini se ridicau, mișcându-se dintr'o parte în alta, într'un ritm monoton ca niște sclipiri de stele, ce ieșeau din gaura aceasta întunecată pe care o puteai compara cu ieșirea iadului. Dacă te uitai în sus, vedeai cum aceste lumini dispăreau în ceruri, în același ritm monoton după cum se și urcaseră. Era dacă închidea! ochii, Fata Morgana a minelor dela Workuta, ce constituia farmecul nopții în care s'a născut Mântuitorul.

La ușa ventilației lumea se adunase și cu toate că erau negri și plini de praf de cărbune, ei se cunoșteau, erau veseli salutându-se în toate limbile pământului. Lămpile de mineri le așezaseră într'o piramidă, altele formară o Cruce', iar de jur împrejur, ca la o comandă, mai mulți preoți în hainele de lucru zdrențuite și pline de praf, au început o slujbă instantanee în cinstea acestei sărbători. Preoții schimbau locul de conducere a liturghiei, după riturile comunităților religioase din care făceau parte. In lagăr nu s ar fi putut face așa ceva, oricât de bine organizat ar fi fost totul.

Liturghia a fost deschisă de preotul maghiar evanghelic Bdrdcz Sandor, din Vadosfa/Ungaria, urmată de Ortuday Elemer din Usgorod, Ucraina Subcarpatică, Părintele Voitușuk din Lwow, Părintele Galamboș Josef, catolic din Ucraina de Vest, Călugărul Vasile din Basarabia, Părintele Sisckiewicius din Lituania, Părintele Anatolij, rus de pe Volga, un lesuit polonez, preoții din Letonia și

în acel lagăr nu exista atunci mciun preot german, așa că aceștia au fost luați oblăduirea preotului maghiar Borocz Sandor, căci majoritatea dintre germani erau evanghelici. Totuși Fritz Meisel, un german din Klingenthal despre care am mai vorbit, a spus o rugăciune in limba germană. Au asistat, ca adevărați frați, și un Rabin din Polonia și un Hogea din Turkestan. Nu s'a făcut o slujbă in adevăratul sens al cuvântului ci fiecare a spus in limba maternă o rugăciune de ziua comemorării Nașterii Domnului.

Cu toții au cântat o mulțime de cântece, majoritatea în limba germană, dar pentrucă germanii din Reich nu prea cunoșteau toate cuvintele strofelor, Cloos, le spunea mai întâi în germană, după care cu vocea lui prelua conducerea. S au auzit cântând Stille Nacht", "O, du Frohliche" dar cel mai mult s a repetat in toate limbile pământului "O brad frumos".

Nu-i pot înșira pe toți cei prezenți, care s'au înghesuit să participe și e păcat că nu-i pot pomeni in totalitate, căci prin cântecul lor ei il implorau pe Cel de Sus din adâncul pământului înghețat din Workuta, să le asculte rugămintea arzătoare de a salva omenirea din iadul comunist în care se aflau și jertfa lor să fie deajuns pentru veșnicie. Ei transmiteau această rugăminte, așa cum o făcuseră și frații lor din lagăr în aceiași seară, fără să se fi înțeles, pe undele Purgei acel cântec creștin ajuns internațional, "O brad frumos".

Nu au lipsit camarazii de brigadă ai lui Meisel, Helmuth Tisch, Dieter Erug, francezul Reimond Souilat, ucrainienii Manko Iwan, Savka Stepan, Malerscsuk Iwan, Sergei Goncearuc, ermeanul Artem Arakeljans, letonii Dr.Lukins, Leppich, lituanianul Braziulie, estonienii Vuetur și Arsatu, austriacul Paul Grunert, rușii Mulachow Anatolij, Ostrouchow Wladimir, Anikin Iwan, Petrow Denis, Feodotow Feodor, Mokrjakow Iwan, Stolijarow Iwan, Jukowlijn Stepan, Funusow, Olhozurow, până și fostul Comisar roșu Kirsanow. Mai trebuiesc amintiți și Neți Mihai din Timișoara, Hanto Ferenc, de Sorgo Laszlo, Kopacsy Zoltan, Baliko Mihaly, Aprili Ferenc, Brassilius, Kaur, Zubelauskas Vitos, Kanisaukas Petras, Petkievischus, Jaschkunas Henry, Stankiewicz Josep, Romancsuk Henryk, fostul Loc.Colonel polonez Zalenkiewisch, Petkau Peter, Bera Josef, Terzi Boris, Rădulescu Tănase și mulți alții din amalgamul de naționalități existente în acel timp în lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta.

întreaga serbare s a destrămat, tot așa cum se adunase, în murmurul cântecului "O brad frumos", pe care majoritatea îl cunoșteau sau îl auziseră.

Unii coborau, alții urcau, dar la un moment dat, ca la o comandă atât cei de sus cât și ce£ care coborau au început să cânte pe limba lor "O brad frumos" în timp ce luminile lămpilor își reflectau sclipirile după mișcările și ritmul urcării sau coborîrii. Aceste reflexe de

pe pereții puțului, se reflectau în mii de culori sclipitoare, lăsând în viziunea celui care urmărea, imagini din povestirile fraților Grimm, despre piticii-mineri, care in bucuria sau tristețea lor cântau mereu. Acei pitici fuseseră aduși cândva pe meleagurile Austriei din îndepărtata insulă Creta, din Marea Egee. Ei cântau, nu numai fiindcă le era dor de meleagurile lor, gândind că nu se vor mai putea întoarce niciodată acolo, dar își înnecau tristețea în cântec, ca și acești mineri sclavi din Nordul Polar. Ei cântau cu dor și foc, spre liniștirea sufletească.

Ei au cântat și pe drum, dela mină și până în lagăr, și soldații nu au mai îndrăznit să spună ceva, ei fiind bucuroși că își vor termina serviciul în această noapte friguroasă de Decembrie cu Cerul plin de stele.

Au intrat în lagăr cântând "O brad frumos", și spre mirarea lor din partea opusă a lagărului se auzea aceiași melodie, adusă de vânt dela un grup de circa 30-40 de deținuți, care mergeau cântând în "Bur" escortați de un grup de soldați. In frunte mergea părintele Wunderlikas, cu balticii din baraca lui, care sărbătoriseră Nașterea Domnului, cu o slujbă religioasă. Balticii nu-și părăsiseră preotul lor și puseseră condiția ; preotul ori rămâne, ori merg cu toții în Bur. Sergentul de serviciu îi închisese pe toți ca să fie mai sigur.

Cele câteva sute de deținuți intrați în lagăr în schimbul doi, au încercuit grupul balticilor și au început, spre necazul soldaților să cânte mai departe "O brad frumos".

Deodată corul a crescut în mărime și sonoritate în așa grad încât cu toții și-au dat seama că o minune pământească se produce în acel moment în fața lor, în plină noapte polară.

In partea nordică a cerului, zmălțuit cu milioane de stele sclipitoare a apărut din adâncul orizontului, un pom de crăciun, un brad din milioane de culori diferite și cu reflexe nemaivăzute. Această minunată arătare nu era altceva decât una din frumusețile universului nostru, Aurora Boreală, care se producea într'un minunat crescendo, spre bucuria ochilor omenești. Chiar dacă această minune a durat pentru toți cei de față numai o clipă, ea a existat însă, iar în acea clipă tot pământul s'a luminat, de lumina puternică reflectată de natură. Momentul culminant a fost acela în care din acel minunat joc de culori, reflexe și lumini, s'a putut contura un pom de crăciun, un pom în forma lui naturală, un brad frumos înpodobit cu stele lucitoare.

La un moment dat a dispărut în întregime și cu el întreaga frumusețe, spre orizontul îndepărtat, unde noi lumini se ridicau și scădeau parcă într'un ritm muzical. Stelele străluceau și mai tare, erau parcă mai jos, de parcă le puteai culege cu mâna.

Deținuții amuțiseră de atâta frumusețe, fiecare își făcea cruce și abia atunci au observat că sergentul și soldații lui au dispărut spre a

Abia atunci și-au dat seama de minunea întâmplată, de minunea Dumnezeiască și, ca la o comandă, cu toții au început să cânte din răsputeri același cântec întrerupt cu câteva clipe înainte.

Era Noaptea Sfântă a Nașterii Pruncului Isus, și minunea arătată pe cerul înstelat a zămislit o nouă speranță în inimile lor, pentru care cântau cu o și mai mare convingere și bucurie.

în sinea lor însă fiecare era îndurerat ; ultimile ore îi duseseră acolo unde se gândeau în fiecare seară, la patrie și la cei dragi, cărora nu le puteau scrie, nici măcar că mai trăiesc și că speranța reîntoarcerii acasă nu au pierdut-o. Ei, dela marginea prăpastiei, între Iad și Rai, sclavii comunismului-bolșevic, fuseseră răpiți de-acasă de organele sovietice, pentru a le deveni sclavii, de care aveau atât de mare nevoie și fără de care nu puteau exista.

De acolo, din îndepărtatul Nord, după acea noapte Sfântă plină de minuni pământești, ei și-au îndreptat gândurile spre Lumea Liberă, spre conștiințele oamenilor, rugându-i să-i ajute în disperarea lor, implorându-i să-i asculte, să asculte strigătul

Munchen, 29 Mai 1986

Persoane arestate și internate de către trupele ocupație vi _ Germania, în perioada 1945-1950, în lagărul special nr. »

Nr. Ord.	Nume - Prenume	Anul nașterii	Perioada	Obs.
1)	Dr. Andersen Ernst	1905-1910	1947-48	Medic
2)	Batrakoff	1907-1912	1945-	Ing.
3)	Becker	1900-1905	1947-	Tâmpla
4)	Beckmann	1905-1910	1949-	Tech.
5)	Balzer	1895-1900	1947-	
6)	Bissinger	1905-1908	1949-	
7)	Breier	1905-1910	1949-	Sanitar
8)	Blumchen	1907-1910	1947-	Silezia
9)	Bottcher	1900-1905	1947-	
10)	Borner	1930-1935	1947-	
11)	Braun	1910-1915	1947-	Dipl.
12)	Brand	1908-1912	1949-	
13)	Brettschneide	1895-1900	1947-	
14)	Bruckner	1915-1920	1947-	
15)	Chrissulis	1900-1905	1946-	+ 1948
16)	Chrissulis	1932-1935	1946-	
17)	Clemenz	1905-1910	1945-	Leipzig
18)	Chriz	1910-1915	1949-	Chemn
19)	Danzer Walter	1905-1910	1945-	Leipzig
20)	Denkmann (Elvețian)	1915-	1946-	Tâmpla
21)	Devrient	1890-1895	1945-	Consul Onorific al Spaniei în Leipzig 1947))
22)	Deutsch Else	1920-1925	1948-	
23)	Dienst Alfred	1902-1907	1947-	Bucăta
24)	Diessner	1895-1897	1946-	
25)	Dillan	1920-1925	1946-	Bucăta
26)	D *bring*	1905-1907	1946-	Profeso
27)	D*bring* (Dr.)	1905-1910	1948-	Agrono
28)	Duft Hermann	1900-1905	1946-	Judecăt
29)	DUbel	1910-1915	1947-	or
30)	Dr. Eberlein	1900-1905	1947-	Medic
31)	Faber	1908-1913	1947-	Silezia
32)	Fischer Max	1900-1905	1947-	
33)	Fischer Willy	1905-1910	1948-50	Translator

„41	Frank Felix	1880-	1947-	Translator
3⁴/	Frank Horst	1905-	1947-	Invalid
3^/	Fricke Robert	1900-	1947-	Mecanic
J°/	Friederich	1900-	1947-	Bucătar
38)	Friedemann	1885-	1945-	Leipzig
J V/	Dietrich	872-1877/Consul Onorific		
J ᶻ/	Fiske Erich	1905-	1947-	
TV/	Fritsch	1900-	1947-	
42)	Dr. Fritz	1898-	1947-	Medic
43)	Fronober	1910-	1947-	
44)	Gaedt Hans	1898-	1947-	Fabricant
45)	Geipel Paul	1880-	1947-	
46)	Gob el Theo	1900-	1947-	Ceasornic
47)	Gopschert	1905-	1947-	Frizer
48)	Grahl Paul	1910-	1947-	
49)	Grallert	1900-	1947-	Dipl. Ing.
50)	Graupner Arno	1900-	1945-	Leipzig
51)	Hahner Walter (Dr.)	1905-	1945-	Chemnitz
52)	Haller Walter	1905-	1947-	Silezia
53)	Hammalschek Peter	1900-	1945-	Lobsdorf/
54)	Hering (soră med.))	1900-	1945-	
55)	Hering	1895-	1948-	Secretar
56)	Hiller Willy	1910-	1947-	
57)	Hinz	1900-	1947-	
58)	Hoffmann	1905-	1948-	Magazion
59)	Hoffmann	1885-	1945-	Dir.
60)	Hof stater	1895-	1945-	Leipzig
61)	Houboldt	) 1885-	1945-	
62)	Hubschmann	1910-	1947-	Judecător
63)	Hulse Alfred	1910-	1945-	Olimp.
64)	Jackenroll	1900-	1947-	Polițist
65)	Jone	1895-	1945-	Bautze
66)	Juttner Oswald	1900-	1947-	
67)	Krauting	1900-	1945-	Administr.
68)	Karnpfe Horst	1905-	1948-	
69)	Keck Erich	1910-	1947-	
70)	Kern Erich	1910-	1947-	Vogtla
71)	Koch	1905-	1947-	
72)	Kohl Hans	1905-	1947-	
*	Dr. Koller	1900-	1949-	Medic
74)	Korsch Emil	1905-	1945-	Basarabia
75)	Kraft Bruno	1917-	1947-	Silezia
76)	Dr. Kramer	1900-	1947-	Wittingsd
77)	Dr.Krestschme	1900-	1947-	Medic

78)	Kropf Ulrich	1915-1920	947-48	Stralsund
79)	Kundiger Robert(Cpt)	1892-1895	1946-48	Bautzen
80)	Dr.Kunz Heinz (med.)	1900-1905	1945-48	Gdrlitz
81)	Kunzel Max	1902-1907	[illegible]	Chemnitz
82)				
83)	Lange Herbert	1920-	1945-	Silezia
84)	Dr.Lange	1900-	1947-	Medic
85)	Lehmann (țăran)	1900-	1947-	Bautzen
86)	Linke Willy	1900-	1947-	
87)	Lipinski Helmut	1902-	1945-	Silezia
88)	Lipoid Georg (Of.SS)		1945-	Aviator
89)	Lohse Helmut	1906-		
90)	Dr.Lollke Hans (Med.)	22.09.1898		Berlin
91)	Lucas Wlater (Ing.)	1900-	1945-	Marklee
92)	Lutz Erich	1895-	1948-	
93)	Machalex (Ceh)	1905-	1947-	
94)	Mânnel Walter	1900-1905	1948-	Kloschw
95)	May	1900-	1945-	Rathebe
96)	Meinecke	1902-	1947-	Silezia
97)	Dr.Meissner (Med.Rad.)-		1947-	Chemni
98)	Meister Walter	1898-1903	1947-	Werdau
99)	Messedat Gunter	1928-	1947-	Schone
100)	Michaelis Arno	1895-1900	1945-	Silezia
101)	Miller (gropar-lagăr)		1945-	Bautzen
102)	Mobius	1900-	1947-	
103)	Morichetti (Italian)	1905-	1946-	
104)	Moskwa Hans (Mormon)	l902-1907	1946-50	
105)	Muller Alfred	1904-	1946-	Strausb
106)	Muller Hans	1900-	1947-	Berlin
107)	Muller Rudolf	1890-	1945-	Cpt.
108)	Muller Walter (lăcătuș)	1900-1905		Leipzig
109)	Muller Max	1900-	1948-	
110)	Dr.Munch (Medic)	1900-	1948-	
111)	Matejka	1925-	1948-	
112)	Nebeling(Deutsche Bank)	1888-1893	1945-46	
113)	Dr.Nestle Emil (Medic)	1889-1894		Berlin
114)	Dr.Ing.Nieberding Otto	1902-		
115)	Noel	1927-	1947-	(?-
116)	Ollscher Helmut	1917-	1947-	
117)	Otto	1905-	1947-	
118)	Otto	1905-	1947-	
119)	Petzold Willy (Fabr.)	1998-	1947-	Chemni
120)	Phi Wolfgang	1900-	1947-	Econom
121)	Pointner	1900-	1947-	Mariens

122)	Raufuss Kurt	1920-1925	1945-	Silezia
123)	Reh Bruno (Invățâtor)		1945-	Bucovi
124)	Reinlein	1907-1910	1947-	Groitzs
125)	Richter (Translator)	1905-	1947-	Dr. Vet.
126)	Richter Max	1902-1907	1947-	Konigsf
127)	Richter Walter (Dir.)	1898-	1945-	Halsbrii
128)	Richter	1910-1915	1948-	
129)	Reichardt	1900-1905	1947-	Chemni
130)	Ruhlemann	1898-1903	1945-	Soră
131)	Ruhsamm	1900-1905	1947-	Silezia
132)	Runke	1908-1913	1947-	
133)	Sakola	1902-1907	1947-	Bautze
134)	Savic	1908-1913	1947-	
135)	Serer Alfred	1915-1920	1947-	Bucătar
136)	Sippel Arno	1904-1909	1947-	Dr.
137)	Spiese	1908-1913	1945-	Ungari
138)	Schenk	1902-1907	1947-	Silezia
139)	Schmidt	1905-1910	1948-	
140)	Schmidt Heinz	1908-1913	1948-	Ladeboi
141)	Schmidt Karl	1908-1913	1948-	Berlin
142)	Schiel Ernst (gropar)	1908-	1948-	Bautze
143)	Schnell	1898-1903	1947-	Silezia
144)	Schneider	1890-1895	1946-	
145)	Schubert	1900-1905	1946-	Muzica
146)	Schultz (Prof.Akad.)	1890-	1945-	Freiber
147)	Schulz Arthur (C.F.))	1895-	1945-	
148)	Schtirich	1900-1905	1945-	Taucha
149)	Schroder	1900-1905	1948-	
150)	Stelzmann	1890-1895	1947-	Lemba
151)	Strobel	1900-1905	1947-	Polonia
152)	Sporea Constantin (Prof.)		1945-	Romani
153)	Tauber	1900-1905	1948-	
154)	Teubner (Profesor)	1900-	1947-	
155)	Thalheim	1900-1905	1948-	
156)	Thiel	1902-1907	1946-	
157)	Thierbach	1900-1905	1947-	
158)	Trepte Alfred	1900-1905	1949-	Langen
159)	Troger	1900-1905	1947-	
160)	Ullmann	1900-1905	1947-	Bautze
161)	Ulrich	1900-1905	1946-	
162)	Wacker	1900-1905	1947-	
163)	Wagner Oskar	1900-1905	1948-	
164)	Wagner Willy	1905-1910	1947-	
165)	Weiss Arno	1920-1925	1947-	

166)	Weiss Max	1898-1903	1948-50
167)	Wellner (Fabricant) 1903-		1947-48
168)	W endt	1900-1905	1947-48
169)	Wengler	1895-1900	1947-48
170)	Werner	1900-1910	1948-49
171)	Dr. Wilfert (Med.Șef) 1900-		1946-48
172)	Winter Willy	1890-1895	947-48+
173)	Vierke	1900-1905	1948-50
174)	Witte	1903-1908	1947-48
175)	Dr. Wittstock	1902-1907	1947-50 Medic
176)	Wittig Heinz (invalid)		1947-48
177)	Witting Fritz	1902-1907	1947-48
178)	Worms (Gral.-Infant.)		1946-47+
179)	Zahn	1900-1905	1948-50
180)	Zeibich Max (Poet) 1898-		1948-50
181)	Zeitler	1895-1900	1947-48
182)	v. Zeppelin Ferdinand		1947-48
183)	Zimmermann	1900-1905	1947-48
184)	Zink Hugo	1900-1905	1947-48

Uaa NL2

Cetăţeni Unguri, arestaţi în Ungaria între anii 1947-49, deţinuţi în lagăre sovietice. Prizonieri de război (P.R.) Şi civilişti deportaţi din Ungaria după semnarea Tratatului de Pace dala Paris din 10 Februarie 1947.

Nr.Ord.	Numele-Pronumele	Anul arestării	*511 0/	Anul	Obs
1)	Algya-Papp Sandor	P.R.	33	1955	Gra i.
2	Aprily Ferenz	1948	36/33	1955	Lt.
3	Ács Jozsef	1948	33	1955	
4	Baliko Mihaly	1948	36/33	1955	Sit.
5	Balogh Adam	1948	37/33	1955	
6	Barasics Ferenc	1949	36/33	1955	Mai
7	Batthyany Ferenc	1948	33	1955	
8	Bosnijak Imre	1949	33	1955	
9	Bicsâk Flora	1948	33	1955	
1	Bdrocz Sandor	1948	36/33	1955	Eva
H	Beki Sandor	1948	33	1955	
1	Dr. Bodozi Lajos	1948	33	1955	Med
1	Csăky Mihaly	1948	33	1955	
1	Csanij Laszlo	1948	52/33	1955	
1	David Jozsef	1948	33	1955	
1	Eggert Geza	1948	33	1955	
1	Fedornyak Janos	1949	33	1955	
1	Fangler Imre	1948	33	1955	
1	Fekete Jozsef	1948	39/33	1955	
2	Fejes Lajos	1948	33	1955	
2	Dr. Fabian Lajos	1949	31/33	1955	Med
2	Galba Miklos	1948	36/33	1955	
2	Gado Ferenc		44/33	1955	
2	Halăsz Gyorgy	1948	33	1955	
2	H6dossy Barna	1948	33	1955	
2	Dr.Harangozd Ferenc	(Preot)	18	1954	Cat
2	Hantos Ferenc	1948	33	1955	
2	Hegyi Imre	1948	31/33	1955	
2	Ihasz Amalia		37	1954	
3	Ibrănyi Mihăly	P.R.	45-	1954	Grai
3	Ivanyi Ivan	1948	33	1955	
3	Kadar Gyula	P.R.	22	1955	Col.
3	Kerdy-Văsărhelyi	1948	33	1955	

34	Kovacs Bela	194	32/3	1955	
35	Kovacs Attila	194	33	1955	
36	Kopacsy Zoltan.	194	36/	1955	Lt
)	Kevehazi Ferenc	8	33	1955	
38	Kat6 Alfred	194	33	1955	
39	Kossuth Bela	194	31/3	1955	
40	Kdvesi Alajos	194	33	1955	
41	Kunovan Janos	194	33	1955	
42	Lohner Lajos	194	33	1955	
43	Dr. Marschner	194	33	1955	
44	Dr.Meszâros Tibor	194	39/	1954	Pr
45	Neczyi Mihaly	194	36	1953	
46	Nagy Ferenc	194	33	1955	+
47	Nagy Săndor (1)	194	33	1955	
48	Nagy Sândor (2)	194	36	1955	
49	Nagy Sândor (3)	194	33	1955	
50	N6meth Feri	194	33	1955	
51	Dr.Nuszbaum	194	22/3	1955	+
52	Dr. Olafson Placid	194	37/2	1955	Me
53	Pdsch Ferenc	194	33	1955	
54	Pongracz Dezso	194	33	1955	
55	Ribarics Gyorgy	194	33	1955	
56	Romhânyi Istvan	194	33	1955	Lt.
57	Radi Janos	194	31/3	1955	
58	Remenyi Istvan	194	33	1955	
59	Sofalvi Idzsef	194	33	1955	
60	de Sorgo Laszlo	194	36/3	1955	
61	Szep Gâspăr	194	36/3	1955	
62	Suha Lajos	194	33	1955	
63	Tar Istvan	194	33	1955	
64	Varga Gyula	194	36/3	1955	
65	Varga Zoltan	194	31/3	1955	
66	Vadkerti Gyula	194	33	1955	
67	Voros lanos	194	36	1953	
68	Vasvary Frigyes	P.R.	33	1955	Gral
69	Zoiberlich Fritz	194	44	1952	
70	Zsegora Jozsef	P.R.-6114	44	1953	
71	Wesseldnyi	194	44	1953	

* Căsuța Poștală-Moscova pentru deținuți! politici nesovietici.

J4sta Nr. 3

La 25 Ianuarie 1946 Guvernul Suedez a predat Sovieticilor un grup de 130 de cetăţeni letoni, 9 lituanieni şi 7 estoni. Toţi au făcut parte din "Legiunea Letonă".

Nr.Ord.	Grad	Numele-Pronumele	Anul nasterii
1)	Lt. Col.	Gailitis Kârlis	16.01.1893
2)	Cpt.	Keselis Ernests	09.01.18
3)	Cpt.	Ziemelis Vilis	02.01.19
4)	Cpt.	Apakalns Peteris	03.02.18
5)	Lt.	Eltermanis	25.06.19
6)	Lt.	Karlsons Ernests	24.05.18
7)	Lt.	Lăcis Olgerts	03.09.19
8)	Lt.	Lielkăjs Paulis	16.09.19
9)	Lt.	Raiskums Jâkabs	29.05.19
10)	Slt.	Bundza Jânis	10.08.19
11)	Slt.	Celms Bernhards	29.10.19
12)	Slt.	Dupurs Augustus	27.05.19
13)	Slt.	Kirsteins Atvars	02.11.19
14)	Slt.	Knoks Valdis	15.02.19
15)	Slt.	Licis Arnolds	10.08.18
16)	Slt.	Matisons Georgs	1918
17)	Slt.	Presnikovs Jânis	07.07.19
18)	Slt.	Priednieks Jânis	10.04.19
19)	Slt.	Rekis Oskars	22.07.19
20)	Slt.	Ziemelis Pâteris	01.09.19
21)	Doctor	Eichfuss-Atvars	21.11.19
22)	Doctor	Slaidins Jânis	24.05.19
23)	Plt.Ma	Cikste Ervins	25.01.19
24)	Plt.Ma	Kamerilovs Juris	23.11.19
25)	Plt.Ma	Zeb ergs Teodors	04.04.19
26)	Plt.Ma	Voika Jânis	01.07.19
27)	Pit.	Kaneps Augustus	14.03.19
28)	Sergen	Radzâvics Jânis	28.06.19
29)	Capor	Bolodis Ernests	08.12.19
30)	Capor	Blums Karlis	07.03.19
31)	Capor	Briedis Arnolds	03.10.19
32)	Capor	Celmins Alberts	05.12.19
33)	Capor	Dambergs Edmunds	25.05.19
34)	Capor	Eglitis Valdemârs	28.07.19

35)	Capora	Graudins Arturs	11.05.19
36)	Capoar	Griva Evalds	□ V. IX. A
37)	Capora	Golanskis Konstantin	23.01.19
38)	Capora	Goldsteins JSkabs -	04.10.19
39)	Capora	Heics Elmârs	08.01.19
40)	Capora	JSkabsons Jânis	03.07.19
41)	Capora	Kaneps Arvids	13.07.19
42)	Capora	Kochs Fricis	18.03.19
43)	Capora	Stimers Olgerts	08.01.19
44)	Capora	Stokhauzens Arvids	30.12.19
45)	Capora	Stumbris Eriks	12.04.19
46)	Capora	Sv&rens-Svarenieks	29.04.19
47)	Capora	Vilks Gustavs	20.03.19
48)	Capora	Zutis Jâkabs	22.05.19
49)	Soldat	Abrâms Olgerts	02.04.19
50)	Soldat	Austrums Aleksandrs	23.01.19
51)	Soldat	Apinis Edvins	11.11.19
52)	Soldat	Apinis Edvins	30.10.19
53)	Soldat	Aunins Herberts	25.07.19
54)	Soldat	Baditâjs PSteris	25.08.19
55)	Soldat	Balodis Jekabs	12.04.19
56)	Soldat	Belskis Antons	13.06.19
57)	Soldat	Bergs Jânis	23.06.19
58)	Soldat	Bertiiss Kărlis	01.03.19
59)	Soldat	B6rzs Uldis	02.05.19
60)	Soldat	Bikmanis Osvalds	02.05.19
61)	Soldat	Brauns Kârlis	26.06.19
62)	Soldat	Burbergs Roberts	30.12.19
63)	Soldat	Biseniek Jânis	30.04.19
64)	Soldat	Caune Ojârs	30.03.19
65)	Soldat	Cimmermanis Kârlis	19.12.19
66)	Soldat	Ciritis Pâteris	10.11.19
67)	Soldat	Daugavietis Jânis	17.09.19
68)	Soldat	Daugulis Oskars	07.12.19
69)	Soldat	Doma Oskars	14.07.19
70)	Soldatt	Dzenitis Jânis	05.03.19
71)	Soldat	Edulfs Vilis	22.10.19
72)	Soldat	Eglitis Jânis	04.10.19
73)	Soldat	Einis Valdemars	31.05.19
74)	Soldat	Ezergailis Vitâlijs	02.04.19
75)	Soldat	Grasis Edgars	06.11.19
76)	Soldat	Gudlevskis Simanis	17.07.19
77)	Soldat	Ivbulis Augusts	11.07.19
78)	Soldat	Kaija Valdemârs	10.05.19

	Solda	Kal6js Pâteris		09.09.19
79)	t	Kalnins Arvids	19	
80)	Soldat	Kalnins Jânis		22.10.19
81)	Soldat	Kârklins Janis	25	
0*)	Soldat	Karklins Janis		08.02.19
83)	Soldat	Karlovs Augusts	25	
84)	Solda	Karulis Richards		05.10.19
85)	Solda	Klavins Eduards		19.10.19
86)				
Q	Solda	Klavnis Karlis		04.02.19
88)	Solda	Klovans Vladislavs		06.08.19
89)	Solda	Kdckers Leonards		03.04.19
90)	Solda	Kokins MSceslavs		03.04.19
91)	Solda	Krastins Oskars		28.07.19
92)	Solda	Kronpuss Linards		09.11.19
93)	Solda	Kundzins Janis		04.10.19
94)	Solda	Legzdins P6teris		23.01.19
95)	Solda	Liepins Evalds		10.04.19
96)	Solda	Liepnis Manfreds		15.05.19
97)	Solda	Mâcs Aleksandrs		15.05.19
98)	Solda	Markevics Viktors		02.04.19
99)	Solda	Maurers Martins		16.09.19
100)	Solda	Miemis Boriss		27.11.19
101)	Solda	Millers Aleksandrs		19.01.19
102)	Solda	Minics Antons		24.09.19
103)	Solda	Muiznieks Janis		12.01.19
104)	Solda	Muiznieks Modests		15.11.19
105)	Solda	Olavs Ernests		24.04.19
106)	Solda	Ozolins Laimdots		26.11.19
107)	Solda	Ozolins Roberts		17.09.19
108)	t	Pab6rzs Aldr6ds	25	
109)	Soldat	Polanskis Adolfs		10.06.19
110)	Soldat	Polikâjevs Georgijs	12	
111)	Soldat	Purmalis Gustavs		27.10.19
112)	Soldat	Redins Teofils		28.05.19
113)	Soldat	Rudenis Janis		02.11.19
114)	Soldat	Rimicâns Vincets		25.03.19
115)	Soldat	Rtja Umars		06.11.19
116)	Soldat	Ruks Valdis		21.07.19
117)	Soldat	Sils Viktors		22.09.19
118)	Soldat	Silamikelis		26.08.19
119)	Soldat	Silins Richards		02.02.19
120)	Soldat	Skormanis		04.07.19
121)	Soldat	Stenders Kirlis		19.08.19
122)	Soldat	Strazds Pdteris		25.07.19

123)	Soldat	Smits-Pfetersons		31.07.19
124)	Soldt	Steinbergs Jânis	22	
125)	Soldat	Teteris Jânis		05.11.19
126)	Soldat	Traub ergs Vilhelms		28.05.19
127)	Soldat	Udrasols Alberts		22.09.19
128)	Soldat	Udrasols Donâts		19.09.19
129)	Soldat	Vâveris Austrums		16.04.19
130)	Soldat	Vilders Jânis		12.02.19
			09	

Lituanieni

131)-	Maior	Ambrazunas Pramas
132)-	Cpt.	Langys Voldâmars
133)-	Lt.	Jancys Jonas
134)-	Lt.	Plevokas Justas
135)-	Slt.	Lengvelis Vincas
136)-	Slt.	Vosilius Soteras
137)-	Medic	Zinkevicius Vincas
138)-	Caporal	Ingelevicius Vazys
139)-	Fruntaș	Dranseika Stasys
(9)		

Estonieni

140)-(l)	Plutoni	Indress Johanes	25.05.19
141)-	Soldat	Bogdanov Mikel	28.12.19
142)-	Soldat	Koiksin Hilla	26.02.19
143)-	Soldat	Lindeman Hans	20.02.19
144)-	Soldat	Purimăe Jaan	27.01.19
145)-	Soldat	Sosi Elmar	24.09.19
146)-	Soldat	Suurpere Elmar	24.11.19

Sublocotenentul leton (farmacist) Lapa Oskars, născut la 19.06.1904, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Sublocotenentul leton Vabulis Pâteris, născut la 03.10.1907, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Raportul Politiei asupra sinuciderii Sublocotenentului Vabulis Pâteris, din Tralleborg-Secpia Criminalogie din 25.01.1946, este semnat de Comisarul Șef AtUan Gonsson și Comisarul Gosta

Stema Romanovilor — Martie 1917 **vezi Cap. VI - pag. 134**

Stema Guvernului Provizoriu Rus — Iunie — Octombrie 1917

vezi Cap. VI - pag. 134

prima Constituție în
RSFSR 10. Iulie 1918
vezi Cap. VI - 134

Stema Bolșe
Martie 1918

rocvAAPciwniun rErD-rocy.t\pcriiEiiHwn lîoirrroab 40ţ

"Man ı.-OHTPOAB uaA "Mtinirw lucf^L^
®'ilrrna iun nai roc. ♦«ntciiuum,
''•°"TVO.iu» HO caorwy npourx^J^
Z.» ♦£*"". le compt® — cier) otiţ*
*£»;«nno xontr^x KB" enemy»
"*'*V'we. I»K iiMciwiiy» tniiuiurim, u ti-
"« • jHJcT»m.'iL * ■£
I ~~ "«"«mia Go.iw untpoitt», Cwtiuiu
I -U*yt-o« fopaMvnoft 4-iHkiuin J; *
I M-IWCTCX BMRCIKBIH n-
jP^ytMuxaHicTimn MKony. 3TUM
I r? P*fTCx caiet'*®''"* rue. uoirruo.TA-
I tymmneil ere aa-txaia GUTVT*«1
£ otmtaa cooTufTcm®"»"* CT®nâc nil
I \îa J"" «yawcr****"" eHuMx nr-
'?**• ^ota aaaon ■ orţ****? 'tvnpacM M
nxnaacmyiomnx x-iaceoa, ao y\
xapaxirp oftmerocyxapcTWRuo*
>opMk.-iuaoa npnne*®«* Korops £
npomnopemm wnpeeax camix roc-
"o*CT»Y®UUIX RABCCOB. nojroxy Konrraia
, ■®P*iy c Kptnvpnex MMOUBOCTU, IQSx,.:
P} KWKUHTUC a u xpintpitPM M-iwooJpaanocin
horrpg.il, waatet ocyu>ecnLinTUk naaanv
ry— "Htuaun. Mrfop KDTopux ofli-c.'ioa.in-
I r**'" ®ocTaa.i»MRwxa nepe* anxu aasaaawn,
I Uaiaxa a COCTOBUMX toro xouQcraa, RUYO-
| p<w ngiBcprarrcj! peauaau. Oaioauw arm-
I ^®*« KORTpo^ix manren: np*i*apinvnunnn.
I wxn-.axKfxa it nocnapou'M (ioKyMHtra.xu>
| Mai p< uni KM. n| apeuapi,
I «on praaann aa»cimatera a upoBent.-»
I iracnnn aga»'»» xeaxurean io c .Mpiucuui
I "a »rnx jcftrrjim. MMCWTCX, «na ,^1.
I "HM npcABaptne.ib.noa pacxacmaanna
, 1 «peana nponeparrea aaKoaoMcpuocru, ne.ir-
. 1 oooGpMMucru a ruroiaocTk npeanouraeanro
racxnaa a AArrcjt («jpeiDeuiio HA
uaaoicTTO. T. o. ue.iv» •'|*a*apinv.itMi>ft
Ptaunm aKinrKa npeiynprjueaa» aaaatroa-
»wx, aeot.iecooOpaaaMX u neavguoMaux irt-
fraot. OuikKo npejBapRTe.ikBiui ncAu-m,
»• Gyiyaa a COCTOHKHU BMtiaiiunv ace yni
•'wuaaa, oGuxao npcapamarrcM a uiurro >kp-
MKiuayn penam», Qaeaamiouiyn eooner-
2»"« torn nan naoro acftcmua BR*unnui Tre-
Oonaannx MKOMB. 3ro o6'Vjiviir.crca npeaue
•eero rea, rro AO eonepuwinin .icftcnna pe-
Bnaueii aoacct Gun, onpe.tc.ieao, HBCKO.'IU*
HO auoRoiuio n xcnancreckiio ouu Gy.irt aw-
name no; aarox npcAaapwTe.'ibxaa MBUMUI
Icoaepwc Hno ncK.-inaaci..B(»MOMnoctB apo>
Inrpiut KAnomeuitoa croponu lena (uanpawep
7P-"*Tt»e. aarwtOBKax xarepaanoa
"T. A.). UpcABapirre-iMiaa penmna a frviMuetl
»Liit xenuicA crenciia orponmiuaMT leArraiiM
ioio.irtirra.-Kn, yMeavutaa nx ur-
BeTCTocaiiocn.: aco uapywcniia we TO.IVI.*O M-
aoiia, ao ii iipmirptna uwecooCpivuiocTU ot-
nocHTOi npu npe.iBapMtc.iiaioft peuuaiui CKO-
1 pco na C'ICT Kourpaivuoro opmua, nea tin
I CWT oTAMi.nux ucnaiiiirre.icu.
I G a nt UM ecKta pa ■ u a a a auu-ito-
I nacTCH a auncnritnii UC.IOCTM n voxpauiiocni
I aaxoAauutxcii n BCACHUII onpciwieiiuux .mu
mu xosMilrniriuiMx oprni»»'» AMIWKIIUX it ua-
TcpMk.ii.nux epcACtn B MCCTOX MX xpanctnut
a a auiKiKiinii npauaiunocTit. xainnmwuno-
cni a UM«x'*wX'.p<iiHocTii npoitciK'.iiiMWx >
mK-

macera® cuorfi BM^ICMM. T. t. an-
<000.10» cyaeptanivTa .innnoro mey-
0.C«>wiio npaaivikN **|<JVBKH

■km.iea»XKa, 4) ropouM, $) na.
ttpuam.ia, 7) annaa. I) waa-
Ocnoaaua KICMMITOM n.urr-
fTKIVUMk won't MaCTHXRO R.Tn
'i'rraoaarv. Tea aanpawcp wo-

4* iwtKWDi crpaa, k paaao ■ puia eman
IXOIM IUaHakpvx ■ CCCP) -in

3® OCT»Sp»oat>a pmoj»anni T. r. Pocenn

«•«> ■ KpocMMi now, aoapyr ng-

STUIIK cccp ♦ iwTid.SII
»wiyM0"i WI. MM ROM map® c
Kpaeny.
-mrr-pm^Ma « roiyC®*»» OK^UMMW
noxe-
arau wwrtw <*P" « xo.vn axKpacr
pvuowt-

gtoorwBB GyKBkwa aa • aawiux — pytCKOM. I
axiK».-OM. Ge.TopyctKOM, rpyaitncaoM, ap- I
Lnan»M B TnpKO-TaTBpCKOM — BunitCAH Ae- I
Ulpo.imp«N BCtx erpaa, cociniEifrrecb».
V CBpew»"« Bemol MMKB, BUCXO.IRT
03OToa cainoe, .iran aoroporo oaapaxn aea-
MIB0P. B"*P*y >. r. KpecMoa DAm-ipteaa.i
BBMM C PM* itaiwoA. Kpoxe roro BO nctx
McmuMBBX.BxoABanix Bcocrno Coana CtP,
XHMMCI cawocTOHTt.iuawa I', r. (ux tocGpo-
iEtawa en. B er. CCCP).
,1B» j At aaa*K • « • B K. II., 0 rtp*
**** rMnmnitHHHi»' lOnr.cM.**
I'ocydep-
HAnMTAnMIM

rKVAArrvatHMHR MOHIPOJU. l<oti-
tpn.1V—JW #piKUMN, CUCTORtMM M
npoarpisa ■ CMKRKT onptacntmiMx ACACTMR H-II
coao- Ktnrorm ux c TORI:II ap»itnn
c<vvra<*TVTnijn

Enciclopedia Sovietică din 1930 vezi Cap. VI — 134

Monumentul Victoriei din Bolzano/Italia
vezi Cap. VI — 134

Stema Franței - 1953
vezi Cap- VI — ,134